ULUSLARARASI ÇOKSATAN

YILDIZSIZ DENİZ

ERIN
MORGENSTERN

GECE SİRKİ'NİN **YAZARI**

PEGASUS

KAYIP MISIN YOKSA KEŞİFTE Mİ?

Uluslararası çoksatan *Gece Sirki*'nin yazarından gizli bir yeraltı dünyasında geçen zamansız bir aşk hikâyesi; korsanlar, ressamlar, âşıklar, yalancılar ve yıldızsız bir denize yelken açan gemilerin dünyasını keşfedin.

"Tamamıyla özgün, parmak ısırtan bir fantastik roman."
THE TIMES

"Erin Morgenstern alelade bir yazar değil, sizi hayranlık uyandıran bir hayal dünyasına götürecek bir yetenek."
STYLIST

"Büyülü bir evrende geçen gizemli bir serüven."
TIME

THG
0707647
ZAT

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-293-6
9 786254 102936

Pegasus Yayınları: 2768

Yıldızsız Deniz
Erin Morgenstern
Özgün Adı: The Starless Sea

Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2025
ISBN: 978-625-410-293-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © E. Morgenstern LLC, 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla InkWell Management LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

ERIN MORGENSTERN

YILDIZSIZ DENİZ

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

BİRİNCİ KİTAP

TATLI HÜZÜNLER

TATLI HÜZÜNLER

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce...

Bodrumda bir korsan vardı.

(Korsan bir mecaz ama yine de bir insan.)

(Bodrumu bir zindan olarak düşünmek yanlış olmaz.)

Korsan buraya, bu tür şeylere karar veren korsan olmayan kişilerin, ceza gerektirecek kadar suç içerikli bulduğu korsansı nitelikteki sayısız eylemi yüzünden kapatılmıştı.

Biri anahtarın atılmasını söylemişti ama anahtar, yakındaki bir duvarda, bir kancaya asılı, kararmış metal bir halkada duruyordu.

(Parmaklıkların arkasından görülebilecek kadar yakındı. Özgürlük, tutsağa bir hatırlatma olarak görüş alanının içinde ama elinin ulaşamayacağı bir mesafede tutuluyordu. Bunu artık parmaklığın anahtar tarafında kalan hiç kimse hatırlamıyordu. Bu özenli psikolojik tasarım unutularak bir alışkanlık ve elverişliliğe dönüşmüştü.)

(Korsan bunun farkındaydı ama yorumunu kendine saklıyordu.)

Gardiyan kapının yanındaki bir sandalyede oturuyor ve kendisinin idealleştirilmiş, kurgusal bir versiyonu olma hayalleri kurarak solmuş kâğıda basılı suç serileri okuyordu. Korsanlar ile hırsızlar arasındaki tek fark tekneler ve şapkalardan ibaret olabilir mi diye merak ediyordu.

Bir süre sonra yerini bir başka gardiyana bıraktı. Korsan kesin saat düzenini takip edemiyordu; bodrum-zindanda bir

duvar saati yoktu ve taş duvarların ötesinde kıyıya vuran dalga sesleri sabah çınlamalarını ve akşamın cümbüşünü bastırıyordu.

Bu gardiyan daha kısa boyluydu ve kitap okumuyordu. Kendisinden başka kimse olmak istemezdi; bırakın kendine ikinci bir kişilik yaratacak hayal gücünü, parmaklığın arkasındaki adamla, fareler dışında odadaki tek canlıyla empati kuracak hayal gücünden bile yoksundu. Uyumadığı zamanlarda bütün dikkatini ayakkabılarına veriyordu. (Genelde uyuyordu.)

Kısa boylu gardiyanın okuyan gardiyanın yerini almasından yaklaşık üç saat sonra bir kız geldi.

Kız yanında getirdiği bir tabak ekmek ve bir kâse suyu, elleri suyun yarısının dökülmesine neden olacak kadar titreyerek korsanın hücresinin dışına bıraktı. Sonra döndü ve merdivenden yukarı koştu.

İkinci gece (korsan ikinci gece olduğunu tahmin ediyordu), parmaklıklara olabildiğince yakın durup, kıza dik dik bakınca kız bu kez ekmeği adamın neredeyse ulaşamayacağı kadar uzağa bıraktı ve kâsedeki suyun neredeyse tamamını yere döktü.

Üçüncü gece, korsan arka köşede gölgede kalarak suyunun büyük kısmını kurtarmayı başardı.

Dördüncü gece, farklı bir kız geldi.

Bu kız, gardiyanı uyandırmadı. Ayakları taşlara daha yumuşak basıyor ve çıkardıkları ses, dalgalar ya da fareler tarafından bastırılıyordu.

Kız gölgelerin arasında zorlukla görünen korsana baktı, hayal kırıklığını ele veren bir iç çekişle, ekmeği ve kâseyi parmaklıkların yanına bıraktı. Sonra bekledi.

Korsan gölgelerin arasında kaldı.

Sadece gardiyanın horultusunun bozduğu birkaç dakikalık bir suskunluğun ardından kız arkasını dönüp gitti.

Korsan yemeğini alırken suya şarap katıldığını gördü.

Ertesi gece, eğer gerçekten gece olduysa beşinci gece, korsan, kızın sessiz adımlarla inmesini parmaklıkların yanında bekledi.

Onu görünce kızın adımları sadece bir an duraksadı.

Korsan kıza, kız korsana baktı.

Korsan, kâsesini ve ekmeğini almak için elini uzattı ama kız gözlerini onunkilerden ayırmadan ve elbisesinin sadece etek ucuna elinin erişebileceği mesafeden süzülüp geçmesine izin vererek getirdiklerini yere bıraktı. Gözü pek ve cilveli. Yerden doğrulurken, korsanı, ona bir dansın başlangıcını hatırlatan bir hareketle, başını hafifçe eğerek selamladı.

(Bir korsan bile bir dansın başlangıcını ayırt edebilir.)

Ertesi gece korsan tek bir adımda kapatılacak kibar bir mesafede, parmaklıklardan uzak durunca kız bir nefes daha yakına geldi.

Bir gece daha ve dans devam etti. Bir adım ileri. Bir adım geri. Yana doğru bir hareket. Ertesi gece korsan, kızın getirdiklerini almak için elini uzattı, kız bu kez karşılık verdi ve korsanın parmakları elinin üstüne sürtündü.

Kız oyalanmaya, her gece biraz daha uzun kalmaya başladı ama gardiyan uyanacak kadar kıpırdanırsa arkasına bile bakmadan gidiyordu.

İki kâse şarap getirdi ve hoş bir sessizlik eşliğinde birlikte içtiler. Gardiyanın horlaması kesilmişti, uykusu derin ve huzurluydu. Korsan, kızın bununla bir ilgisi olduğunu düşündü. Gözü pek, cilveli ve akıllıydı.

Bazı geceler ekmekten daha fazlasını getiriyordu. Elbisesinin ceplerine sakladığı portakallar ve erikler. Hikâyelerle süslü kâğıda sarılı şekerli zencefil parçaları.

Bazı geceler, gardiyanların değişmesinden önceki son dakikalara kadar kalıyordu.

(Gündüz gardiyanı, güya kazayla, suç serilerini hücrenin duvarından erişilebilecek bir mesafeye bırakmaya başlamıştı.)

Bu akşam kısa boylu gardiyan volta atıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi gırtlağını temizledi ama hiçbir şey söylemedi. Sandalyesine yerleşti ve kaygılı bir uykuya daldı.

Korsan, kızı bekledi.

Kız eli boş geldi.

Bu gece son geceydi. İdam sehpasından önceki gece. (İdam sehpası da bir mecaz, her ne kadar fazla bariz bir mecaz olsa da.) Korsan bir gece daha olmayacağını, bir sonraki gardiyan değişiminin sonuncusu olacağını anlamıştı. Kız tam olarak kaç saat kaldığını biliyordu.

Bunu konuşmadılar.

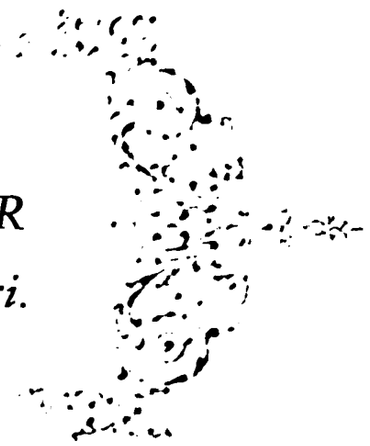
Hiç konuşmamışlardı. Korsan, kızın saçından bir tutamı parmaklarının arasında büktü.

Kız yanağı soğuk demire yaslanacak şekilde parmaklıklara eğilerek ama bir dünya ötede kalarak olabildiğince yaklaştı.

Öpecek kadar yakın.

"Bana bir hikâye anlat," dedi.

Korsan dediğini yaptı.

TATLI HÜZÜNLER

Üç yol var. Bu onlardan biri.

Yeryüzünün çok altında, güneşin ve ayın erişemeyeceği kadar uzakta, Yıldızsız Deniz kıyılarında, hikâyelerle dolu tüneller ve odalardan oluşan bir labirent vardı. Kitaplara yazılmış, kavanozlara kapatılmış ve duvarlara boyanmış hikâyeler. Tenlere kazınmış, gül yapraklarına basılmış methiyeler. Yerlere, karolara döşenmiş, geçen ayakların altında yer yer aşınıp silinmiş masallar. Kristale kazınıp avizelere asılan efsaneler. Özenle sınıflandırılmış, üstüne titrenen, hürmet edilen hikâyeler. Etraflarında yeni hikâyeler filizlenirken korunan eski hikâyeler.

Uçsuz bucaksız ama mahrem bir yerdi. Genişliğini ölçmek zordu. Koridorlar odalara ya da galerilere açılıyor, merdivenler yukarı ve aşağı doğru girintilere ve kemer altlarına uzanıyordu. Her yerde keşfedilecek yeni alanlara, yeni hikâyelere ve yeni sırlara açılan kapılar, her yerde kitaplar vardı.

Burası hikâye anlatıcıları, hikâye saklayıcıları ve hikâye sevenler için bir sığınaktı. Burada günlüklerin, tarihin ve efsanelerin arasında yiyor, içiyor, uyuyor ve rüya görüyorlardı. Kimi yukarıdaki dünyaya dönmeden önce orada saatlerce ya da günlerce kalıyordu ama haftalarca ya da yıllarca kalanların, ortak ya da özel odalarda kalıp saatlerini okuyarak, öğrenerek ya da yazarak, diğer sakinlerle tartışarak ve yaratarak ya da tek başına çalışarak geçirenlerin sayısı hiç az değildi.

Kalanlar arasında birkaçı kendini bu yere, bu hikâyeler tapınağına adamayı seçmişti.

Üç yol vardı. Bu, onlardan biriydi.

Bu, çömezlerin yoluydu.

Bu yolu seçmek isteyenler, taahhüde girmeden önce, ayın bir tam döngüsünü inzivada tefekkürle geçirmeliydiler.

Tefekkürün sessiz olması gerektiği düşünülür ama taş duvarlı odaya kapatılmalarına izin verilenler arasında, kimsenin onları duyamayacaklarını fark edenler oldu. Konuşabilir, bağırabilir, çığlık atabilirlerdi, buna rağmen hiçbir kuralı çiğnememiş olacaklardı. Tefekkürün sessiz olması gerektiği düşüncesi sadece bu odaya hiç girmeyenlere aitti.

Tefekkür son bulunca, yollarından ayrılma imkânları oluyordu. Bir başka yolu seçme ya da hiçbir yolu seçmeme imkânı.

Zamanlarını sessizlik içinde geçirenler genellikle hem yolu hem alanı terk etmeyi seçiyordu. Yüzeye dönüyorlardı. Güneşe karşı gözlerini kısıyorlardı. Zaman zaman aşağıda kendilerini adamaya niyetlendikleri bir dünya olduğunu hatırlıyorlardı ama oraya ait anıları bir rüya gibi pusluydu.

Zamanı gelince giriş adımını atmaya hazır olanlar daha çok, çığlık atan, ağlayan ve haykıranların, saatlerce kendi kendine konuşanların arasından çıkıyordu.

Bu akşam ay yeni ve kapı kilitsizken zamanının büyük kısmını şarkı söyleyerek geçirmiş bir kadın ortaya çıktı. Utangaçtı ve şarkı söylemek gibi bir alışkanlığı yoktu ama tefekkürdeki ilk gecesinde, neredeyse şans eseri, kimsenin onu duyamayacağını fark etmişti. Kısmen kendine, kısmen kuş tüyü yatağı ve ipekli çarşaflarıyla son derece lüks bir hücreye kendi rızasıyla kapanmış olmasının tuhaflığına güldü. Gülüşü, su dalgaları gibi, taş odada yankılandı.

Kadın elini ağzının üstüne örttü ve birinin gelmesini bekledi ama kimse gelmedi. Ona konuşmamasını açıkça tembihleyen oldu mu diye hatırlamaya çalıştı.

"Merhaba?" dedi ama selamını sadece sesinin yankısı cevapladı.

Şarkı söyleyecek cesareti toplaması birkaç gün sürdü. Şarkı söylerken sesini hiçbir zaman beğenmemişti ama utançtan ve beklentiden arındırılmış tutsaklığında, önce usul usul, sonra yüksek sesle ve cesaretle şarkı söyledi. Yankının kulaklarına geri döndürdüğü ses şaşırtıcı bir şekilde hoştu.

Bildiği bütün şarkıları söyledi. Kendi şarkılarını uydurdu. Aklına söz gelmeyince hoşuna giden seslerden anlamsız diller yarattı.

Zamanın akış hızı onu şaşırttı.

Sonra kapı açıldı.

İçeri giren çömez elinde pirinç anahtarlarla dolu bir halka tutuyordu. Diğer avucunu ona uzattı. Avucunda, üstünde kabartılı bir arı motifi olan küçük, yuvarlak bir metal parçası vardı.

Kadın arıyı çömezin elinden aldı. Çömez, kadının önünde eğildi ve onu takip etmesini işaret etti.

İki yanına kitap raflarının ve birbiriyle uyumsuz sandalye ve masalarla, tepeleme yığılı kitaplarla ve tek tük heykellerle dolu açık girintilerin sıralandığı, mum ışığıyla aydınlatılmış dar koridorda ilerlerken çömezliğe adım atmak üzere olan kadın ılık metali parmaklarının arasında çevirdi. Önünden geçtikleri bir tilki heykelini okşadı; bu popüler alışkanlık, tilkinin kulaklarının arasındaki tüylü kısmı yıpratıp düzleştirmişti.

Bir kitap cildinin sayfalarını çeviren yaşlıca bir adam, kafasını kaldırdı ve geçit alayını tanıyınca, iki parmağını dudaklarına götürüp kadını başıyla selamladı.

Peşinden yürüdüğü çömezi değil, kadını. Henüz resmen edinmediği bir konum için bir saygı işareti. Kadın gülümsemesini gizlemek için başını öne eğdi. Yaldızlı merdivenden aşağı inip kadının daha önce geçmediği dolambaçlı tünellerden yürüdüler. Kitap raflarının arasında asılı duran tablolara, tablolardaki ağaçlara, kızlara ve hayaletlere bakmak için yavaşladı.

Çömez, üstünde altın bir arı olan bir kapının önünde durdu. Elindeki halkadan bir anahtar seçip kilidi açtı.

Giriş burada başlıyordu.

Gizli bir törendi. Detayları sadece bu törene katılanlar ve töreni gerçekleştirenler tarafından bilinirdi. Oldum olası aynı şekilde yapılmıştı.

Altın arılı kapı açılıp, eşikten geçerlerken çömez kadın isminden feragat etti. Daha önce bu genç kadının adı her neyse bundan böyle hiç anılmayacak, geçmişinde kalacaktı. Bir gün yeni bir adı olabilirdi ama şimdilik adsızdı.

Oda yuvarlak, yüksek tavanlı ve küçüktü; kadının tefekkür hücresinin bir minyatürüydü. Bir tarafta sade, ahşap bir sandalye ve üstüne bir ateş kâsesi yerleştirilmiş, bel hizasında taş bir sütun vardı. Odadaki tek ışık kâsedeki ateşten geliyordu.

Yaşlıca çömez, kadına ahşap sandalyeye oturmasını işaret etti. Kadın oturdu. Yüzü ateşe dönüktü ve gözlerine siyah, ipekten bir kuşak bağlanana kadar alevleri seyretti.

İzleyemediği tören devam ediyordu.

Metal arı elinden alındı. Bunu metal aletlerin tıngırtısının duyulduğu bir duraksama ve bir parmağın göğsüne, tam göğüs kemiğinin üstündeki bir noktaya bastırılması hissi izledi. Baskı hafiflerken yerini keskin ve yakıcı bir acıya bıraktı.

(Kadın daha sonra metal arının ateşte ısıtıldığını ve kanatlı damganın göğsüne bastırıldığını anlayacaktı.)

Bu şaşkınlık kadının sinirlerini bozdu. Kendini törenin geri kalanı hakkında bildiklerine hazırlamıştı ama bunu beklemiyordu. O zaman, daha önce hiçbir çömezin çıplak göğsünü görmediğini fark etti.

Birkaç dakika önce hazırken şimdi sarsılmıştı ve kararından emin değildi.

Ama *dur* demedi. *Hayır* demedi.

Bu kararın yol açacağı her şeyi bilmesi mümkün olmasa da kararını vermişti bir kere.

Karanlıkta, birtakım parmaklar ağzını araladı ve dilinin üstüne bir damla bal konduruldu.

Bu, aldığı son lezzetin tatlı olmasını sağlamak için yapılırdı.

İşin aslı, bir çömezin ağzında kalan son tat balla sınırlı değildi. Kan, metal ve yanık ete karışan şekerli bir tat.

Bir çömez bunu sonrasında tarif edecek olsa aldığı son tadın bal ve duman tadı olduğunu söyleyebilirdi.

Kısacası büsbütün tatlı değildi.

Çömezler ne zaman bir bal mumunun alevini söndürseler bu tadı hatırlarlardı.

Bu tat, adanmışlıklarının bir hatırlatmasıydı.

Ama bundan bahsedemezlerdi.

Dillerini kendi rızalarıyla teslim ederlerdi. Başkalarının seslerine daha iyi hizmet edebilmek için konuşma becerilerinden vazgeçerlerdi.

Kendilerinden önce gelenlere ve sonra geleceklere hürmet gereği, artık kendi hikâyelerini anlatmayacaklarına sözsüz yemin ederlerdi.

Sandalyedeki kadın bal tadındaki bu acıyla çığlık atabileceğini düşündü ama atmadı. Karanlıkta ateş bütün odayı sarmış gibiydi ve kadın gözleri örtülü olmasına rağmen alevlerin arasında şekiller görebiliyordu.

Göğsündeki arı kanat çırptı.

Dili alınıp yakıldıktan ve küle döndükten, tören tamamlandıktan ve bir çömez olarak köleliği resmen başladıktan, sesi kısıldıktan sonra kulakları uyandı.

Hikâyeler o zaman gelmeye başladı.

TATLI HÜZÜNLER

Göz aldanması.

Oğlan falcının oğluydu. Bunun gurur duyulacak bir şey, hatta ifşa edilecek bir detay mı olduğu konusunun belirsizleştiği bir yaşa ulaşmıştı ama konumu gerçekliğini koruyordu.

Okul sonrası kristal küreler, tarot kartları, tütsü, hayvan başlı ilahların heykellcri vc kurutulmuş ada çayıyla dolu bir dükkânın üstündeki daireye doğru yürüyordu. (Ada çayı kokusu yatak çarşaflarından ayakkabı bağcıklarına kadar her şeye sinmişti.)

Bugün, her okul gününde yaptığı gibi, dükkânın arkasından dolaşan ara sokağa, kestirme yola saptı ve genellikle duvar yazılarıyla kaplanan, sonra beyaza boyanan ve sonra yine duvar yazılarının istila ettiği yüksek tuğla duvarların arasındaki dar geçitten yürüdü.

Bugün beyaz tuğlaların üstünde, yaratıcılıkla biçim değiştirmiş klişe sözler ve şişkin harflerle yazılmış küfürler yerine tek bir sanat eseri vardı.

Bir kapı.

Oğlan durdu. Gözlerini daha iyi odaklayabilmek ve bazen güvenilmez olan görüşünün ona düşündürdüğü şeyi gerçekten gördüğünden emin olmak için gözlüğünü düzeltti.

Kenarlardaki bulanıklıklar keskinleşti ama gördüğü hâlâ bir kapıydı. İlk bulanık bakışta düşündüğünden daha büyük, daha süslü ve daha etkileyici bir kapı.

Kapıya ne anlam vereceğini bilemedi.

Yersizliği ve alakasızlığı ilgisini çekmişti.

Kapı, sokak arasının iç kısmında, güneşten gizlenen gölgeli bir yerdeydi ama renkleri zengin, pigmentlerin bazıları metalikti. Oğlanın gördüğü duvar yazılarının çoğundan daha zarifti. Fransızcada süslü bir ismi olduğunu bildiği bir tarzda boyanmıştı, gözü yanıltmakla ilgili bir şeydi ama oğlan terimi hatırlayamıyordu.

Kapı kenarlarının etrafına sarılacak şekilde oyulmuş – hayır, boyanmış– keskin geometrik desenler, zemin tamamen dümdüz olmasına rağmen derinlik etkisi yaratıyordu. Ortada, bir gözetleme deliğinin olabileceği hizada, boyanmış oyukların geri kalanına uygun tarzda çizgilerle oluşturulmuş bir arı vardı. Arının altında bir anahtar vardı. Anahtarın altında da bir kılıç.

Üç boyutlu gibi görünen altın rengi bir kapı tokmağı, ışık olmamasına rağmen ışıldıyordu. Altına birkaç fırça darbesi yerine bir anahtar bekleyen bir boşluğu düşündürecek kadar koyu renkte bir anahtar deliği boyanmıştı.

Kapı tuhaf ve hoştu ve çocuğun süslü Fransızca sözlerle bile nasıl ifade edeceğini bilmediği bir özelliğe sahipti.

Sokağın bir yerinde görünmeyen bir köpek havladı ama sesi kulağa uzak ve soyut geliyordu. Güneş bir bulutun arkasına girince sokak arası uzar, derinleşir ve koyulur; kapı aydınlanır gibi oldu.

Oğlan çekingen bir tavırla elini kapıya uzattı.

Sihre hâlâ inanan yanı, havadaki serinliğe rağmen, kapının ılık olmasını bekliyordu. Karşısındaki imgenin tuğlaları kökünden değiştirmiş olmasını. Diğer yanının çocukça davrandığını düşünen yanı hayal kırıklığına uğramaya hazırlandığı için eli yavaşlasa bile kalbi hızla çarpıyordu.

Parmak uçları kapı ile kılıcın hemen altında buluştu ve serin tuğlanın üstünü örten, altındaki dokuyu ele veren pürüzsüz boyanın üstünde durdu.

Sadece bir duvardı. Üstünde hoş bir resim olan bir duvar.

Yine de.

Yine de oğlanın içinde, bunun göründüğünden daha fazlası olduğunu söyleyen bir his vardı.

Avucunu boyalı tuğlaya bastırdı. Kapının sahte ahşabı, ona uymak için karıştırılmış gibi, teninden en çok bir ya da iki ton farklı bir kahverengiydi.

Kapının arkasında başka bir yer vardı. Duvarın arkasındaki oda değil. Daha fazlası. Oğlan bunu biliyordu. Ayak parmaklarında hissediyordu.

Bu, annesinin anlamlı bulacağı anlardandı. Kendisinden sonrakileri değiştiren bir an.

Falcının oğlu kendine bile açıklayamadığı bir nedenden dolayı kapının önemli olduğunu hissediyordu.

Bir hikâyenin en başındaki bir oğlanın hikâyenin başladığını bilmesi mümkün değildir.

Anahtarın boyalı çizgilerinde parmak uçlarını dolaştırırken tıpkı kılıç, arı ve kapı tokmağı gibi anahtarın da nasıl üç boyutlu göründüğüne hayret etti.

Kimin boyadığını, ne anlama geldiğini, bir anlamı olup olmadığını merak etti. Kapının, yoksa da en azından sembollerin anlamını. Bu bir kapı değil, bir işaret ya da aynı anda her ikisi birden olabilir miydi?

Tam o anda, oğlan boyanmış kapı tokmağını çevirip imkânsız kapıyı açsa her şey değişecekti.

Ama açmadı.

Aksine, ellerini ceplerine soktu.

Bir yanı çocukluk ettiğine ve gerçek hayatın kitaplardaki gibi olmasını beklemek için fazla yaşlı olduğuna karar verdi. Diğer yanı eğer denemezse hayal kırıklığına uğramayacağına, farazi bile olsa kapının açılabileceğine inanmaya devam edebileceğine karar verdi.

Elleri ceplerinde durdu ve kapıya birkaç saniye daha baktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ertesi gün merakına yenildi ve kapıyı bulmak için geri döndü. Tuğla duvar kapının tam olarak nerede olduğunu bile ayırt edemeyeceği şekilde badanalanmıştı.

Böylece falcının oğlu Yıldızsız Deniz'in yolunu bulamadı.

Şimdilik.

Ocak 2015

Bir üniversite kütüphanesinin rafında bir kitap vardı.

Olağan bir durum ama burası bu kitabın ait olduğu yer değildi.

Kitap, büyük kısmı gerçek, geri kalanı da yeterince gerçek olmasına rağmen ait olmadığı kurgu bölümüne konmuştu. Kurgu bölümüne kütüphanenin diğer kısımları kadar sık uğranmazdı, sıralar loş bir ışıkla aydınlatılır ve genellikle tozlu olurdu.

Kitap önceki sahibinin son arzusu ve vasiyeti gereği üniversiteye bağışlanmış bir koleksiyonun parçasıydı. Koleksiyonda yer alan kitaplar kütüphaneye eklenmiş, Dewey Onlu Sınıflama Sistemi'ne göre sınıflandırılmış, kayıt masasında taranıp farklı istikametlere yola çıkabilmeleri için kapaklarının içine barkodlu çıkartmalar yapıştırılmıştı.

Bahsi geçen bu kitap kataloğa eklenmek için sadece bir kez taranmıştı. Sayfalarında bir yazar ismi yer almadığı için sisteme "Bilinmiyor" olarak girilmiş ve yola adı B ile başlayan yazarların arasında başlamış ama etrafındaki diğer kitaplar yer değiştirdikçe alfabede yer değiştirmişti. Bazen alınıp inceleniyor ve tekrar yerine bırakılıyordu. Cildi birkaç yerden çatlamıştı ve bir keresinde bir profesör ilk birkaç sayfasını okumuş ve devam etmeye niyetlenmişti ama sonra aklından çıkıvermişti.

Bu kitabı, bu kütüphaneye girdiğinden beri, baştan sona okuyan olmamıştı.

Kimileri (unutkan profesör de onlardan biriydi) bir süre kitabın oraya ait olmadığını düşünmüşlerdi. Belki de özel koleksiyonda, öğrencilerin ziyaret etmek için özel bir izne ihtiyaç duyduğu, nadir bulunan kitaplara bakarlarken kütüphanecilerin başlarında dikildiği ve kimsenin dışarı kitap çıkarmasına izin verilmediği odada olmalıydı. Bu kitaplarda barkod olmazdı. Çoğunun eldiven takılarak tutulması gerekirdi.

Ancak bu kitap normal koleksiyonda kaldı. Hareketin olmadığı, varsayımsal dolaşımda.

Kitabın koyu bordo bez cildi eskimiş ve zengin bir tondan soluk bir tona dönmüştü. Bir zamanlar üstünde altın yaldızlı harfler basılıydı ama yaldız silinmiş ve harfler oyuğumsu girintilerden ibaret kalmıştı. Kapağın üst köşesi 1984'ten 1993'e kadar koli içinde depoda beklediği süre boyunca üstünde duran daha ağır bir cilt yüzünden kalıcı şekilde bükülmüştü.

Bugün, ocak ayında, dersler henüz başlamadığı ama kampüsün öğrencilere açıldığı, konuşmaların, öğrenciler tarafından düzenlenen sempozyumların ve teatral prodüksiyonların provalarının yapıldığı, öğrencilerin ocak dönemi olarak adlandırdıkları günlerdendi. Normal rutin yeniden başlamadan tatil sonrası ısınma dönemi.

Zachary Ezra Rawlins kampüste kitap okuyordu. Bu yüzden kendini biraz suçlu hissediyordu çünkü kıymetli kış saatlerini tezine hazırlık olsun diye video oyunları oynayarak (tekrar oynayarak ve analiz ederek) geçirmesi gerekirdi. Ama ekran karşısında çok fazla zaman geçirdiği için gözlerini kâğıda bakarak dinlendirmeye neredeyse zorunlu bir ihtiyaç duyuyordu. Kendine okumak ile bilgisayar oyunları arasında birçok çakışma olduğunu hatırlattı; hoş, o video oyunlarıyla hemen her şey arasında bir çakışma bulurdu.

Roman okumanın bütün tercihlerin önceden, sizden çok daha iyi olan biri tarafından sizin adınıza yapıldığı bir oyun oynamaya benzediğini düşünürdü (Gerçi bazen kendi maceranı

kendin seç tarzı romanların yeniden moda olmasını ummuyor değildi).

Ayrıca çok sayıda çocuk kitabı da okuyordu (ya da tekrar okuyordu) çünkü hikâyeleri hikâyeye daha çok benziyordu. Gerçi için için bunun yaklaşan yirmi beş yaş krizinin bir semptomu olmasından da endişelenmiyor değildi (Bir yanı yirmi beş yaş krizinin, dakik bir saat ayarı gibi, sadece iki ay kalan yirmi beşinci doğum gününde başlamasını bekler gibiydi).

Kütüphane görevlileri onun edebiyat lisansı yaptığını sanmışlardı. Ama içlerinden biri sohbet açınca Yeni Medya Bölümü öğrencilerinden biri olduğunu itiraf etmek zorunda hissetmişti. Gizli kimliğini kaybettiği anda özlemeye başlamıştı, oysa bu kisveyi taşımaktan keyif aldığının bile farkında değildi. Gerçekten de kare çerçeveli gözlüğü ve örgü desenli kazaklarıyla, edebiyat yüksek lisans öğrencilerine benzediğini düşünüyordu. Zachary henüz New England kışlarına tam olarak uyum sağlamamıştı, özellikle karın hiç dinmediği böyle bir kışa. Güneyde büyümüş bedenini ağır yün katmanlarıyla korumaya alıyor, atkılara sarınıp zaman zaman viskiyle tatlandırdığı sıcak çikolata termoslarıyla ısınıyordu.

Ocak ayının bitmesine iki hafta kalmıştı ve Zachary çocukluk klasiklerinin okunacaklar listesinden, en azından bu kütüphanenin koleksiyonundakilerin büyük kısmını bitirdiği için, okumak istediği ve ilk birkaç sayfayı denedikten sonra rastgele seçtiği diğer kitaplara geçmişti.

Rafların kitaplarla derinleşen kütüphane sessizliğinde seçimlerini yapıp gün boyunca kitap okumak sabah ritüeli olmuştu. Tepesi camlı avluda botlarının karlarını girişteki halının üstüne silkeledi ve *Çavdar Tarlasında Çocuklar* ve *Rüzgârın Gölgesi* kitaplarını iade kutusuna bırakırken, insanın bir master programının ikinci senesinin yarısına gelmişken seçtiği alan konusunda şüpheye düşmesi çok geç midir diye düşünüyordu. Sonra kendisine Yeni Medya'yı sevdiğini ve beş buçuk senesini

edebiyat okuyarak geçirmiş olsa çoktan bıkmaya başlayacağını hatırlattı. Onun istediği okuma yüksek lisansı yapmaktı. Ödevsiz, sınavsız, analizsiz, sadece okumak.

İki kat aşağıda, duvarları kampüsün gençlik yıllarına ait çerçevelenmiş taş baskı resimlerle kaplı bir koridorun sonunda olan kurgu kısmı, beklediği gibi, boştu. Rafların arasında ilerlerken Zachary'nin ayak sesleri yankılanıyordu. Binanın bu kısmı, girişteki aydınlık avlunun aksine daha eskiydi, tavanlar daha alçaktı ve kitaplar tavana kadar istiflendiği için, ne kadar sık değiştirilirlerse değiştirilsinler sürekli yanma eğiliminde olan ampullerin verdiği loş ışık sınırlı dikdörtgenler çiziyordu. Zachary mezuniyetten sonra bir gün yeterince parası olursa kütüphanenin bu kısmındaki elektrik donanımını iyileştirmek için çok özel bir bağış yapabileceğini düşündü. Okuma ışığınız size 2015 mezunu Z. Rawlins'in bir armağanı. Tadını çıkarın.

Son zamanlarda Sarah Waters'a âşık olduğu için W kısmını taradı. Katalogda birçok isim olmasına rağmen raftaki tek kitabının *The Little Stranger*[1] olması onu karar verme zahmetinden kurtardı. Zachary daha sonra gizemli kitaplar olarak adlandırdığı, adlarını bilmediği, yazarlarını hiç duymadığı kitapların peşine düştü. İşe siyah sırtlı kitapları arayarak başladı.

Daha kısa boylu bir öğrencinin erişmek için portatif basamağa ihtiyaç duyacağı yüksek bir rafa uzanarak kumaş kaplı, şarap rengi bir cildi çekti. Kitabın hem sırtı hem kapağı boş olduğu için isminin yazması gereken sayfayı açtı.

Tatlı Hüzünler

Yazarın adını bulmak için bir sonraki sayfayı çevirdi ama doğrudan metne girilmişti. Kitabın arkasını çevirdi, herhangi bir teşekkür ya da yazar notu yoktu, sadece kitabın arka kapa-

1 (İng.) Küçük Yabancı. (ç. n.)

ğının içine yapıştırılmış bir barkod çıkartması gördü. Kitabın başına döndü, herhangi bir telif bilgisi, tarih ya da baskı sayısı hakkında bilgi bulamadı.

Kitap hayli eski görünüyordu ve Zachary yayımcılık ya da kitap ciltleme tarihi hakkında bilgi sahibi olmadığı için bu tür bilgilerin belli bir dönemin kitaplarında bulunmamasının mümkün olup olmayacağından habersizdi. Yazar adının olmamasını şaşırtıcı bulmuştu. Belki bir sayfası kaybolmuştu ya da yanlış basılmıştı. Metne göz atmak için karıştırırken eksik sayfalar, boşluklar ve yırtık kenarlar olduğunu gördü ama giriş kısmında, detayların olması gereken yerde hiçbir iz yoktu.

Zachary ilk sayfayı okudu, sonra bir sayfa daha ve bir sayfa daha.

Aynı anda U-Z kısmını aydınlatan ampul göz kırparak karardı.

Zachary kitabı gönülsüzce kapatıp *The Little Stranger*'ın üstüne koydu. Sonra iki kitabı koltuğunun altına kıstırdı ve aydınlık avluya döndü.

Kayıt masasındaki, tepede topuz yaptığı saçlarını bir kalemle tutturan kütüphaneci öğrenci gizemli cildi kaydederken biraz zorlandı. Önce tarayamadı, sonra sistemde bambaşka bir kitabın adı çıktı.

"Sanırım barkod yanlış," dedi. Klavyede bir şeyler yazdı, gözlerini kısarak ekrana baktı. "Bunu daha önce gördün mü?" diye sordu kitabı bankonun arkasındaki güzel, yeşil bir kazak giymiş orta yaşlı bir adam olan diğer kütüphaneciye uzatarak. Kitabın ön sayfalarını karıştırırken adamın kaşları çatıldı.

"Yazar ismi yok, ilk kez böyle bir şey gördüm. Hangi raftaydı?"

"Kurgu kısmında, W harfinin arasında bir yerde," dedi Zachary.

"Anonimlerin altına bak," dedi yeşil kazaklı adam ve kitabı geri uzattıktan sonra dikkatini onu bekleyen diğer kütüphane ziyaretçisine çevirdi.

Diğer kütüphane görevlisi klavyeyle bir şeyler daha yazdı ve başını iki yana salladı. "Hâlâ bulamıyorum," dedi Zachary'ye. "Tuhaf."

"Sorun olacaksa..." dedi Zachary ama kızın kitabı almasına izin vereceği umuduyla cümleyi yarıda bıraktı. Şimdiden kitap için tuhaf bir sahiplenme duygusuna kapılmıştı.

"Sorun değil," dedi kız. "Dosyanıza not ederim." Bilgisayarda bir şey yazıp barkodu tekrar okuttu. Yazarsız kitabı ve *The Little Stranger*'ı, Zachary'nin öğrenci kimliğiyle birlikte bankonun üstünden ona doğru itti. "Keyifli okumalar," dedi neşeyle ve Zachary masasına geldiğinde okumakta olduğu kitaba geri döndü. Raymond Chandler'ın bir kitabını okuyordu ama Zachary kitabın ismini göremedi. Kütüphaneciler kitaplarla daha çok, yorgun öğrenciler ve sinirli öğretim görevlileriyle daha az zaman geçirdikleri ocak döneminde her zaman daha hevesli görünürlerdi.

Buz gibi havada yatakhaneye doğru yürürken Zachary'nin aklı kitaptaydı. Okumaya devam etmek için sabırsızlanıyor ve neden kitabın kütüphane sisteminde olmadığını merak ediyordu. Kütüphaneden hatırı sayılır miktarda kitap ödünç aldığı için daha önce de bu tür şeylerde küçük sorunlarla karşılaşmıştı. Bazen tarayıcı bir barkodu okuyamayabiliyordu ama o zaman kütüphaneci numarayı elle girerdi. Tarayıcılardan önceki zamanlarda, kataloglardaki kartlar ve kitapların arka tarafındaki imza cepleriyle nasıl baş edebiliyorlardı acaba? Bir sistemdeki numaralardan biri olmak yerine adıyla imza atabilmek hoş olurdu.

Zachary'nin yatakhanesi, eski püskü lisansüstü öğrenci yurtlarının arasında kalan, kar tutmuş ölü sarmaşıklarla kaplı tuğla bir binaydı. Odası binanın duvarları eğimli, pencereleri

cereyan alan çatı arasındaydı. Zachary pencerelerin çoğunu battaniyelerle kaplamıştı ve kış için kaçak bir ısıtıcı bulunduruyordu. Duvarları süsleyen, annesinin gönderdiği duvar halıları odaya, kısmen kaç kez yıkarsa yıkasın çıkmak bilmeyen ada çayı kokusu yüzünden, biraz daha sıcak bir hava katıyordu. Yan odadaki Güzel Sanatlar Fakültesi öğrenci adayı odasını mağaraya benzetirdi ama aslında daha çok küçük bir kovuğa benziyordu. Tabii Magritte posterleri ve dört farklı oyun sistemi bulunan bir kovuğa. Zachary'nin siyah ve aynaya benzeyen düz ekran televizyonu duvarda asılıydı. Televizyonun üstüne bir duvar halısı asmalıydı.

Kitapları masasının üstüne bırakıp botlarını ve paltosunu dolaba kaldırdıktan sonra, kendine bir fincan sıcak çikolata hazırlamak için küçük mutfağa gitti. Suyun elektrikli ısıtıcıda kaynamasını beklerken şarap rengi kitabı yanına almadığına pişman oldu ama burnunu sürekli kitapların içinde tutmamaya özen gösteriyordu. Daha dost canlısı görünmek için bunu yapmayı deniyordu fakat henüz işe yaradığından emin değildi.

Sıcak çikolata fincanıyla oturma köşesine döndü ve önceki yıl yurttan ayrılan bir öğrenciden miras kalan armut koltuğa yerleşti. Koltuğun doğal rengi parlak yeşildi ama Zachary duvara asılamayacak kadar ağır bir duvar halısını koltuğun üstüne atarak onu kahverengi, gri ve mor tonlarla kamufle etmişti. Isıtıcıyı bacaklarına çevirdi ve *Tatlı Hüzünler*'in kütüphanenin güvenilmez ampulünün onu yarı yolda bıraktığı sayfasını açıp kaldığı yerden okumaya başladı.

Birkaç sayfa sonra hikâye değişmeye başladı; Zachary okuduğu şeyin bir roman mı, kısa hikâyeler koleksiyonu mu yoksa hikâye içinde hikâye mi olduğuna karar veremiyordu. Geri dönüp önceki bölüme bağlanmasını bekledi ama sonra hikâye bir kez daha değişti.

Zachary Ezra Rawlins'in elleri titremeye başladı.

Çünkü kitabın ilk kısmı bir korsanla ilgili romantik sayılabilecek bir hikâyeyken ikinci kısmı tuhaf bir yer altı kütüphanesinde bir çömezin kabul törenini, üçüncü kısım ise bambaşka bir şeyi anlatıyordu.

Üçüncü kısım onunla ilgiliydi.

Oğlan falcının oğluydu.

Tesadüf diye düşündü ama okumaya devam ettikçe detayların kurgu olmayacak kadar kusursuz olduğunu gördü. Ada çayı kokusu pek çok falcının oğlunun ayakkabı iplerine sinebilirdi ama Zachary onların da okuldan eve dönerken kestirme yollardan geçtiğinden şüpheliydi.

Kapıyla ilgili kısma gelince kitabı elinden bıraktı.

Başı dönüyordu. Bayılmaktan korkarak ve bir pencere açmasının iyi olacağını düşünerek ayağa kalktı ve unuttuğu sıcak çikolata fincanına çarptı.

Zachary kâğıt havlu almak için otomatik hareketlerle küçük mutfağa yürüdü. Dökülen sıcak çikolatayı sildi ve ıslak kâğıt havluları atmak için mutfağa döndü. Fincanı lavaboda duruladı. Fincanda daha önce orada olduğundan emin olamadığı bir çatlak vardı. Merdivende, uzaktan bir kahkaha sesi yankılandı.

Zachary odasına döndü ve armut koltuğun üstünde kayıtsızca duran kitapla tekrar karşı karşıya geldi.

Nadiren yaptığı bir şey olmasına rağmen kapısını kilitledi.

Kitabı aldı ve öncesine göre daha dikkatli inceledi. Kapağın üst köşesinde bir çentik vardı, kumaşı iplik iplik ayrılmak üzereydi. Sırt kısmında altın rengi minik benekler göze çarpıyordu.

Zachary derin bir nefes alıp kitabı geri açtı. Kaldığı sayfaya döndü ve kendini tam anlamıyla beklediği şekilde ilerleyen kelimeleri okumaya zorladı.

Sayfada eksik kalan detayları hafızasından tamamladı: beyaz badananın duvarın yarısına kadar çıktığını, sonra tuğlaların tekrar kırmızıya döndüğünü, sokak arasının diğer ucundaki

çöp kutularını, okul kitaplarıyla dolu çantasının omzunu çökerten ağırlığını.

O günü belki bin kez hatırlamıştı ama bu kez farklıydı. Bu kez hafızasına sayfanın üstündeki sözcükler kılavuzluk ediyordu, çok net ve hareketliydi. O anı on yıldan uzun zaman önce değil, az önce yaşamış gibiydi.

Kapıyı zihninde kusursuz bir şekilde canlandırabiliyordu. Boyanın keskinliğini. O zaman adını koyamadığı *trompe l'oeil* (göz yanılması) etkisini. Arının altın rengi narin çizgilerini. Ucu yukarı, anahtara doğru bakan kılıcı.

Ama Zachary okumaya devam ettikçe hafızasının barındırdığından daha fazlasını buldu.

Kendi hayatından, uzun zaman önce yaşanmış ve hiç kimseye anlatılmamış, hiç bahsedilmemiş ya da bir yere yazılmamış bir olayı, matbaadan çıkma harflerle önüne sererek aktaran bir kitaba denk gelmekten daha tuhaf bir duygu olmayacağını düşünmüştü ama yanılıyordu.

O anlatımın Zachary'nin uzun süredir içinde barındırdığı, o sokak arasında kapının karşısında dururken ona özel bir şey sunulduğu ve fırsatın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği şüphesini doğrulaması daha tuhaftı.

Bir hikâyenin en başındaki bir oğlanın hikâyenin başladığını bilmesi mümkün değildir.

Zachary sonuna geldiği sayfayı hikâyesinin devam etmesini bekleyerek çevirdi ama devamı yoktu. Anlatım yine bambaşka bir yöne, bir bebek eviyle ilgili bir hikâyeye kaymıştı. Sayfalarda falcının oğlundan ya da boyama kapılardan bahis arayarak kitabın geri kalanını taradı ama hiçbir şey bulamadı.

Başa dönüp oğlanla ilgili sayfaları tekrar okudu. Kendisiyle ilgili. Kapının arkasında bulamadığı yerle ilgili sayfaları. Artık Yıldızsız Deniz her neresiyse. Ellerinin titremesi kesilmişti ama başı dönüyordu ve sıcaklamıştı. Pencereyi açmadığını fark etti

ama kitabı elinden bırakamıyordu. Daha iyi odaklanabilmek için gözlüğünü burnundan yukarı itti.

Anlamıyordu. Birinin o sahneyi bu kadar detaylı anlayabilmesi bir yana, kendisinden daha yaşlı görünen bir kitapta nasıl yer alabildiğini. Kâğıdı parmaklarının arasında ovaladı, kenarları kahverengiye çalacak kadar sararmıştı ve ağır ve kaba bir his bırakıyordu.

Biri onu ayakkabılarının iplerine kadar öngörebilmiş olabilir miydi? Bu, kitabın geri kalanının da doğru olabileceği anlamına mı gelirdi? Bir yerlerde, yer altındaki bir kütüphanede, dilsiz çömezler olabilir miydi gerçekten? Bir kurgusal karakterler koleksiyonundaki tek gerçek insanın kendisi olması çok adil görünmüyordu ama içinden bir ses korsan ve kızın gerçek olabileceğini söylüyordu. Yine de bu o kadar inanılmaz bir fikirdi ki kendi kendine güldü.

Acaba aklını mı kaçırıyordu? Sonra aklını kaçırma ihtimalini düşünebildiğine göre mutlaka kaçırmadığına karar verdi ama bunun içini rahatlattığı söylenemezdi.

Sayfadaki son sözcüğe baktı:

Şimdilik.

O kelime kafasının içine akan binlerce soru arasında yüzüyordu.

Sonra tekrarlanan arı motifi ve hatırladığı kapının tetiklediği sorulardan biri düşüncelerinin yüzeyine süzüldü.

Bu kitap *o* yerden miydi acaba?

Kitabı tekrar inceledi ve arka kapağa yapıştırılmış barkod çıkartmasında durdu.

Daha dikkatli bakınca çıkartmanın orada yazılı ya da basılı bir şeyin üstünü örttüğünü fark etti. Çıkartmanın altından siyah bir mürekkep lekesinin ucu görünüyordu.

Çıkartmayı soyarken hafif bir suçluluk duydu. Ama barkod hatalıydı ve muhtemelen yenilenmesi gerekecekti. Gerçi kitabı iade etmek gibi bir niyeti yoktu, en azından şimdilik.

Çıkartmayı yavaşça ve tek parça halinde kaldırmaya ve altındaki kâğıdı yırtmamaya özen göstererek dikkatle soydu. Kolayca çıkan çıkartmayı masasının kenarına yapıştırıp altında yazılı olan şeye döndü.

Kelime yoktu, sadece arka kapağa damgalanmış ya da işlenmiş, soluk renkli ve dağılmış olmasına rağmen kolayca ayırt edilebilen bir dizi sembol vardı.

Çıkartmanın altından görünen leke bir kılıcın kabzasıydı.

Üstünde bir anahtar vardı.

Anahtarın üstünde de bir arı.

Zachary Ezra Rawlins bir zamanlar annesinin dükkânının arkasındaki bir sokak arasında incelediği sembollerin minyatür versiyonlarına bakarken içinde olduğunu bilmediği bir hikâyeye nasıl devam edeceğini merak ediyordu.

TATLI HÜZÜNLER

Yaratılmış hayat.

Başlangıçta sadece bir bebek eviydi.

Ahşap, yapıştırıcı ve boyayla özenle inşa edilmiş, minyatür bir yaşam alanı. Tam boyutlu bir evi en ince detayına kadar yeniden yaratmak için özenle üretilmişti. Yapıldığında armağan edildiği çocukların oyunlarına ev sahipliği yapmış, gündelik olayları basitleştirilmiş abartılarla canlandırmıştı.

İçinde oyuncak bebekler vardı. Anne, baba, oğul, kız ve küçük bir köpekten oluşan bir aile. Takım elbise ve elbiselerin narin kumaşlardan yapılma kopyalarını giymişlerdi. Köpeğin gerçek tüyleri vardı.

Evin bir mutfağı, bir salonu ve bir kış bahçesi vardı. Yatak odaları, merdivenleri ve bir çatı katı. Her oda eşyalarla donatılmış, minyatür tablolar ve minicik çiçek vazolarıyla süslenmişti. Duvar kâğıdının ince ayrıntıları seçilebiliyor, minicik kitaplar raflardan alınabiliyordu.

Evin her biri en çok el tırnağı büyüklüğünde ahşap kiremitlerle kaplı bir çatısı vardı. Kapanıp sürgülenen kapılar. Ev bir kilit ve anahtarla açılıp genişletilebiliyordu ama çoğu zaman kapalı tutuluyordu. İçerideki bebek hayatı sadece pencerelerden görünebiliyordu.

Bebek evi Yıldızsız Deniz'de, bu Liman'da bir odada duruyordu. Tarihi kayıptı. Bir zamanlar onunla oynayan çocuklar büyüyüp evden gideli uzun zaman olmuştu. Karanlık bir

yerin karanlık bir odasına nasıl geldiğinin hikâyesi çoktan unutulmuştu.

Dikkat çekici bir ev değildi.

Dikkat çekici olan etrafında olup bitenlerdi.

Sonuçta etrafını hiçbir şeyin çevrelemediği bir ev tek başına nedir ki? Köpek için bahçesi, sokağın karşısında yakınan bir komşusu olmayan, komşuların yaşadığı bir sokağa bakmayan bir ev. Ağaçsız, atsız ve dükkânsız. Limansız. Teknesiz. Deniz görmeyen bir şehirde.

Bütün bunlar evin etrafına inşa edilmişti. Bir çocuğun yarattığı dünya, bir başkasının daha dünyası olmuştu, sonra bir başkasının daha, ta ki sonunda herkesin dünyası olana kadar. Ev metal, kâğıt ve yapıştırıcıyla süslenmiş ve genişletilmişti. Çarklar, bulunmuş nesneler ve kille. Yanına başka evler de inşa edilmişti. Yeni bebekler eklenmişti. Renklerine göre sıralanmış kitap yığınları manzara görevi üstlenmişti. Tepesinde kâğıttan kuşlar uçuyordu. Yukarıdan sıcak hava balonları iniyordu.

Dağlar, köyler, şehirler, şatolar, ejderhalar ve havada süzülen balo salonları vardı. Ahırları ve kabarık tüylü koyunları olan çiftlikleri de. Bir kulenin tepesinde, yeniden hayata dönmüş bir kol saatinden yapılma bir saat duruyordu. Gölü ve ördekleri olan bir park vardı. Ve deniz fenerli bir kumsal.

Dünya odanın etrafına dizilmişti. Ziyaretçilerin yürüyeceği, köşebaşlarına ulaşabileceği yollar vardı. Binaların altında bir zamanlar çalışma masası olan bir şeyin silüeti duruyordu. Duvarlarda şimdi özenle bükülmüş mavi kâğıt dalgaların süslediği bir okyanusun karşı ucundaki uzak ülkeler olan raflar vardı.

Başlangıçta bir bebek eviydi. Zamanla çok daha fazlasına dönüşmüştü.

Bir bebek kasabası. Bir bebek dünyası. Bir bebek evreni.

Sürekli büyüyerek.

Odayı bulan hemen herkes bir ekleme yapma ihtiyacı duyuyordu. Ceplerinde buldukları şeylerden duvar, ağaç ya da

tapınak yapıyorlardı. Bir yüksük, çöp kovasına dönüşmüştü. Kibritlerden çit yapılmıştı. Kopuk düğmeler tekerlek, elma ya da yıldız olmuştu.

Parçalanmış kitaplardan yapılma evler ya da minicik cam parçalarından yaratılmış fırtınalar ekliyorlardı. Bir figürün ya da sembolik bir yapının yerini değiştiriyorlardı. Minik bir kuzuya bir çayırdan diğerine eşlik ediyorlardı. Dağların konumlarıyla oynuyorlardı.

Kimi ziyaretçi odada saatlerce oynuyor, hikâyeler yaratıyordu. Diğerleri etrafa bakıyor, yamulmuş bir ağacı ya da kapıyı düzeltip gidiyorlardı. Kimisine de göldeki ördeklerin yerlerini değiştirmek yetebiliyordu.

Odaya giren herkes onu bir şekilde etkiliyordu. İstemeden de olsa üstünde bir iz bırakıyordu. Kapıyı sessizce açmak içerideki nesnelerin üstünde yumuşak bir rüzgârın esmesine neden oluyordu. Bir ağaç devrilebiliyordu. Bir bebek şapkasını kaybedebiliyordu. Bir bina tamamen çökebiliyordu.

Yanlış atılmış bir adım, hırdavat dükkânını yerle bir edebilirdi. Şatonun tepesine takılan bir giysi kolu bir prensesin alt kata yuvarlanmasına sebep olabilirdi. Burası kırılgan bir yerdi.

Hasarlar genellikle geçiciydi. İlla tamirat yapacak biri çıkagelirdi. Alt kata düşen prensesi kale burcuna geri kaldıracak biri. Çubuklar ve kartonla hırdavat dükkânını yeniden inşa edecek biri. Eskilerin üstünde yeni katlar yaratacak biri.

Ortadaki orijinal evdeki değişiklikler çok daha inceliklidi. Mobilyalar bir odadan diğerine taşınıyordu. Duvarlar boyanıyor ya da kâğıtla kaplanıyordu. Oyuncak anne ve baba bebekler başka yapılarda, diğer bebeklerle ayrı zaman geçiriyordu. Kız ve oğlan evden çıkıyor, geri dönüyor, sonra yine çıkıyorlardı. Köpek, arabaları ve koyunları kovalıyor, ejderhaya havlamaya cesaret ediyordu.

Etraflarındaki dünya durmadan büyüyordu.

Bebeklerin uyum sağlaması bazen biraz zaman alabiliyordu.

Zachary Ezra Rawlins, kapısı kapalı gardırobunun içinde, asılı gömlekler ve ceketlerden oluşan bir ormanın zemininde oturuyordu. Sırtını bu bir gardırop değil, dolap olsa Narnia'ya bir kapının açılacağı yere yaslamış, bir tür varoluşsal kriz yaşıyordu.

Tatlı Hüzünler'i bitirmiş, sonra yeniden okumuştu ve üçüncü bir kez okumamasının daha iyi olacağını düşünmüş olmasına rağmen, uyuyamadığı için bir kez daha okumuştu.

Hâlâ uyuyamıyordu.

Şimdi saat sabahın üçüydü ve Zachary, çocukken en sevdiği okuma köşesini hatırlatan gardırobunun arka tarafında oturuyordu. Bu, senelerdir sığınmadığı, bu şekilde oturmasına pek uygun olmayan dolapta hiç başvurmadığı bir konfordu.

O gün, kapıyı bulduktan sonra da çocukluk dolabında oturduğunu şimdi hatırlıyordu. Orası oturmak için daha uygundu. Daha rahat olması için içeri yastıklar taşıdığı, daha derin bir dolaptı. O dolabın da Narnia'ya açılan bir kapısı yoktu. Zachary bunu biliyordu çünkü kontrol etmişti.

Eksik sayfaları olsa da *Tatlı Hüzünler*'in sadece bir bölümü onunla ilgiliydi. Metin yeniden korsana ve kıza dönüyordu ama geri kalanı kopuktu, eksik bir his bırakıyordu. Büyük kısmı bir yer altı kütüphanesinin etrafında dönüyordu. Hayır, bir kütüphane değil, Zachary'nin on bir yaşındayken boyama bir kapıyı açmayarak davetini ıskaladığı, kitap merkezli bir hayal dünyası.

Anlaşılan Zachary yanlış hayalî giriş yolları aramıştı.

Şarap rengi kitap, karyolanın ayak ucunda duruyordu. Zachary dolapta, onu göremeyeceği bir yerde otururken aslında kitaptan saklandığını kendisine itiraf etmeyecekti.

Kitabı baştan sona üç kez okuduktan sonra bile nasıl ilerlemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kitabın geri kalanı, başlangıçtaki o birkaç sayfa kadar somut gelmemişti. Zachary annesi yüzünden her zaman sihre karmaşık bir açıdan bakmıştı ama alternatif tıp ve kehanetleri kavrayabilse de kitaptaki şeyler onun gerçeklik tanımının çok ötesindeydi. *Gerçek* sihir.

Ama kendisiyle ilgili olan o birkaç sayfa gerçekse o zaman geri kalanı da...

Zachary başını dizlerinin arasına alıp nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Kimin yazdığını merak ediyordu. O kapının olduğu sokak arasında onu kimin gördüğünü ve bunu neden yazdığını. Açılış sayfaları ilk hikâyelerin iç içe geçtiğini düşündürüyordu. Çömezle ilgili hikâyeyi anlatan korsan, oğlanla –Zachary'yle– ilgili hikâyeyi gören çömez.

Ama eğer Zachary hikâye içindeki bir hikâyedeyse anlatan kimdi? Bunu birinin daktiloya çekip ciltlemiş olması gerekiyordu.

Bir yerde birileri bu hikâyeyi biliyordu.

Acaba bir yerde birileri şu an onun dolabın içinde oturduğunu biliyor muydu?

Zachary kaskatı olmuş bacaklarla yerde emekleyerek odasına çıktı. Şafak yaklaşıyordu ve penceresinin dışındaki ışık biraz daha açılmıştı. Yürüyüş yapmaya karar verdi. Kitabı yatağın üstünde bıraktı. Parmakları derhal seğirmeye başladı, bir kez daha okuyabilmek için kitabı da yanına alma isteği duyuyordu. Atkısını boynuna sardı. Bir kitabı bir günde dört kez okumak tamamen normal bir davranıştı. Yün paltosunun düğmelerini

ilikledi. Bir kitabın yokluğuna fiziksel tepki vermek sıra dışı değildi. Örgü beresini kulaklarına kadar çekti. Yüksek lisansta herkesin, dolabında geçirdiği geceler olurdu. Botlarını giydi. Yazarı olmayan gizemli bir kitapta çocukluğunuzdan bir olay bulmak gündelik bir olaydı. Eldivenlerini ellerine geçirdi. Bu herkesin başına gelirdi.

Kitabı paltosunun cebine koydu.

Zachary kafasında belli bir varış noktası olmadan taze karın üstünde ilerledi. Kütüphaneyi geçti ve kampüsün lisans yatakhanelerinin yakınındaki eğimli kısmına doğru devam etti. Rotasını eski yatakhanesinin önünden geçecek şekilde ayarlayabilirdi ama yapmadı, eskiden diğer tarafından dışarı baktığı bir pencereye bakmayı oldum olası tuhaf bulurdu. Tertemiz yüzeyini botlarıyla ezerek ayak değmemiş karın üstünde ilerledi.

Genelde ayak parmaklarını hissedemediği zamanlarda bile kıştan, kardan ve soğuktan keyif alırdı. Kara, bizzat tecrübe etmeden önce kitaplardan okumaktan kalan bir hayranlığı vardı. İlk karını annesinin çiftlik evinin önündeki tarlada, kahkaha dolu bir gecede, çıplak elleriyle kar topları yaparak ve su geçirdiklerini daha sonra keşfettiği ayakkabıları içinde sürekli dengesini kaybederek deneyimlemişti. O geceyi hatırlayınca elleri kaşmir astarlı eldivenlerinin içinde seğirdi.

Karın eriyene kadarki dinginliği onu her zaman şaşırtırdı.

Biri arkasından, "Rawlins!" diye seslenince o tarafa döndü. Çizgili bereli, sımsıkı sarmalanmış bir figür, parlak renkte, tek parmaklı eldivenli elini salladı. Zachary uyumsuz renklerdeki karaltının tepeye doğru tırmanan bembeyaz zeminde az önce arkasında bıraktığı ayak izlerinin üstünde sekerek ona doğru yürümesini izledi. Aralarında sadece birkaç metre kalınca kızı tanıdı. Kat, Zachary'nin bölümündeki, tanıdıklıktan neredeyse arkadaşlık düzeyine geçmiş az sayıdaki lisans öğrencisinden biriydi ve bunu daha çok, kızın herkesi tanımayı kendine görev edinmesine ve kendisinin Kat onaylılar arasına girmesine

borçluydu. Kat'in video oyunu temalı bir yemek blogu vardı ve genellikle enfes olan deneyleri için başkalarını kullanmaktan hoşlanırdı. İlhamını *Skyrim*'den alan tatlı çörekler ve klasik *BioShock* kremalı pastalar ve *Pac-Man* kirazlarına övgü olarak maraskin kirazlı trüfler. Zachary kızın hiç uyumadığından şüpheleniyordu ve kokteyller, dans ya da onu odasından çıkmaya ikna edecek başka bir bahaneyle bir anda ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Zachary normal şartlarda hayli içe dönük olan yaşam tarzında onun gibi birine sahip olduğu için minnettar olduğunu asla dile getirmese de kızın bunu zaten bildiğini tahmin ediyordu.

Kız yanına ulaşınca, hissettiği kadar sersemlemiş görünmediğini umarak, "Hey, Kat," dedi. "Neden bu kadar erken saatte dışarı çıktın?"

Kat iç geçirerek gözlerini devirdi. Nefesi soğuk havada bir bulut misali süzüldü.

"Henüz resmiyet kazanmamış projeler için laboratuvarı ancak bu kadar erken saatte boş bulabiliyorum. Ya sen?" Kat çantasını omzunda yukarı kaydırırken dengesini kaybeder gibi olunca Zachary onu tutmak için uzandı ama kız kendiliğinden toparlandı.

"Uyumadım," dedi Zachary ki doğru sayılırdı. "Hâlâ şu koku projesi üstünde mi çalışıyorsun?"

"Evet!" Kat'in yanakları atkısının altına saklanan gülümsemesini ele veriyordu. "Bence sarmalayan deneyimin kilit noktası bu, kokusu bir şeye benzemediği sürece sanal gerçeklik o kadar gerçek değildir. Ev kullanımında çalışır duruma getirmenin yolunu henüz bulamadım ama siteye özgü uygulamam iyi gidiyor. İstekli olursan baharda beta test kullanıcılarına ihtiyacım olacak gibi görünüyor."

"Bahar gelirse ben varım." Kat'in projeleri detaylı interaktif donanımlarıyla bölümde efsane olmuştu ve ne kadar başarılı olduğundan bağımsız, akıllarda her zaman yer ederdi.

Zachary'nin çalışmaları onunkilerin yanında aşırı ciddi ve hareketsiz kalıyordu, özellikle de çalışmalarının büyük kısmı başkalarının yaptığı çalışmaları analiz etmek üstüne kurulu olduğu için.

"Harika!" dedi Kat. "Seni listeme alacağım. Ve sana rastladığıma memnun oldum. Bu akşam meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz." Zachary günün devam edeceğini, kampüsteki rutinlerin süreceğini ve dünyası altüst olan tek insanın kendisi olduğunu pek düşünmemişti.

"Ocak dönemi sınıfıma yardım eder misin?" diye sordu Kat. "Yedi, sekiz otuz arası ya da o civarda bir saat?"

"Harry Potter örgü sınıfın mı? Örgüde çok iyi sayılmam."

"Hayır, o salı günleri. Bu, Hikâye Anlatımında Yenilik adında salon tarzı bir tartışma ve bu haftanın konusu oyunlar. Her derste bir misafir eş-moderatör bulundurmaya çalışıyorum ve bu hafta Noriko olacaktı ama kayağa gitmek için beni ekti. Acayip eğlenceli olacak, konuşma yapman ya da herhangi bir şey hazırlaman falan gerekmiyor, sadece rahat ama entelektüel bir ortamda oyunlar hakkında gevezelik edeceğiz. Bunun senin alanın olduğunu biliyorum Rawlins. Lütfen?"

Zachary'nin içindeki, insanlarla konuşmayı içeren herhangi bir şeye hayır demek dürtüsü otomatik olarak canlandı ama Kat ısınmak için olduğu yerde zıplarken teklifi düşündü, kafasını dağıtmak ve kitaptan bir süreliğine uzaklaşmak için bunun iyi bir fırsat olacağına karar verdi. Kat bunu hep yapardı zaten. İnsanın bir Kat'i olması güzeldi.

"Elbette, neden olmasın," dedi. Kat bir sevinç çığlığı attı. Çığlık karla kaplı alanda yankılanarak bir çift huysuz karganın yakında bir ağaçtaki tüneklerini terk etmesine neden oldu.

"Harikasın," dedi Kat. "Teşekkür hediyesi olarak sana bir Ravenclaw atkısı öreceğim."

"Bunu nereden biliyorsun?.."

"Haydi ama, Ravenclaw'um diye bağırıyorsun. Akşam görüşmek üzere. Arka tarafta, sağda kalan Scott Binası'nın salonunda buluşalım. Ellerimin buzu çözülünce sana detayları mesaj atarım. Harikasın. Seni kucaklardım ama düşerim diye korkuyorum."

"Sarıldın kabul ettim," dedi Zachary ve bir an orada, karların arasında, Kat'e Yıldızsız Deniz diye bir şey duyup duymadığını sormayı düşündü. Eğer muhtemel bir masalı ve efsanevi bir yeri duyacak biri varsa o da Kat'ti ama yüksek sesle dile getirmek fazla gerçek görünmesine neden olacağı için kızın Yeni Medya Merkezi'nin de bulunduğu avluya doğru uzaklaşmasını seyretmekle yetindi. Gerçi Kat'in kimya laboratuvarına gitmesi daha mümkündü.

Zachary karın içinde tek başına durdu ve yavaş yavaş uyanmaya başlayan kampüse göz gezdirdi.

Dün her zamanki gibi hissetmişti, buraya çok ait değilmiş gibi. Bugün ise kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Derin bir nefes alarak ciğerlerini çam kokulu temiz havayla doldurdu.

Bulutsuz gökyüzünün açık mavi fonunda iki siyah noktacık gördü. Birkaç dakika önce havalanan iki karga uzaklara doğru kanat çırpıyordu.

Zachary Ezra Rawlins odasına doğru uzun dönüş yürüyüşüne başladı.

Botlarından kurtulup üzerindeki kışlık katmanlarından soyunduktan sonra kitabı çıkardı. Kitabı ellerinin arasında çevirdi ve masasının üstüne koydu. Koca bir dünyayı içinde barındıran özel bir şeye benzemiyordu ama aynı şey her kitap için söylenebilirdi.

Zachary perdeleri çekti ve perdeler daha güneşle aydınlanan karlı manzarayı ve bir ladin ağacının gölgesinden onu izleyen karaltıyı dışarıda bırakarak örtülmeden yarı uykuya dalmıştı bile.

Zachary saatler sonra telefonunun mesaj uyarısıyla uyandı. Titreşimin yerinden zıplattığı telefon masadan aşağı, yerdeki çorap tekinin üstüne düştü.

> Saat 19.00 scott binası, birinci kat. ön girişten merdivenleri geç ve koridordan sağa dön, fransız tarzı kapıların arkasında kalıyor ve süslü hanımların çay içtiği salonların kıyamet sonrası versiyonuna benziyor. erken gelirim. bir numarasın. <3 k.

Telefona baktığında saatin şimdiden 17.50 olduğunu gördü. Scott Binası kampüsün öbür ucunda olduğu için Zachary esneyerek yataktan kalktı ve duş almak için neredeyse sürünerek koridorda ilerledi.

Buharın arasında dururken bir an kitabı rüyasında gördüğünü sandı ama bu düşüncenin getirdiği rahatlama yavaş yavaş dağıldı ve gerçeği hatırladı.

Annesinin her yıl hediye ettiği ev yapımı badem yağı ve şeker karışımıyla tenini iyice ovaladı. Bu senenin karışımına iç huzur sağlaması için güve otu eklenmişti. Belki o sokak arasında duran oğlandan ovalanarak kurtulabilirdi. Belki gerçek Zachary altta bir yerlerdeydi.

Kendine, her yedi yılda bir, vücudundaki her hücre değişiyor diye hatırlattı. Artık o sokak arasındaki oğlan çocuğu değildi. O oğlanı tam iki kez geride bırakmıştı.

Zachary duşta çok uzun süre kaldığı için aceleyle hazırlanması gerekti ve gün boyu hiçbir şey yemediğini hatırlayınca mutfaktan bir protein bar kaptı. Çantasına bir defter attı ve eli *Tatlı Hüzünler*'in üstünde bir süre asılı kaldıktan sonra onun yerine *The Little Stranger*'ı yanına aldı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken geri dönüp *Tatlı Hüzünler*'i de çantasına attı.

Scott Binası'na doğru yürürken bukleler halinde donan nemli saçlarının ensesine sürtündüğünü hissediyordu. Karlı

zeminde zikzaklar çizen bot izleri sayesinde kampüste ayak değmemiş yer kalmamıştı. Zachary boynuna gerçek bir kırmızı atkı sarılmış, orantısız bir kardan adamın yanından geçti. Eski üniversite başkanlarının yan yana sıralanmış büstleri büyük ölçüde karla kaplanmıştı ve kar tanelerinin arasından açıkta kalan birkaç mermer göz ve kulak görünüyordu.

Kat'in tarifi sayesinde daha önce hiç girmediği yurtlardan biri olan Scott Binası'nda yolunu bulması hiç zor olmadı. Merdivenleri ve boş bir çalışma salonunu geçtikten sonra koridoru buldu ve bir süre ilerledikten sonra yarı açık duran çift kanatlı Fransız tarzı kapıya ulaştı.

Doğru odaya geldiğinden emin olamadı. Bir kız koltukta örgü örüyordu, birkaç öğrenci kıyamet sonrası çay partisi mobilyalarını andıran, bazıları bantla tamir edilmiş eski yüzlü, kadife kaplı sandalye ve kanepelerin yerlerini değiştirmekle meşguldü.

"Hey, demek bizi bulabildin!" Kat'in sesinin geldiği yöne dönünce onu elinde bir çaydanlık ve üst üste konmuş çay fincanlarıyla dolu bir tepsiyle arkasında buldu. Paltosu ve çizgili beresi olmayınca daha ufak tefek görünüyordu ve kısacık saçları kafasını kaplayan tüylü bir gölgeye benziyordu.

"Çay konusunda ciddi olduğunu fark etmemiştim," dedi Zachary tepsiyi odanın ortasındaki bir sehpaya taşımasına yardım ederken.

"Çay konusunda espri yapmam. Earl Grey'im, naneli çayım ve zencefilli bağışıklık güçlendirici bir çeşidim var. Kurabiye de yaptım."

Çay ve kurabiye tabaklarının yerleştirilmesi tamamlanırken yaklaşık bir düzine öğrenciden oluşan sınıf odaya dolmuştu. Sandalye ve kanepelerin arkasına atılan palto ve atkılar yüzünden daha kalabalık görünüyorlardı. Zachary bir fincan Earl Grey ve çikolata parçacıklı kocaman bir kurabiyeyle Kat'in onu yönlendirdiği cam kenarındaki eski koltuğa yerleşti.

"Herkese merhaba," dedi Kat odadaki dikkati kurabiyelerden ve aralarındaki sohbetten uzaklaştırmak için. "Geldiğiniz için teşekkürler. Sanıyorum aramızda geçen haftayı kaçıran yeniler var, bu yüzden kısa bir tanışma turuna ne dersiniz? Konuk moderatörümüzden başlayalım." Kat döndü ve heyecanla Zachary'ye baktı.

Zachary ağzındaki kurabiyeyi çiğneyip yutmaya çalışırken, "Ee... şey... adım Zachary," dedi. "Yeni Medya yüksek lisans ikinci sınıf öğrencisiyim. Ağırlıklı olarak psikoloji ve toplumsal cinsiyet konularına odaklanarak video oyunu tasarımlarını inceliyorum."

İçinden, *Ve dün kütüphanede birinin çocukluğumu yazdığı bir kitap buldum, alın size yenilikçi hikâye anlatımı,* diye geçirdi ama yüksek sesle söylemedi.

Tanışma turu sürerken Zachary isimlerden çok, ayırt edici detay ve ilgi alanlarını aklında tuttu. Rengârenk rastaları olan bir kız ve ayaklarını bir gitar kutusuna uzatıp oturan sarışın bir oğlanın da aralarında bulunduğu birkaç tiyatro öğrencisi vardı. Gözünün bir yerden ısırdığı kedi gözü gözlüklü kız ve elindeki işe neredeyse hiç bakmadan örgü örmeye devam eden kız, İngilizce bölümündendi. Diğerleri ağırlıklı olarak Yeni Medya lisans öğrencileriydi ve Zachary bazılarını (mavi *sweatshirt*'lü çocuk, kazağının kol ağızlarından asma dövmeleri görünen kız, atkuyruklu oğlan gibi) tanıyordu ama hiçbiriyle Kat'le olduğu kadar yakın değildi.

"Ve ben de Kat Hawkins. Yeni Medya ve Tiyatro son sınıf öğrencisiyim ve zamanımın büyük kısmını oyunları tiyatroya, tiyatroyu oyunlara dönüştürmeye çalışarak geçiriyorum. Ve hamur işleri yaparak. Bu akşam özellikle video oyunlarına odaklanacağız. Aramızda bir sürü oyuncu olduğunu biliyorum fakat terminoloji ya da buna benzer bir konuda anlamadığınız bir şey olursa sormaktan çekinmeyin."

Mavi *sweatshirt*'lü çocuk, Kat'in neşeli ifadesinin belli belirsiz bozulmasına neden olan bir ses tonuyla, "'Oyuncu' tanımını tam olarak nasıl yapıyoruz?" diye sordu.

"Ben Gertrude Stein'ın tanımına bağlı kalmayı tercih ediyorum: Bir oyuncu, oyuncu bir oyuncudur," dedi Zachary araya girerek ve gözlüğünü düzelterek. Ukalalıktan nefret ederdi ama her şeyi tanımlamak ihtiyacı duyan çocuktan daha fazla nefret etmişti.

"Bu bağlamda 'oyunu' nasıl tanımladığımız konusunda," diye devam etti Kat, "lütfen hikâyeli oyunlar, rol yapma oyunları vesaire çizgisinde kalalım. Her şey öyküye dönmeli."

Kat hikâyeli oyunlar, karakterin hikâyenin gidişatına katkısı, seçimler ve sonuçlar üstüne standart öncüllerini anlatması için sözü Zachary'ye verdi. Birçok makale ve projesinde yer verdiği bu noktaları daha önce bin kez işitmemiş bir gruba aktarmak Zachary için hoş bir değişiklikti.

Kat arada sırada söze giriyordu ve çok geçmeden tartışma organik bir şekilde başlamış oldu; sorular tartışmaların önünü açıyor, çay yudumları ve kurabiye kırıntıları arasında tespitler havada uçuşuyordu.

Sohbet bir önceki haftanın konusu olan çevreleyen tiyatroya[2] doğru yön değiştirdi, oradan tekrar video oyunlarına, çoklu oyuncuların iş birlikçi yapısından tekil oyunculara döndü ve masaüstü oyunlarında kısa bir mola vererek sanal gerçekliğe geldi.

Bir süre sonra, bir oyuncunun hikâye üzerine kurulu bir oyunu neden oynadığı ve onu neyin bu kadar sürükleyici kıldığı sorusu masaya yatırılmak üzere gündeme geldi.

"Herkesin istediği bu değil midir zaten?" dedi kedi gözü gözlüklü kız. "Kendi seçimlerinizi yapmak, kendi kararları-

---

2 *Immersive theater*. Klasik sahne düzenini değiştirerek seyircilere oyunun içindelermiş gibi hissettiren bir tiyatro türü. (yay. n.)

nızı almak ama bunların hikâyenin bir parçası olması? İnsan kendi özgür iradesini korurken bile sırtını yaslayabilmek için anlatının orada olmasını istiyor."

"Nereye gideceğine, ne yapacağına, hangi kapıyı açacağına karar vermek istiyorsun ama oyunu kazanmak da istiyorsun," diye ekledi atkuyruklu çocuk.

"Oyunu kazanmak hikâyenin bitmesi anlamına gelse bile."

"Özellikle bir oyun çok sayıda olası sona imkân veriyorsa," dedi Zachary, iki sene önce yazdığı bir makalenin konusuna değinerek. "İş birliğine dayalı olması için bir hikâyeyi sadece kendiniz dikte etmeden ortaklaşa yazma isteği."

Yeni Medya öğrencilerinden biri, "Bu, oyunlarda başka hiçbir yerde olmadığı kadar işe yarar," dedi. Tiyatro bölümü öğrencilerinden biri itiraz edecek gibi olunca, "Ve belki avangart tiyatroda," diye ekledi.

"Ya Kendi Maceranı Seç tadındaki dijital romanlar?" diye ekledi örgü ören İngilizce bölümü öğrencisi.

"Hayır, karar verme seçenek ağaçlarından ve koşullu seçeneklerden geçmek istiyorsanız tam kapsamlı oyunlarla bağlı kalmalı," dedi asma dövmeli kız. Konuşurken ellerini hareket ettirdiği için asmalar görüşlerini vurgulamasına yardımcı oluyordu. "Düzgün metin hikâyeleri içinde yer alacağınız, önceden var olan anlatımlardır, oyunlar siz ilerledikçe açıklanır. Bir hikâyede ne olacağını seçme şansım varsa sihirbaz olmak isterim. Ya da en azından havalı bir silahımın olmasını."

"Konudan sapıyoruz," dedi Kat. "Bir anlamda yani. Bir hikâyeyi sürükleyici kılan nedir? Herhangi bir hikâyeyi. Basit cümlelerle."

"Değişim."

"Gizem."

"Yüksek risk."

"Karakter gelişimi."

"Aşk," dedi mavi kapüşonlu *sweatshirt*'lü çocuk. Bir sürü kalkık kaş ona dönünce, "Ne? Doğrusu bu," diye ekledi. "Cinsel gerilim, bu daha mı iyi oldu? Bu da doğru."

"Aşılacak engeller."

"Sürprizler."

"Anlam."

Zachary, "Ama anlamın ne olduğuna kim karar veriyor?" diye yüksek sesle düşündü.

"Okuyucu. Oyuncu. İzleyici. İlerlerken seçimleri sen yapmasan da senin katkın da bu oluyor, senin için ne anlam ifade edeceğine sen karar veriyorsun." Örgü ören kız kaçırdığı bir ilmeği toplamak için kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Benim için anlamlı olan bir oyun ya da kitap size sıkıcı gelebilir ya da tam tersi. Hikâyeler kişiseldir. Ya bağ kurarsınız ya kurmazsınız."

"Dediğim gibi, herkes bir hikâyenin parçası olmak ister."

"Herkes zaten bir hikâyenin parçasıdır, insanların asıl istediği kayda değer bir şeyin parçası olmaktır. Şu ölümlülük korkusu yüzünden. 'Buradaydım ve önemliydim' zihniyeti."

Zachary'nin düşünceleri konudan uzaklaşmaya başlamıştı. Kendini yaşlı hissediyordu ve birinci sınıftayken bu kadar hevesli olduğundan emin değildi. Acaba o zaman kendisi de lisansüstü öğrencilerine, bu grubun şimdi ona göründüğü kadar genç mi görünüyordu? Çantasındaki kitabı düşündü, bir hikâyenin içinde olmakla ilgili düşünceleri zihninde evirip çeviriyor; zamanını, hikâyeleri ilerletmeye neden bu kadar zaman harcadığını merak ederken, aynı şeyi bu kitapta nasıl yapabileceğini bulmaya çalışıyordu.

İngilizce bölümünden, kırmızı tüylü bir kazak giymiş başka bir kız, "Sözcüklerin bir sayfanın üstünde olması ve her şeyi hayal gücüne bırakmak daha kolay, değil mi?" diye sordu.

Kedi gözü gözlüklü kız, "Sayfa üstündeki sözcükler hiçbir zaman kolay değildir," deyince birçoğu başıyla onayladı.

"O zaman daha basit," dedi kırmızı kazaklı kız kalemini havaya kaldırarak. "Bununla kocaman bir dünya yaratabilirim, illa yenilikçi olmayabilir ama etkili olur."

"Ta ki mürekkebin bitene kadar," diye cevabı yapıştırdı biri.

Bir başkası saatin dokuza geldiğini hatırlatınca içlerinden birkaçı ayağa fırladı ve özür dileyerek odadan çıktı. Geri kalanı ikili ya da daha kalabalık gruplar halinde sohbete devam ediyordu, Yeni Medya öğrencilerinden birkaçı bir yandan odayı üç aşağı beş yukarı eski haline getirirken, bir yandan da Zachary'nin başına toplanıp ders seçimi ve hocalar için tavsiyelerini sordu.

"Harikaydı, çok teşekkürler," dedi Kat, Zachary'nin dikkatini çekmeyi başarınca. "Sana borçlandım ve bu hafta sonu atkına başlayacağım. Söz veriyorum, hava ısınmadan sende olacak."

"Gerek yok ama teşekkürler Kat. Çok iyi vakit geçirdim."

"Ben de. Şey, bir de Elena koridorda bekliyor. Seni çıkmadan yakalamak istiyordu ama insanlarla konuşurken araya girmek istemedi."

"Ah, tamam," dedi Zachary, Elena'nın hangisi olduğunu hatırlamaya çalışarak.

Kat onu bir kez daha kucakladı ve kulağına, "Seni tavlamaya çalışmıyor," diye fısıldadı. "Onu senin yönelimsel açıdan uygun olmadığın konusunda uyardım."

Zachary gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak, "Teşekkürler, Kat," dedi. Etiketlerden nefret ettiği için Kat'in kısaca, eş cinsel olduğunu söylemek yerine bire bir bu ifadeyi kullanmış olması muhtemeldi.

Elena şu kedi gözü gözlüklü kız çıktı. Duvara yaslanmış, Zachary'nin *The Long Goodbye*[3] olduğunu şimdi görebildiği bir Raymond Chandler romanı okuyordu. Zachary kızın neden

---

3 (İng.) Uzun Veda. (ç. n.)

tanıdık geldiğini o zaman anladı. Saçlarını topuz yapmış olsa onu hemen tanıyabilirdi.

Zachary, "Hey," deyince kız, yüzünde Zachary'nin taşımaya alışık olduğu şaşkın bir ifadeyle kafasını kaldırdı. Bir dünyadan çıkıp bir diğerine girmenin getirdiği geçici yön kaybetme hissini yaşıyor olmalıydı.

"Merhaba," dedi Elena kurgu dünyasının sisinden sıyrılıp Chandler'ı çantasına kaldırırken. "Beni kütüphaneden hatırladın mı? Hani şu taramada çıkmayan tuhaf kitabı almıştın."

"Hatırladım," dedi Zachary. "Henüz okumadım," diye ekledi yalana neden gerek gördüğünü bilemeden.

"Şey, senden sonra meraklandım," dedi Elena. "Kütüphane korkunç durgun ve biraz gizem iyi gelecekti, bu yüzden biraz araştırma yapmaya karar verdim."

"Gerçekten mi?" Zachary daha az önce gergin bir endişeyle yalan söylerken bir anda ilgisi uyanmıştı. "Bir şey buldun mu?"

"Pek sayılmaz, sistem o kadar barkodlar üzerine kurulmuş ki bilgisayar tanımadığı zaman bir dosyanın peşine düşmek çok zor oluyor. Ama kitabın bayağı eski göründüğünü hatırladığımdan orada var mı diye bakmak için aşağı, her şeyin muhteşem ahşap kataloglarda saklandığı zamanlardan kalma kart arşivlerine indim. Yoktu ama kodlamasını çözmeyi başardım. Barkodda sisteme ne zaman eklendiğini gösteren iki hane var, çapraz gönderme yaptım."

"Etkileyici bir kütüphane dedektifliği."

"Ha, sağ ol. Ne yazık ki sadece özel bir koleksiyonun parçası olduğunu bulabildim. Adamın teki ölmüş ve bir vakıf, kitaplarını farklı okullara dağıtmış. Dosyaları güncelledim ve adını not ettim, bu yüzden eğer başka kitapları bulmak istersen biri senin için bir liste çıktısı alabilir. İlgilenirsen dersler yeniden başlayana kadar sabahları genellikle çalışıyor olacağım." Elena elini çantasının içine attı ve katlanmış bir çizgili defter yaprağı çıkardı. "Bazıları nadir kitaplar odasında ve ödünç

verilmeyenlerden olmalı ama her neyse. İade ettiğin zaman taranabilsin diye bir katalog girişi açtım."

"Teşekkürler," dedi Zachary kâğıdı ondan alırken. Kafasının içindeki bir ses, *Materyal kazanıldı*, dedi. "Çok hoşuma gider, yakın zamanda uğrarım."

"Harika," dedi Elena. "Bu akşam geldiğin için sağ ol, harika bir tartışmaydı. Görüşürüz."

Zachary'ye vedalaşma fırsatı bırakmadan gitmişti bile.

Zachary kâğıdı açtı. Düzgün bir el yazısıyla iki satır yazılıydı:

J.S. Keating'in 1993'te bağışlanan özel koleksiyonundan.
Keating Vakfı'ndan bir hediye.

TATLI HÜZÜNLER

Üç yol var. Bu da onlardan biri.

Kâğıt, kumaş ya da deriyle ciltlense bile narindir. Yıldızsız Deniz Limanı içindeki hikâyelerin çoğu kâğıda dökülmüştür. Kitap içlerinde, parşömenler üstünde ya da tavandan sarkıtılan kâğıttan kuşların arasında saklıdır.

Ancak bazı hikâyeler diğerlerinden daha kırılgandır: Taşa kazınan her hikâyeye karşılık daha fazlası sonbahar yapraklarına ya da örümcek ağlarına dokunur.

Sayfaları toza dönüşmesin diye ipeğe sarılan ya da çoktan yenik düşmüş, parçaları toplanıp kapaklı vazolar içinde saklanan hikâyeler de vardır.

Bunlar kırılgan şeylerdir. Yüksek sesle anlatılan ve ezberlenen kuzenleri kadar dayanıklı değildirler.

Bir de her zaman İskenderiye'nin yanmasını seyredenler vardır.

Hep olmuştur. Her zaman olacaktır.

Bu yüzden her zaman muhafızlar vardır.

Hayatını görevleri başında kaybedenleri çoktur. Canlarını başka şekillerde veremeden, zamanla ellerinden alınanlar ise daha çok.

Bir muhafızın her zaman muhafız olarak kalmaması nadir bir durumdur.

Muhafız olmak güvenilir olmayı gerektirir. Güvenilir olmak için herkes sınanmalıdır.

Muhafızların sınanması uzun ve zorlu bir süreçtir.

Kimse muhafızlığa gönüllü olamaz. Muhafızlar seçilirler.

Potansiyel muhafızlar göze kestirilir ve izlenir. İncelenirler. Her hareketleri, her seçimleri ve her eylemleri gizli yargıçlar tarafından kaydedilir. Yargıçları onları ilk sınavlarından geçirmeden önce aylarca, bazen yıllarca hiçbir şey yapmadan izler.

Potansiyel muhafız sınandığının farkına varmaz. Şaibesiz cevaplar almak için sınavların habersizce demlenmesi kritik önem taşır. Çoğu sınavın sınav olduğu geri dönüp bakıldığında bile asla anlaşılmaz.

İlk aşamalarda üstü çizilen muhafızlık adayları değerlendirildiklerini asla öğrenmezler. Hayatlarına devam eder ve başka yollar bulurlar.

Çoğu aday altıncı sınavdan önce elenir.

Çoğu on ikinci sınava ulaşamaz.

İlk sınavın ritimleri, ister bir Liman'ın içinde ister dışında yapılsın, her zaman aynıdır.

Büyük bir kütüphanede küçük bir çocuk, ablasıyla buluşma zamanı gelene kadar vakit geçirmek için kitaplarda göz gezdiriyordu. Baş hizasının üzerindeki raflara sıralanmış kitaplara bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Çocuk bölümünü geride bırakalı uzun zaman olmuştu ama boyu henüz diğer rafların hepsine yetişecek kadar uzamamıştı.

Koyu renk gözlü ve yeşil eşarplı bir kadın –çocuğun görebildiği kadarıyla kütüphane görevlisi değildi– çocuğun uzanmaya çalıştığı bir kitabı ona uzatınca, çocuk utangaç bir tavırla başını eğerek teşekkür etti. Kadın karşılığında ona bir iyilik yapmasını istedi, çocuk tamam deyince onun için bir kitaba göz kulak olmasını rica etti ve yakındaki bir masanın üstünde duran kahverengi deri ciltli ince bir kitabı işaret etti.

Çocuk görevi kabul edince kadın yanından ayrıldı. Dakikalar geçti. Çocuk küçük kahverengi kitabı göz hapsinde tutarak rafları taramaya devam etti.

Dakikalar hızla ilerliyordu. Oğlan etrafta kadını aramayı düşündü. Saatine baktı. Birazdan onun da gitmesi gerekecekti. Sonra bir kadın ona doğru bakmadan yanından geçti ve kitabı masadan aldı.

Bu kadının da koyu renk gözleri ve yeşil bir eşarbı vardı. İlk kadına benziyordu ama aynı kişi değildi. Kadın kitapla birlikte uzaklaşmaya hazırlanırken oğlan hafif bir panik ve kafa karışıklığı yaşadı.

Kadından durmasını istedi. Kadın yüzünde bir soru işaretiyle ona döndü.

Oğlan kekeleyerek kitabın bir başkasına ait olduğunu söyledi.

Kadın gülümsedi ve bir kütüphanede olduklarını ve kitapların herkese ait olduğunu belirtti.

Oğlan az kalsın kadının gitmesine göz yumacaktı. Artık karşısındaki kadının farklı bir kadın olduğundan bile emin değildi çünkü ilkinin neredeyse aynısıydı. Biraz daha beklerse geç kalacaktı. Kitabın gitmesine göz yummak daha kolay olacaktı.

Ama çocuk bir kez daha itiraz etti. Gereğinden fazla sözcükle, ondan birisi için kitaba göz kulak olmasının rica edildiğini anlattı.

Kadın bir süre sonra pes ederek kitabı yanakları al al olan küçük çocuğa verdi.

Çocuk binbir zahmetle kazandığı nesneyi göğsüne bastırdı.

Sınandığının farkında değildi ama yine de kendisiyle gurur duyuyordu.

İki dakika sonra ilk kadın geri geldi. Çocuk bu kez onu tanıdı. Gözleri daha açık renk ve yeşil eşarbının deseni belirgindi ve sağ kulağında birkaç altın halka varken sol kulağı küpesizdi.

Çocuk kahverengi, ince kitabı ona uzatınca kadın yardımı için teşekkür etti. Elini çantasına atıp paketli bir şeker çıkardı ve susmasını işaret eder gibi, parmağını dudaklarına dayadı.

Çocuk kütüphanede bu tür şeylere izin olmadığını bildiği için şekeri cebine attı.

Kadın ona tekrar teşekkür edip kitapla birlikte yanından ayrıldı.

Oğlana yeniden yaklaşılması için aradan yedi sene geçecekti.

İlk sınavların çoğu birbirine benzer; özen, saygı ve detaylara dikkat aranır. Sınanan kişinin gündelik strese ve olağanüstü acil durumlara nasıl tepki verdiğine bakılır. Hayal kırıklıklarına ya da kedilerinin kaybolmasına verdikleri tepki tartılır. Kimilerinden bir kitabı yakmaları ya da başka bir şekilde imha etmeleri istenir. (Kitap ne kadar zevksiz, saldırgan içerikli ya da kötü yazılmış olursa olsun, imha etmek, sınavda başarısız olmak demektir.)

Tek bir başarısızlık, kişinin elenmesi anlamına gelir.

On ikinci sınavın sonunda, potansiyel muhafızlara görev için düşünüldükleri bildirilir. Aşağıda doğmayanlar Liman'a getirilir ve hiçbir sakinin asla görmediği odalarda barındırılır. Orada eğitim alır ve farklı şekillerde yine sınanırlar. Psikolojik dayanıklılık ve irade sınavları. Doğaçlama ve hayal gücü sınavları.

Bu süreç üç yıl sürer. Adayların çoğu elenir. Diğerleri yol üstünde kendileri pes eder. Hepsi olmasa da bazıları dayanıklılığın performanstan daha önemli olduğunu çözer.

Üç yılın sonuna ulaşırlarsa onlara bir yumurta verilir.

Eğitimden ve çalışmalarından muaf tutulurlar.

Şimdi tek yapmaları gereken, aynı yumurtayı altı ay sonra kırmadan geri getirmeleridir.

Yumurta aşaması pek çok potansiyel muhafızın çuvallamasına neden olur.

Yumurtasıyla gidenlerin belki yarısı döner.

Potansiyel muhafız ve kırılmamış yumurtası daha kıdemli bir muhafıza getirilir. Kıdemli muhafız yumurtayı uzatmasını işaret eder ve potansiyel muhafız yumurtayı avucunda öne uzatır.

Kıdemli muhafız elini uzatır ama sunulan yumurtayı almak yerine parmaklarını üstüne kapatır.

Sonra elini aşağı bastırarak potansiyel muhafızı yumurtayı kırmaya zorlar.

Potansiyel muhafızın elinde sadece kırık yumurta kabuğu ve toz kalır. İnce altın tozu avucundan hiçbir zaman tamamen silinmez ve onlarca yıl sonra bile ışıldamaya devam eder.

Kıdemli muhafız kırılganlıktan ya da sorumluluktan hiç bahsetmez. Sözcüklerin telaffuz edilmesine gerek yoktur. Her şey anlaşılmıştır.

Kıdemli muhafız başıyla onay verir; potansiyel muhafız eğitiminin sonuna, muhafızlığa kabulünün başına gelmiştir.

Yumurta sınavını geçen potansiyel muhafıza etraf gezdirilir.

Çıkış noktası Kalp'teki sarkacı hızla sallanan saat olan tura Liman'ın tanıdık odalarından başlanır ve koridorlardan dışarı doğru hareket edilerek sakinlerin yaşadığı kanatlar, okuma odaları, aşağıdaki şarap mahzeni, en uzun boylu muhafızdan bile daha yüksek, dev bir şöminesi olan balo salonuyla devam edilir.

Ardından muhafızlara kendileri dışında hiç kimse tarafından görülmeyen odalar gösterilir. Gizli odalar, kilitli odalar ve unutulmuş odalar. Diğer bütün sakinlerden, çömezlerden daha derine inerler. Kendi mumlarını yakarlar. Başka kimsenin görmediği şeyleri görürler. Daha önce gelmiş şeyleri görürler.

Soru soramazlar. Sadece gözlemleyebilirler.

Yıldızsız Deniz'in kıyılarında dolaşırlar.

Tur sona erince potansiyel muhafız ateşin yandığı ve tek bir sandalyesi olan küçük bir odaya getirilir. Muhafız oturtulur ve ona tek bir soru sorulur:

Bunun için canını verir misin?

Ve muhafız ya evet ya hayır cevabı verir.

Evet diyenler sandalyede kalır.

Gözleri bağlanır, elleri arkalarında birleştirilir. Cübbeleri ya da gömlekleri göğüsleri açıkta kalacak şekilde düzeltilir.

Elinde bir iğne ve bir mürekkep kabı tutan gizli bir sanatçı, tenlerini tekrar tekrar deler.

Her muhafıza sekiz ya da on santim uzunluğunda bir kılıç dövmesi vurulur.

Kılıçların hepsi benzersizdir. Sadece söz konusu muhafız için tasarlanmıştır. Kimi sade, kimi detaylı ve süslüdür; en ince detayına kadar siyah, sepya ve altın renklerinde işlenirler.

Potansiyel muhafızın olumsuz cevap vermesi halinde, onun için tasarlanmış kılıç ortadan kaldırılır ve hiçbir tene aktarılmaz.

Gördükleri onca şeyden sonra muhafız adaylarının çok azı hayır der. Çok, çok azı.

Hayır diyenlerin de gözleri bağlanır, elleri arkalarında birleştirilir.

Uzun, keskin bir iğne hızla batırılarak kalbi deler.

Nispeten acısız bir ölümdür.

Gördüklerinden sonra burada, bu odada başka bir yol seçmek için artık çok geçtir. Onlara muhafız olmamayı seçme şansı tanınır ama burada tek alternatif budur.

Muhafızlar ayırt edilemez. Cübbe ya da üniforma giymezler. Görevleri dönüşümlüdür. Çoğu Liman'da kalır ama pek çoğu fark edilmeden ve görülmeden ortada dolaşır. Anlamını bilmeyenler için avuçtaki altın tozu izi hiçbir şey ifade etmez. Kılıç dövmesi kolayca gizlenir.

Hiçbir şeyin kölesi gibi görünmezler ama öyledirler.

Neye hizmet ettiklerini bilirler.

Neyi koruduklarını.

Neye dâhil olduklarını anlarlar ve önemli olan tek şey budur.

Muhafız olmanın ölmeye her zaman hazır olmak anlamına geldiğini bilirler.

Muhafız olmak, ölümü göğsünüzde taşımaktır.

Zachary Ezra Rawlins holde durmuş, defter kâğıdı parçasına bakarken Kat yeniden kat kat giyindiği kışlık kıyafetlerine sarınmış bir halde salondan çıktı.

"Hey, demek hâlâ buradasın!" dedi.

Zachary kâğıt parçasını katlayıp cebine kaldırdı.

"Sana hiç muhteşem gözlem becerilerin olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sorunca Kat koluna bir yumruk indirdi. "Bunu hak ettim."

"Gelmek istersen Lexi'yle Griffon'a bir şeyler içmeye gidiyoruz," dedi Kat omzunun üstünden, paltosunu giymekle meşgul olan rastalı tiyatro öğrencisini işaret ederek.

Kütüphanenin açık olduğu saatler onu cebindeki ipucunu hemen soruşturmaktan alıkoyduğu ve Gülen Griffon'da mükemmel kokteyller yaptıkları için, "Elbette," dedi Zachary.

Üçü karlı zeminde ilerleyerek kampüsten çıktı ve kaldırımlara sıralanmış, dalları buzdan paltolar kuşanmış ağaçların arasında şehir merkezine, gece göğünün karanlığıyla tezat oluşturan ışıltılı barlar ve restoranlar sokağına yürüdüler.

Sohbete kaldıkları yerden devam ederlerken Kat ve Lexi, Zachary'ye bir önceki derste konuşulanları özetledi. Bara geldiklerinde ona mekâna özgü tiyatroyu anlatıyorlardı.

"Bilmiyorum, ben seyirci katılımından çok hoşlanmam," dedi Zachary köşedeki bir masaya yerleşirlerken. Bu barı, koyu renk ahşap dekorunu ve birbirinden farklı antika armatürler-

den mekânı aydınlatan çıplak Edison ampullerini ne kadar sevdiğini unutmuştu.

"Ben seyirci katılımından *nefret ederim*," dedi Lexi de. "Bu daha çok kendin yönettiğin, nereye gitmek istediğine ve ne izlemek istediğine karar verdiğin bir şey."

"O zaman bütün seyircilerin hikâyenin tümünü gördüğünden nasıl emin oluyorsunuz?"

"Bunu garantileyemezsin ama yeterince görülecek şey sağlarsan kendileri birleştirebilirler diye umuyoruz."

Kokteyllerini ve menünün aperitif kısmının yarısını sipariş ettiler ve Lexi, Zachary'ye başka şeylerin yanı sıra gösterinin parçalarını bulmak için ipuçlarını çözerek ve takip ederek farklı mekânların izini sürmeyi de içeren tez projesinden bahsetti.

"Oyun meraklısı olmadığına inanabiliyor musun?" diye sordu Kat.

"Kesinlikle şaşırtıcı," dedi Zachary ve Lexi bir kahkaha attı.

"Oyun olayına hiç girmedim," diye açıkladı Lexi. "Ayrıca oynamayanlar için biraz göz korkutucu olduğunu itiraf etmelisiniz."

"Haklısın," dedi Zachary. "Ama senin yaptığın tiyatro türü o kadar yabancı görünmüyor."

Kat, "Onun sevebileceği basit ve eğlenceleri oyunlara ihtiyacı var," dedi ve jambona sarılı hurma ve lavanta balına batırılmış kızarmış keçi peyniri toplarını kokteyl eşliğinde mideye indirirlerken Lexi'nin sevebileceği oyunları listelemeye başladılar. Bazılarının tamamlanmasının yüz saati bulabildiğini söyledikleri zaman Lexi kulaklarına inanamadı.

"Bu delilik," dedi içkisinden bir yudum alarak. "Siz hiç uyumaz mısınız?"

"Uyku zayıflar içindir," dedi Kat ve peçetenin üstüne yeni oyun adları yazmayı sürdürdü.

Arkada bir yerde içki dolu bir tepsi yere düşünce aynı anda yüzlerini buruşturdular.

"Umarım bizim içkiler değildir," dedi Lexi, Zachary'nin omzunun üstünden, düşen tepsiye ve utanç içindeki garsona bakarak.

"Oyunun içinde bir kitap, film ya da tiyatro oyunundakinden daha uzun süre yaşayabiliyorsun," dedi Zachary sohbete döndükleri zaman. Bu konuyu daha önce Kat'le tartışmışlardı. "Bilirsin, gerçek hayattaki zaman ile hikâye zamanı birbirinden farklıdır, hikâyeler sıkıcı kısımları atlayıp çok fazla şeyi bir araya sıkıştırır. Uzun bir rol yapma oyunu da biraz buna benzer, çölde dolaşmaya, sohbet etmeye ya da bir *pub*'da takılmaya zaman ayırır. Gerçek hayata en yakın şey olmayabilir ama tempo açısından film, dizi ya da romanlardan daha yakın olduğu kesin." Son zamanlarda yaşadıklarıyla ve alkolle bir araya gelince bu düşünce biraz başını döndürmüştü. Tuvalete gitmek için izin istedi.

Ancak tuvaletin aynaya yansıyarak sonsuz kez tekrarlanan Viktorya Dönemi tarzı duvar kâğıdı deseni baş dönmesini iyice artırdı. Zachary gözlüğünü çıkarıp lavabonun yanına koydu ve yüzüne soğuk su çarptı.

Aynadaki bulanık ve ıslak yansımasına baktı.

Dışarıda insana huzur veren eski tarz caz müziğinin sesi bu daracık alanda daha rahat duyuluyordu ve Zachary kendini zamanın içinde düşüyormuş gibi hissetti.

Aynadaki bulanık adam da ona bakıyor ve en az Zachary'nin hissettiği kadar kafası karışık görünüyordu.

Zachary kâğıt havluyla yüzünü kuruladı ve elinden geldiğince toparlandı. Gözlüklerini geri taktı ve masaya geri yürürken detaylar bir anda fazla keskinleşti: pirinç kapı tokmağı, barın üstüne dizilmiş, ışıklı şişeler.

O, yerine otururken Kat ona, "Biri seni fena kesiyordu," dedi. "Şu tarafta... Ah, dur bir dakika, gitmiş." Barın geri kalanını tararken kaşlarını çattı. "Daha bir dakika önce, tek başına köşede oturuyordu."

"Benim için hayalet âşıklar uydurman çok tatlı," dedi Zachary yokluğunda masaya gelen ikinci kokteylinden bir yudum alırken.

"Ama oradaydı!" diye itiraz etti Kat. "Uydurmuyorum, öyle değil mi Lexi?"

"Köşede bir adam vardı, evet," dedi Lexi. "Ama seni kesip kesmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Bana bir şey okuyor gibi geldi."

"Üzüldüm şimdi," dedi Kat çatık kaşlarla odayı bir kez daha tararken ama bir süre sonra konuyu değiştirdi ve dışarıda kar yine başlarken Zachary kendini yeniden sohbete kaptırmayı başardı.

Kampüse düşe kalka yürüdüler ve bir sokak lambasının ışığında vedalaştıktan sonra Zachary lisansüstü öğrencilerinin yurtlarına uzanan dolambaçlı sokağa saptı. Kızların sesinin gittikçe uzaklaşmasını gülümseyerek dinledi. Kar taneleri saçlarına ve gözlüklerine düşerken bir an izlendiği hissine kapıldı ve omzunun üstünden sokak lambasına baktı ama kar, ağaçlar ve gökyüzündeki kızılımsı pustan başka bir şey göremedi.

Odasına ulaşınca kokteylin çakırkeyifliğiyle *Tatlı Hüzünler*'e geri döndü ve en baştan tekrar okumaya başladı ama iki sayfa sonra uyku yavaş yavaş sokulup, onu kendine çekince kitap kapalı bir halde göğsüne düştü.

Sabah gördüğü ilk şey kitap oldu ve çok fazla düşünmeden kitabı çantasına attı, paltosunu ve botlarını giyip kütüphanenin yolunu tuttu.

Kayıt masasındaki beyefendiye, "Elena burada mı?" diye sordu.

"Rezervasyon masasında, soldaki köşeyi dönünce."

Zachary adama teşekkür etti ve avlunun içinde ilerleyip, köşeyi dönerek Elena'nın bilgisayar başında oturduğu bankoya ulaştı. Kız saçlarını topuz yapmıştı ve burnu bu kez farklı bir Raymond Chandler romanına, *Playback*'e gömülüydü.

Kafasını kaldırmadan, "Nasıl yardım edebilirim?" dedi ama sonra yukarı bakınca, "Ah, selam," diye ekledi. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Kütüphane gizemi ilgimi çekti," dedi Zachary ki bu doğruydu. Chandler'ı işaret ederek, "Nasıl?" diye sordu. "Ben okumadım."

"Şimdilik fena değil ama bir kitabın sonuna gelmeden görüş bildirmeyi sevmem çünkü ne olacağını asla bilemezsin. Bütün romanlarını yayımlanma sırasıyla okuyorum, *Büyük Uyku* favorim. O listeyi mi istiyordun?"

"Evet, harika olur," dedi Zachary hayli normal görünmeyi başardığına sevinerek.

Elena bilgisayara bir şey girdi, bekledi ve sonra bir şey daha girdi.

"Diğerlerinde doğru düzgün bir yazar adı var, gizem bir yere kadar ama bazı kurgu ve kurgu dışı başlıklar var. Onları bulmana yardım ederdim ama saat on bire kadar bu masanın başında olmak zorundayım." Elena bir kez daha tıkladı ve masanın yanındaki emektar yazıcı çalışmaya başladı. "Görebildiğim kadarıyla, orijinal bağışta daha fazla kitap varmış; dolaşıma çıkmak için fazla narin ya da hasarlı olabilirler. Bu on ikisi dolaşımda, belki de sendeki bir serinin ikinci cildidir?" Başlıkların, yazar adlarının ve sınıflandırma numaralarının olduğu listeyi Zachary'ye uzattı.

Elena'nınki iyi bir varsayımdı ve Zachary'nin aklına gelmemişti. Mantıksız değildi. Gözleri başlıklarda dolaştı ama hiçbiri özellikle anlamlı ya da merak uyandırıcı görünmüyordu.

"Kusursuz bir kütüphane dedektifisin," dedi. "Bunun için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Elena, Chandler'ını tekrar eline alırken. "İş günüme hareket kattığın için teşekkürler. Bir şey bulmakta sıkıntı yaşarsan haberim olsun."

Zachary işe aşina olduğu kurgu bölümünden başladı. Bir yanıp bir sönen ampullerin altında rafları tarayarak listede alfabetik olarak sıralanmış beş kurgu romanı topladı.

İlki, gayet uygun düşecek şekilde, bir Sherlock Holmes romanıydı. İkincisi ise *Cennetin Bu Yakası*'ydı. Zachary sonraki ikisini hiç duymamıştı ama düzgün ve geçerli telif hakkı bilgileri olan normal kitaplara benziyorlardı. Sonuncusu Jules Verne'in orijinal dilinde, Fransızca yayımlanmış *Les Indes Noires*'ıydı[4] ve bu yüzden yanlış rafa konmuştu. Hepsi belki biraz eski olmakla birlikte normal baskılara benziyorlardı. Hiçbirinin *Tatlı Hüzünler*'le ortak bir yanı yoktu.

Zachary kitap yığınını koltuğunun altına kıstırıp kurgu dışı kısmına yöneldi. Bu kısım onu biraz daha zorladı, sınıflandırma numaralarını ve arka yüzdeki numaraları tekrar tekrar kontrol etmek zorunda kalıyordu. Yavaş yavaş diğer yedi kitabı da topladı, hiçbirinin *Tatlı Hüzünler*'e benzememesi hevesini biraz kaçırmıştı. Çoğu astronomiyle ya da haritacılıkla ilgiliydi.

Son seçeneği onu yeniden kurgu kısmının yakınına, mitlerin olduğu bölüme getirdi. Bulfinch, *The Age of Fable, or Beauties of Mythology*[5]. 1899 tarihli olmasına rağmen hiç okunmamış gibi yepyeni görünüyordu.

Zachary altın yaldızlı mavi cildi diğer kitapların arasına ekledi. Kapaktaki Ares büstü düşünceli görünüyordu, Zachary'nin *Tatlı Hüzünler*'e bariz bir yoldaş bulamamasının hayal kırıklığını paylaşır gibi önüne bakıyordu.

Zachary yeniden üst kata, neredeyse bomboş olan okuma salonlarına çıktı (bir el arabasıyla kitapları düzenleyen bir kütüphaneci, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazan çizgili kazaklı bir öğrenci ve muhtemelen bir Donna Tartt romanı okuyan

---

4 Madenin Esrarı. (ç. n.)

5 (İng.) Efsaneler Çağı ya da Mitolojinin Güzellikleri. (ç. n.)

bir profesöre benzeyen bir adam) ve odanın uzak bir köşesini seçip kitapları büyükçe masalardan birine yaydı.

Zachary her cildi sistemli bir şekilde inceledi. Ön ve arka kısımdaki boş sayfalara baktı, sayfaları ipucu arayarak tek tek çevirdi. Barkod çıkartmalarını sökmekten kaçındı ama zaten hiçbiri önemli bir şeyin üstünü örter gibi görünmüyordu ve yeni bir arı, anahtar ya da kılıcın ona ne diyeceğinden pek emin değildi.

Tek bir sayfasının köşesinde bile kat izi olmayan yedi kitabın sonunda, Zachary'nin gözleri acımaya başladı. Molaya ve muhtemelen kafeine ihtiyacı vardı. Çantasından bir defter çıkardı ve gereksiz olacağını tahmin ettiği bir not yazdı. *15 dakika içinde döneceğim, lütfen kitapları tekrar raflamayın.* Raflamak diye bir kelime olduğundan emin olamadı ama umurunda değildi.

Zachary kütüphaneden çıkıp köşedeki bir kahveciye gitti ve orada bir duble espresso ve limonlu bir kek sipariş etti. İkisini de bitirince daha önce fark etmediği *Kalvin ve Hobs*'a layık bir minik kardan adam ordusunun önünden geçerek kütüphaneye geri döndü.

Sadece arabasını düzenleyen kütüphaneci kaldığı için şimdi iyice sessizleşen okuma odasına girdi. Paltosunu çıkardı ve kitapları dikkatle incelemeye kaldığı yerden devam etti. Kontrol ettiği dokuzuncu kitap olan Fitzgerald'ın bazı kısımlarının altı kurşun kalemle çizilmişti ama sıradan yerler değil, sadece gerçekten iyi satırlar çiziliydi. Sonraki iki kitapta hiç işaret yoktu ve ciltlerin durumuna bakılırsa okunmuş gibi görünmüyorlardı.

Zachary son kitaba uzanınca eli boşluğa rast geldi. Yanlış saymış olabileceğini düşünerek tekrar kitap yığınına baktı. Ama o yığında on bir kitap vardı. Emin olmak için tekrar saydı.

Hangisinin eksik olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

The Age of Fable, or Beauties of Mythology kaybolmuştu. Ares'in düşüncelere dalmış büstü ortalıkta yoktu. Zachary masanın

ve sandalyelerin altlarını ve en yakın kitap raflarını kontrol etti ama kitap gitmişti.

Salonun kütüphanecinin kitapları raflara kaldırmakla meşgul olduğu diğer ucuna gitti.

"Ben yokken kimse şuradaki masadan kitap almış olabilir mi, fark ettin mi?" diye sordu.

Kütüphaneci baktı ve başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Ama çok da dikkat etmedim. Birkaç kişi girip çıktı."

"Teşekkürler," dedi Zachary ve masasına dönüp sandalyesine çöktü.

Biri kitabı alıp götürmüş olmalıydı. İlk on bir kitapta bir şey bulamadığına ve on ikinci kitabın bir vahiy barındırma ihtimali düşük olduğuna göre, çok da önemli değildi.

Gerçi kitapların durduk yerde ortadan kaybolması ihtimali pek yüksek sayılmazdı.

Zachary, Sherlock Holmes ve Fitzgerald'ı çıkışlarını yapmak üzere yanına alırken diğer kitapları raflanmak üzere masada bıraktı. Böyle bir kelime yoksa bile olmalıydı.

Rezerv masasından geçerken Elena'ya, "Bir şey çıkmadı," dedi.

"Tüh," dedi Elena. "Başka kütüphane gizemine rastlarsam sana haber veririm."

"Çok iyi olur," dedi Zachary. "Baksana, son bir saat içinde kimsenin kitap çıkışı yaptırıp yaptırmadığına bakmak mümkün mü?"

"Kitabın adını biliyorsan mümkün. Kayıt masasında buluşalım, bakayım. Sabahları rezerv için kimse gelmiyor, gelseler bile beş dakika bekleyebilirler."

"Teşekkürler," dedi Zachary ve Elena kütüphane görevlilerine özel bir geçide açılan kapıdan geçerken o da avluya doğru yürüdü. Elena kayıt masasına ondan önce varmıştı.

"Hangi kitap?" dedi parmaklarını klavyenin üstünde hazır tutarak.

"*The Age of Fable, or Beauties of Mythology,*" dedi Zachary. "Bulfinch."

"Listedekilerden, değil mi?" dedi Elena. "İçeride bulamadın mı?"

"Buldum ama sanırım ben bakmıyorken bir başkası almış," dedi Zachary kitaplarla ilgili düzenbazlıklardan sıkılmış bir tavırla.

"Burada iki kopya olduğu ve ikisinin de çıkışının yapılmadığını söylüyor," dedi Elena ekrana bakarak. "Ah, ama biri e-kitapmış. Buralarda olan her şeyin yarın sabah tekrar rafa konulması gerek. İstersen senin için elindekilerin çıkışlarını da yapabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Zachary kitapları ve kimliğini Elena'ya uzatarak. Nedense kitabın yakın zamanda rafına geri döneceğinden pek emin değildi. "Her şey için yani," dedi. "Çok teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi Elena kitapları ona geri uzatırken.

"Ve lütfen biraz Hammett oku," diye ekledi Zachary. "Chandler da harikadır ama Hammett daha iyidir. O gerçek bir dedektifti."

Elena gülünce diğer görevlilerden biri sessiz olmasını işaret etti. Zachary el sallayarak ve kütüphanecilerin birbirlerini susturmasının tadını çıkararak kapıya yürüdü.

Dışarıda, karda her şey çok berrak ve fazla aydınlıktı. Zachary kayıp kitaba ne olmuş olabileceğini düşünerek ama herhangi bir ihtimal üstünde karar kılamayarak yurda geri döndü.

Tatlı Hüzünler'i çantasında tuttuğuna seviniyordu.

Yürürken aklına daha önce denemediği bir şey geldi ve kendini biraz aptal gibi hissetti. Odasına dönünce çantasını yere bıraktı ve doğruca bilgisayarına gitti.

Önce *Tatlı Hüzünler*'i Google'da aradı ve beklediği sonuçla karşılaştı: sayfalar dolusu Shakespeare alıntısı, müzik grupları ve şeker tüketimiyle ilgili makaleler. Arı, anahtar ve kılıç sözcüklerini aradı. Sonuçlar Kral Arthur dönemi efsaneleri ve bir *Resident Evil* serisindeki nesnelerin listelerinin karışımıydı. Çeşitli kombinasyonlarla denedi ve kurgusal bir büyü okulunun armasında bir arı ve anahtar buldu. Sembollerin rastlantı olup olmadığını merak ederek kitabın ve yazarın isimlerini not etti.

Tatlı Hüzünler'in kimi kısımlarında mekândan Yıldızsız Deniz'deki Liman olarak bahsediliyordu. Fakat Zachary "Yıldızsız Deniz" yazıp Google'da araştırdığında Dungeon Crawl Classics adlı rol yapma oyunlarıyla ilgili bir sonuçla karşılaştı ama Zachary'nin kitabıyla alakasızdı. Google, sonuçlarda *Güneşsiz* Deniz'i bulma önerisinde bulunuyordu ve bu isim ya çıkacak olan bir video oyununda ya da Samuel Taylor Coleridge'in "Kubla Han" adlı şiirinde geçiyordu.

Zachary derin bir iç çekti. Görsellerde aramayı denedi ve sayfalar dolusu çizgi film, iskelet ve zindan efendilerini taradıktan sonra gözüne bir şey takıldı.

Büyütmek için görselin üstüne tıkladı.

Siyah beyaz fotoğrafta poz verilmemişti, gizli çekim gibi görünüyordu ve hatta daha büyük bir fotoğraftan kırpılmış olabilirdi. Kameraya bakmayan maskeli bir kadın, duymaya çalışır gibi, yanında duran yine maskeli ve smokinli adama doğru eğilmişti. Etraflarında çarpıcı bir özelliği olmayan birçok insan vardı, fotoğraf bir partide çekilmiş gibi görünüyordu.

Kadının boynunu, her birinde bir kolye ucu asılı olan üç kat zincir süslüyordu.

Zachary imgeyi tam boyutunda görmek için üstüne tekrar tıkladı.

En üstteki zincirde bir arı asılıydı.

Altında bir anahtar.

Anahtarın altında bir kılıç vardı.

Zachary görüntünün ait olduğu sayfayı görmek için tekrar tıkladı. Bir paylaşım sayfasında biri kolyeyi nereden satın alabileceğini bilen olup olmadığını soruyordu.

Ancak altında fotoğraf için bir kaynak bağlantısı vardı.

Zachary elini ağzına kapatıp bağlantıya tıkladı ve kendini bir fotoğraf galerisine bakarken buldu.

Algonquin Oteli Geleneksel Maskeli Edebiyat Balosu, 2014.

Bir kez daha tıklayınca bu seneki baloya sadece üç gün kaldığını öğrendi.

TATLI HÜZÜNLER

Bir kapının anısını tıklatmak.

Her zaman orman olmamış bir ormanda bir kapı vardı.

Kapı artık bir kapı değildi, bütünüyle değildi. Onu tutan yapı bir süre önce çökmüş, kapı da onunla birlikte devrildiği için artık dik durmak yerine boylu boyunca yerde yatıyordu.

Kapının ahşabı çürümüştü. Menteşeleri paslanmıştı. Biri tokmağını almıştı.

Kapı bir bütün olduğu zamanları hatırlıyordu. İçinde bir çatısı, duvarları, başka kapıları ve insanlar olan bir evin olduğu zamanları. Şimdi yapraklar, kuşlar ve ağaçlar vardı ama insan yoktu. Uzun yıllardır.

Bu yüzden kızın gelişi sürpriz oldu.

Küçük bir kızdı, ormanda tek başına dolaşmak için fazla küçük.

Ama yolunu kaybetmemişti.

Ormanda yolunu kaybetmiş bir kız, yolunu bilmese bile ağaçların arasında kararlı adımlarla dolaşan bir kızdan farklı bir yaratık türüdür.

Ağaçların arasındaki bu kız kaybolmamıştı. Keşif yapıyordu.

Bu kız korkmuyordu. Akşamüstü güneşinde ağaçlardan vuran pençeli gölgelerin karanlığı onu tedirgin etmiyordu. Giysilerine takılan, tenini çizen dikenler ve dallardan rahatsız olmuyordu.

Korkuyu yanında kalbine girmesine izin vermeden taşıyacak kadar küçüktü. Korkmadan. Korkusunu bir duvak gibi,

tehlikeler olduğunu bilerek ama cızırdayan farkındalığın etrafında asılı kalmasına izin vererek taşıyordu. Korkusu üstüne çökmüyor, bir görünmez arı sürüsü gibi heyecanla vızlıyordu.

Kıza ormanda çok uzağa gitmemesi defalarca tembihlenmişti. Ağaçların arasında oynamaması için uyarılmıştı ve keşif gezisinin "oyun" olarak görülmesine sinir oluyordu.

Bugün ormanın o kadar derinlerine girmişti ki diğer ucundan çıkmaya yaklaşmış olabilir miyim diye düşünüyordu. Mekânları hatırlardı, ağaçlar ve kayalarla dolu geniş alanlar bile hafızasında yer ederdi. Bir kez gözlerini kapamış ve kendine gözlerini geri açtığı zaman doğru yönü seçebileceğini ispatlamak için kendi etrafında dönmüştü. Sadece birazcık yanılmıştı ve sadece birazcık yanılmak neredeyse yanılmamak demekti.

Bugün bir zamanlar duvar olduğunu tahmin ettiği, sıra halinde öbeklenmiş taşlar buldu. Üst üste yığılmış olanlar çok yükseğe uzanmıyordu, en yüksek kısımlarına bile tırmanmak zor olmasa gerekti ama kız kendine tırmanmak için orta yükseklikte bir yer seçti.

Duvarın diğer tarafında bütün zemini kaplayan ve yürümeyi zorlaştıran asmalar vardı, bu yüzden kız keşfine duvar dibinden devam etti. Burası ormanda bulduklarından daha ilginç bir yerdi. Kız biraz daha büyük olsa eskiden burada bir yapı olduğunu ayırt edebilirdi ama yaşı ufalanan taş parçalarını zihninde bir araya getirip uzun zaman önce unutulmuş bir binaya dönüştürecek kadar büyük değildi. Kapının menteşesi sol ayağının yakınındaki yıllanmış yaprakların altında gömülü duruyordu. Kayaların arasında bir mum saklıydı ve gölgeler bu gözü pek kâşifin bile mumu göremeyeceği şekilde vuruyordu.

Hava gittikçe kararıyordu ama artık altın rengine dönen güneş ışıklarından geriye kalanlar ortalığı kızın duvarın üstünden geri tırmanıp geldiği yoldan dönebileceği kadar aydınlatıyordu. Ama kız duvarı tırmanmadı. Yerdeki bir şey dikkatini çekmişti.

Duvarın ötesinde neredeyse tam bir daire çizecek şekilde sıralanmış bir başka taş öbeği vardı. Ovale yakın bir daire. Bir zamanlar bir kapıyı altında saklamış olabilecek, yıkılmış bir kemer.

Kız bir sopa aldı ve taş kemerin ortasındaki yaprakların etrafını kurcalamaya başladı. Yapraklar ufalanıp bölünerek yuvarlak ve metal bir şeyi açığa çıkardı.

Kız sopasıyla biraz daha yaprağı kenara itti ve muhtemelen bir zamanlar pirinçken şimdi yeşil ve kahverengi dalgalarla kararmış, neredeyse el kadar bir halkayı açığa çıkardı.

Halkanın bir ucu gömülü duran bir başka metal parçasına bağlıydı.

Kız kapı tokmaklarının sadece resimlerini görmüştü ama her ne kadar gördüklerinin çoğunda altın halka bir aslanın ağzında dursa da bunun da onlardan olabileceğini düşündü. Toprağın altına saklanmıyorsa bu halkanın bir aslanı yoktu.

Kız her zaman bir kapı tokmağını çalmak istemişti ve bu tokmak bir resimde değil, yerdeydi.

Bu tokmağa ulaşabilirdi.

Parmaklarını ne kadar kirleneceklerine aldırmadan etrafına sarıp halkayı kaldırdı. Ağırdı.

Halkayı geri bıraktı. Sonuç, ağaçların arasında yankılanan tatmin edici bir metal tıngırtısı oldu.

Kapı uzun zaman sonra çalındığı için sevinmişti.

Ve –eski halinin kırık dökük parçalarından ibaret olsa da– eskiden nereye açıldığını hâlâ hatırlıyordu. Nasıl açılacağını da.

Bu yüzden, küçük kâşif tıklatınca, Yıldızsız Deniz'e açılan kapıdan geriye kalanlar onu içeri buyur etti.

Etrafındaki toprak ufalandı ve onu bir toprak, taş ve yaprak şelalesi içinde, ayaklarının üstünde içine çekti.

Kız çığlık atamayacak kadar şaşırmıştı.

Korkmuyordu. Ne olduğunu anlamadığı için düşerken korkusu sadece heyecanla uğulduyordu.

Yere merak, çizilmiş dirsekler ve tozla kaplı kirpiklerden oluşan bir bütün halinde indi. Aslansız kapı tokmağı eğrilmiş ve kırık bir halde yanında duruyordu.

Düşüş sırasında kapı yok olmuş, bir zamanlar ne olduğunu hatırlamayacak kadar hasar almıştı.

Asmalar ve toprağın birbirine karıştığı yığın az önce olanların bütün kanıtlarını örtmüştü bile.

Zachary Ezra Rawlins, Manhattan'a doğru yol alan bir trende pencereden New England'ın donuk tundra manzarasını izlerken hayat tercihlerini o gün kim bilir kaçıncı kez sorgulamaya başladı.

Yalnızca bir takıdan yola çıksa da, çok zayıf bir bağlantı için bile olsa, zamanlaması bu kadar uyan bir tesadüfün peşine düşmemek olmazdı. Bir gününü organize olarak, partiye pahalı sayılabilecek bir bilet edinerek ve tamamen dolu olan Algonquin'in karşısındaki bir otelden pahalı bir oda tutarak geçirmişti. Partinin biletinde kıyafet tarzı belirtilmişti: Resmî, edebî kostümler giyilmelidir, maske zorunlu.

Nereden maske bulacağını düşünüp boşuna endişe ederek bir sürü zaman kaybettikten sonra aklına Kat'e mesaj atmak geldi. Kat'te birkaçı kuş tüyleriyle süslü altı maske vardı. Zachary ondan, özenle rulo yaptığı takım elbisesiyle birlikte çantasına yerleştirdiği siyah ipekten yapılma, şaşırtıcı derecede konforlu bir Zorro maskesi aldı. (Kat, "Geçen sene Cadılar Bayramı'nda *Prenses Gelin*'deki siyahlı adam olmuştum," diye açıkladı. "O edebî sayılır! Kabarık kollu siyah bluzumu da ister misin?")

Zachary yola bir önceki gün çıkmadığı için biraz tedirgindi çünkü günde sadece bir tren vardı ve bindiği bu trenin normalde onu New York'a partiye birkaç saat kala ulaştırması gerekirken hava durumu yüzünden sık sık durmak zorunda kalıyorlardı.

Üç dakika içinde tam dört kez baktıktan sonra kol saatini çıkarıp cebine kaldırdı.

Neden bu kadar kaygılı olduğundan emin değildi.

Partiye gidince ne yapacağını bilmiyordu. Fotoğraftaki kadının neye benzediğini bile gerçekten bilmiyordu. Bu sene orada olup olmayacağını öğrenmesinin bir yolu yoktu.

Ama bu, peşine düşebileceği tek ekmek kırıntısıydı.

Zachary cebinden telefonunu çıkardı ve köşede bir kadeh köpüklü şarap tutan bedensiz ele kadar hafızasına kazımış olmasına rağmen, kaydettiği fotoğrafı açıp bir kez daha baktı.

Fotoğraftaki kadın başını yana çevirmişti ve profilinin büyük kısmı maskeyle kaplıydı ama vücudu kameraya dönüktü ve altın arı, anahtar ve kılıcın kat kat sıralandığı kolye siyah elbisesinin üstündeki yıldızlar kadar berrak ve parlaktı. Elbise kadının kavisli vücuduna oturuyordu. Kadın ya uzun boyluydu ya da yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Dizlerinden aşağıda kalan her şey onu gölgelerin arasına çekmek için elbisesiyle iş birliği yapan bir saksı bitkisinin arkasında kalıyordu. Maskenin üstünden görünen saçları koyu renkti ve çaba gerektirmemiş gibi görünen ama muhtemelen yapılması bayağı zaman almış bir tarzda yukarı toplanmıştı. Yirmi yaşında da olabilirdi, kırk da, aradaki herhangi bir yaşta da. Öte yandan fotoğraf çok uzun zaman önce de çekilmiş olabilirdi, çerçevenin içindeki her şey zamansız görünüyordu.

Kadının yanındaki adam bir smokin giymiş, kolunu elinin kadının kolunda durduğunu düşündürecek şekilde kaldırmıştı ama kadının omzu adamın kolunun geri kalanını gizliyordu. Adamın kırlaşmaya başlamış saçlarında bir maskenin ince şeridi seçiliyordu ama yüzü kadınınkinin arkasında kalıyordu. Boynunun ve kulağının görünen incecik kısmı ten renginin kadınınkinden çok daha koyu renk olduğunu ortaya seriyordu ama hepsi o kadardı. Zachary hareketin gereksizliğini geçici bir an unutarak adamın yüzüne daha iyi bakabilmek için telefonu elinde çevirdi.

Tren yavaşlayarak durdu.

Zachary etrafına baktı. Vagonun yarısından çoğu boştu. Yolcuların çoğu tek başına seyahat ediyordu ve ikili koltuklara dağılmışlardı. Vagonun diğer ucundaki dört kişilik bir grup bazen fazla gürültü çıkararak sohbet ediyordu. Zachary kulaklığını yanına almadığına pişman olmuştu. Karşısında oturan kızın kocaman kulaklıkları vardı ve kulaklık ile kapüşon bir araya gelince muhtemelen uyumakta olan kızın pencereye dönük yüzü tamamen gizlenmişti.

Hoparlörden yükselen cızırtılı ses, daha önce üç kez tekrarlanan bir anonsun farklı bir versiyonunu okudu. Rayların üstündeki buz nedeniyle durmuşlardı. Temizlenmesini bekliyorlardı. Ses gecikme için özür diliyor ve mümkün olan en kısa sürede yeniden hareket edeceklerini vesaire söylüyordu.

"Affedersiniz," dedi bir ses. Zachary kafasını kaldırdı. Önünde oturan orta yaşlı kadın, koltuğunun yüksek sırtının üstünden arkaya, Zachary'ye bakıyordu. "Kaleminiz var mı acaba?" diye sordu. Boynundaki sıra sıra renkli boncuklar o konuştukça şıkırdıyordu.

"Olması lazım," dedi Zachary. Çantasını karıştırdı ve önce bir uçlu kurşun kaleme rastladı ama sonra şansını tekrar denedi ve çantasının dibinde ürüyormuş gibi görünen yumuşak uçlu tükenmez kalemlerden birini buldu. "Buyurun," dedi kadına uzatırken.

"Teşekkürler. Hemen geri vereceğim," dedi kadın boncuklarını şıkırdatarak koltuğunun arkasında gözden kaybolurken.

Tren hareket etti ve dışarıdaki kar ve ağaçların yerini farklı bir kar manzarası ve farklı ağaçlar alana kadar ilerledikten sonra yine durdu.

Zachary nerede olduğunu, kim olduğunu ve ne yaptığını bir süreliğine unutabilmek için *The Little Stranger*'ı çantasından çıkarıp okumaya başladı.

Manhattan'a vardıkları anonsunu duyunca şaşkınlıkla kitabından kafasını kaldırdı.

Diğer yolcular valizlerini indirmeye başlamışlardı. Kulaklıklı kız gitmişti.

Zachary çantasını omzuna asıp yerdeki seyahat çantasını alırken önünde oturan kadın, "Kalem için teşekkürler," dedi ve kalemini geri uzattı. "Hayatımı kurtardınız."

"Rica ederim," dedi Zachary kalemi çantasına koyarken. Sabırsızlık içinde trenden inmeye çalışan diğer yolcuların arasında sıraya girdi.

Penn İstasyonu'ndan sokağa çıkmak sarsıcı ve sersemleticiydi ama Zachary, Manhattan'ı her zaman biraz sarsıcı ve sersemletici bulmuştu. Bu kadar küçük bir alana tıkılmış bu kadar çok enerji ve insan. Burada daha az kar vardı, minyatür gri buz dağları halinde kaldırım kenarlarındaki oluklara öbeklenmişlerdi.

Zachary Kırk Dördüncü Cadde'ye vardığında partiye iki saat kalmıştı. Algonquin sakin görünüyordu ama dışarıdan bunu anlamak zordu. Zachary sokağın karşı tarafındaki otelinin girişini neredeyse kaçırıyordu. Sonra çukurdaki lobiden ve cam duvarlı bir şöminenin önünden geçip resepsiyona ulaştı. Babasının gelmediği ziyaretler yerine gönderdiği cömert doğum günü çeklerinden birikenler sayesinde yeterli parası olmasına rağmen kredi kartını uzatırken biraz gerilse de otele girişi sorunsuz oldu. Resepsiyon memuru, takım elbisesinin çantasında aldığı hasarı gidermek için odasına bir buhar makinesi gönderme sözü verdi.

Yukarıdaki penceresiz koridorlar bir denizaltını anımsatıyordu. Zachary'nin odası daha önce kaldığı diğer bütün otel odalarından daha aynalıydı. Yatağın karşısındaki duvarı ve banyonun iki duvarını boydan boya kaplayan aynalar küçük odanın daha geniş görünmesini sağlıyor ama aynı zamanda Zachary'nin yalnız olmadığı hissine kapılmasına neden oluyordu.

Buhar makinesi geldi, Zachary görevli çocuğa bahşiş vermeyi unuttu ama henüz takım elbisesini hazırlamak için erken

olduğundan, aynadaki Zacharylerin sinirini bozmasına rağmen, devasa yuvarlak küvetle oyalanmaya karar verdi. Küvet kolay bulunan bir şey değildi. Yurtta sadece mahremiyetin yarım yamalak sağlandığı duş kabinleri vardı ve annesinin Hudson Nehri Vadisi'ndeki çiftlik evindeki ayaklı küvet cazip görünmesine rağmen suyu yedi dakikadan uzun süre sıcak tutmayı reddederdi. Banyodaki bir ince, uzun mum ve yanına bırakılan bir kutu kibrit ilginç bir dokunuştu. Zachary mumu yaktı ve alev aynalardaki yansımasıyla çoğalıverdi.

Zachary banyonun ilerleyen dakikalarında bu keşif gezisi başarısızlıkla sonuçlanırsa girişiminden tamamen vazgeçeceğini kendine itiraf etti. *Tatlı Hüzünler*'i kütüphaneye iade edecek, aklından çıkarmaya çalışacak ve dikkatini yeniden tezine çevirecekti. Belki de okula dönüş yolunda aura temizliği ve bir şişe şarap için annesine uğrardı.

Belki de hikâyesi o gün, o sokak arasında başlayıp son bulmuştu. Belki de kaçırılan fırsatlarla ilgili hikâyesi yeniden yakalanamazdı.

Gözlerini kapayarak aynadaki Zacharyleri dışarıda bıraktı.

O iki kelimeyi yine serifli fontuyla gördü.

Henüz değil.

Biri bir kitapta yazdı diye neden inandığını kendisi de bilmiyordu. Herhangi bir şeye neden inanıyordu, çizgiyi nerede çekmeliydi, sürekli aklının bir köşesinde tuttuğu inançsızlığını nerede sonlandırmalıydı? Kitaptaki oğlanın kendisi olduğuna inanıyor muydu? Aslında, evet. Duvarlara boyanmış kapıların gerçekmiş gibi açılabileceğine ve bambaşka yerlere çıkabileceğine inanıyor muydu?

İç geçirdi, kendisini suyun altına batırdı ve oksijen almak için geri dönmek zorunda kalana dek orada kaldı.

Zachary su soğumadan küvetten çıktı, lüks bir küvet mucizesi. Kabarık tüylü, yumuşacık otel bornozu ona şık otellerde daha sık kalması gerektiğini düşündürdü, sonra tek bir gecenin

bile ona kaç paraya mal olduğunu hatırlayarak olabildiğince tadını çıkarmaya ve minibardan uzak durmaya karar verdi.

Çantasından gelen boğuk çınlama bir kısa mesajın habercisiydi: Kat'ten yarısı tamamlanmış mavi ve bronz, çizgili bir atkı fotoğrafı ve altında "Bitmek üzere!" diyen bir mesaj.

Zachary, *Harika görünüyor. Tekrar teşekkürler, yakında görüşürüz,* yazdı ve takım elbisesine buhar tutmaya başladı. Çok fazla zamanını almadı ama gömlek daha büyük sorun çıkarınca birkaç denemeden sonra ceketini ya da yeleğini gece boyunca çıkarmayacağını ve gömleğin sırt kısmının kırışık kalmasında sakınca olmadığını fark ederek pes etti.

Aynadaki Zachary oldukça çarpıcı görünüyordu ve normal Zachary ışık ve aynalar bir çekicilik kumpasında iş birliğine girmiş olabilir mi diye düşündü. Kontak lenslerini o kadar nadir takıyordu ki gözlüksüz nasıl göründüğünü unutmuştu.

Özellikle edebî bir kostüm değildi ama maskesiz bile çizgileri neredeyse seçilmeyen siyah takım elbisesi içinde kendini bir karakter gibi hissediyordu. Bu takım elbiseyi iki sene önce satın almış ve çok fazla giymemişti ama terziliği ustaca yapılmıştı ve tam üstüne göreydi. Daha önce giydiği beyaz gömlek yerine koyu gri gömlekle eşleşince daha iyi görünmüştü.

Sadece sokağın karşısına geçeceğini düşünerek şapkasını, eldivenlerini ve atkısını odada bıraktı ve maskesini, kapıda adını vermesinin yeterli olacağını ima etmesine rağmen biletinin çıktısıyla birlikte cebine koydu. Cüzdanını aldı ama gündelik hayatını yanında götürmek istemediği için telefonunu bıraktı.

Çantasından *Tatlı Hüzünler*'i çıkarıp paltosunun cebine koydu, sonra fikrini değiştirip ceketinin tam kitabı sığdırabileceği büyüklükteki iç cebine geçirdi. Belki kitap bir tür işaret feneri etkisi yaratıp aradığı şey ya da kişiyi ona çekerdi.

Odadan çıkarken kitaplara inandığını düşündü. Bu kadarından emindi.

TATLI HÜZÜNLER

Arayanlar ve bulanlar.

Bir çayhanenin arkasında bir kapı var. Bir sandık yığını kapının önünü tıkıyor ve personelin çoğu, kapının muhtemelen farelerin cirit attığı, kullanılmayan bir dolaba açıldığını düşünüyor. İşin ucundan tutmak isteyen yeni bir asistan, bir gece geç vakitte sandıkların içeri sığıp sığmayacağına bakmak için kapıyı açacak ve arkasında bir depo dolabı olmadığını görecek.

Yıldızlarla kaplı bir denizin dibinde, batık bir şehrin harabeleri arasında bir kapı var. Gece gibi karanlık bir günde, taşınabilir nefes ve ışıkla donanmış bir dalgıç bu kapıyı bulacak, açacak ve kafası çok karışmış birkaç balıkla birlikte bir hava cebinin içine süzülecek.

Çölde kumla kaplı bir kapı var. Yıpranmış taş yüzeyi zaman geçtikçe kum fırtınalarıyla detaylarını yitiriyor. Bir süre sonra bir kazıda ortaya çıkarılarak, hiç açılmadan bir müzeye yerleştirilecek.

Çok çeşitli yerlerde sayısız kapı var. Kalabalık şehirlerde ve ücra ormanlarda. Adalarda, dağlarda ve çayırlarda. Kimi binaların içine, kütüphanelere, müzelere ya da özel konutlara yerleştirilmişler; bodrum katlarında ya da çatı aralarında saklanıyor veya sanat eseri gibi ön salonlarda sergileniyorlar. Diğerleri ek bir mimari yapının desteği olmadan tek başına ayakta duruyor. Bazıları menteşelerini gevşetecek bir sıklıkla kullanılırken, diğerleri keşfedilmeden, açılmadan duruyor; başkaları büsbütün unutulmuş ama hepsi aynı yere açılıyor.

(Bunun nasıl mümkün olduğu tartışma konusu ve henüz tatmin edici bir cevap keşfedebilen olmadı. Bu ve söz konusu yerin tam konumu gibi diğer alakalı konularda çok fazla görüş ayrılığı var. Kimi, şu kıtada ya da bu kıtada olduğunu tutkuyla savunuyor ama bu tür tartışmalar genellikle çıkmazlarla ya da belki de yerin kendisinin hareket ettiği, taş, deniz ve kitapların yeryüzünün yüzeyi altına kaydığı kanısıyla son buluyor.)

Her kapı, tabii eğer biri açma cüretini gösterirse, Yıldızsız Deniz'de bir Liman'a açılıyor.

Onları normal kapılardan çok az şey ayırıyor. Kimi sade. Kimi detaylı bir şekilde süslenmiş. Çoğunun çevrilmeyi bekleyen kapı tokmakları, diğerlerinin çekilecek kolları var.

O kapılar şarkı söylüyor. Arkalarında neyin yattığını arayanlar için denizlerdeki sirenlerin söylediği türden, baştan çıkarıcı, sessiz şarkılar.

Hiç gitmedikleri bir yerin yuva hasretini çekenler için.

Neyi (ya da nereyi) aradıklarını bilmeden arayanlar için.

Arayanlar bulacak.

Kapıları onları bekliyor.

Ama sonrasında olacaklar çok değişken.

Bazen biri bir kapı bulur, kapıyı açar ve içeri şöyle bir bakıp geri kapatır.

Diğerleri kapıyla karşılaşınca merakları uyansa bile dokunmazlar. İzne ihtiyaçları olduğunu düşünürler. Aslında onları bekliyor olsa bile kapının bir başkasını beklediğine inanırlar.

Kimi bir kapı bulur, açar ve nereye çıktığını görmek için içinden geçer.

Orada taş duvarların arasında bakacak, dokunacak ve okuyacak şeyler bularak ilerlerler. Gizli köşelere saklanmış, hep oradaymış, okuyucularının gelmesini bekliyormuş gibi masaların üstüne serilmiş hikâyeler bulurlar.

Her ziyaretçi hoşuna gidecek bir şey, bir yer ya da birini bulur. Bir kitap, bir sohbet ya da güzelce açılmış bir girintide rahat bir sandalye. Biri onlara bir içecek getirir.

Zaman mefhumlarını kaybederler.

Zaman zaman, ziyaretçilerden biri keşfedilecek onca şey karşısında sersemler, yön duygusunu kaybeder ve afallar; yer, ciğerlerini, kalbini ve düşüncelerini sarar ve ziyaretçi çok geçmeden dönüş yolunu bulup tanıdık yüzeye, tanıdık yıldızlara ve tanıdık havaya döner ve öyle bir yerin varlığını ve oraya ayak bastığını bile unutur. Bir rüya gibi silinip gider. Ziyaretçi kapısını bir daha açmaz. Bir kapı olduğunu bile unutur. Ama bu tür tepkiler çok nadirdir.

Yeri bulanların çoğu, hep aradığı yer olduğunu bilmese bile orayı uzun süredir aramaktadır.

Ve orada bir süre kalmayı seçerler.

Saatlerce, günlerce ya da haftalarca. Kimi gidecek ve geri dönecek, orayı bir kaçış, bir inziva yeri, bir sığınak gibi kullanacaktır. Hayatlarını hem yukarıda hem aşağıda sürdüreceklerdir.

Kimi konutunu yüzeye, kapısının etrafına inşa ederek onu kapalı tutar, korur ve başkalarının kullanmasını önler.

Kendi kapılarından bir kez geçen diğerleri ise geride bıraktıkları her neyse ona asla geri dönmemeyi dilerler. Arkada bıraktıkları hayatlar, geri dönülmeyi değil, unutulmayı bekleyen rüyalara dönüşür.

Bu insanlar orada kalıp bir düzen kurar ve içinde yaşadıkları sürece yerin neye dönüşeceğini biçimlendirmeye başlayanlar, işte bu insanlardır.

Yaşar ve çalışırlar. Sanatı ve hikâyeleri tüketir, raflara ve duvarlara eklenecek yeni sanat eserleri ve yeni hikâyeler yaratırlar. Arkadaşlar ve sevgililer bulurlar. Gösteriler, sergiler, oyunlar oynar ve dayanışma içinde bir toplum yaratırlar.

En ince detayına kadar düşünülmüş festivaller ve partiler düzenlerler. Arada bir gelen ziyaretçiler bu organizasyonlar için

geri dönerek genel nüfusu artırır, en sessiz salonları bile canlandırırlar. Balo salonlarında ve ücra köşelerde müzik ve neşe dolu sesler çınlar. Çakırkeyiflik ve şarabın etkisiyle cesaretlenerek kıyılarına inenler çıplak ayaklarını Yıldızsız Deniz'e sokarlar.

Özel odaları ve kitaplarıyla baş başa yaşayanlar bile bu tür durumlarda yalnızlıklarından çıkarlar ve bazıları âlemlere katılmaya ikna edilirken diğerleri gözlem yapmakla yetinir.

Dans ve cümbüşle zaman ölçüsüzce akıp gider ve gitmeyi seçenler kendi kapılarına geri götürülmek için çıkışın yolunu bulmaya başlarlar.

Kalanlara veda ederler.

Sığınağını Liman'da bulanlara.

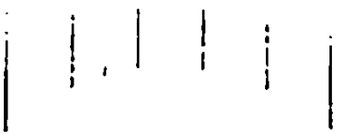
Onlar aramış, bulmuşlardır ve ister bir adanmışlık yolunu seçerek ister sadece kalıcı ikametle, burada kalmayı seçmişlerdir.

Yaşarlar, çalışırlar, eğlenirler ve severler ve yukarıdaki dünyayı özleseler bile bunu nadiren itiraf ederler.

Burası onların dünyasıdır, yıldızsız ve kutsal.

Hiçbir şeyin buradan içeri giremeyeceğini düşünürler. Girilmesi imkânsız ve ebedî olduğunu.

Oysa her şey zamanla değişir.

Zachary Ezra Rawlins, Algonquin'e otel odasından ayrılmasından yaklaşık dört dakika sonra ulaştı. Önce asansörü, sonra yolun karşısına geçmek için bir taksinin geçmesini beklemek zorunda kalmasa daha da kısa sürebilirdi.

Parti tam havasını bulamamıştı ama şimdiden canlıydı. Lobide kayıt yaptırmak için bekleyen bir insan kalabalığı vardı. Otel, Zachary'nin kaldığından daha klasik tarzdaydı ve resmî giyimli kalabalık, ortama hâkim olan koyu renkli ahşap mobilyalar ve sanatsal ama loş bir şekilde aydınlatılmış saksı bitkileriyle özellikle eski zamanları anımsatıyordu.

Zachary sırada beklerken maskesini taktı. Siyah elbiseli bir kadın kendi maskelerini getirmemiş olan davetlilere beyaz maskeler dağıtıyordu. Zachary maskesini getirdiğine memnun oldu, salonda çarpıcı bir etki yaratsalar da beyaz maskeler plastikten yapılmıştı ve rahat görünmüyorlardı.

Zachary masadaki kadına adını söyledi. Kadın biletini sormayınca Zachary kâğıdı ceketinin cebine kaldırdı. Paltosunu vestiyere bıraktı. Ona bir kitabın sırt kısmına benzeyen ve isim yerinde tarihin basılı olduğu kâğıt bir bileklik verildi. Bar konusunda bilgilendirildikten sonra (sınırsızdı ve bırakacağı bahşişler için şimdiden teşekkür ediyorlardı) özgür bırakıldı ve ne yapacağını bilemedi.

Zachary partide bir hayalet gibi dolaşırken göz önünde olmasına rağmen saklanmasını sağlayan maskeye minnet duydu.

Bazı açılardan, sohbet, kadeh şıngırtıları, her şeyin ritmini beraberinde taşıyarak konuşma seslerinin arasından fokurdayan müzikleriyle, herhangi bir şık davetten farkı yoktu. Davetliler bir odada koltuklara yerleşmiş ve köşelerde toplanmışlardı, hayli dolu bir dans pisti olan bir diğerinde müzik kendi sesini duyurma ısrarıyla sohbetleri bastırıyordu. Bir filmden çıkmış bir parti sahnesi gibi, dönem ya da etek boyu gibi meseleler konusunda kararsız bir film. Havada Zachary'nin davetlilerin çoğunun birbirini tanımadığı düğünlerden hatırladığı bir sakillik hissi vardı ve tecrübesine göre, bu sakillik gece ilerledikçe ve alkol arttıkça yavaş yavaş etkisini kaybedecekti.

Başka açılardan ise parti daha önce katıldığı hiçbir partiye benzemiyordu. Ana salonun dışındaki bar tamamen mavi ışıklarla aydınlatılmıştı. Bariz edebî kostümlerin sayısı çok değildi ama birkaç kırmızı A harfi, sözlük sayfalarından yapılma peri kanatları ve omzunda yapay bir kuzgun olan bir Edgar Allan Poe görebilmişti. Kusursuz bir Daisy Buchanan barda martinisini yudumluyordu. Siyah mini elbiseli bir kadının ince çorapları Emily Dickinson şiirleriyle süslüydü. Takım elbiseli bir adam omzuna bir havlu atmıştı. Birkaç kişi Austen ve Dickens'ın eserlerinde kendine yer bulabilirdi.

Köşedeki biri çok tanınan bir yazar kılığına girmişti, Zachary daha yakından bakınca adamın gerçekten o yazar olabileceğini düşündü ve kitaplığındaki kitapları yazan insanlardan bazılarının partilere giden gerçek insanlar olduğunu fark ederek küçük bir panik yaşadı.

En beğendiği kostüm, uzun beyaz tuvalet giymiş ve sade bir altın taç takmış bir kadına aitti. Zachary kadın arkasını dönüp tuvaletinin katlı sırtındaki kapüşondan sarkan bir çift sivri kulağı ve elbisenin eteğinden aşağı uzanan kuyruğu görene kadar bağlantıyı kuramadı. Her ne kadar kostümünün zarafeti bunun yakınından bile geçmese de beş yaşındayken kendisinin de *Vahşi Şeyler Ülkesinde*'nin Max'i gibi giyindiğini hatırlıyordu.

Zachary'nin gözleri altın kolyeleri arıyordu ama arılı, anahtarlı ya da kılıçlı bir kolyeye rastlamadı. Gözüne takılan tek anahtar davetlilerden birinin ensesinde gözden kayboluyormuş gibi görünecek şekilde ayarlanmıştı ama Zachary o anahtarı akıllıca bir çizgi roman göndermesi olarak kabul etmişti.

Kendini konuşulacak doğru düzgün insanların bir ışıkla aydınlanmasını, kafalarının üstünde onları işaret eden okların asılı olmasını ya da diyalog seçenekleri arasından tercih yapabilmeyi dilerken buldu. Gerçek hayatın video oyunlarına daha çok benzemesini her zaman dilemezdi ama bazı durumlarda faydalı olabilirdi. Şuraya git. Şu kişiyle konuş. Tam olarak ne yapmaya çalıştığını bilmesen de ilerleme kaydediyormuşsun gibi hisset.

Takılara odaklanması gerekirken dikkatinin her geçen dakika biraz daha fazla detaylara kaydığını fark etti. Barda edebî kokteyl seçeneklerinden birini –cin, limon ve rezene şurubuyla hazırlanmış, küçük bir biberiye dalı ve çok uygun düşen *Hamlet* alıntısı baskılı bir peçeteyle servis edilen Boğulan Ophelia kokteyli– sipariş etti. Diğer misafirler Hemingway Daiquiri'lerini ve karmaşık limon bukleleriyle süslenmiş Vesper'larını yudumluyorlardı. Şampanya kadehleri saplarına sarılı "Beni İç" yazılı kurdelelerle servis ediliyordu.

Masalardaki kâseler daktilo tuşlarıyla doluydu. Mumlar kitap sayfalarına sarılı cam şamdanları aydınlatıyordu. Bir koridor tavandan farklı yüksekliklerle sarkıtılmış yazı araçlarıyla (dolma kalemler, kurşun kalemler, kuş tüylü mürekkepli kalemlerle) süslenmişti.

Boncuk işlemeli bir tuvalet ve uyumlu bir maske içindeki bir kadın, bir köşede, bir daktilonun başında oturuyor ve kâğıt parçalarına yazdığı küçük hikâyeleri yanından geçen davetlilere veriyordu. Zachary'ye verdiği kâğıtta bir şans kurabiyesi notunun daha uzun bir versiyonu vardı.

Tek başına ama yalnızlığının emniyetiyle dolaşır,
Kafası karışıktır ama bu karmaşa içini rahatlatır.
Kendini altına saklayacağı bir şaşkınlık örtüsü misali.

Ziyafetteki hayalet gibi davranırken bile dikkat çekmekten kurtulamamıştı. Acaba maskeler insanları daha mı cesur kılıyordu ve anonimliğin arkasına saklanarak sohbete girmelerini kolaylaştırıyor muydu? Ortalıkta dolaşan diğer hayaletler yanına sokulup içkiler ve ortam konusunda yorumlarını paylaşıyorlardı. Daktilo hikâyelerini paylaşmak sohbet başlatmak için kullanılan popüler bir yöntemdi; Zachary aralarında yıldızları seyreden bir kirpi ve bir nehrin üstüne inşa edilmiş, odalarında suyun sesi yankılanan bir evi konu alanların da olduğu birkaç tanesini okuma fırsatı buldu. Birinin başka odalarda özel hikâye anlatımları yapan insanlar olduğundan bahsettiğine kulak misafiri oldu ama hikâye dinleyenlerden kimseyle konuşmadı. Evet, odanın karşı ucundaki adamın gerçekten şu ünlü yazar olduğunun onayını aldı ve bu arada şu tarafta fark etmediği başka bir yazar daha vardı.

Mavi ışıklı barda kendini otelin verdiği maskelerden birini ve yakasına yapıştırdığı "Merhaba, Benim Adım" yazılı isimliği "Godot" ile tamamlamış bir adamla kokteyller hakkında konuşurken buldu. Zachary, Godot'nun önerdiği bir burbonun markasını bilet çıktısının arkasına not etti.

"Affedersiniz," dedi, tuhaf bir şekilde çocuksu uçuk mavi bir elbise ve diz hizasında beyaz çoraplar giymiş bir kadın. Zachary kadının onunla konuştuğunu neden sonra fark etti. "Şans eseri buralarda dolaşan kediyi görmüş olabilir misiniz?" diye sordu kadın.

"Kediyi mi?" Zachary bir an kadının Harikalar Diyarındaki Alice'in esmer bir versiyonu olduğunu tahmin ederken, aynı

kılık içinde ikinci bir kadın yanlarına yaklaşınca *Medyum*'daki[6] ikizler olduklarını anladı.

İlk ikiz, "Otelin bir kedisi var," diye açıkladı. "Bütün akşam onu aradık ama şu ana dek şansımız yaver gitmedi."

"Aramamıza yardım eder misin?" dedi yanındaki kopyası. Görünüşlerine bakınca kulağa uğursuzluk potansiyeli yüksek bir davet gibi gelmesine rağmen Zachary kabul etti.

Daha geniş bir alana göz atabilmek için ayrıldılar ve Zachary dans pistinin etrafında dolaşırken caz orkestrasının çaldığı, kulağına tanıdık gelen parçayı çıkarmak için duraksadı.

Bir kedinin böyle bir gürültünün yakınında takılmasının pek olası olmadığını düşünmesine rağmen orkestranın arkasındaki karanlık kısma göz attı.

Biri omzuna dokundu. Max kılığındaki kadın hemen arkasında duruyordu. Başındaki taçla Zachary'nin düşündüğünden daha uzun boyluydu.

"Dans etmek ister misin?" dedi Max.

Zachary'nin aklı, *Rahat ve kendinden emin olduğunu düşündürecek bir şey söyle,* dedi.

Ağzından, "Elbette," kelimesi çıktı ve kafasının içindeki ses, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı ama vahşi şeylerin ülkesinin kralı aldırmışa benzemiyordu.

Kostümünün detayları yakından daha etkileyiciydi. Altın rengi maskesi tacıyla uyumluydu ve her ikisi de basit şekillerle deriden kesilerek zengin metalik bir tonla renklendirilmişti. Maskenin altında gözlerine altın rengi bir kalem çekilmişti ve kirpikleri bile Zachary'nin peruk olabileceğinden şüphelendiği saçlarına serpiştirilmiş altın rengi yaldızlarla ışıldıyordu. Elbisesinin ön tarafına altın rengi iple dikilmiş beyaz düğme sırası kumaşla neredeyse ayırt edilemeyecek kadar bütünleşmişti.

---

6 *The Shining*, Stephen King. Sinemaya uyarlandığı hali Türkçeye "Cinnet" olarak çevrilmiştir. (ç. n.)

Kadının parfümü bile kostümle kusursuz bir uyum içindeydi: bir şekilde aynı anda hem toprak hem şeker kokan bir harman.

Zachary bir dakika kadar sessizce ve pek sakil sayılmayacak bir şekilde dans ettikten sonra, dansı nasıl idare edeceğini hatırlayıp şarkının ritmini yakalayınca (tanıdığı ama adını çıkaramadığı bir caz parçasıydı) artık bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ve birkaç fikirde gönül gezdirdikten sonra onu gördüğü zaman ilk düşündüğü şeyde karar kıldı.

"Max kostümün benim Max kostümümden çok daha iyi," dedi. "İyi ki benimkini giymemişim, yoksa çok utanabilirdim."

Kadın, Zachary'nin klasik film yıldızlarıyla bağdaştırdığı bilmiş dudak büküşle gülümsedi.

"Kim olmaya çalıştığımı kaç kişinin sorduğuna inanamazsın," dedi bariz bir hayal kırıklığı tınısıyla.

"Daha fazla kitap okumalılar," dedi Zachary aynı tonlamayla.

"Sen de maskelisin, değil mi?" dedi kadın sesini alçaltarak.

"Sayılır," dedi Zachary.

Vahşi şeylerin ülkesinin muhtemelen peruk takmış kralı gülümsedi. Bu kez gerçek bir gülümsemeyle.

"Sayılırdan fazla," dedi Zachary'yi süzdükten sonra. "Edebiyata düşkünlüğün ve kokteyllerin ötesinde, seni bu akşam buraya getiren ne? Birini arar gibi bir halin var."

"Sayılır," dedi Zachary. Az kalsın unutuyordu. "Ama burada olduğunu sanmıyorum."

Daha çok, başka bir çifte çarpmamak için kadını döndürdü ama kadının uçuşan elbisesi öyle etkileyici bir görüntü yarattı ki yakınlarındaki birkaç kişi onları izlemek için duraksadı.

"Çok yazık," dedi kadın. "Kendini hoş bir partiden ve hoş bir arkadaştan mahrum bırakmış sanırım."

"Ayrıca kediyi de arıyordum," diye ekledi Zachary. Kadının gülümsemesi aydınlandı.

"Ah, Matilda'yı gecenin başında gördüm ama şimdi nereye gitti bilmiyorum. Tecrübeme göre, bazen onun seni bulmasını beklemek daha etkili oluyor." Kadın duraksadı ama sonra özlem dolu bir fısıltıyla ekledi: "Bir otel kedisi olmak ne hoş. Keşke hepimiz o kadar şanslı olsaydık."

"Seni bu akşam buraya getiren ne?" diye sordu Zachary. Müzik değişmişti, bir an ritmi kaçırdı ama neyse ki kadının ayağına basmadan toparlandı.

Ama kadın cevap veremeden, Zachary'nin sağ omzunun ötesindeki bir şey gözüne takıldı. Gerildi, Zachary kadındaki değişimi görmekten çok hissetmişti ve bu kadının çok farklı maskeler takmak konusunda usta olabileceğini düşündü.

"Bir dakika izin verir misin?" dedi kadın. Elini Zachary'nin ceketinin yakasına koydu ve yan taraftan biri bir fotoğraf çekti. Kadın dönecek gibi oldu, sonra durdu ve Zachary'nin önünde eğilerek taçlı olan o olduğu için aynı anda hem resmî hem komik görünen reveransa benzer bir şey yaptı. Zachary kadının hareketine elinden geldiğince taklit ederek karşılık verdi ve yakındaki biri, bir gösterinin parçasıymışlar gibi alkışlarken kadın kalabalığın arasına karışmıştı bile.

Fotoğrafçı, Zachary'nin yanına gelip isimlerini sordu. Zachary fotoğrafların herhangi bir yerde paylaşılması halinde sadece davetliler olarak bahsedilmelerini rica etmeye karar verdi, fotoğrafçı bu isteğini gönülsüzce de olsa kabul etti.

Zachary artan kalabalık nedeniyle biraz daha oyalanarak tekrar lobiye çıkarken yaşadığı hayal kırıklığı gittikçe büyüyordu. Yeniden takılara bakmaya, arılar, anahtarlar ya da kılıçlar aramaya koyuldu. Bir işaret. Kendisi de bu simgeleri bir yerinde taşımalı, onları eline çizmeli ya da arı desenli bir cep arması bulmalıydı. Bir salon dolusu yabancının arasında aradığı bir tanesini bulabileceğini nasıl düşünebildiğini bile bilmiyordu.

Zachary havadan sudan sohbet eder gibi sorgulayabileceğini düşünerek etrafta daha önce konuştuğu birilerini aradı... Gerçi

neyi sorgulayacağından artık hiç emin değildi. Kalabalığın arasında Max'ini bile bulamadı. Özellikle yoğun bir grupla – aralarında parlak yeşil renkte ipekli bir pijama giymiş, elinde camdan bir çan içinde gül taşıyan biri de vardı– karşı karşıya gelince bir sütunun arkasına çekilerek etraflarından dolaşmak için duvara iyice sokuldu ama o sırada kalabalıktan biri onu elinden tutup bir kapıdan içeri çekti.

Kapı partinin seslerini ve ışığı dışarıda bırakarak arkalarından kapandı.

Karanlıkta onunla birlikte biri daha vardı. Onu içeri çeken el, şimdi bırakmıştı ama yakınında biri duruyordu. Belki ondan daha uzun boylu biri. Yavaş yavaş nefes alıp veriyordu. Limon, deri ve Zachary'nin adını koyamadığı ama son derece çekici bulduğu bir şey daha kokuyordu.

Sonra bir ses kulağına fısıldadı.

"Bir zamanlar, çok uzun zaman önce Zaman, Kader'e âşık oldu."

Bir erkek sesi. Derin bir ton ama hafif bir vurgu, bir hikâye anlatıcısının sesi. Zachary dondu ve bekledi. Kulak kesildi.

"Tahmin edebileceğin gibi, bu bir miktar sorun yaratmış," diye devam etti ses. "Aşkları zamanının akışını bozmuş. Talihin iplerinin kördüğüm olmasına neden olmuş."

Sırtındaki bir el onu usulca öne itince Zachary karanlığa doğru çekingen bir adım attı. Sonra bir adım daha. Hikâye anlatıcısı konuşmaya devam etti. Sesi boşluğu dolduracak kadar yükselmişti.

"Yıldızlar onları gerginlik içinde, olabilecekler için endişelenerek izledi. Olur da Zaman'ın kalbi kırılırsa günlere ve gecelere ne olacaktı? Ya Kader'i benzer bir yazgı bekliyorsa hangi felaketler yaşanabilirdi?"

Karanlık salonda yürümeye devam ettiler.

"Yıldızlar komplo kurup ikisini ayırdı. Bir süre göklerdekiler rahat bir nefes aldı. Zaman her zamanki gibi ya da belki

de ayırt edilemeyecek kadar yavaşlayarak akmaya devam etti. Zaman zaman sağda solda bir ip eksik kalsa da Kader kesişmesi gereken yolları bir araya getirerek dokudu."

Zachary karanlıkta farklı bir yöne saptırıldı. Duraksama anında orkestranın ve partinin boğuk ve uzak sesini duydu.

"Ama bir süre sonra," diye devam etti anlatıcı, "Kader ve Zaman yeniden birbirlerini buldular."

Zachary'nin omzuna konan sert bir el onları durdurdu. Hikâye anlatıcısı ona iyice sokuldu.

"Göklerde yıldızlar dertli dertli kırpışarak iç geçirdiler. Ay'a tavsiyesini sordular. Ay yapılacak en iyi şeye karar vermek için baykuşlar parlamentosunu topladı."

Karanlığın içinde, yakınlarında çırpılan bir çift kanat, etraflarındaki havayı hareketlendirdi.

"Baykuşlar parlamentosu toplandı ve meseleyi aralarında gecelerce tartıştılar. Dünya o uyuklarken ne kadar önemli konuların tartışılmakta olduğundan habersiz etraflarında uyurken ve dönmeye devam ederken onlar her şeyi tekrar tekrar tartıştı."

Karanlıkta bir el Zachary'nin elini bir kapı tokmağına yönlendirdi. Zachary tokmağı çevirdi ve kapı açıldı. Zachary karşısında hilal biçiminde bir ay gördüğünü sandı ama görüntü hızla kayboldu.

"Baykuşlar parlamentosu sorun kombinasyondaysa ögelerden birinin ortadan kaldırılması gerektiği kararına vardı. Onlara daha önemli gelen ögeyi korumayı seçtiler."

Bir el Zachary'yi öne doğru itti. Arkasında bir kapı kapandı. Zachary bir an yalnız kaldığını sandı ama sonra hikâye, ses karanlıkta etrafında dönerek devam etti.

"Baykuşlar parlamentosu, kararlarını yıldızlara açıkladı, yıldızlar onay verdi. Ay onaylamadı ama o gece karanlıktı ve ay görüş bildiremedi."

Hikâye devam ederken Zachary bir an birkaç saniye önce gözünün önünde kaybolan ayı hatırladı.

"Karar alınmıştı ve Kader çekilip koparıldı. Gagalar ve pençeler tarafından paramparça edildi. Kader'in çığlıkları göklerin en derin ve en yüksek köşelerinde yankılandı ama hengâmenin arasına dalan ve kan, kemik ve tüylerin arasında kimse tarafından fark edilmeden ilerleyen küçük cesur bir fare dışında kimse müdahale etme cesaretini gösteremedi. Fare Kader'in kalbini alıp sakladı."

Zachary'nin kolundan omzuna doğru bir farenin telaşlı adımlarını anımsatan bir şey tırmandı. Zachary irkildi. Hareket kalbinin üstünde durdu, bir elin ağırlığı bir süre orada kaldıktan sonra yavaşça kalktı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Öfkeli taşkınlık son bulduğunda Kader'den geriye hiçbir şey kalmamıştı."

Eldivenli bir el Zachary'nin gözlerinin üstüne kapanınca karanlık ısındı ve koyuldu. Ses artık daha yakındı.

"Kader'in gözlerini yiyen baykuş daha önce hiçbir ölümlü yaratığa bahşedilmediği kadar güçlü bir görüşe kavuştu. Parlamento ona Baykuş Kral unvanını verdi."

El Zachary'nin gözlerinin üstünde kaldı ama bir başka el anlık bir ağırlıkla, kafasının üstüne kondu.

"Göklerde yıldızlar büyük bir rahatlamayla ışıldasa da ay kederle doluydu."

Bir duraksama daha. Uzun bir duraksama. Zachary sessizlikte hikâye anlatıcısınınkiyle birlikte kendi nefesini de duyabiliyordu. El gözlerinin üstünden kalkmadı. Deri kokusu limon, tütün ve ter kokusuna karışıyordu. Tam Zachary gerilmeye başlarken hikâye kaldığı yerden devam etti.

"Böylece Zaman olması gerektiği gibi devam etti. Bir zamanlar Kader'e yazılan olaylar, artık şansa bırakıldı ve Şans hiçbir zaman bir şeye uzun süre âşık kalmaz."

Hikâye anlatıcısı, Zachary'yi sağ tarafa doğru yönlendirerek bir kez daha ileri doğru harekete geçirdi.

"Ancak dünya tuhaftır ve yıldızlar öyle olmasını ne kadar dilese de bitişler gerçekten son değildir."

Burada durdular.

"Kader zaman zaman kendini yeniden toplayabilir."

Karşısında bir kapının açılma sesi duyuldu ve Zachary yeniden ileri doğru harekete geçirildi.

"Ve Zaman daima beklemededir," diye fısıldadı ses, sıcak nefesi Zachary'nin boynunu okşadı.

Zachary'nin gözlerini örten el kalktı ve kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Zachary kalbi kulaklarında atarak ve ışık yüzünden gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınca kendini yeniden otelin lobisinde, bir saksı bitkisinin kısmen gizlediği bir köşede buldu.

Arkasındaki kapı kilitlendi.

Ayak bileğine bir şey çarptı. Zachary aşağı bakınca kabarık tüylü, grili beyazlı bir kedinin başını bacağına sürttüğünü gördü.

Kediyi okşamak için eğildi ve ellerinin titrediğini ancak o zaman fark etti. Kedi rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bir süre daha durup Zachary'ye baktıktan sonra gölgelerin arasına karıştı.

Zachary hikâyenin sersemliği içinde bara yöneldi. Bu öyküyü daha önce duyup duymadığını hatırlamaya çalışıyor ama bir yerlerde okuduğu ve zaman içinde unuttuğu bir efsane gibi tanıdık gelmesine rağmen bir türlü hatırlayamıyordu. Barmen ona bir Boğulan Ophelia daha hazırladı ama rezene şurupları bittiği için özür diledi. Onu balla değiştirmiş ve üzerine *prosecco* eklemişti. Balla daha lezzetliydi.

Zachary'nin gözleri Max kılığındaki kadını aradı ama onu bulamadı.

Kendini başarısız ama akşamı hatırladıkça olanlar karşısında sersemlemiş hissederek barda oturdu. *Hatırlamak için biberiye içtim. Kedi aradım. Vahşi şeylerin ülkesinin kraliçesiyle dans ettim. Enfes kokan bir adam bana karanlıkta bir hikâye anlattı. Kedi beni buldu.*

Godot'nun daha önce bahsettiği burbonun adını hatırlamaya çalıştı ve biletini ceketinin cebinden çıkardı.

Bunu yaparken bir kartvizit büyüklüğünde dikdörtgen bir kâğıt parçası cebinden yere düştü.

Zachary konuştuğu birinin ona bir kartvizit verip vermediğini hatırlamaya çalışarak kâğıdı yerden aldı.

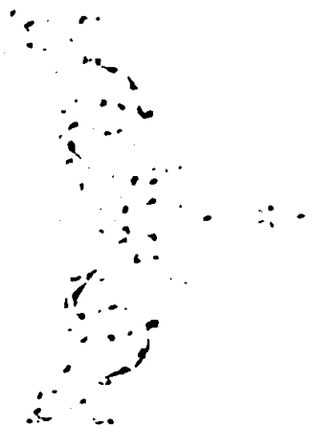
Ama bu bir kartvizit değildi. Üstünde el yazısıyla yazılmış iki satır vardı.

Sabır & Sebat[7]
Saat 01.00. Bir çiçek getir.

Zachary saatine baktı. 00.42'yi gösteriyordu.
Kâğıdın arkasını çevirdi.
Arka yüzde bir arı vardı.

---

7 Patience & Fortitude. New York Halk Kütüphanesi'nin önündeki iki aslan heykeline verilen isimler. (ç. n.)

TATLI HÜZÜNLER

Üç yol var. Bu onlardan biri.

Bakıcıların tarihi arılar kadar eskiye dayanır.

Başlangıçta tek bir bakıcı olduğu söylenir ama hikâyeler katlanarak çoğaldıkça daha fazlasına ihtiyaç olmuştur.

Bakıcılar çömezlerden önce, muhafızlardan önce buradaydılar.

Bakıcılardan önce arılar ve hikâyeler vardı. Vızıldayan ve mırıldanan.

Anahtarlardan önce bakıcılar vardı.

Anahtarlarla eş anlamlı sayıldıkları için çoğunlukla unutulan bir gerçektir bu.

Tıpkı bir zamanlar sadece tek bir anahtarın olduğunun da unutulması gibi. Demirden yapılma, geniş kısmı altına batırılmış, uzun, ince bir anahtar.

Bu anahtarın pek çok kopyası vardır ama yalnızca bir tanesi esastır. Kopyaları, zincirlerin ucunda bakıcıların her birinin boynunda asılıdır. Sık sık göğüslerine çarptığı için bakıcıların çoğu teninde deriye sürtünen metalin bıraktığı anahtar izini taşır.

Geleneğin kökeni budur. Bunu artık hatırlayan yok. Göğüsteki iz fikrinin göğüsteki bir izden doğduğunu. Unutulana kadar barizdi oysa.

Bakıcıların rolü zaman içinde diğer yolların hepsinden daha fazla değişti. Çömezler mumlarını yakar. Muhafızlar görünmeden ve tetikte hareket eder.

Bakıcılar bir zamanlar sadece arılarına ve hikâyelerine bakardı.

Mekân büyüdükçe hikâyeleri türlerine, uzunluklarına ya da bilinmeyen bir hevesle kafalarına göre ayırarak odalara da bakmaya başladılar. Kitaplar için kayalara raflar oydular, metalden raflar, camdan dolaplar ve daha büyük ciltler için masalar inşa ettiler. Kitap okumak için sandalyeler, yastıklar ve yanında okunacak lambalar. İhtiyaç duyuldukça yeni odalar eklediler, ortasında hikâyeleri sesli anlatmak için ateşler yanan yuvarlak odalar. Hikâyeleri bir dans ya da şarkıyla sunmak için akustiği kusursuz, mağaramsı odalar. Kitapları tamir etmek için odalar, kitap yazmak için odalar ve duyulabilecek herhangi bir ihtiyaçta kullanılmak üzere boş odalar.

Bakıcılar odalara kapılar, kapıları açacak ya da kapalı tutacak anahtarlar yaptılar. Başlangıçta tek bir anahtar her kapıya uyuyordu.

Daha fazla kapı, daha fazla anahtar getirdi. Eskiden bir bakıcı her kapıyı, her odayı, her kitabı ayırt edebilirken bu artık mümkün değildi. Bu yüzden ayrı ayrı bölümler sahiplendiler. Kanatlar. Katlar. Bir bakıcı diğer bakıcıların hepsiyle karşılaşmayabilirdi. Birbirlerinin etrafında kimi zaman kesişen, kimi zaman kesişmeyen daireler çizerek dolaşırlardı.

Bakıcı olarak tanınabilmek için, anahtarlarıyla göğüslerini dağlarlardı. Bir ya da birden fazla anahtarları boyunlarında değil, duvardaki bir kancada asılı dursa bile bir sorumlulukları olduğunu hatırlamaları için.

Zamanla bakıcılığa kabul şekli de değişti.

Bakıcılar başlangıçta seçilip özel olarak yetiştirilirlerdi. Liman'da doğar ya da gökyüzünü bir rüya olarak bile hatırlayamayacak kadar küçük çocuklarken buraya getirilirlerdi. Çok küçük yaştan itibaren onlara kitaplar ve arılar öğretilir, oynamaları için oyuncak ahşap anahtarlar verilirdi.

Bir süre sonra yolun tıpkı çömezlerde olduğu gibi gönüllülüğe dayanmasına karar verildi. Çömezlerin aksine, gönüllüler bir eğitim sürecinden geçirilir. İlk eğitim döneminden sonra gönüllü olmayı arzu edenler, ikinci sürece girer. İkinciden sonra kalanlar üçüncüye devam eder.

Bu, eğitimin üçüncü dönemidir.

Potansiyel bakıcı bir hikâye seçmelidir. Hoşuna giden bir hikâye. Bir masal, bir efsane ya da kendisine ait olmadığı sürece, bir gecenin geç vakti ve şişelerce şarap hakkında bir anekdot.

(Başlangıçta bakıcı olmak istediğine inananların çoğu aslında şairdir.)

Bakıcılar hikâyelerini bir yıl boyunca çalışırlar.

Ezberlemeleri gerekir. Ezberden ziyade, kalpten öğrenmeleri istenir. Hikâye biçim değiştirirken, bir yükselip bir alçalarak doruk noktasına doğru hızla akarken ya da kıvrıla büküle ilerlerken kelimeleri öylesine tekrarlamak yerine onları hissedebilmeleri için. Hikâyeyi kendileri yaşamış gibi içten ve içindeki her rolü oynamış gibi nesnellikle hatırlayıp aktarabilmeleri için.

Eğitim yılının sonunda bakıcılar tek bir kapısı olan yuvarlak bir odaya getirilirler. Ortada yüz yüze bakan iki sade ahşap sandalye olur.

Kavisli duvara düzensiz aralıklarla rastgele serpiştirilmiş apliklerde yanan mumlar yıldızlar gibi ışıldar.

Duvarın kapının dışında kalan ve bir mumun kaplamadığı her noktası anahtarlarla doludur. Yerden yukarı doğru yayılır ve en yüksekteki mumların üstündeki karanlığa kadar tırmanırlar. Uzun pirinç anahtarlar ve kısa gümüş anahtarlar, komplike dişli ve geniş kısımları süslü anahtarlar. Çoğu eski ve kararmıştır ama hepsi bir arada mum ışığında ışıldarlar.

Burada Liman'daki her anahtarın bir kopyası vardır. Kaybolmasınlar diye, birine ihtiyaç duyulduğu zaman derhal yerine bir yedeği yaptırılır.

Bu odada bir ikizi asılı olmayan tek anahtar duvardaki kapıyı açan anahtardır.

Burası dikkat dağıtan bir odadır. Öyle olması planlanmıştır.

Potansiyel bakıcı odaya getirilir ve oturması istenir.

(Çoğu, kapıya bakan sandalyeyi seçer. Kapıya sırtını vermeyi seçenler neredeyse her zaman daha iyi performans sergiler.)

Orada, birkaç dakika ile bir saat arasında değişen bir süre boyunca, tek başlarına bırakılırlar.

Sonra biri odaya girip karşılarındaki sandalyeye oturur.

O zaman hikâyelerini anlatırlar.

Hikâyelerini istedikleri gibi anlatabilirler. Odadan çıkamaz ve içeri kendilerinden başka hiçbir şey getiremezler. Ne bir aksesuar ne hikâyeyi okuyabilecekleri bir kâğıt.

Tek dinleyicilerinin aksine, sandalyelerinde kalmak zorunda değildirler.

Kimi hikâyesini oturarak anlatır, işi sesine bırakır.

Daha canlı hikâye anlatımı sandalyenin üstünde ayağa kalkmaktan odanın içinde dolaşmaya kadar her şeyi içerebilir.

Bir keresinde potansiyel bir bakıcı ayağa kalkmış, dinleyicisinin sandalyesinin arkasına geçip öne eğilmiş ve bütün hikâyesini kulağına fısıldamıştır.

Biri şarkısını tatlı ve yumuşak bir melodiyle acı dolu bir uluma arasında gidip gelen uzun bir şarkıyla söylemiştir.

Bir diğeri, kendi sandalyesinin yardımıyla, hikâyesini anlatırken mumları tek tek söndürmüş ve ürkütücü öyküyü karanlıkta tamamlamıştır.

Hikâye sona erince dinleyici odadan çıkar.

Potansiyel bakıcı birkaç dakika ile bir saat arasında değişen bir süre boyunca odada tek başına kalır.

Sonra içeri bir bakıcı girer. Kimi çalışması ve hizmeti için teşekkür edilerek uğurlanır.

Geri kalanlarda ise mevcut bakıcı potansiyel bakıcıdan duvardan bir anahtar seçmesini ister. İstediği anahtarı.

Anahtarlar etiketli değildir. Seçim hisle, içgüdüyle ya da zevke göre yapılmalıdır.

Anahtar kabul edilir ve potansiyel bakıcı sandalyesine geri döner. Gözleri bağlanır.

Seçilen anahtar alınır, alevde ısıtıldıktan sonra yeni bakıcının göğsüne bastırılır. Anahtarı boynunda bir zincirin ucunda taşımış olsa izinin çıkacağı yere bir iz dağlanır.

Bakıcı karanlıkta tek başına, seçtiği anahtarın açtığı kapıdan içeri girer. Acının keskinliği azaldıkça bütün odaları görmeye başlar. Bütün kapıları. Bütün anahtarları. Sakladıkları her şeyi.

Bakıcılığa kabul edilenler, bu göreve organize oldukları için, kafaları mekanik çalıştığı, tamamen adanmış oldukları ya da diğerlerinden daha değerli görüldükleri için seçilmezler. Adanmak çömezlerin işidir. Layık olmak muhafızların. Bakıcıların ruhu olmalı ve onu ayakta tutabilmelidirler.

Neden burada olduğumuzu anladıkları için bakıcı olurlar.

Neden önemli olduğunu.

Çünkü hikâyeleri anlarlar.

Arıların vızıltısını damarlarında hissederler.

Ama bu eskidendi.

Şimdi sadece bir bakıcı kaldı.

Zachary Ezra Rawlins vestiyerden paltosunu almak için beklerken saatine üç kez baktı. Notu tekrar okudu. Sabır & Sebat. Saat 01.00. Bir çiçek getir.

Sabır ve Sebat'ın birkaç blok uzaktaki New York Halk Kütüphanesi'nin önündeki aslanların isimleri olduğundan yüzde doksan dört emindi. Yüzde altılık şüphesi farklı olasılıkları göz önünde bulundurmak için yeterli değildi ve dakikalar biraz önce olduğundan daha hızlı bir şekilde akıp gitmekte kararlı görünüyordu.

Ona paltosunu getiren kıza, "Teşekkürler," dedi. Kızın yüzünü kısmen örten maskesine rağmen okunabilir olan ifadesine bakılırsa bunu biraz fazla coşkulu söylemiş olmalıydı ama Zachary çoktan kapıya varmıştı.

Nottaki tek talimatı hatırlayarak duraksadı ve kapının yanındaki bir aranjmandan, olabildiğince belli etmeden, bir çiçek çekti. Bu, yaprakları kitap sayfalarından yapılma, kâğıttan bir çiçekti ama teknik olarak bir çiçekti. İdare edecekti artık.

Dışarı çıkmadan önce maskesini çıkarıp ceketinin cebine kaldırdı. Maskesiz yüzü tuhaf geliyordu.

Dışarıdaki hava ona donmuş bir duvar gibi çarptı. Sonra daha da sert başka bir şey çarparak Zachary'yi yere devirdi.

Üstünde bir ses, "Ah, çok özür dilerim," dedi. Zachary yukarı baktı, birkaç kokteylin etkisini üstünden atamayan gö-

rüşü, çok nazik bir kutup ayısının onunla konuştuğunda ısrar ederken soğuktan acıyan gözlerini kırpıştırdı.

O gözlerini kırpıştırırken kutup ayısı, kabarıklığının tamamını değilse de bir kısmını kaybederek bir o kadar beyaz kürk bir palto içinde ona beyaz eldivenli elini uzatan beyaz saçlı bir kadına dönüştü.

Zachary ona uzanan eli tuttu ve kutup ayısı kadının ayağa kalkması için yardım etmesine izin verdi.

"Zavallı yavrum," dedi kadın, Zachary'nin ceketindeki kiri silkelerken. Beyaz eldivenleri omuzlarında ve yakalarında dolaşırken bir şekilde tertemiz kalmayı başarıyordu. Kadın ona kırmızı rujlu bir gülümsemeyle baktı. "İyi misiniz? Yürürken önüme bakmıyordum, ne aptalım."

"İyiyim," dedi Zachary pantolonuna yapışan buzlara ve omzundaki sızıya rağmen. Kadının ne saçlarının ne paltosunun tek bir teli yerinden oynamış olmasına rağmen, "Siz iyi misiniz?" dedi. Her ikisi de şimdi beyazdan gümüş rengine dönmüş gibiydi.

"Yara almadım ama dikkatsizim," dedi kadın, eldivenleri yine Zachary'nin üzerinde dolaşıyordu. "Şartlar ne olursa olsun çok uzun zamandır ayaklarıma kapanan bir erkek olmamıştı, bunun için sana çok teşekkür ederim yavrum."

"Rica ederim," dedi Zachary omzundaki acı dinerken kendiliğinden gelen bir gülümsemeyle. Az kalsın kadına partiye katılıp katılmadığını soracaktı ama aklı hızla geçen dakikalardaydı. "Güzel bir akşam dilerim," dedi ve kadını otelin tentesinin altında bir ışık havuzunun içinde bırakarak sokak boyunca yürümeye devam etti.

Beşinci Cadde'nin köşesini dönerken tekrar saatine baktı. Birkaç dakikası kalmıştı.

Islak asfalttan geçen taksilerin seslerini dinleyerek kütüphaneyle arasındaki mesafeyi kapatırken otomatik pilotu bocalamaya başladı. Elleri üşüyordu. Elindeki ezilmiş kâğıt

çiçeğe baktı. Yaprakların hangi kitaptan geldiğini tahmin etmeyi denemek için çiçeğe daha dikkatli baktı ama metin İtalyancaydı.

Kütüphanenin basamaklarına yaklaşırken Zachary'nin adımları yavaşladı. Geç saate rağmen ortalıkta birkaç insan vardı. Siyah paltolu bir grup karşıya geçmek için trafik ışığının değişmesini beklerken gülüşüyordu. Alçak bir taş duvarın önünde bir çift öpüşüyordu. Basamaklar boş, kütüphane kapalıydı ama aslanlar nöbet yerlerindeydi.

Zachary, Sebat olduğunu tahmin ettiği aslanın yanından geçti ve merdivenlerin ve aslanların ortasında bir noktada durdu. Saatine baktı. 01.02'yi gösteriyordu.

Buluşmasını kaçırmış mıydı –tabii gerçekten bir buluşmaysa– yoksa daha beklemeli miydi?

Bir yerde beklerken hep yaptığı gibi, *yanıma bir kitap almalıydım,* diye düşündü ve sonra hatırlayıp elini cebine uzattı.

Ama *Tatlı Hüzünler* artık cebinde değildi.

Zachary emin olmak için bütün ceplerini aradı ama kitap yoktu.

"Bunu mu arıyordun?" dedi bir ses arkasından.

Kütüphanenin merdivenlerinde, Zachary'den birkaç adım yukarıda, yakaları kalın yün bir atkının üstüne kaldırılmış, denizci tarzı kalın bir palto giymiş bir adam duruyordu. Şakaklarından ağarmaya başlamış koyu renk saçların çevrelediği yüzü, *hırpani ve alışılmışın dışında* sıfatlarının eşlik ettiği yakışıklılık tanımına uyuyordu. Siyah smokin pantolonu ve parlak ayakkabılar giymişti fakat Zachary onu partide gördüğünü hatırlamıyordu.

Siyah eldivenli ellerinden birinde *Tatlı Hüzünler*'i tutuyordu.

"Onu benden almışsınız," dedi Zachary.

"Hayır, bir başkası senden aldı, ben de ondan aldım," diye açıkladı adam basamakları inip Zachary'nin yanında dururken. "Rica ederim."

Zachary'nin ensesindeki tüyler adamın sesini, geri kalan yerlerinden daha önce tanıdı. Adam partideki hikâye anlatıcısıydı.

"Bu kitabı isteyen ve peşinde olan insanlar var," dedi adam. "Şu anda kitabın onlarda olduğunu sanıyorlar. Şimdi elimizde seni takip etmeyecekleri bir zaman dilimi var, onlar kitabın yine yok olduğunu fark edene kadar yaklaşık yarım saat sürecek bir zaman dilimi. Benimle gel."

Adam *Tatlı Hüzünler*'i paltosunun içine kaldırdı ve yürümeye başladı. Sabır'ın yanından geçip güneye döndü. Arkasına bakmadı. Zachary kısa bir tereddüdün ardından adamı takip etti.

Sokağın köşesinde adama yetişince, "Kimsiniz siz?" diye sordu.

"Bana Dorian diyebilirsin," dedi adam.

"Adınız bu mu?"

"Fark eder mi?"

Caddeyi konuşmadan geçtiler.

"Çiçek ne için?" diye sordu Zachary kâğıt yapraklı çiçeği soğuktan neredeyse uyuşan parmaklarının arasında havaya kaldırırken.

"Talimatlara uyup uymadığını görmek istedim," dedi Dorian. "Her ne kadar gerçek bir çiçek olmasa da idare eder. En azından doğaçlama yapmada iyisin."

Dorian çiçeği Zachary'den aldı, parmaklarının arasında çevirip paltosunun düğme deliğine taktı.

Zachary donan ellerini ceplerine soktu.

Zachary bir insanın aynı anda hem bu kadar ilgi çekici hem bu kadar sinir bozucu olmasına şaşırarak, "Bana kim olduğumu sormadınız bile," dedi.

"Adın Zachary Ezra Rawlins. Asla Zack değil, her zaman Zachary. On bir mart, bin dokuz yüz doksanda New Orleans, Louisiana'da doğdun. New York'a iki bin dört yılında, annenle babanın boşanmasından kısa bir süre sonra, annenle birlikte taşındın. Son beş buçuk yıldır Vermont'ta üniversite okuyor

ve şu anda modern video oyunlarında toplumsal cinsiyet ve hikâye anlatımı konulu bir tezin üstünde çalışıyorsun. Not ortalaman çok yüksek. Önemsiz anksiyete sorunları olan içe dönük bir insansın ve arkadaşlık kurduğun çok insan olmakla birlikte gerçekten yakın arkadaşın yok. İki ciddi romantik ilişkin oldu ama ikisi de kötü bitti. Bu haftanın başında, bir kütüphaneden bir kitap ödünç aldın, akabinde söz konusu kitap bilgisayar sistemine kaydedilerek izi sürülebilir hale geldi ve o zamandan beri kitap ve beraberinde sen takip ediliyorsunuz. Seni takip etmek zaten çok zor değil ama ek olarak telefonunu izliyorlar ve üstüne neyse ki otelinde bıraktığın bir takip cihazı yerleştirdiler. İyi kokteylleri ve adil ticaret şartlarıyla üretilmiş kakaoyu seviyorsun ve muhtemelen bir atkı taksan iyi olurdu. Kim olduğunu biliyorum."

"Balık burcu olduğumu unuttun," dedi Zachary dişlerini sıkarak.

"Doğum tarihinin bahsiyle ima edildiğini sanıyordum," dedi Dorian omzunu hafifçe silkerek. "Ben Boğa'yım ve eğer bu işi atlatabilirsek annenden yıldız haritamı çıkarmasını rica etmeliyim."

"Annem hakkında ne biliyorsun?!" dedi Zachary öfkeyle. Dorian'ın hızına ayak uydurmak için koşmak zorunda kalıyordu ve ulaştıkları her kavşak paltosunun içine işleyen dondurucu bir cereyan getiriyordu. Zachary sokak tabelalarını kontrol etmeyi bırakmıştı ama güneydoğuya doğru ilerlediklerini tahmin ediyordu.

"Madam Love Rawlins, spiritüel danışman," dedi Dorian bir köşeyi daha dönerlerken. "Haiti'de sadece dört yaşına kadar yaşadı ama müşterilerin hoşuna gittiği için aksanı zaman zaman değişebiliyor. Psikometri konusunda uzman, tarot ve çay yapraklarıyla uğraşıyor. New Orleans'ta, dükkânının üstünde yaşıyordunuz. Açmadığın kapı oradaydı, değil mi?"

Zachary adamın kapıdan nasıl haberdar olduğunu merak etti ama sonra basit cevap zihninde aydınlanıverdi.

"Kitabı okumuşsun."

"İlk birkaç bölümü taradım, tabii bölüm denebilirse. Kitaba neden bu kadar bağlandığını merak ediyordum ve şimdi anlıyorum. İçinde olduğunu bilmemeliler, aksi takdirde seninle çok daha fazla ilgilenirler ve şu anda kitaba odaklanmış haldeler."

Park Caddesi olarak bildiği geniş sokağa saparlarken Zachary, "Onlar kim?" diye sordu.

"Bu durumda *doğru* fazlasıyla öznel olsa da doğru olanı yaptıklarını sanan bir grup kaçık piç," dedi Dorian. Bunu söylerken öylesine sinirli bir tavır takındı ki Zachary kaçıklığın kişisel ve muhtemelen çift taraflı olduğunu düşündü. "Sana tarih dersi verebilirim ama şu anda olmaz, vaktimiz yok."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Neyse ki buraya sadece birkaç blok uzaktaki ABD merkezlerine gidiyoruz," dedi Dorian.

"Bir dakika, *onlara* mı gidiyoruz?" diye sordu Zachary. "Bunu neden?.."

"Çoğunun orada olmaması lehimize olacak. Oraya vardığımız zaman bunu onlara vereceksin."

Dorian elini çantasının içine uzattı ve Zachary'ye farklı bir kitap verdi. Mavi ciltli, kapağında altın rengiyle basılmış tanıdık bir çizim olan kalın bir kitap. Ares'in bir büstü.

Zachary ne yazdığını bilmesine rağmen, sırtındaki ismi okumak için kitabı çevirdi. *The Age of Fable, or Beauties of Mythology.* Sırt kısmındaki kütüphane çıkartması soyulmuştu.

"Bunu kütüphaneden aldın," dedi Zachary. Yüksek sesle söylenince durum olduğundan daha bariz bir hal aldı. "Oradaydın."

"Doğru. Ravenclaw'a on puan. Gerçi bütün kitapları topladıktan sonra, sırf canın kek istedi diye başıboş bırakman hiç akıllıca değildi."

"Kaliteli kekti," dedi Zachary derhal savunmaya geçerek. Dorian onu şaşırtarak güldü; biraz daha az soğuk görünmesine neden olan, hoş, alçak bir gülüş.

Sonra, "Kaliteli bir kek kremasız kapkekten başka bir şey değildir," dedi ve sözüne devam etti. "Onlara bu kitabı götüreceksin."

"Bunun istedikleri kitap olmadığını anlamayacaklar mı?" Zachary kitabın arka kapağını açınca onun da barkodunun söküldüğünü ve barkodun olduğu yerdeki kâğıda JSK harflerinin yazıldığını gördü.

"Peşindeki adamlar anlardı," dedi Dorian. "Ama dikkatleri dağıldı. Koleksiyona bebek bakıcılığı yapmaya bırakılanlar, düşük rütbeli sınıftan; aranan kitabın tam olarak hangisi olduğuyla ilgili detayları kurcalayacak kadar üst düzey değiller. Onlara bu kitabı verecek, benim için başka bir kitabı alacaksın. Ben de bunu sana geri vereceğim."

Tatlı Hüzünler'i bir kez daha havaya kaldırdı ve Zachary kitabı elinden çekip kaçmayı geç akıl etti. Elleri ceplerinden çıkaramayacağı kadar üşümüştü. Gerçek adı her neyse bu adam muhtemelen ondan daha hızlı koşabilirdi.

"Bu kitap cambazlığının bir amacı var mı?" diye sordu Zachary.

Dorian *Tatlı Hüzünler*'i paltosunun içine geri kaldırdı.

"Senin tabirinle bana bu kitap cambazlığında yardım edersen seni oraya götürürüm."

Adamın "orasının" neresi olduğunu açıklamasına gerek yoktu ama Zachary ne diyeceğini bilmiyordu. Yanıp sönen bir neon lambanın ışığı önlerindeki oluğun içine birikmiş karı griden kırmızıya, sonra yeniden griye boyadı.

"Gerçek demek," dedi Zachary, soru sorar gibi söylememişti.

"Elbette gerçek," dedi Dorian. "Bunu sen de biliyorsun. Ayak parmaklarına kadar hissediyorsun, yoksa burada olmazdın."

Zachary, "Yani..." diye başladı ama soruyu tamamlamadı. *Kitapta göründüğü gibi mi?* Cevabı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama gerçek yerlerin hakkıyla kelimelere dökülebildiğinden şüpheliydi. Her zaman daha fazlası olurdu.

"Oraya benim yardımım olmadan ulaşamazsın," dedi Dorian olmayan trafiğe rağmen kırmızı ışıkta durdukları kavşakta. "Tabii eğer Mirabel'le benim bilmediğim bir anlaşma yapmadıysan."

"Mirabel kim?" diye sordu Zachary yeniden yürümeye başlayınca.

Dorian sokağın ortasında durdu ve Zachary'ye dönüp şüpheli bir ifadeyle kalkan kaşlarının altından soran gözlerle baktı.

Sessizlik rahatsız edici bir hal alınca Zachary yolun iki tarafından taksi geliyor mu diye bakarak, "Ne?" dedi.

"Sen..." Dorian başka bir şey demeden yine sustu. Şüpheci kaşları daha çok endişeyi anımsatan bir şekle büründüyse de dönüp yürümeye devam etti. "Buna zamanımız yok. Geldik sayılır. Beni çok dikkatli dinlemeni ve talimatlara uymanı istiyorum."

Zachary niyet ettiğinden daha sert bir sesle, "Doğaçlama yapamaz mıyım yani?" dedi.

"Sadece başka seçeneğin yoksa. Şu takip cihazını merak ediyorsan kimseye kalem ödünç vermek de yok. Kapıyı her kim açarsa arşiv için bir şey bırakacağını söyleyeceksin. Onlara kitabı gösterecek ama elinden çıkmasına izin vermeyeceksin. Seni hemen içeri almazlarsa Alex'in gönderdiğini söylersin."

"Alex kim?"

"Kim değil, bir kod. Bunu takacak ve görmelerini sağlayacaksın ama sakın dikkatlerini özellikle çekme. Şu anda taktıklarının eski bir versiyonu ama elimden gelenin en iyisi buydu."

Dorian ona uzun bir zincirin ucunda sallanan bir metal uzattı. Gümüş bir kılıç.

"Bir koridordan geçirilecek ve birkaç basamak tırmanıp çok sayıda kilitli kapının olduğu başka bir koridora sokulacaksın. Senin için odalardan birinin kilidi açılacak. Neredeyse aynı anda bir kapı zili çalacak. Sana eşlik eden kişinin kapıya bakması gerekecek. Ona kitabı tek başına bırakıp geri çıkabileceğini söyle; bu hep yapılan bir şeydir, tuhaf karşılanmaz. Sana eşlik eden görevli kapıya bakmak için yanından ayrılacaktır."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Zachary. Bir köşeyi dönerlerken zinciri boynuna geçirdi. Artık tek tük köşe dükkânların ve restoranların göze çarptığı, evlerin ağırlıklı olduğu sokaklarda ilerliyorlardı.

"Protokoller konusunda çok sıkıdırlar ama bazı protokoller diğerlerinden daha sıkıdır," dedi Dorian adımlarını sıklaştırarak. "Kapıya her zaman bakılması da o daha sıkı protokollerden biri ve öncelik verilir. Şimdi, odada raflarda ve cam kutularda kitaplar olacak. Seni cam kutular ilgilendiriyor. Kutulardan birinde, kahverengi ciltli, sayfa kenarlarındaki yaldızları solmaya yüz tutmuş bir kitap var. Hangisi olduğunu görünce anlarsın. Elindeki Bulfinch'in mitolojisini o kitapla değiş tokuş edeceksin. Kitabı henüz o odadayken paltonun içinde sakla, koridorda kameralar var. En iyisi genel olarak başını öne eğik tutman ama kameraları izleyenlerin seni fotoğraflarından tanıyabileceğini sanmıyorum."

"Ellerinde fotoğrafım mı var?" diye sordu Zachary.

"Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir yıllık fotoğrafı var, endişelenmene gerek yok. Gittiğin yoldan geri dön, basamakları in ama ana hole varınca merdivenin arkasına dolaş. Oradan bodruma inip arka kapıdan çıkabilirsin. O kapı bahçeye açılır ve arka tarafında bir bahçe kapısı var. Kapıdan çıkınca sağa dön. Aralığın sonuna kadar devam et ve geri sokağa çık. Ben seni yolun karşısında bekliyor olacağım ve seni görünce yürümeye başlayacağım. Altı blok boyunca beni takip et ve seni kimsenin izlemediğinden emin olunca bana yetiş. Bu kadar," dedi Dorian

kısmen karanlık bir köşede dururken. "Blokun ortalarında, sol taraftaki gri bina. Siyah kapı, numara 213. Sorun var mı?"

"Evet, var." Zachary'nin sesi istediğinden daha yüksek çıktı. "Her şeyden önce, sen kimin nesisin? Nereden çıktın? Bunu neden kendin yapamıyorsun? Bu kitabı bu kadar önemli kılan ne, kim bu insanlar ve fare Kader'in kalbiyle ne yaptı? Mirabel kim ve bu gizli görevin hangi noktasında otelime dönüp yüz pencerelerime kavuşabileceğim? Gözlüğüme yani."

Dorian iç geçirerek yüzü yarı ışıkta yarı gölgede kalacak şekilde Zachary'ye döndü. Zachary onun göründüğünden daha genç olduğunu fark etti, ağarmış saçları ve sık sık çattığı kaşları daha yaşlı görünmesine neden oluyordu.

Dorian sesini alçaltarak, "Sabırsızlığımı bağışla," dedi ve ona doğru bir adım attı. Bakışları bir an sokağa çevrildikten sonra tekrar Zachary'ye döndü. "İkimizin ortak bir varış noktamız var ve oraya gitmek için o kitaba ihtiyacım var. Bunu kendim yapamam çünkü beni tanıyorlar ve o binaya adımımı atarsam geri çıkamam. Senden yardım istiyorum çünkü bana yardım etmek isteyebileceğine inanıyorum. Lütfen. Mecbur kalırsam yalvarırım da."

Dorian'ın sesi buluştuklarından beri ilk kez partideki karanlık odadaki hikâye anlatıcısı tonlamasına dönerek sokağın köşesini kutsal bir yere dönüştürdü.

Dorian gözlerinin içine bakmaya devam ederken Zachary'nin göğsündeki, gerginlik sandığı his bir an bambaşka bir şeye dönüştü ve sonra tekrar eski haline döndü. Zachary'yi sıcak basmıştı.

Ne diyeceğini bilemediği için başını tamam der gibi eğip döndü ve Dorian'ı karanlıkta tek başına bırakarak yürümeye başladı. Kalbi kulaklarında atıyor, ayakları onu kahverengi binaların sıralandığı, sokak lambalarının ve ağaçların arasından sarkıtılmış yılbaşı ışıklarının aydınlattığı boş sokağa taşıyordu.

Kafasının içinde bir ses, *ne yapıyorsun,* diye sordu ama Zachary'nin iyi bir cevabı yoktu. Tam olarak neyi, neden ve

hatta nerede yaptığını bile bilmiyordu çünkü köşedeki sokak tabelasına bakmayı unutmuştu. Yürümeye devam edebilir, bir taksi durdurup oteline dönebilirdi. Ama kitabını geri istiyordu. Ve bundan sonra ne olacağını görmek.

Önüne bir macera konmuştu ve Zachary sonuna kadar gidecekti.

Binaların bazılarının görünür numaraları olmadığı için Zachary takip edemedi ama aradığı binayı bulması çok sürmedi. Etrafındakilerden farklı bir binaydı, dış cephesi kahverengi değil, gri taştandı ve pencereleri oymalı siyah parmaklıklarla kaplıydı. Önünde bir bayrak olsa Zachary bir konsolosluk ya da bir kolej kulübü olduğunu düşünürdü. Binayı özel konutlardan ayıran soğuk bir havası vardı.

Basamakları tırmanmadan önce dönüp sokağın köşesine baktı ama Dorian orada bekliyorsa bile onu göremedi. Kapıya yaklaşırken, bir şeyleri unutmaktan korkarak talimatları aklından geçirdi.

Kapı metal bir tabelanın üstünden sarkan süslü bir apliğe yerleştirilmiş tek bir ampulle aydınlatılmıştı. Zachary tabelayı okumak için yaklaştı.

Koleksiyoncular Kulübü

Çalışma saati ya da başka hiçbir bilgi yoktu. Kapının üstündeki cam buzlanmıştı ama içeride ışık açıktı. Siyah kapının üstünde altın rengi rakamlarla 213 yazıyordu. Kesinlikle doğru adresti.

Zachary derin bir nefes alıp zile bastı.

TATLI HÜZÜNLER

Bal ve kemikten kayıp şehirler.

Derinlerde, zamanda kaybolmuş bir adam vardı.

Yanlış kapıları açmıştı. Yanlış yolları seçmişti.

Gitmesi gerekenden çok uzağa gitmişti.

Birini arıyordu. Bir şeyi. Birini. O birisinin kim olduğunu hatırlamıyordu, burada, zamanın kırılgan olduğu derinliklerde düşünceleri ve anıları yakalayıp tutma, anlık görüntülerden fazlasını hatırlamak için ayıklama becerisine sahip değildi.

Bazen duruyordu ve durduğu zamanlarda hafızası yüzünü ya da yüzünden parçalar görebileceği kadar netleşiyordu. Ancak netlik onu devam etmeye itiyor, devam edince parçalar yine dağılıyor ve kim ya da ne için yürüdüğünü bilmeden yürüyordu.

Tek bildiği ona henüz ulaşmadığıydı.

Kıza.

Kimdi o? Taş, toprak ve hikâyelerin ondan sakladığı gökyüzüne doğru baktı. Sorusunu cevaplayan olmadı. Su sandığı bir damlama sesi duydu ama başka ses yoktu. Sonra soru yine unutuldu.

Ufalanan basamaklardan aşağı indi ve birbirine dolanmış köklere takılıp tökezledi. Kapıları ve kilitleri olan son odaları, hikâyelerin raflarında kalmaktan hoşnut olduğu yerleri geçeli uzun zaman olmuştu.

Kendini hikâyelerle dolu çiçekler açan asma dallarından kurtarmıştı. Çatlak sırlarında metinlerin pişerek yer edindiği, terk edilmiş çay fincanı yığınlarının arasından geçmişti. Mürek-

kep birikintilerinin üstünden yürüyüp arkasında okumak için dönüp bakmadığı hikâyeler oluşturan ayak izleri bırakmıştı.

Şimdi ucunda ışık olmayan, kendini başka bir yerde, başka bir zamanda bulana kadar görünmez duvarları el yordamıyla takip edeceği tünellerden geçiyordu.

Kırık köprülerin üstünden, ufalanan kulelerin altından geçti.

Toz sandığı kemiklerin ve kemik sandığı hiçliklerin üstünden yürüdü.

Bir zamanlar şık olan ayakkabıları yıpranmıştı. Paltosunu bırakalı uzun zaman olmuştu.

Paltosunun bir sürü düğmesi olduğunu hatırlıyordu. Paltolar bu tür şeyleri hatırlayabilselerdi paltosu onu hatırlardı ama yeniden kavuştukları zaman, palto artık bir başkasına ait olacaktı.

Berrak günlerde anılar zihninde dağınık sözcüklere ve imgelere odaklanıyordu. Adı. Gece göğü. Kırmızı kadife döşemeli bir oda. Bir kapı. Babası. Kitaplar; yüzlerce, binlerce kitap. Kızın elinde tek bir kitap. Gözleri. Saçları. Parmak uçları.

Ama anıların çoğu hikâyelerdi. Hikâyelerden parçalar. Kör avareler ve talihsiz âşıklar, büyük maceralar ve gizli hazineler. Deli krallar ve gizemli cadılar.

Kendi gözleriyle gördüğü ve kendi kulaklarıyla duyduğu şeyler, kendi gözleriyle okuduğu ya da kendi kulaklarıyla duyduğu hikâyelere karışmıştı. Burada, aşağıda, birbirlerinden ayırt edilemiyorlardı.

Çok fazla berrak gün yoktu. Berrak gece de.

Burada, derinliklerde farkı ayırt etmek imkânsızdı.

Gece ya da gündüz. Olgu ya da kurgu. Gerçek ya da hayalî.

Bazen kendi hikâyesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Sayfalarının arasından düşüp iki arada buraya konmuş gibi, oysa hikâyesinde kalmıştı. Ne kadar çabalasa da hikâyesinden ayrılamıyordu.

Zamanda kaybolmuş adam, deniz kıyısı boyunca yürüdü ve yıldızların yokluğunu görmek için başını kaldırmadı. Bal ve kemikten yapılma boş şehirlerden, bir zamanlar müzik ve kahkahaların çınladığı sokaklardan geçti. Terk edilmiş tapınaklarda, unutulmuş tanrılara mumlar yakarak ve parmaklarını kabul görmemiş sunuların fosilleri üstünde dolaştırarak oyalandı. Yüzyıllardır içinde kimsenin rüya görmediği yataklarda uyudu; uykusu derin, rüyaları uyanık geçen saatleri kadar anlaşılmazdı.

Başlangıçta arılar onu izliyordu. Yürürken takip ediyor, uyurken başında dikiliyorlardı. Bir başkası olabileceğini düşünüyorlardı.

O sadece bir oğlandı. Bir adam. İkisinin arasında bir şey.

Arılar artık onu yok sayıyordu. Kendi işlerine bakıyorlardı. Boyunu aşan sularda dolaşan bir adamın bir telaş sebebi olmayacağına karar vermişlerdi ama arılar zaman zaman yanılabilirdi.

Zachary Ezra Rawlins soğukta o kadar uzun süre bekledi ki sonunda Koleksiyoncular Kulübü'nün zilini neredeyse donmuş bir parmakla çaldı. Çalmayı başardığından binanın içinden gelen cılız çınlama sayesinde emin olabildi.

İkinci çınlamadan sonra kapının arkasında birinin hareket ettiğini duydu. Bunu açılan birden fazla kilidin tıkırtısı izledi.

Kapı onu sürgülü tutan metal zincirin izin verdiği kadar, sadece birkaç santim aralanmıştı ama aradaki boşluktan kısa boylu, genç bir kadın ona bakıyordu. Zachary'den daha gençti fakat bir kız sayılabilecek kadar küçük değildi ve Zachary'ye birini hatırlatmıştı ya da şu sık rastlanan yüzlerden birine sahipti. Zachary'ye temkin ile can sıkıntısı karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Anlaşılan, gizli örgütlerin bile tatsız vardiyaların üstlerine kaldığı stajyerleri olabiliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi genç kadın.

"Şey, ben, bunu arşive bırakacaktım," dedi Zachary. *The Age of Fable, or Beauties of Mythology*'yi paltosunun cebinden yarısına kadar çıkardı. Kadın kitaba baktı ama görmek için talepte bulunmadı. Başka bir şey sordu.

"Adınız?"

Bu, Zachary'nin beklemediği bir soruydu.

"Bir önemi var mı?" dedi Dorian'ı elinden geldiğince taklit ederek. Ona umursamaz bir hava verdiğini umarak ve gümüş zincirin görünmesine dikkat ederek paltosunun önünü açtı.

Kadın kaşlarını çattı.

"Bana bırakabilirsiniz," dedi. "Yerine ulaştığından..."

"Beni Alex gönderdi," dedi Zachary sözünü keserek.

Kadının ifadesi değişti. Can sıkıntısı yerini ihtiyata bırakarak sahneden çekildi.

"Bir dakika," dedi. Kapı tamamen kapandı. Zachary paniğe kapılacak gibi oldu ama sonra kadının zinciri çözdüğünü fark etti. Kapı neredeyse aynı anda geri açıldı.

Kadın onu, ötesinde ne olduğunun görünmesini önleyen buzlu camların çevrelediği küçük bir hole buyur etti. Karşı duvarda, yine büyük kısmı buzlu camdan oluşan bir kapı daha vardı. Çift giriş güvenlikten çok kafa karıştırmayı amaçlar gibiydi.

Kadın ön kapıyı kilitleyip zinciri taktıktan sonra, hızlı hareketlerle buzlu camlı kapının kilidini açmaya koyuldu. Yaka kısmı kapalı ve iki yanında kocaman cepler olan, basit ve eski moda görünen uzun, mavi bir elbise giymişti. Boynunda Zachary'ninkinden biraz farklı –daha ince ve daha kısa– ama benzer bir kılıcın asılı olduğu gümüş bir zincir vardı.

"Bu taraftan," dedi buzlu camlı kapıyı iterken.

Daha önce buraya gelmişim gibi davranmalı mıyım, davranmamalı mıyım? Dorian'a sorulması iyi olabilecek bir soruydu. Zachary, arka kapının nerede olduğunu bilmesi gerektiğine göre, cevabın evet olacağını tahmin etti ama bu etrafını süzmemesini güçleştiriyordu.

Holden arka taraftaki merdivenlere kadar uzanan bir dizi kristal avizenin aydınlattığı beyaz duvarlı koridor yüksek tavanlı ve hayli aydınlıktı. Kristallerden yansıyan hareketli ışık merdivenleri kaplayarak hole bir şelale gibi dökülen koyu mavi halıya daha sıvı bir görüntü katıyordu.

Ancak Zachary'nin gözlerini alamadığı asıl şey, koridorun iki yanında asılı olan kapısız kapı kollarıydı.

Farklı yüksekliklerde tutturulmuş beyaz kurdelelerin ucunda pirinç kapı kolları, kristal kapı kolları ve fil dişinden oyulmuş kapı kolları vardı. Kimi, tutundukları kurdeleyi lekeleyecek kadar paslanmıştı. Kimi, griye çalan yeşil bir bakır küfü tutmuştu. Bazıları tavana çok yakın bir noktada, Zachary'nin kafa hizasının çok üstünde kalırken diğerleri yere değdi değecekti. Kimi kırıktı. Bazılarının kilit rozetleri vardı, diğerleri sadece kol ya da tokmaktan oluşuyordu. Hepsinin kapısı eksikti.

Her kapı tokmağına Zachary'ye morgdaki cesetlerin ayak parmaklarına takılan isim etiketlerini anımsatan, ipin ucunda sallanan dikdörtgen bir kâğıt parçası asılıydı. Zachary daha yakından görmek için hızını düşürdü. Gözüne eylem ve boylam olabileceğini tahmin ettiği şehir isimleri ve numaralar takıldı. Her etiketin alt kısmında bir tarih vardı.

Koridorda ilerlerken, etraflarındaki hava akımı kurdelelerin ucundaki kapı kollarının usulca sallanmasına, boğuk ve hüzünlü bir çınlama çıkarak komşularına çarpmalarına neden oluyordu.

Yüzlerceydiler. Belki de binlerce.

Zachary ve ona eşlik eden kadın, şelaleyi anımsatan merdiveni kapı tokmaklarının yankısını arkalarında bırakarak, hiç konuşmadan tırmandılar.

Merdiven her iki yöne ayrılarak kıvrılıyordu ama kadın sağ taraftan devam etti. Dönen merdivenin ortasında, ampulleri kristal damlalarının arasında gizlenmiş daha büyük bir avize asılıydı.

Merdivenin her iki tarafı da üst kattaki benzer bir sahanlığa çıkıyordu ancak bu koridorun tavanı daha alçaktı ve duvarlarda kapı tokmakları yoktu. Bu koridorun her biri etraflarını çevreleyen beyaz duvarlarla tezat oluşturan, mat siyaha boyalı kendine ait kapıları vardı. Kapıların ortalarındaki küçük pirinç levhalarda birer numara yazıyordu. Zachary kadınla birlikte koridorda ilerlerken numaraların hepsinin küçük sayılar oldu-

ğunu ama sıralı görünmediklerini fark etti. Sırasıyla altı, iki ve on bir yazan kapıların önünden geçtiler.

Koridorun sonuna doğru Zachary'nin sokaktan görebildiği geniş parmaklıklı pencerenin yanındaki bir kapıda durdular. Kadın cebinden üstünde anahtarlar olan küçük bir halka çıkarıp kapıyı açtı.

Aşağıdan güçlü bir çınlama yankılandı. Kadının eli kapı tokmağının üstünde duraksadı. Zachary kadının yüzünde gitmek ile kalmak arası bir çelişkinin dans ettiğini görebiliyordu.

Çınlama tekrarladı.

"Ben halledebilirim," dedi Zachary önlem olarak kitabı havaya kaldırarak. "Çıkışı kendim bulurum. Beni dert etmenize gerek yok."

İçinden, *fazla rahat,* diye geçirdi ama kadın önce dudağını ısırdıktan sonra başını tamam der gibi salladı.

"Teşekkürler, efendim," dedi anahtarı cebine geri kaldırırken. "İyi akşamlar."

Çınlama üçüncü kez duyulurken az öncekinden daha seri adımlarla koridorda uzaklaştı.

Zachary, kadın merdivene ulaşana kadar bekledikten sonra kapıyı açtı.

İçerisi koridordan daha karanlıktı, ışıklandırma arada sırada müzelerde gördüğü şekilde düzenlenmiş, odadaki parçalar dikkatle seçilen açılarla aydınlatılmıştı. Duvara sıralanmış kitap rafları içeriden aydınlatılmıştı, raflardaki kitaplar ve nesneler ışıldıyordu. Zachary'nin gözüne cam bir kavanoz içinde havada asılı duran ve avuç içi selam verir gibi dışarı bakan, gerçeğe benzeyen insan eli takıldı. Oda boyunca içindeki kitapların havada durduğu hissini verecek şekilde içeriden aydınlatılmış iki uzun cam sehpa uzanıyordu. Pencerelerde kalın perdeler asılıydı.

Zachary'nin almaya gönderildiği kitabı bulması çok sürmedi. Bir cam sehpada on, diğerinde sekiz kitap vardı ve sa-

dece biri kahverengi ciltliydi. Kitaba vuran ışık, sayfaların yaldızlı kenarlarında ışıldıyordu ve köşe kısımlardaki yaldızını muhafaza etmiş parçalar daha fazla ışık saçıyordu. Neyse ki cebe kolayca sığacak, nispeten ufak bir ciltti. Diğerleri daha büyüktü ve bazıları hayli ağır görünüyordu.

Zachary aldığı talimatlar arasında nasıl açılacağıyla ilgili bir bölüm var mıydı diye hatırlamaya çalışarak sergi sehpasını inceledi. Herhangi bir menteşe ya da sürgü göremedi.

"Bulmaca kutusu," diye mırıldandı.

Daha dikkatli baktı. Cam, panellerden oluşuyordu ve kutular birbiriyle bağlantılı olmakla birlikte her kitabın kendine ait bir şeffaf kutusu vardı. Her biri birbirinden neredeyse görünmez eklerle ayrılıyordu. Kahverengi ciltli kitap; uca doğru, sol tarafta, sondan ikinci bölmede duruyordu. Zachary sehpayı her iki tarafından inceledi, sonra alttan mı açılıyor diye bakmak için altına girdi ama hiçbir şey bulamadı. Masanın bir tür metalden yapılmış ağır bir tabanı vardı.

Ayağa kalkıp masaya tekrar baktı. Işıklar içine döşendiğine göre kabloların ucu bir yere bağlanıyor olmalıydı ama hiçbiri dışarıdan görünmüyordu. Kablolar masadan geçiyorsa belki de tamamı elektrikliydi.

Odanın etrafında elektrik düğmesi aradı. Kapının yanındaki düğme tavanda gölgelerin arasında varlığını bile fark etmediği bir avizeyi aydınlatıyordu. Avize koridordakilerden daha sadeydi ve ışığa çok fazla katkısı yoktu.

Pencerenin olduğu duvarda sürgüler vardı ama hepsi o kadardı. Zachary perdelerden birini açtı ve yandaki binanın tuğla duvarına bakan bir pencere buldu.

Diğer perdeleri açtı ve orada pencere değil, bir sıra düğme olan bir duvar buldu.

"Ha!" dedi yüksek sesle.

Bir sigorta kutusuna benzeyen panoda sekiz düğme vardı ve hiçbiri etiketli değildi. Zachary ilkine basınca kitap rafların-

daki ışıklar söndü ve havada asılı duran el ortadan kayboldu. Düğmeye tekrar bastı ve üstteki altı tanenin raflara ait olduğunu tahmin ederek sekizinciye geçti.

Kutulardan birindeki ışık söndü. Zachary'nin açmaya çalıştığı değil, diğeri. Bir tıkırtı duyuldu. Bakmak için masanın yanına gidince camın yerinde durduğunu ama masanın altının otuz santim kadar aşağı kayarak kitaplara erişimi açtığını gördü.

Hızlı adımlarla düğmelerin yanına döndü, sekizinci düğmeyi geri açarken yedinciyi kapattı. Masalar hareket ederken tıkırtı sesi iki kat arttı.

Kahverengi kitap artık erişilebilir duruma gelmişti. Zachary onu kutusundaki yerinden aldı. İnceleyerek düğmelerin olduğu duvara döndü. Derinin kalitesi ve üstünde bir isim ya da yazar adının olmaması ona *Tatlı Hüzünler*'i hatırlatmıştı. Kapağı açtı, sayfalar güzel bordürler ve çizimlerle süslenmişti ama metin Arapçaydı. Geri kapatıp ceketinin iç cebine koydu.

Yedi numaralı düğmeye tekrar bastı.

Ancak ışık yanmadı ve kutu aşağıya sarkmış bir halde durdu. Tıngırtının yerini metal gıcırtısı aldı.

Zachary düğmeye tekrar bastı. Sonra hatırladı.

Paltosunun cebinden *The Age of Fable, or Beauties of Mythology*'yi çıkarıp az önce kahverengi ciltli kitabın durduğu yere koydu ve düğmeyi tekrar denedi.

Bu kez masa mutlulukla tıngırdadı, ışıklar geri yandı ve kutu kapanarak kitapları içine kilitledi.

Zachary saatine baktı ve ne zamandır odada olduğu konusunda bir fikrinin olmadığını fark etti. Perdeleri düzeltip kitabı paltosunun cebine koydu. Avizeyi söndürdü ve sessiz adımlarla koridora geri çıktı.

Kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapattı. Ona eşlik eden kadın ortalıkta görünmüyordu ama merdivene doğru yürürken aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu.

Ara sahanlığa gelip ana hole inen merdivenlere yönelmeye hazırlanırken sesler yükseldi, Zachary artık daha iyi duyabiliyordu.

Az önce ona eşlik eden kadın, "Hayır, anlamıyorsunuz, o şu anda burada," diyordu.

Bir duraksama oldu. Zachary adımlarını yavaşlattı ve merdivenin dirseğinden gittikçe daha kaygılı bir hal alan seslerin geldiği tarafa baktı. Koridorda, merdivenin yakınında daha önce fark etmediği açık bir kapı vardı.

"Bence beklediğimizden daha çok şey biliyor... Kitap onda mı bilmiyorum. Ben sandım ki... Özür dilerim. Ben... dinliyorum, efendim. Her durumda, anlaşıldı."

Zachary duraksamalardan kadının telefonda olduğunu tahmin etti. Merdivenin geri kalanını olabildiğince hızlı ve sessizce indi, koridora çıkarken kapı tokmaklarının kurdelelerinde sallanmasına neden olmamak için dikkatli hareket ederek ilerledi. Buradan genç kadının sırtı dönük bir halde, koyu ahşap bir masanın üstünde duran eski tarz siyah bir telefonla konuştuğu odayı görebiliyordu. Telefonun yanında bir ip yumağı ve şişlerin üstündeki yarısı tamamlanmış bir atkı örgüsü duruyordu. Zachary kadının neden tanıdık geldiğini o zaman anladı.

Kat'in sınıfındaydı. Durmadan örgü ören, sözde İngilizce bölümü öğrencisi.

Zachary olabildiğince ses çıkarmadan merdivenin arka tarafına dolaştı ve görüş alanından uzaklaşınca durdu. Ses kesilmişti ama ahizenin yuvasına yerleşme tıkırtısını duymamıştı. Merdivenin yan tarafından kimseye görünmeden ilerleyip bir kapıya ulaştı. Kapıyı dikkatle ve sessizce açınca karşısında bir alt kata inen, çok daha sade, dar basamaklar buldu.

Zachary kapıyı arkasından usulca kapattı ve gıcırdamayacaklarını umarak basamakları yavaş yavaş indi. Merdivenin

yarısına ulaşınca telefonun kapandığını duyduğunu sandı, sonra birinin üst kata çıktığını düşündüren ayak sesleri duydu.

Bu basamaklar kutularla dolu ışıksız bir odada son buluyordu ama Zachary'nin çıkışı olduğunu tahmin ettiği bir çift buzlu camlı kapıdan içeri ışık süzülüyordu. Ortada başka kapı yok gibi görünmesine rağmen, yine de etrafına baktı.

Kapıda sayısız sürgü vardı ama hepsi kolayca açıldı ve Zachary beklediğinden çok daha kısa süre içinde soğuğa geri çıktı. Hafif bir kar yağmaya başlamıştı ve çoğu zemine ulaşamayan parlak kar taneleri, etrafında dönüyordu.

Birkaç basamaktan büyük kısmı buz ve taşlarla kaplı, etrafı pencerelerdeki siyah demir parmaklıkların aynısıyla çevrili bir bahçeye iniliyordu. Bahçe kapısı arka taraftaydı ve kapının ötesinde bir sokak arası vardı. Zachary tercih edeceğinden daha ağır adımlarla kapıya yürüdü, makosenleri kaygan taşlara uygun değildi.

Uzakta bir siren öttü. Sonra sese bir araba kornası katıldı.

Zachary bahçe kapısının sürgüsünün üstündeki buz tabakasını silkelerken nefesi biraz rahatlamıştı.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye sordu bir ses arkasından.

Zachary eli kapıda, arkasına döndü.

Basamaklarda, açık cam kapıların önünde, kutup ayısı kadın duruyordu. Kürkü hâlâ sırtındaydı ve Zachary'ye gülümserken ayıya hem daha çok hem daha az benziyordu.

Zachary hiçbir şey söylemedi ama yerinden kıpırdayamadı da.

"Kal ve bir fincan çay iç," dedi kadın, Zachary çalıntı bir edebiyat eseriyle geceye karışmaya çalışırken karın altında durduklarının farkında değilmiş gibi samimi ve zarif bir tavırla.

"Gerçekten gitmeliyim," dedi Zachary bu cümleye eşlik etmekle tehdit eden gergin gülüşü bastırmaya çalışarak.

"Bay Rawlins," dedi kadın bir basamak inerken ve tekrar durdu. "Sizi burada boyunuzu aşan bir suda olduğunuza temin

ederim. Burada her ne olduğunu sanıyorsanız ve hangi tarafta olduğunuzu düşünmeye ikna edildiyseniz yanılıyorsunuz. Bulaşmamanız gereken bir duruma denk geldiniz. Lütfen içeri gelin, bir fincan çay eşliğinde kibarca sohbet edelim. Sonra yolunuza gidersiniz. Bir iyi niyet göstergesi olarak Vermont'a dönüş biletinizi karşılamak isterim. Eğitiminize geri dönersiniz ve hepimiz bunların hiçbiri yaşanmamış gibi yaparız."

Zachary'nin kafasında sorular ve farklı düşünceler kaynıyordu. Kime güvenmeli, ne yapmalıydı ve tek bir akşamda, nasıl olmuştu da tamamen bihaber olduğu bu şeye böylesine derinlemesine gömülmüştü? Dorian'a bu kadından daha fazla güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Sorularına karşılık yeterince cevabın olmadığı gibi.

Ama tek bir cevabı vardı, karın altındaki bu anda kararını kolaylaştıracak bir cevap.

Eve dönüp miş gibi yapmaya hiç niyeti yoktu. Artık değil.

"Saygısızlık etmek istemem ama teklifinizi reddediyorum," dedi Zachary. Bahçe kapısını açtı, gıcırdayan kapıdan Zachary'nin omzuna buz parçaları döküldü. Arkasına dönüp basamaklardaki kadına bakmadı. Elverişsiz ayakkabılarının izin verdiği maksimum hızla sokak arası boyunca koştu.

Sokağın sonunda bir kapı daha vardı ve sürgüsünü açmaya çalışırken yolun karşısında bir binaya yaslanmış, köşedeki hâlâ açık olan bardan süzülen ışıkta *Tatlı Hüzünler*'i okumaya dalmış Dorian'ı gördü. Kaşları Zachary'ye tanıdık gelen bir ifadeyle çatılmıştı.

Zachary talimatları ve trafik lambasını yok sayarak hızlı adımlarla boş sokağın karşısına yürüdü.

Dorian, "Sana söylemiştim..." diyecek oldu ama Zachary cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Az önce kürk mantolu bir hanımefendinin tedirgin edici gece yarısı çay davetini geri çevirdim ve içimden bir ses kim olduğunu bildiğini söylüyor. Onun benim kim olduğumu bildiği

kesin ve bütün bu olanların senin olmasını dilediğin kadar gizli olduğunu sanmıyorum."

Dorian kitabı paltosunun cebine kaldırdı ve Zachary'ye yabancı gelen ama küfür içerdiğinden emin olduğu bir şeyler mırıldanarak ve elini havaya kaldırarak sokağa doğru döndü. Zachary adamın bir taksi durdurmaya çalıştığını o sırada fark etti.

Daha nereye gittiklerini soramadan Dorian onu taksiye bindirmiş ve şoföre Central Park West ile Yetmiş Yedinci Cadde'nin köşesine gitmesini söylemişti. Sonra iç geçirerek başını ellerinin arasına aldı.

Taksi hareket ederken Zachary dönüp arkaya baktı. Ona eşlik eden genç kadın, elbisesinin üstüne geçirdiği koyu renk palto içinde sokağın köşesinde duruyordu.

"Kitabı aldın mı?" diye sordu Dorian.

"Evet, aldım," dedi Zachary. "Ama sana vermeden önce bana bunu neden yaptığımı anlatacaksın."

"Bunu, senden kibarca rica ettiğim için yaptın," dedi Dorian ama bu cevap Zachary'yi tahmin ettiği kadar rahatsız etmedi. "Ve onlara değil bana ait olduğu için. Bir kitap bir insana ne kadar ait olabilirse. Ben senin kitabını geri aldım, sen de benimkini."

Zachary pencereden dışarı, kara bakan Dorian'ı izliyordu. Adam yorgun görünüyordu. Bitkin ve belki biraz üzgün. Kâğıt çiçek hâlâ yakasındaydı. Zachary şimdilik kitap konusunu daha fazla kurcalamamaya karar verdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kapıya ulaşmalıyız."

"Bir kapı mı var? Burada?"

"Mirabel üzerine düşeni yaptıysa ve durdurulmadıysa olmalı," diye açıkladı Dorian. "Ama oraya onlardan önce ulaşmalıyız."

"Neden?" diye sordu Zachary. "Onlar da mı oraya ulaşmaya çalışıyorlar?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır," dedi Dorian. "Ama oraya gitmemizi istemiyorlar. Artık kimsenin gitmesini istemiyorlar. Boyadan yapılma bir kapının yok edilmesinin ne kadar basit olduğunu biliyor musun?"

"Ne kadar basit?"

"Üstüne biraz daha boya atmak kadar basit ve ellerinde her zaman boya vardır."

Zachary pencereden dışarı, akıp giden binalara ve tabelalarda ve ağaçlarda tutmaya başlayan kar tanelerine baktı. Koyu renkli göğe doğru yükselen parlak ve beyaz Empire State Binası'nı gördü ve saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrinin olmadığını fark etti ama bileğindeki saate bakacak kadar umurunda değildi.

Taksinin televizyon ekranında manşetlerden ve filmlerden bahsediliyordu, Zachary, gerçek ya da kurgusal dünyada olup biten hiçbir şeyle ilgilenmediği için, uzanıp kapatma düğmesine bastı.

"Herhalde durup çantamı alacak zamanımız yoktur," dedi cevabı bilmesine rağmen. Kontak lensleri gözlerine savaş açmak üzereydi.

"Eşyalarına mümkün olduğunca çabuk kavuşmanı sağlayacağım," dedi Dorian. "Bir sürü sorun olduğunu biliyorum ve güvende olduğumuz zaman cevaplamak için elimden geleni yapacağım."

"Şu anda güvende değil miyiz?" diye sordu Zachary.

"Dürüst olmam gerekirse oradan çıkabilmen beni çok etkiledi," dedi Dorian. "Onları en azından kısmen hazırlıksız yakalamış olmalısın. Aksi takdirde seni bırakmazlardı."

Zachary kulak misafiri olduğu telefon konuşmasını hatırlayarak, "Başka şartlar altında," diye mırıldandı. Onu salmayı planlamamışlardı. Muhtemelen çay da yoktu. "Başından itibaren kim olduğumu biliyorlardı," dedi Dorian'a. "Kapıyı açan

kişi Vermont'ta öğrenci gibi davranan biriydi, onu sonradan tanıdım."

Dorian kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Taksi sokaklarda hızla yol alırken hiç konuşmadılar.

"Mirabel kapıları boyayan kişi mi?" diye sordu Zachary. Konuyla sorabileceği kadar alakalı görünüyordu.

"Evet," dedi Dorian. Ama detaya girmedi. Zachary ona baktı fakat Dorian dizlerinden birini huzursuz bir tavırla sallayarak pencereden dışarı bakıyordu.

"Neden onu tanıdığımı düşündün?"

Dorian dönüp ona baktı.

"Çünkü partide onunla dans ettin," dedi.

Zachary vahşi şeylerin ülkesinin kralı kılığındaki kadınla konuşmasını hatırlamaya çalıştı ama kafasında parça pürçük ve bulanık görüntülerden başka bir şey yoktu.

Dorian'a onu nereden tanıdığını sormayı düşündü ama o sırada taksi yavaşlayarak durdu.

"Burada, köşede inelim. Teşekkürler." Dorian parayı uzattı ve üstünü şoföre bıraktı. Zachary nerede olduğunu anlamaya çalışarak kaldırımda durdu. Central Park'ın yan tarafında, gece için kapatılmış kapılardan birinin yanında ve tanıdığı bir binanın karşısında duruyorlardı.

"Müzeye mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dorian. Taksinin uzaklaşmasını bekledikten sonra döndü ve duvardan parka atladı. "Acele et," dedi Zachary'ye.

"Park kapalı, değil mi?" dedi Zachary ama Dorian çoktan yürümeye başlamış ve karla kaplı dalların gölgesinde gözden kaybolmuştu bile.

Zachary beceriksiz hareketlerle buz tutmuş duvarı tırmandı ve diğer tarafta dengesini kaybeder gibi oldu ama elleri kir ve buza bulansa da hemen toparlandı.

Dorian'ı parkın içinde, ıssız patikaların tertemiz karında ayak izlerini bırakarak takip etti. Ağaçların arasından şatoya benzettiği bir şey seçiliyordu. Şehrin ortasında olduklarını unutmak çok kolaydı.

Shakespeare Bahçesi'nin buz tutmuş yeşilliğini işaret eden bir tabelanın önünden ve donuk gölün bir kısmının iki yakasını birleştiren bir köprünün üstünden geçtikten sonra Dorian yavaşladı ve durdu.

"Görünüşe bakılırsa gece bizim lehimize ilerliyor," dedi. "Önce biz geldik." Gölgelerin arasında kısmen saklı duran kayalık bir kemeri işaret etti.

Kaba taşların üstüne boyanmış kapı Zachary'nin hatırladığı kapıya göre çok daha sadeydi. Ahşap görünümü verilmiş kapının üstünde pirinç rengine boyanmış bir kapı tokmağı ve aynı renkte menteşeler dışında hiç süslemesi yoktu. Kaya insan gözünü kandırmak için fazla pürüzlüydü. Üstünde kazınmış gibi görünen, Zachary'nin ayırt edemediği Yunanca olması muhtemel harfler vardı.

"Çok şirin," dedi Dorian kapının üstündeki metni okuduktan sonra kendi kendine.

"Ne diyor," dedi Zachary.

"Kendini Bil," dedi Dorian. "Mirabel süslemelere bayılır. Bu havada zaman bulmasına şaşırdım."

"Bu, Rawlins aile düsturunun ilk yarısı," dedi Zachary.

"Diğer yarısı ne?"

"Ve Acı Çekmeyi Öğren."

"Belki o kısmı değiştirmeyi düşünmelisin," dedi Dorian. "Bu onuru sen üstlenmek ister misin?" diye ekledi kapıyı işaret ederek.

Zachary kapı koluna uzanırken her şeyin detaylı bir eşek şakasının parçası olmadığına gerçekten inandığından emin değildi. Bir yanı ona gülünmesini bekliyordu ama eli yuvarlak, üç boyutlu ve soğuk metalin üstüne kapandı. Tokmak kolayca

döndü ve kapı içeri doğru açılarak mümkün görünenden daha büyük bir alanı ortaya serdi. Zachary şaşkınlıkla donakaldı.

Sonra arkalarında bir şeyin –birinin– varlığını hissetti, ağaçların arasında bir hışırtı duydu.

"Gir," dedi Dorian onu kürek kemiklerinin ortasından sertçe iterken. Zachary sendeleyerek içeri girdi. Aynı anda ıslak bir şey sırtına ve boynuna çarptı, kollarından aşağı bir şeyin süzüldüğünü hissetti.

Kan görmeyi bekleyerek aşağı baktı ama kolları parıltılarla kaplıydı ve damlacıklar parmaklarından eriyik altın misali süzülüyordu.

Ve Dorian yoktu.

Arkasında, daha bir saniye önce açık bir kapı olan şey taş bir duvara dönüşmüştü. Zachary koyu renkli pürüzsüz taşta metalik izler bırakarak duvara vurdu.

"Dorian!" diye seslendi ama kendi sesinin yankısından başka cevap alamadı.

Yankı kesilince sessizliğin ağırlığıyla baş başa kaldı. Ağaç hışırtıları, ıslak asfaltta dönen lastik sesleri kesilmişti.

Zachary tekrar seslendi ama bu kez yankı orada onu hiç kimsenin duyamayacağını bilir gibi gönülsüzdü. *Orası* her neresiyse.

Zachary altın rengi lekeler bulaştırdığı duvara arkasını dönüp etrafa baktı. Mağara gibi görünen bir yerde, bir kaya uzantısının üstünde duruyordu. Aşağı doğru uzanan yuvarlak alana helezon biçiminde bir merdiven oyulmuştu ve aşağıdan yukarıya, ateş ışığına benzeyen ama durağan, yumuşak ve sıcacık bir ışık vuruyordu.

Zachary kapının olduğu yerden ayrıldı ve taş zeminde altın rengi ayak izleri bırakarak ağır adımlarla merdiveni inmeye başladı.

Basamakların son bulduğu yerde, bütünleştiği duvarda iki yanından zincirlere asılı fenerler sarkan, asansör olduğuna hiç

şüphesinin olmadığı çift kanatlı, altın rengi bir kapıyla karşı karşıya geldi. Kapının orta çizgisine aralarında bir arı, bir anahtar ve kılıcın da olduğu detaylı desenler sıralanmıştı.

Zachary bunun da boyanmış kapılar gibi akıllıca bir illüzyon olmasını bekleyerek dokunmak için elini uzattı ama asansörün serin ve metal yüzeyinde, parmak uçlarının altında desenlerin çizgilerini açıkça hissedebildi.

Bu önemli bir an, diye düşündü, kelimeleri kafasının içinde annesinin sesiyle duyarak. *Anlamlı bir an. Arkasından gelen anları değiştiren bir an.*

Asansör onu izliyor gibiydi. Ne yapacağını görmeyi bekler gibi.

Tatlı Hüzünler'de bir asansörden bahsedilmemişti.

Dorian'a ne olmuştu acaba?

Yan tarafta, fenerlerden birinin altında, taşa bir mücevher gibi gömülmüş, etrafı altın telkâriyle çevrili, işaretsiz, altıgen bir düğme vardı.

Zachary basınca düğme yumuşak bir ışıkla aydınlandı.

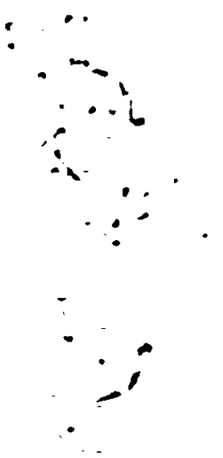
Aşağıda bir yerde gittikçe şiddetlenen boğuk bir uğultu duyuldu. Zachary bir adım geri çekildi. Fenerler zincirlerinde sarsıldı.

Ses bir anda durdu.

Düğmenin ışığı kendiliğinden söndü.

Kapının arkasından yumuşak bir çınlama duyuldu.

Sonra asansörün kapısı aralanırken arı, anahtar ve kılıç tam ortadan ikiye ayrıldı.

TATLI HÜZÜNLER

... Zaman, Kader'e âşık oldu.

Korsan, kıza istediğinin yanı sıra başka hikâyeler de anlattı. Başka hikâyelere açılan, kayıp efsanelere, unutulmuş masallara ve kendi etrafında dönüp dolaşıp parmaklıkların iki tarafında yüz yüze duran iki insana, aralarında fısıldanan sözcükler nihayet tükenen bir hikâye anlatıcısı ve bir hikâye dinleyicisine geri dönen, henüz anlatılmamış, şaşılası şeylerden parçalar.

Hikâye sonrası sessizlik ağır ve uzundu.

"Teşekkürler," dedi kız usulca.

Korsan, kızın teşekkürünü başını sessizce eğerek kabul etti.

Şafak sökmek üzereydi.

Korsan parmaklarını kızın saçlarından çıkardı. Kız parmaklıklardan bir adım uzaklaştı.

Elini göğsünün üstüne koydu ve korsanın önünde zarif bir reveransla eğildi.

Korsan da jesti tekrarladı, başı öne eğik, eli kalbinin üstünde, danslarının son bulduğunun resmî tasdiki.

Başını kaldırmadan önce duraksadı ve ana olabildiğince tutundu.

Gözlerini kaldırdığında kız çoktan arkasını dönmüş ve sessizce karşı duvara yürümüştü.

Eli anahtarın üstünde, havada duruyordu. Gardiyana ya da korsana bakmadı. Bu onun kararıydı ve almak için dışarıdan bir yardıma ihtiyacı yoktu.

Kız anahtarı kancasından indirdi. Halkasına çarpıp tıngırdamasın ya da taşa çarpıp tangırdamasın diye dikkatliydi.

Elinde anahtarla az önce durduğu noktaya geri yürüdü.

Hücrenin kapısını açan kilidin tıkırtısı da kapının gıcırtısı da gardiyanı uyandırmadı.

Kız, korsana özgürlüğünü armağan ederken ve adam hediyeyi kabul ederken tek kelime edilmedi. Karanlık merdiveni tırmanırlarken sonrasında olabilecekler konuşulmadı. Tepedeki kapıya vardıklarında olabilecekler. O kapının ötesinde onları beklemesi olası, bilinmeyen denizler.

Kapıya varmadan hemen önce korsan, kızı kendine çekip dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Artık aralarında parmaklık yoktu, karanlık bir merdivende, arada meseleleri karmaşıklaştıracak kader ve zamandan başka bir şey olmadan birbirlerine sarıldılar.

Onları burada bırakıyoruz. Bir kız ve korsanı, bir korsan ve kurtarıcısı, bir kapı açılmadan önceki karanlıkta bir öpüşmede.

Ama hikâye burada bitmiyor.

Burası sadece değiştiği yer.

Başka bir yer, başka bir zaman

ANTRAKT I

New Orleans, Louisiana, on dört yıl önce

Şafak söktü sökecekti. Grimsi bir pus gecenin karanlığını henüz tam ağarmayan güne itiyordu ama sokaktan sokak arasına daha şimdiden boya yapmaya yetecek kadar bir ışık süzülüyordu.

Az ışıkta boyama yapmaya alışıktı.

Hava beklediğinden daha soğuktu ve parmaksız eldivenleri ellerini ısıtmaktan çok fırça tutmaya yarıyordu. *Sweatshirt*'ünün kollarını bileklerine kadar indirerek boya izleri bıraktı ama kol ağızları şimdiden farklı renk ve tonlarda boyaya bulanmıştı.

Yapay ahşap panellere boylu boyunca yeni bir gölge çizgisi ekleyerek biraz daha vurgu kattı. İşin büyük kısmı gece henüz gerçekliğini sürdürürken ve henüz şafağa dönmeyi aklından bile geçirmezken tamamlanmıştı ve olduğu gibi bırakabilirdi ama bırakmak istemiyordu. Bu işle gurur duyuyordu, iyi bir iş çıkarmıştı ve daha iyi olsun istiyordu.

Fırça değiştirmeye karar verdi ve atkuyruğundan, bu ışıkta görünmeyen mavi bir tutamın süslediği gür siyah saçlarından çıkan boya malzemeleri yelpazesinden daha ince bir fırça çekti. Ayağının dibindeki sırt çantasını sessizce karıştırdı ve gölge grisi boyasını metalik altınla değiştirdi.

Detaylar en sevdiği kısımdı. Şuraya eklenmiş bir gölge, buraya bırakılmış bir ışıkla düz imge bir anda boyut kazanıveriyordu.

Altın rengi boya küçük fırça aracılığıyla kılıcın kabzasına, anahtarın dişlerine, arının çizgilerine yaldızlı izler bıraktı. Yaldızlar karanlıkta, sönmeye yüz tutan yıldızların yerini alırcasına ışıldıyorlardı.

Kapı tokmağı içine sininee, bir kez daha fırça değiştirip son rötuşlara geçti.

Anahtar deliğini her zaman sona saklardı.

Belki de anahtarsız bir kapı üstündeki anahtar deliği ona bir imza gibi geldiği için. Bir mühendislik gerekliliğinden ötürü değil, orada olması gerektiği için olan bir detay. Tamamlandığı hissini verecek bir şey.

Arkasından bir ses, "Çok hoş," deyince kız yerinden sıçradı ve parmaklarının arasından kayan fırça yol üstünde, ayakkabı bağında anahtar deliği siyahlığında bir leke bırakarak yere, yanına düştü.

Kız döndü, arkasında bir kadın duruyordu.

Kaçabilirdi ama hangi yöne koşması gerektiğinden emin değildi. Sokaklar ışıkta farklı görünüyordu.

Bu dilde nasıl merhaba dendiğini unutmuştu ve *merhaba* mı yoksa *teşekkürler* mi demesi gerektiğinden emin olamadığı için sustu.

Kadın kızı değil, kapıyı inceliyordu. Sırtında ham şeftali rengi kabarık bir sabahlık, elinde üstünde Gerçek Cadı yazan bir fincan vardı. Saçları gökkuşağı baskılı bir eşarpla toplanmıştı. Bir sürü küpesi vardı. Bileklerinde dövmeler vardı: güneş ışığı ve bir dizi ay. Kızdan daha kısa boylu olmasına rağmen daha iri görünüyordu ve ufak tefek cüssesiyle sokak arasında daha fazla yer kaplar gibiydi. Kız kapüşonlu *sweatshirt*'ünün içine iyice çekildi.

"Orayı boyamamalısın, biliyorsun," dedi kadın. Fincanından bir yudum aldı.

Kız başını evet der gibi salladı.

"Biri gelip üstünü boyayacak."

Kız önce kapıya, sonra tekrar kadına baktı ve omuz silkti.

"Gel, bir fincan kahve iç," dedi kadın ve cevap beklemeden sokak boyunca ilerledikten sonra köşeyi döndü.

Kız tereddüt etti ama sonra fırçasını diğerlerinin yanına, atkuyruğunun arasına sıkıştırdı, çantasını aldı ve peşinden gitti.

Köşenin diğer tarafında bir dükkân vardı. Büyük vitrinin merkezinde duran, tam ortasında bir göz olan, açık avuç biçimindeki neon tabelanın etrafı içerisinin görünmesini engelleyen kadife perdelerle çevriliydi. Kadın girişte durdu ve kızın girmesi için kapıyı açık tuttu.

Kapı bir zil şıngırtısıyla arkalarından kapandı. Mumlar ve uyumsuz mobilyalarla dolu dükkânın içi kızın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Tavandan renkli iplerle sarkıtılmış kuru ada çayı demetlerinin etrafı, titreşen küçük lamba dizileri ve kâğıt fenerlerle çevriliydi. Bir masanın üstünde kristal bir küre ve bir paket karanfilli sigara duruyordu. Kız durmak için ayakaltında olmayacağı bir yer ararken kelaynak başlı bir tanrı heykeli omzunun üstünden bakıyordu.

"Otur," dedi kadın üstü eşarplarla kaplı kadife kanepeyi işaret ederek. Kız kanepeye doğru yürürken püsküllü bir abajura çarptı. Püsküller o kucağında çantasıyla kanepeye oturduktan sonra da dans etmeye devam etti.

Kadın iki fincanla geri döndü. Yeni fincanın üstünde bir çemberin içine yerleştirilmiş beş köşeli bir yıldız vardı.

Kız alçak sesle, "Teşekkürler," diyerek fincanı aldı ve soğuk ellerinin arasında sıcaklığını hissetti.

"Konuşabiliyorsun demek," dedi kadın, o otururken inleyip gıcırdayan Chesterfield tarzı eski bir koltuğa yerleşirken. "Adın ne?"

Kız hiçbir şey demedi. Fazla sıcak kahveden bir yudum aldı.

"Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın.

Kız başını hayır der gibi salladı.

"Bundan emin misin?"

Kız bu kez başını evet anlamında salladı.

"Dışarıda seni ürkütmek istememiştim," dedi kadın. "Tuhaf saatlerde dışarıda olan ergenlere temkinle yaklaşmalı." Kahvesinden bir yudum aldı. "Kapın çok güzel. Bazen o duvara hiç hoş olmayan şeyler boyuyorlar çünkü insanlar burada bir cadının yaşadığını söylüyor."

Kız kaşlarını çatarak onu işaret edince kadın güldü.

"Beni ne ele verdi?" diye sorunca soru her ne kadar ciddi görünmese de kız kadının elindeki fincanı işaret etti. *Gerçek Cadı.*

Kadın bu kez daha içten güldü, kız da gülümsedi. Bir cadıyı güldürmek şanslı olduğunu düşündürmüştü.

"Görüldüğü gibi, saklamaya çalışmıyorum bile," dedi kadın kıkırdayarak. "Ama o çocukların bazıları lanetler ve iblisler hakkında bir sürü saçma sapan şey söylüyor ve kolay kandırılanlar duyduklarına inanıyorlar. Daha geçenlerde biri pencereden içeri bir taş fırlattı."

Kız önce kadife perdelerin örttüğü pencereye, sonra ellerine baktı. Bazen insanları anladığından emin olamıyordu. Tırnaklarının arasında boya vardı.

"Genellikle bir kitap okur gibi insanları okurum," diye devam etti kadın. "Ama bunu onların verdiği bir nesne üzerinden yaparım. Araba anahtarları ve evlilik yüzükleri okumuşumdur. Bir keresinde oğlumun video oyunu kumandalarından birini okudum, pek hoşuna gitmedi ama onu zaten her zaman okuyorum. Yerlere, duvar kâğıtlarına ve kirli çamaşırlara, her yere yazılı. Muhtemelen senin fırçalarını da okuyabilirim."

Kızın eli koruyucu bir tavırla saçındaki, fırçalardan yapılma yelpazeye uzandı.

"Tabii sadece bilmek istiyorsan bal çocuk."

Bu sevgi sözcüğü kızın yüz ifadesini değiştirdi, sözcüğü kafasında defalarca tercüme etti ve kadının bu tür şeyleri bilmek için cadı olması gerektiğini düşündü ama hiçbir şey demedi.

Fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. Çantasını tutarak kapıya baktı.

"Hemen mi gideceksin?" dedi kadın ama itiraz etmedi. Kendi fincanını bıraktı ve kızı kapıya kadar geçirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman buraya gelebilirsin. Tamam mı?"

Kız bir şey diyecekmiş gibi baktı ama demedi. Bakışlarını kapıya bir kurdeleyle asılmış, küçük yıldızların ortasında *Spiritüel Danışman* yazılı el boyaması ahşap tabelaya çevirdi.

"Belki bir dahaki sefere bana yeni bir tabela boyarsın," dedi kadın. "Ve şunları al." Düşünmeden, hırsızları caydıracak yükseklikteki raftan bir iskambil destesi alıp kıza verdi. Kendisi nadiren kart okurdu ama şu anda olduğu gibi, içinden geldiğinde, beklenmedik bir hediye olarak vermeyi severdi. "Bunlar üstlerinde hikâyeler olan kartlar," dedi elindeki kartlara meraklı gözlerle bakan kıza. "Kartları karıştırıyorsun ve sana hikâyeyi anlatıyorlar."

Kız önce kadına, sonra elinde küçük bir canlı gibi tuttuğu kartlara gülümsedi. Gitmek için harekete geçti ama birkaç adım attıktan sonra aniden durup kapı arkasından kapanmadan geri döndü.

"Teşekkürler," dedi bir kez daha, az öncekinden daha yüksek olmayan bir sesle.

"Rica ederim," dedi kadın ve güneş yükselirken cadının yolu onu dükkânın içine, kızın yolu onu bambaşka bir yere götürdü. Kapının üstündeki çan ayrılıklarını haber verir gibi şıngırdadı.

İçeride cadı, kızın fincanını aldı ve yıldız avucuna bakacak şekilde tuttu. Okumasına gerek yoktu ama meraklanmış ve kızın sokaklarda tek başında olmasından ötürü biraz endişelenmişti.

Görüntüler çok hızlı ve net geldi. Sadece birkaç dakika tutulmuş bir nesnede alışılmıştan daha berraktılar. Tek bir kıza sığmayacak kadar çok resim, çok insan ve çok yer vardı. Sonra cadı kendini gördü. Sonra karton taşınma kolileri ve

televizyonda kasırga ve etrafı ağaçlarla çevrili beyaz çiftlik evini gördü.

Boş fincan yere düşerek masanın ayağına çarptı ama kırılmadı.

Madam Love Rawlins kapıdaki çanı şıngırdatarak dışarı çıktı. Önce sessiz sokağa, sonra köşede başını uzatıp boyası henüz kurumamış kapının olduğu sokak arasına baktı.

Ama kız ortadan kaybolmuştu.

İKİNCİ KİTAP

TALİH VE FABLLAR

TALİH VE FABLLAR:
YILDIZ TACİRİ

Bir zamanlar yolculuğa çıktığı çok uzak diyarlarda yıldızlar satan bir tacir vardı.

Tacir her tür yıldız satardı. Düşmüş yıldızlar, kaybolmuş yıldızlar ve şişeler dolusu yıldız tozu. Boyunlara takılmak için kaliteli zincirlere asılmış narin yıldızlar ve camın altında sergilenmeye uygun, görülmeye değer örnekler. Âşıklara hediye edilmek üzere yıldız kırıkları. Kutsal mekânlara serpiştirmek ya da büyü amacıyla keklere katılmak için satılan yıldız tozları.

Tacirin envanterindeki yıldızlar bir yerden bir yere, takımyıldız nakışlı büyük bir çuvalla taşınırdı.

Tacirin mallarının fiyatları yüksekti ama genellikle pazarlığa açıktı. Hayalperestlerin yıldız taciriyle yollarının kesişmesi umuduyla biriktirdiği bozuk paralara, iyiliklere ya da sırlara karşılık yıldız temin edilebilirdi.

Yıldız tacirinin bir yerden bir yere seyahat ederken barınma ya da ulaşım için yıldız takas ettiği de olurdu. Hanlarda bir yarenle ya da yarensiz geçecek gecelerin ücretini yıldızlarla öderdi.

Karanlık bir gece, yıldız taciri, güneş geri dönene kadar zaman geçirmek için yol üstünde bir tavernada durdu. Ateşin başında oturup şarabını içerken, sabah farklı istikametlere ayrılacak olmalarına rağmen, handa kalan başka bir seyyahla sohbete koyuldu.

"Aramaya," dedi yıldız taciri şarapları tazelenirken.

Geleneksel cevap geldi. "Bulmaya. Ne satıyorsun?" diye sordu seyyah kadehini tacirin takımyıldızla kaplı çuvalına doğru eğerek. Bu, henüz konuşmadıkları bir konuydu.

"Yıldızlar," diye yanıtladı tacir. "İncelemek ister misin? Bana yarenlik ettiğin için sana indirim yapabilirim. Hatta sana seçkin müşterilere ayırdığım parçalardan gösterebilirim."

"Yıldızlar ilgimi çekmez," dedi seyyah.

Tacir güldü. "Yıldızları herkes ister. Herkes erişilmez olanı ele geçirebilmek ister. Olağanüstü olanı elinde, hatırı sayılır olanı cebinde tutmayı herkes ister."

Burada ateşin çıtırtısının doldurduğu bir sessizlik oldu.

"Dur sana bir hikâye anlatayım," dedi seyyah sessizliğin ardından.

"Elbette," dedi yıldız taciri şaraplarının tazelenmesini işaret ederken.

"Bir zamanlar, çok uzun zaman önce," diye başladı seyyah. "Zaman, Kader'e âşık olmuş. Tutkuyla, sırılsıklam. Yıldızlar zamanın akışının kesintiye uğramasından ya da talihin iplerinin kördüğüm olmasından endişe duyarak onları göklerden izlemiş."

Ateşin kaygılı tıslaması ve çatırtısı seyyahın sözünü kesti.

"Yıldızlar bir komployla ikisini ayırmış. Sonrasında rahat bir nefes almışlar. Zaman her zamanki gibi akmaya devam etmiş. Kader kesişmesi gereken yolları birleştirmiş ve zamanla Kader ve Zaman birbirlerini yeniden bulmuşlar."

"Elbette buldular," dedi yıldız taciri araya girerek. "Kader istediğini her zaman elde eder."

"Ancak yıldızlar yenilgiyi kabul etmemiş," diye devam etti seyyah. "Kaygıları ve yakınmalarıyla Ay'ın başının etini yiyerek onu nihayet baykuşlar parlamentosunu toplamaya ikna etmişler."

Yıldız tacirinin kaşları çatıldı. Baykuşlar parlamentosu tacirin çocukken yaşadığı, buraya çok uzak topraklarda lanet olarak görülen eski bir efsaneydi. Kişi yolunda bocalarsa bay-

kuşlar parlamentosu peşine düşerdi. Tacir hikâyenin devamını dinlemek için kulak kesildi.

"Baykuşlar parlamentosu bu iki elementten birinin ortadan kaldırılması gerektiğine karar verdi. Onlara daha önemli gelen bir tanesini elde tutmayı seçtiler. Kader'in paramparça edilmesini sevinçle izlediler. Gagalar ve pençelerle lime lime edilmesini."

"Kimse onları durdurmaya yeltenmedi mi?" diye sordu yıldız taciri.

"Orada olsaydı Ay kesinlikle yeltenirdi. Bu, kurban verme töreni için Ay'ın olmadığı bir geceyi seçtiler. Kader'in kalbini alıp güvende saklayan bir fare dışında kimse müdahale etmeye cüret etmedi," dedi seyyah ve şarabından bir yudum almak için duraksadı. "Baykuşlar kendilerine ziyafet çekerken fareyi fark etmediler. Kader'in gözlerini mideye indiren baykuş mükemmel bir görüşe kavuştu ve Baykuş Kral ilan edildi."

O sırada dışarıdan rüzgâr ya da kanat çırpması olabilecek bir ses duyuldu.

Seyyah hikâyeye dönmek için sesin kesilmesini bekledi.

"Yıldızlar bütün kibirleriyle göklerde kaldı. Zaman'ın umutsuz bir kalp kırıklığıyla geçmesini izlediler ve zamanla, tartışılmaz gördükleri bir gerçeği sorgulamaya başladılar. Baykuş Kral'ın tacının birinden diğerine bir kutsama ya da bir lanet gibi aktarıldığını gördüler, hiçbir ölümlü böyle bir görüşe sahip olmamalıydı. Şimdi bile, biz altlarında otururken, belirsizlik içinde göz kırpıyorlar."

Seyyah şarabının son yudumunu içmek için sustu, hikâyenin sonuna gelmişti.

"Dediğim gibi, yıldızlar beni hiç ilgilendirmez. Yıldızlar kin ve pişmanlıktan yapılmıştır."

Yıldız taciri tek kelime etmedi. Takımyıldız desenli çuvalı bütün ağırlığıyla ateşin yanı başında duruyordu.

Seyyah, yıldız tacirine şarap ve sohbet için teşekkür etti, tacir de benzer dileklerde bulundu. Seyyah odasına çekilmeden önce tacire doğru eğildi ve kulağına şu sözleri fısıldadı:

"Arada sırada, Kader kendini yeniden toparlar ve Zaman hep bekler."

Seyyah, taciri ateşin başında şarabıyla baş başa bırakarak yanından ayrıldı.

Sabah yıldızlar güneşin dikkatli bakışlarının altında gökyüzünden silindikten sonra, yıldız taciri düzgün bir vedalaşma fırsatı bulma umuduyla seyyahın hâlâ orada olup olmadığını sordu.

Ona kibarca handa kendisinden başka misafir olmadığı söylendi.

Zachary Ezra Rawlins o güne dek bindiği en şık asansörde kadife kaplı bir sıraya oturdu ve belki de bir asansörde değil, asansör hissi uyandıracak şekilde tasarlanmış sabit bir odada olabileceğinden şüphelendi çünkü ona çok, çok uzun süredir orada oturuyormuş gibi gelmişti.

Ani bir klostrofobi başlangıcı mümkün olabilir miydi diye düşünürken kontak lensleri ona neden nadiren lens kullandığını hatırlatıyordu. Muhtemel asansör vızıldıyor ve zaman zaman bir sürtünme sesinin eşliğinde sarsılıyordu, bu yüzden hareket ediyor olması olasıydı ve Zachary'nin midesi yaldızlı bir kafes içinde nazik bir hızda düşüyormuş gibi hareketlenmişti ya da belki de sandığından daha sarhoştu. Kokteyl keyfine gecikmiş bir tepki.

Tepesindeki avize sallanarak ışıldıyor, sırasıyla parlaklıklarını ve kabarık tüylerini yitirmeye başlamış altın rengi duvarlar ve kahverengi kadife döşemeleriyle barok tarza çalan kabine parçalı bir ışık saçıyordu. Arı/anahtar/kılıç deseni kapının iç tarafında da tekrarlanmıştı ama başka hiçbir süsleme, numara bilgisi, kat göstergesi hatta düğme bile yoktu. Görünüşe bakılırsa gidilecek tek bir yer vardı ve henüz oraya varmamışlardı. Zachary'nin sırtındaki ve kolundaki boya kurumaya başlamıştı; paltosuna ve saçlarına yapışan metalik pullar ensesini kaşındırıyordu ve tırnaklarının içine dolmuştu.

Zachary hem çok uyanık hem de son derece yorgun hissediyordu. Başından ayak parmaklarına kadar her yeri titreşir gibiydi ve nedeni asansör müydü, alkol müydü, yoksa başka bir şey mi emin olamıyordu. Ayağa kalkıp kabini olabildiğince adımlamaya başladı, hangi yöne dönerse dönsün iki adımdan fazlasına yer yoktu.

Kafasının içindeki ses, *belki de sonunda boyalı bir kapıdan geçtiğin ve beklediğin yere çıkmadığın içindir,* dedi.

Zachary kendine, *ne beklediğimi biliyor muydum ki?* diye sordu.

Dolaşırken durdu ve yüzünü asansörün kapısına çevirdi. Dokunmak için elini uzatınca eli anahtar deseninin üstüne denk geldi. Anahtar, parmaklarının altında titreşti.

Zachary bir an kendini ara sokaktaki, on bir yaşındaki oğlan gibi hissetti, parmaklarının altındaki kapı sanki metal değil, boyaydı ve titreşiyordu; partide çalan caz parçaları her şeyin üstüne bir kat dans motifi döşeyerek kafasının içinde çalmaya devam ediyordu. Bir anda asansörün çok, çok daha hızlı hareket ettiği hissine kapıldı.

Ve pat diye asansör duruverdi. Kapılar açılırken avize şaşkınlıkla sıçrayarak göz kırpan bir ışık yağmuru bıraktı.

Zachary'nin aslında hiçbir yere gitmiyor olabileceğine dair şüpheleri temelsizdi çünkü şimdi baktığı oda, yolculuğa başladığı mağaramsı alana hiç benzemiyordu. Burası kavisli tavanı lambri kaplı aydınlık bir odaydı. Taş zemin, asansör kapısı ve odanın karşı ucundaki bir başka kapı dışında her şeyi kaplayan opak ve değişken tonlardaki ama şeffaf ve ışıltılı bal rengi mermer duvarlarıyla Zachary'ye üniversite kütüphanesinin avlusunu hatırlatmıştı ama daha küçüktü. Asansör yolculuğunun uzunluğu ve hızı ona yerin hayli derinliklerine indiğini düşündürüyordu ama kafasının içindeki ses, bu tür şeylerin imkânsız olduğunu mırıldanıp duruyordu. Burası fazla sessizdi. Havada ve Zachary'nin üstünde bir ağırlık vardı.

Zachary asansör kabininden çıkınca kapılar arkasından kapandı. Tingırtı yeniden başladı, asansör başka bir yere dönüyor olmalıydı. Kapıların üstünde yarım ay şeklindeki numarasız göstergede sadece ağır ağır yukarı doğru hareket eden altın rengi bir ok vardı.

Zachary odanın diğer tarafındaki kapıya yürüdü. Ona ilk boyalı kapısını anımsatan altın tokmaklı büyük bir kapıydı ama onunla birlikte büyümüş gibi, daha büyüktü ve boyanmamış, hakiki ahşaptan oyulmuştu. Yaldızlı süslemeleri yer yer solsa da arı, anahtar ve kılıç belirginliğini koruyordu.

Zachary derin bir nefes alarak kapı tokmağına uzandı. Ilık ve sağlamdı. Zachary döndürmeyi deneyince yerinden kıpırdamadı. Tekrar denedi ama kapı kilitliydi.

"Cidden mi?" dedi yüksek sesle. İç geçirerek bir adım geri çekildi. Kapının bir anahtar deliği vardı ve kendini aptal gibi hissetse de delikten bakmak için eğildi. Kapının arkasında bir oda olduğu kesindi ama ışığın düzensiz hareketi dışında bir şey ayırt edememişti.

Zachary cilalı taştan yapılma rahatsız zemine oturdu. Bu açıdan taş zeminin kapı girişinin merkezinde yıpranarak hafifçe çöktüğünü görebiliyordu. Buradan ondan önce birçok insan geçmiş olmalıydı.

Kafasının içindeki ses, *uyan*, dedi. *Genelde bu tür şeylerde iyisindir.*

Zachary arkasında altın rengi boya pulları bırakarak ayağa kalktı ve odanın geri kalanını incelemeye gitti.

Asansörün yakınında kısmen mermerin ve mermer panelleri birbirine bağlayan pirincimsi metalin içine gizlenmiş bir düğme vardı. Zachary bir sonuç beklemeyerek düğmeye bastı ve aldığı karşılık tam olarak bu oldu. Düğme yanmadığı gibi, asansör de sessiz kaldı.

Ardından diğer kapısız duvarları denedi ve daha iş birlikçi olduklarını gördü.

İlk duvarın ortasında pencere yüksekliğinde yerleştirilmiş bir girinti vardı. Sadece birkaç adım uzaklaşınca bile gözden kayboluyor, mermerin parlaklığına karışıyordu. Girintinin içinde suyu akmayan bir duvar çeşmesini andıran, kenarları içe, dibindeki yassı bir noktaya doğru kıvrılan kâseye benzer bir leğen vardı.

Ortasında, küçük, siyah bir çanta duruyordu.

Zachary çantayı aldı. Tanıdık ağırlığını elinde hissetti. Çantayı kaldırınca altındaki taşa oyulmuş tek kelime açığa çıktı.

At.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Zachary kesenin içindekileri avucuna boşaltırken.

Koyu renk taştan oyulmuş, klasik altı yüzlü altı zar. Her birinin üstünde rakamlar ya da noktalar yerine, kazınmış ve altınla vurgulanmış bir sembol vardı. Zachary bütün sembolleri inceleyebilmek için birini elinde çevirdi. Arı, anahtar ve kılıç tanıdıktı ama dahası da vardı. Bir taç. Bir kalp. Bir kuş tüyü.

Zachary keseyi kenara bıraktı ve zarları iyice salladıktan sonra taş leğenin içine yuvarladı. Zarlar durduğunda hepsinin üstünde aynı sembol vardı: altı kalp.

Zachary kalpleri ancak okumuştu ki leğenin tabanı açıldı ve zarlar ve kese gözden kayboldu.

Zachary kapıyı yoklamaya gerek duymadan karşıdaki duvara yürüdü ve orada da ilkinin eşi bir girinti bulunca hiç şaşırmadı.

İçinde likör içerken kullanılanlara benzeyen ve Zachary'nin şık çay fincanlarından bazıları gibi cam bir kapağı olan küçük bir kadeh vardı.

Zachary kadehi eline aldı. Yine altına tek bir kelime kazınmıştı.

İç.

Kadehin içinde bir yudumda içilecek kadar az miktarda bal rengi bir sıvı vardı.

Zachary kadehin kapağını kaldırıp kazınmış talimatın yanına koydu. Sıvıyı kokladı. Bal gibi tatlı bir his bırakan bir kokusu vardı ama aynı zamanda portakal çiçeği, vanilya ve baharat da kokuyordu.

Zachary yeraltı dünyalarında bir şey yiyip içmemeyi tembihleyen sayısız masalı hatırlarken aynı anda inanılmaz susadığını fark etti.

Bunun ilerlemenin tek yolu olduğundan şüpheleniyordu.

İçeceği bir dikişte bitirdi ve boş kadehi taşın üstüne koydu. Kokusunu duyduğu her şeyin yanı sıra, kayısı, karanfil ve krema tadı da almış ve çok ama çok sert bir alkol keskinliği hissetmişti.

Fikrin göreceli aptallığını yeniden değerlendirecek kadar bir süre dengesini kaybeder gibi oldu ama kadehin kendi boşluğuna düştüğü hızla, bu his de geçti. Biraz önce zonklayan, dönen, uykulu kafası berraklaşmıştı sanki.

Zachary kapıya döndü ve bu kez çevirdiği zaman tokmak hareket etti, kilit açılarak onu içeri buyur etti.

Kapının arkasındaki oda bir katedrale benziyordu. Yüksek tavanı detaylı karolarla kaplanmış ve payandalanmıştı; tabii eğer *payandalanmak* diye bir kelime varsa. Yine desen yaratacak şekilde karolarla döşenmiş altı geniş sütun vardı. Karolar özellikle alt kısma doğru yer yer eksilmişti ve altından çıplak taş görünüyordu. Zemin de özellikle Zachary'nin ayaklarının etrafında, yuvarlak alanın dış çevresinde ve diğer girişlerin yakınında daha belirgin olacak şekilde, altındaki taşa kadar yıpranmış seramiklerle kaplıydı. Zachary'nin girdiği kapının dışında beş giriş daha vardı. Dördü farklı istikamette karanlık koridorlara açılan kemerli geçitlerdi ama tam karşıda, hafif aralık duran ve arkasından yumuşak bir ışık gelen büyük, ahşap bir kapı vardı.

Kimi düzensiz ve avizelere uymayacak yüksekliklerde asılı, kimi metal ve kristal yığınları halinde yerde duran, ampulleri kısık ya da tamamen sönük avizeler vardı.

Yukarıda bir avizeden değil, pirinç halka ve çubukların arasında asılı duran bir parlak küre öbeğinden gelen daha büyük bir ışık vardı. Zachary başını arkaya yatırdığı zaman, çubukların uçlarındaki elleri görebildi. Dışarıyı işaret eden altın rengi döküm ellerin üstündeki tavanın karoları sayı ve yıldızlardan oluşan bir desen çizecek şekilde döşenmişti. Ortada, odanın merkez noktasında tavandan, ucu yerden sadece birkaç santim yüksekte duran ve kendi etrafında yavaş yavaş dönen bir sarkaçla son bulan bir zincir sarkıyordu.

Zachary mekanizmanın tamamının evrenin bir modeli ya da bir tür saat olabileceğini düşündü ama saati nasıl okuyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi. Karanlık koridorlardan birinden, bir kapının açılmasını anımsatan bir gıcırtı duyuldu ama arkasından başka ses gelmedi. Zachary uzun kavisli raflara doldurulmuş ve zemine istiflenmiş kitaplarla dolu koridorlara bakarak odanın çevresini dolaştı. Koridorlardan birinde ona bakan bir çift göz gördü ama gözlerini kırpıştırdığı anda gözler yok oldu.

Farklı bir açıdan incelemek için dikkatini yeniden evren ya da saat olabilecek mekanizmaya çevirdi. Daha küçük çubuklardan biri sarkaçla eş zamanlı hareket ediyordu ve Zachary kürelerin arasında bir ay olup olmadığını anlamaya çalışırken arkasından bir ses duyuldu.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?"

Zachary irkilerek boynunu acıtacak bir hızla döndü ve ona hafif bir kaygıyla bakan adamın tepkisinin bu hareketine mi, orada olmasına mı, yoksa ikisine birden mi olduğunu ayırt edemedi.

Burada bir başka insan. Bu yer gerçekten vardı demek.

Bütün bunlar gerçekten oluyordu.

Zachary neredeyse isterik bir kahkaha koyverdi. Bastırmaya çalışsa da başaramadığı fıkır fıkır bir kıkırtı. Adamın ifadesi hafif kaygılıdan ılımlıya döndü.

Adam, muhtemelen uzun ve etkileyici örgülerle şekillendirilmiş beyaz saçları nedeniyle, yaşlı bir izlenim bırakıyordu. Ancak Zachary gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı ve lensleri gönülsüzce odaklanınca adamın belki elliyi zorladığını, en azından saçlarının ima ettiği kadar yaşlı olmadığını gördü. Örgülerin arasına parlak dış yüzeylerine ışık vurmadığı anlarda göze batmayan inciler katılmıştı. Kaşları ve kirpikleri koyu renkli, gözleri gibi siyahtı. Teni saçlarının yanında koyu kalıyordu ama aslında açık kahverengiydi. Kemerli burnunun üstünde taşıdığı tel çerçeveli gözlüğü Zachary'ye yedinci sınıftaki öğretmeninin daha havalı saçlı ve altın nakışlı, önü bir dizi ilmik ve kordonla bağlanmış koyu kırmızı cübbeli halini anımsatmıştı. Bir elinde içlerinden biri baykuşu anımsatan bir sürü yüzük vardı.

Adam, "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye tekrarladı ama Zachary kahkahasını durduramıyordu. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı fakat tek kelime çıkmadı. Dizleri nasıl işleyeceklerini unutunca bir yün palto ve altın rengi boya yığını halinde yere çöktü ve kendini adamın cübbesinin köşesinden, kehribar rengi gözlerle ona bakan sarman bir kediyle bir hizada buldu ve bu, durumunun deliliğine delilik katmış gibi hissetti. Daha önce kendini gülerek panikatağa soktuğu hiç olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardı ne de olsa.

Adam ve kedi, boyaya bulanmış histerik ziyaretçiler sık rastladıkları bir şeymiş gibi sabırla beklediler.

Zachary, "Ben..." diye başladı ama sonra, nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığını fark etti. Altındaki karolar soğuktu. Ağır hareketlerle ve bir yandan, beceriksizliği karşısında adamın ona elini uzatmasını bekleyerek ayağa kalktı.

Adamın elleri iki yanından ayrılmadıysa da kedi bir adım öne çıkarak Zachary'nin ayakkabılarını kokladı.

"Toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacınız varsa hiç sorun değil," dedi adam. "Ama korkarım gitmeniz gerekecek. Kapalıyız."

"Neyiz neyiz?" dedi Zachary dengesini yeniden sağlarken. Ama o sırada adamın dikkatli bakışları Zachary'nin önü açık paltosunun üçüncü düğmesinin yakınındaki bir noktaya takıldı.

"Burada olmamalısınız," dedi adam, Zachary'nin boynunda asılı duran gümüş kılıca bakarak.

"Ah..." dedi Zachary. "Ah, hayır... Bu benim değil," diye açıklamaya çalıştı ama adam onu kapıya ve asansöre doğru yürütmeye başlamıştı bile. "Bunu bana biri verdi... şey için... Amaçları gizlemek için? Ben... onlar her neyse ondan değilim."

"Bunları önlerine gelene dağıtmazlar," dedi adam serinkanlı bir tavırla.

Zachary ne cevap vereceğini bilemedi ama kapıya geri dönmüşlerdi. Dorian'ın muhtemelen Manhattan'daki müstakil evlerini süslemek için sahipsiz kapı tokmakları toplayan bir örgütün eski üyesi olduğunu anlamıştı ama kılıcın Dorian'a ait mi, yoksa sadece bir kopya mı olduğundan emin olamıyordu. Halihazırda hizmete ya da tadilata kapalı olan yer altı katedrallerinde takı temelli suçlamalara maruz kalmaya hazırlıklı değildi. Belki taksi yolculuğu dışında, bu akşam olan hiçbir şeye hazırlıklı değildi.

"Adının Dorian olduğunu söyledi ve benden yardım istedi, sanırım başı belada, kılıç insanlarının kim olduğunu bilmiyorum," diye açıkladı telaşla ama daha sözcükler ağzından çıkarken yalan söylüyormuş gibi hissetti. Muhafızlar *Tatlı Hüzünler*'de anlatıldığı gibi çalışıyor görünmüyorlardı ama Zachary'nin muhafız olduklarından neredeyse hiç şüphesi yoktu.

Adam hiçbir şey demedi ve Zachary'yi kibarca ama biraz zorlayarak asansöre ulaştırdıktan sonra durdu ve yüzükle kaplı eliyle kapının yanında duran altıgen düğmeyi işaret etti.

"Mevcut sıkıntılarınızı aşmanızda size ve dostunuza kolaylık dilerim ama ısrar etmek zorundayım," dedi ve yine düğmeyi işaret etti.

Zachary asansörün ona açıklayacak ya da neler olduğunu anlayacak zamanı kazandırmak için ağır hareket etmeye devam edeceğini umarak düğmeye bastı ama düğme hiçbir şey yapmadı. Işığı yanmadı, ses çıkmadı. Asansör kapıları kapalı kaldı.

Adam önce asansöre, sonra Zachary'nin paltosuna –Hayır, paltosundaki boyaya– çatık kaşlarla baktı.

"İçeri girdiğiniz kapı boyalı mıydı?" diye sordu.

"Evet?" dedi Zachary.

"Paltonuzun halinden kapının artık çalışır durumda olmadığını anlıyorum. Öyle mi?"

"Ortadan kaybolduğunu söyleyebiliriz," dedi Zachary, orada olmasına rağmen kendisi de inanamayarak.

Adam iç geçirerek gözlerini kapadı.

Kendi kendine, "Onu bunun sorun çıkaracağı konusunda uyarmıştım," diye mırıldandıktan sonra, Zachary'nin kimi kastettiğini sormasına fırsat bırakmadan, "Zarda ne çıktı?" diye sordu.

"Efendim?"

"Attığınız zar," dedi adam, yine zarif bir hareketle arkasındaki duvarı işaret ederek. "Ne çıktı?"

"Ah... şey... tamamı kalpti," dedi Zachary ve zarın karanlığa doğru yuvarlanmasını hatırlayınca başı döner gibi oldu. Bir kez daha kalplerin ne anlama geldiğini merak etti, zar atmak başlı başına kötü bir şey olabilir miydi?

Adam ona, yüzünü az öncekinden daha dikkatli süzerek ve tanıma hissi uyandıran meraklı bir ifadeyle baktı ve bir şey

soracak gibi olduysa da sormadı. Onun yerine, "Benimle gelme nezaketini gösterirseniz," dedi.

Döndü ve tekrar kapıdan içeri girdi. Zachary bir şey başarmış gibi hissederek adamın peşi sıra yürüdü. En azından geldiği gibi gitmek zorunda kalmayacaktı.

Hele tam olarak nerede olduğundan emin olmadığını düşününce. Yamuk yumuk avizeleriyle ve tozlu kitap yığınlarıyla dolu bu yer, beklediği gibi çıkmamıştı. Her şeyden önce, daha fazla karo vardı. Buraya ilk geldiğinde beklediğinden daha heybetli, eski, sessiz, karanlık ve daha mahremdi ve *Tatlı Hüzünler* öyle ima ettiği için buraya bir şekilde ulaşacağından ne kadar emin olduğunu şimdi fark ediyordu.

Üstünde elleri farklı yönleri işaret ederek dönen evrene bakarak, *henüz değil,* diye düşündü ve burada olduğuna göre, şimdi ne yapması gerektiğini merak etti.

Sallanan sarkacın önünden geçerlerken adam, Zachary'nin aklından geçenleri okur gibi, "Neden burada olduğunuzu biliyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Buradasınız çünkü Yıldızsız Deniz'e yelken açmak ve uğursuz havasını solumak istiyorsunuz."

Bu cümlenin rahatlatıcı doğruluğu ne anlama geldiğini anlamamanın karmaşasıyla bir araya gelerek Zachary'nin ayaklarının bir anda durmasına neden oldu.

"Burası Yıldızsız Deniz mi?" dedi büyük salonun diğer tarafına yönelen adama yetişmek için yeniden harekete geçerken.

Adam, "Hayır, burası sadece Liman," cevabını verdi. "Ve daha önce de bahsettiğim gibi, kapalı."

"Belki bir tabela asmalısınız," dedi Zachary dilini tutmayı akıl edemeden ve bu sözü ona hiçbir matematik öğretmeninden görmediği kadar ters bir bakış kazandırınca bir özür mırıldandı.

Zachary adamın ve geçit alayına katılan sarman kedinin peşinde daha önce gördüğü hiçbir ofise benzemese de bir ofis

olduğunu düşündüğü odaya girdi. Duvarlar; kitap rafları ve dosya dolaplarının, küçük çekmecelerin ve etiketlerin yan yana sıralandığı kart katalogların arkasına gizlenmişti. Zemin dışarıdakine benzer karolarla kaplıydı ve kapıdan masaya kadar aşınmış bir yol uzanıyordu. Masanın yanında yeşil, cam bir lamba parlıyordu ve kitap raflarının tepelerine dizi dizi kâğıt fenerler asılmıştı. Bir gramofondan klasik ve cızırtılı bir müzik yükseliyordu. Kapının karşısındaki duvarın büyük kısmını, ocak kısmı titreşen ışığa kahverengimsi kızıl bir renk veren ipeksi bir telle örtülü bir şömine kaplıyordu. Yakındaki bir duvara eski usul bir çalı süpürgesi yaslanmıştı. Birkaç kitabın, bir çift geyik boynuzunun ve başka bir kedinin (canlı ama uykudaydı) ve anahtarlarla dolu çeşitli boylarda cam kavanozların durduğu şömine rafının üstüne bir kılıç –büyük ve gerçek bir kılıç– asılmıştı.

Adam üstü kâğıtlar, defterler ve mürekkep şişeleriyle dolu bir masanın arkasına yerleşirken rahatlamış görünüyordu ama Zachary hâlâ gergindi. Gergin ve tuhaf bir şekilde, biraz önce hissettiğinden daha sarhoş.

"Şimdi," dedi adam sarman kedi masanın köşesine yerleşip kehribar gözlerini Zachary'den bir an ayırmadan esnerken. "Kapınız neredeydi?"

"Central Park," dedi Zachary. Dili ağzının içinde ağırlaşmıştı ve sözcükleri biçimlendirmek zorlaşmaya başlamıştı. "Şu... kulüp insanları mı desem, onlar tarafından yok edilmişti. Hani şu liderleri kürk mantolu kutup ayısı kadın olan insanlar. Kadın beni çayla tehdit etti. Ve adının Dorian olduğunu söyleyen adamın başı belada olabilir mi? Bana genel merkezlerinden şunu aldırdı ama nedenini söylemedi."

Zachary kitabı paltosunun cebinden çıkarıp adama uzattı. Adam kaşlarını çatarak kitabı aldı. Açtı, sayfaları çevirdi ve kitabı tepeden izleyen Zachary Arapça metnin İngilizceye benzediğini fakat gözlerinin ona oyun oynuyor olabileceğini düşündü

çünkü lensleri batıyordu, acaba kedilere alerjisi olabilir miydi? O, dilinden emin olamadan adam kitabı geri kapatmıştı bile.

"Bu kitap buraya ait, bunun için teşekkürler," dedi adam kitabı geri uzatırken. "İstersen arkadaşın için saklayabilirsin."

Zachary kahverengi deri kaplı kitaba baktı.

"Birinin..." dedi kendi kendine konuşur gibi, "ne bileyim, onu kurtarıyor olması gerekmez mi?"

"Gerekir, bundan eminim," dedi adam. "Siz yanınızda eşlik edecek biri olmadan gidemezsiniz, bu yüzden Mirabel'in dönmesini beklemeniz gerekecek. Bu arada size kalacak bir yer ayarlayabilirim, istirahate ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz. Ancak önce sizden birkaç ek bilgi daha rica ediyorum. Adınız?"

"Şey... Zachary. Zachary Ezra Rawlins," dedi Zachary aklındaki sayısız sorudan birini sormak yerine itaatkâr bir tavırla.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Rawlins," dedi adam, Zachary'nin adını masanın üstündeki kütük defterlerinden birine yazarken. Cep saatine baktı ve saati de isminin yanına not etti. "Bana Bakıcı derler. Geçici girişinizin Central Park'ta olduğunu söylediniz, Amerika Birleşik Devletleri'nin New York şehrinin Manhattan semtinden bahsettiğinizi sanıyorum."

"Evet, o Central Park."

"Çok iyi," dedi Bakıcı kütük defterine bir şey daha not ederken. Haritaya benzer bir başka belgeyi de işaretledikten sonra masasından kalktı ve arkasında duran küçücük çekmeceli konsola yürüdü. Çekmecelerden birinden çıkardığı bir şeyi Zachary'ye uzattı. Uzun bir zincirin ucunda altın rengi, yuvarlak bir madalyon. Bir yüzünde bir arı, diğer yüzünde bir kalp vardı.

"Bu noktaya dönmek için yolunuzu bulmanız gerekirse –çoğu buraya Kalp der– bu size yolu gösterir."

Zachary madalyonu açınca iğnesi çılgın gibi dönen ve sadece kuzeyin olması gereken yerde bir işaret olan bir pusulayla karşılaştı.

"Mekke'nin yerini bilmeye ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu Bakıcı.

"Ah, hayır ama sağ olun. Ben agnostopaganım."

Bakıcı başını soru sorarcasına yatırdı.

"Spiritüel olan ama dindar olmayan kişi," diye açıkladı Zachary. Aklından geçenleri, yani onun kilisesinin; nefesini tutarak hikâye dinlemek, gece konserlerinin kulakları çınlatan kendinden geçme hali ve oyunlarda bölüm sonu canavarını öldüren düğmeye basmak olduğunu söylemedi. Ya da dininin yeni yağmış karın sessizliğine, özenle hazırlanmış bir kokteyle ve bir kitabın başlangıcından sonra ama sonundan önce bir yere gömülü olduğunu.

Biraz önce içtiği şeyin içinde tam olarak ne vardı acaba?

Bakıcı başını onaylar gibi salladı ve dikkatini yeniden dolaplara çevirip çekmecelerden birini açtı, içinden bir şey aldıktan sonra çekmeceyi geri kapattı.

"Benimle gelirseniz, Bay Rawlins," dedi odadan çıkarken. Zachary kediye baktı ama kedi ilgisiz bir tavırla gözlerini kapadı ve peşlerinden gitmedi.

Bakıcı ofisin kapısını kapattı ve Zachary'yi kitapla dolu koridorlardan birine soktu. Yer yer mumlar ve fenerlerle aydınlatılan bu koridor, bir tüneli anımsatan alçak ve yuvarlak tavanı ve belirgin bir kalıba uymayan dönüşleriyle, insanda daha fazla yer altı hissi uyandırıyordu. Zachary bir koridorun dallanarak başka koridorlara ve daha geniş odalara açıldığı ve sonra yeniden tünelvâri bir koridorla buluştuğu bu kapılar ve kitaplar labirentinde üçüncü kez saptıktan sonra pusulanın varlığına şükretti. Kayalarla birlikte kavislenen rafların ve edebiyata odaklı bir antika dükkânındaki gibi masaların, sandıkların ve sandalyelerin üstüne kitaplar istiflenmişti. İpek bir silindir

şapka takmış mermer bir büstün ve bir girintiye yerleştirilmiş kumaş kaplı bir koltuğun üstünde uyuyan bir kedinin önünden geçtiler. Zachary her an yeni birileriyle karşılaşmayı bekliyordu ama kimse yoktu. Belki de herkes uykudaydı ve Bakıcı gece vardiyasındaydı. Saat çok ilerlemiş olmalıydı.

İki tarafı ışık veren küçük fenerlerin serpiştirildiği kitap raflarıyla dolu bir kapıda durdular. Bakıcı kapının kilidini açtı ve Zachary'ye girmesini işaret etti.

"Odanın hali için özür..." Bakıcı durdu ve çatık kaşlarla özre hiç ihtiyacı olmayan odaya baktı.

Oda... şey, oda bir mağarada olması dışında, Zachary'nin hayal edebileceği en muhteşem otel odasıydı. Çoğu koyu yeşil renkte bol bol kadife vardı; koltuklar, misafir beklentisiyle açılıp hazırlanmış dört direkli karyoladan sarkan perdeler hep kadifeydi. Büyük bir çalışma masası ve çok sayıda okuma köşesi vardı. Duvarlar ve zemin kitap raflarının, çerçeveli sanat eserlerinin ve birbiriyle uyumsuz halıların arasından göz kırpan bir taş türüyle kaplıydı. Odaya samimi ve rahatın ötesine geçen bir hava hâkimdi. Şöminede bir ateş yanıyordu. Karyolanın yanındaki lambalar oda onu bekliyormuş gibi açıktı.

"Umarım hoşunuza gider," dedi Bakıcı ama az önceki şaşkınlığı tamamen geçmiş değildi.

"Harika," dedi Zachary.

"Banyoya arka taraftaki kapıdan geçiliyor," dedi Bakıcı o tarafı işaret ederek. "Mutfağa ise şöminenin yanındaki panelden erişebilirsiniz. Koridordaki ışık seviyesi sabah yükseltilecek. Lütfen kedilere yiyecek vermeyin. Anahtarınız." Bakıcı, Zachary'ye yine uzun bir zincirin ucunda asılı duran bir anahtar uzattı. "Bir talebiniz olursa lütfen sormaktan çekinmeyin, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Cübbesinden birkaç kalem ve dikdörtgen biçiminde bir kâğıt parçası çıkarıp bir şeyler yazdı. "İyi geceler, Bay Rawlins. Umarım rahat edersiniz." Dik-

dörtgen kâğıdı kapının yanındaki küçük bir panoya yerleştirdi, Zachary'nin önünde eğildi ve koridorda gözden kayboldu.

Zachary bir süre adamın arkasından baktıktan sonra plakadaki kâğıda döndü. Pirinç plakaya kıstırılmış fildişi rengi kâğıdın üstünde süslü harflerle şöyle yazıyordu:

Z. Rawlins.

Zachary o plakada kendisinden önce kaç ismin yer aldığını ve son konuğun üstünden ne kadar zaman geçtiğini merak ederek kapıyı kapattı. Birkaç saniyelik bir tereddüdün ardından kapıyı kilitledi.

Başını kapıya yaslayıp iç geçirdi.

Bu, gerçek olamazdı.

Kafasının içindeki ses, *ne o zaman?*, diye sordu ama Zachary'nin bir cevabı yoktu.

Boya lekeli paltosunu çıkarıp bir koltuğun üstüne attı. Banyoya girdi ve ellerini yıkayıp lenslerini çıkarmadan ve lavabonun üstündeki aynadaki yansımasının odağını kaybetmesini izlemeden önce, siyah beyaz yer karolarını ve pençe ayaklı küveti ancak fark etti. Lenslerini çöpe atarken onlar olmadan ne yapacağını merak etti ama daha acil kaygıları vardı.

Ana odadaki kadife ve ateş ışığının puslu görüntüsüne dönerken ayakkabılarını ayağından attı. Ceketini ve yeleğini karyolaya varmadan çıkarmayı başarmıştı ama daha fazla düğmeyle uğraşamadan uyuyakaldı. Keten çarşafların ve koyunyünü yastıkların onu bir bulut gibi içine çekmesine itiraz etmedi ve uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey, nihayet son bulan gece yaşananların uçucu bir karışımı, akıl sağlığından boyayı saçlarından nasıl çıkaracağına dair bir dizi konuda sorular ve kaygılardı. Sonra bir insan zaten rüyadayken nasıl uykuya dalar sorusuyla, hepsi silinip gitti.

TALİH VE FABLLAR

ANAHTAR KOLEKSİYONCUSU

Bir zamanlar anahtar koleksiyonu yapan bir adam varmış. Eski anahtarlar, yeni anahtarlar ve kırık anahtarlar. Kayıp anahtarlar, çalıntı anahtarlar ve iskelet anahtarlar.

Adam onları ceplerinde taşır ve kasabada yürürken şangırdayan zincirlere asarmış.

Kasabadaki herkes anahtar koleksiyoncusunu tanırmış.

Bazı insanlar onun bu alışkanlığını tuhaf bulurmuş ama anahtar koleksiyoncusu düşünceli bir havası ve hazır bir gülümsemesi olan sevecen bir adammış.

Biri anahtarını kaybettiği ya da kırdığı zaman, anahtar koleksiyoncusuna danışırmış ve adam genellikle ihtiyaçlarına uygun bir yedek bulabilirmiş. Böylesi genellikle yeni bir anahtar yaptırmaktan daha çabuk olurmuş.

Anahtar koleksiyoncusu birinin bir kapı, dolap ya da sandık için ihtiyacının olması ihtimaline karşı, en yaygın biçim ve boyuttaki anahtarları her zaman elinin altında bulundururmuş.

Anahtarları konusunda sahiplenici bir tutumu yokmuş. İhtiyaç duyulduğu zaman kolayca dağıtırmış.

(Gerçi çoğu zaman insanlar yeni bir anahtar yaptırır ve ödünç aldıkları anahtarı iade ederlermiş.)

İnsanlar koleksiyonuna katması için ona buldukları anahtarları ya da yedek anahtarları armağan ederlermiş. Seyahatteyken yanlarında geri getirecek anahtarlar –tuhaf biçimli ya da dişli– bulurlarmış.

(Adama anahtar koleksiyoncusu derlermiş ama toplama işine yardım edenlerin sayısı hiç az değilmiş.)

Zaman içinde anahtar koleksiyoncusunun taşıyamayacağı kadar çok anahtarı olmuş ve onları evinde sergilemeye başlamış. Anahtarları kurdelelere sıralayıp perde gibi pencerelere asıyor, raflara ya da çerçeveleyip duvarlara diziyormuş. En narin olanları camların altında ya da mücevherler için yapılmış kutularda saklıyormuş. Diğerleri benzer anahtarlarla üst üste yığıldıkları kovalarda ya da sepetlerde tutuluyormuş.

Uzun senelerin sonunda evin tamamı ağzına kadar anahtarla dolmuş. Artık dışarıya da –kapıların ve pencerelerin üstüne, evin dam saçaklarının arasına– asılır olmuşlar.

Anahtar koleksiyoncusunun evi yoldan kolayca seçilirmiş.

Bir gün kapısı çalınmış.

Anahtar koleksiyoncusu kapıyı açınca eşikte uzun pelerinli, hoş bir kadın bulmuş. Ne kadını ne de pelerininin kenarlarını süsleyen nakış türünü –koyu renkli bir kumaş üstüne altın rengi iple işlenmiş yıldız şeklinde çiçekler– daha önce görmüş. Pelerin uzun bir yolculuk için fazla narin görünüyormuş ama kadının uzun yoldan geldiğine şüphe yokmuş. Koleksiyoncu dışarıda ne bir at ne de araba görmüş ve kadının onları handa bıraktığına karar vermiş çünkü hiç kimse o kasabadan handa kalmadan geçmezmiş ve han adamın evine yakınmış.

"Bana anahtar biriktirdiğiniz söylendi," demiş kadın ona.

"Evet, biriktiriyorum," demiş koleksiyoncu zaten bariz olmasına rağmen. Durdukları kapının üstünde, adamın arkasındaki duvarda anahtarlar asılıymış ve masaların üstündeki kavanozlar, kâseler ve vazolar anahtarlarla doluymuş.

"Kilitli kalmış bir şeyi arıyorum. Sizdeki anahtarlar arasında o kilidi açan olur mu diye merak ettim."

Adam kadının aramasına yardım etmek için ne tür bir anahtar aradığını sormayı düşünmüş ama bir anahtarı tarif

etmenin ne kadar zor olduğunu bilirmiş. Bir anahtarı bulabilmek için önce kilidi anlamak gerekirmiş.

Böylece kadının evi aramasına izin vermiş. Ona her odayı, her dolabı ve anahtarların dizili olduğu kitap rafını göstermiş. Daha sık kullandığı için boş bir halde şarap ya da çay bekleyen birkaç parça dışında bütün çay fincanlarının ve şarap kadehlerinin dolu olduğu mutfağı.

Koleksiyoncu, kadına çay ikram etmiş ama kadın kibarca geri çevirmiş. Adam onu aramasıyla baş başa bırakıp kadının ona ihtiyaç duyması halinde bulabileceği ön salona yerleşip kitap okumaya başlamış.

Saatler sonra kadın, anahtar koleksiyoncusuna geri dönmüş.

"Burada yok," demiş. "Bakmama izin verdiğiniz için sağ olun."

"Arka bahçede de anahtarlar var," demiş koleksiyoncu ve kadını dışarı çıkarmış.

Bahçenin her köşesi gökkuşağı gibi rengârenk kurdelelere dizilmiş anahtarlarla süslüymüş. Ağaçlardan fiyonklarla bağlanmış anahtarlar sarkıyor, mineli saksı ve vazolarda anahtar buketleri sergileniyormuş. Küçük salıncaklarında anahtarların sallandığı, kuşsuz kafesler varmış. Bahçe yollarındaki parke taşlarına anahtarlar gömülüymüş. Fokurdayan bir çeşmenin içi dilekler gibi suyun altına batmış anahtarlarla doluymuş.

Hava kararmaya yüz tuttuğu için anahtar koleksiyoncusu fenerleri yakmış.

"Burası ne kadar güzel," demiş kadın. Bahçe anahtarlarını, heykellerin elinde tuttuğu, budanmış bahçe çalılarının etrafına sarılı anahtarları gözden geçirmeye başlamış. Yeni yeni çiçeklenen bir ağacın önünde durup kırmızı bir kurdelenin ucunda sallanan sayısız anahtardan birine uzanmış.

"O anahtar kilidinize uyar mı?" diye sormuş koleksiyoncu.

"Daha fazlası," demiş kadın. "Bu benim anahtarım. Uzun zaman önce kaybetmiştim. Size kadar gelmesine çok memnun oldum."

"Ben de size iade edebildiğime," demiş koleksiyoncu. Anahtarın kurdelesini çözmek için uzanmış ve sonra onu anahtarla birlikte kadının avucuna bırakmış.

Kadın, anahtar koleksiyoncusuna, "Size bunu ödemenin bir yolunu bulmalıyım," demiş.

"Buna gerek yok," demiş koleksiyoncu. "Kilitli kalan şeyinize kavuşmanıza yardım etmek benim için zevk."

"Ah," demiş kadın, "o bir şey değil, bir yer."

Sonra anahtarı, bel hizasında, karşısında bir kapı olsa anahtar deliğinin olacağı yükseklikte önünde tutmuş ve anahtarın bir kısmı gözden kaybolmuş. Anahtarı çevirince anahtar koleksiyoncusunun bahçesinin ortasında görünmez bir kapı aralanmış. Kadın kapıyı iterek iyice açmış.

Anahtar ve kurdelesi havada asılı kalmış.

Anahtar koleksiyoncusu kapıdan yüksek kemerli pencereleri olan altın rengi odaya bakmış. Büyük bir ziyafet için hazırlanmış sofralarda düzinelerce mum duruyormuş. Koleksiyoncu görünmeyen bir yerden gelen müzik sesini ve gülüşleri duymuş. Pencerelerden şelaleler ve dağlar, iki ayın aydınlattığı bir gökyüzü ve ışıldayan denizde yansıyan sayısız yıldız görünüyormuş.

Kadın uzun pelerinini altın rengi yer karolarına sürterek kapıdan geçmiş.

Anahtar koleksiyoncusu bahçesinde bakakalmış.

Kadın kurdelenin ucundaki anahtarı kilidinden çıkarmış.

Anahtar koleksiyoncusuna dönmüş. Bir elini davetkâr bir tavırla uzatıp ona içeri girmesini işaret etmiş.

Koleksiyoncu, kadını takip etmiş.

Kapı arkasından kapanmış.

Adamı bir daha gören olmamış.

Zachary Ezra Rawlins uzun süre önce ve çok uzakta uyandı ya da en azından öyle hissediyordu.

Yön duygusunu kaybetmiş ve sersemlemiş zihni, kendini kristal berraklığında çamurun içinden sürüklüyormuş gibi, bedeninin bir saniye gerisindeydi. Hâlâ sarhoşmuş ama yanlış yapıyormuş gibi.

Benzer bir his yaşadığı tek zaman, unutmayı tercih ettiği fazla chardonnay içeren bir geceydi ve şu anki hali o parlak, berrak beyaz şarap hissini çağrıştırmıştı: karıncalanır gibi, keskin ve biraz meşemsi. Yerden, düştüğünü hatırlamayarak kalkmak gibi.

Gözlerini ovalayarak bulanık odada etrafına baktı; çok büyük olması kafasını karıştır gibi oldu, sonra bir otelde olduğunu hatırladı ve önceki gecenin olayları pusun arasında yollarını bulurken oda bulanık görüşünde pıhtılaştı ve bir otelde olmadığını hatırlayıp paniğe kapılmaya başladı.

Kafasının içindeki ses, *nefes al*, dedi ve neyse ki dinledi, nefes alıp vermeye ve bunu tekrarlamaya odaklanmaya çalıştı.

Zachary gözlerini kapadı ama gerçeklik diğer duyularından içeri süzüldü. Oda çıtırdaması kesilmiş ateş, sandal ağacı ve esrarengiz, derin ve çıkaramadığı bir şey kokuyordu. Onu uyandırdığını tahmin ettiği uzak bir çınlama duyuluyordu. Yatak ve yastıklar marşmelov yumuşaklığındaydı. Merakı kaygısıyla sessiz bir savaşa tutuşarak nefes almasını zorlaştırdı

ama ciğerlerini yavaş ve düzenli nefesler almaya odaklarken merakı galip geldi ve gözlerini açtı.

Oda şimdi daha aydınlıktı. Kapının üstündeki taşa gömülü kehribar rengi camdan içeri koridordan gelen ışık süzülüyordu. Bu, Zachary'nin sabahtan çok akşamüstüne yakıştırdığı bir ışıktı. Odada hatırladığından daha fazla eşya vardı, koltukların yanındaki gramofonu ve şöminenin üstündeki eriyik mumları gözlüksüz bile seçebiliyordu. Şöminenin üstünde açık denizdeki bir gemi tablosu asılıydı.

Zachary gözlerini ovaladı ama oda aynı kaldı. Başka ne yapacağını bilemeyerek kendini zorla marşmelov yataktan yukarı çekti ve sabah rutininin bir benzerine başladı.

Çıkarıp attığı giysileri boyadan ve kirden kaskatı bir halde, banyoda buldu. Burada çamaşır yıkama servisi var mıydı acaba? Nedense kirli çamaşır kaygıları onu durumun gerçekliğine sürükledi, rüyalar ve halüsinasyonlar muhtemelen bu tür dünyevi sorunlar içermezdi. "Yeni çoraplara ihtiyacım olabilir" düşüncesini içeren tek bir rüya hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Banyo da hatırladığından daha fazla şeyle doluydu: Aynalı bir dolapta bir diş fırçası, metal tüp içinde diş macunu, özenle etiketlenmiş birkaç krem, yağ kavanozu ve aralarında tarçın ve burbon kokulu bir tıraş losyonu buldu.

Küvetin yanında ayrı bir duş vardı. Zachary altın rengi boyayı saçlarından yıkamak, teninden kazımak için elinden geleni yaptı. Şık tabaklar içinde, her şey onun koku tercihlerine göre düzenlenmiş gibi, hepsi ağaç ya da reçine kokan çeşitli sabunlar vardı.

Zachary bir havluya sarınarak odanın geri kalanını inceledi ve terli ve boya lekeli takım elbisesinin dışında giyecek bir şey aradı.

Bir duvarda, alakasız bir şifonyerin yanında yükselen bir dolap vardı. Sadece giyecek bir şeyler yoktu, seçenekler de sunulmuştu. Çekmeceler kazaklar, çoraplar ve iç çamaşırlarıyla

doluydu, dolapta gömlek ve pantolonlar asılıydı. Her şey doğal liflerden, elde yapılmış gibi görünüyordu, hiç etiket yoktu. Zachary kahverengi keten bir pantolonun üstüne ahşap düğmeleri cilalı, yosun yeşili, yakasız bir gömlek giydi. Ona en sevdiği kazaklarından birini hatırlatan el örgüsü, gri bir kazak seçti. Gardırobun yerinde sayısız ayakkabı duruyordu ve elbette ayağına uydular. Bu, Zachary'nin canını giysilerin uymasından daha fazla sıktı çünkü sonuçta çoğu bol ve ayarlanabilir parçalardı ve üstüne göreydiler ama bu, Zachary'nin standardın zayıf tarafında kalmasından kaynaklanıyordu. Ama ayakkabılar ürkütücüydü. Özellikle onun ayağına göre yapılmış gibi görünen bir çift kahverengi süet ayakkabı seçti.

Kafasının içindeki ses, *belki sen uyurken ayak ölçen ve ayakkabı yapan cüceleri vardır,* dedi.

Zachary cevaben, *ben seni sağduyunun sesi sanıyordum, kafa sesi,* diye düşündü ama karşılık alamadı.

Oda anahtarını, pusulasını ve anlık bir tereddüdün ardından Dorian'ın kılıcını boynuna geri taktı. O burada, aşağıdayken yukarıda neler olmuş olabileceğiyle ilgili kaygılarını zihninin arka tarafına itmeye çalıştı. Dikkatini dağıtmak için odada etrafına baktı ama pek iyi göremiyordu. Yakından bakınca her şey netti ama bu, her defasında sadece birkaç adımlık mesafeyi keşfetmek, mekânı küçük yudumlar halinde sindirmek anlamına geliyordu.

Raflardan birinden bir kitap alırken aklına muhtemelen bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümü olan bir hikâye geldi: Okunacak bir sürü şey vardı ama gözlüğü yoktu.

Yine de kitabın rastgele bir sayfasını açtı ve sözcüklerin gayet temiz ve net seçildiğini gördü.

Zachary kafasını kaldırdı. Yatak, duvarlardaki tablolar, şömine, her şey oftalmolojik miyop ve astigmat kokteylinin dünyanın üstüne saçtığı bariz bulanıklığın arkasına gizlenmişti. Tekrar elindeki kitaba baktı.

Bu bir şiir kitabıydı. Dickinson, diye düşündü. Son derece okunaklı ve puntonun küçüklüğüne rağmen, minicik noktalara ve ufacık virgüllere kadar keskin bir yazı tarzıydı.

Kitabı elinden bırakıp bir başkasını aldı. Yine aynıydı, yazı son derece okunaklıydı. Zachary kitabı rafa geri bıraktı. Dorian için Koleksiyoncular Kulübü'nden çıkardığı kahverengi deri kaplı kitabın durduğu masaya yürüdü. Söz konusu hile her neyse çizimleri ve Arap harflerini de netleştirecek mi diye şansını deneyecekti ama kitabın isminin olduğu sayfayı açtığında sadece kıvrımlı çizimler netlik kazanmakla kalmamış, kitabın ismi de İngilizceye dönmüştü. Açık, okunaklı ve süslü harflerle,

Talih ve Fabllar

yazıyordu ama kesinlikle İngilizceydi. Belki de farklı dillerde basılmıştı ama kendisi daha önce fark etmemişti diye düşünerek, sayfaları çevirdikçe karşısında hep aynı tanıdık alfabeyi buldu.

Kitabı elinden bırakırken başı yine hafif hafif dönmeye başlamıştı. En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlamıyordu. Partide mi yemişti? Parti gerçekten daha bir önceki gece miydi? Bakıcı'nın şöminenin yakınında mutfakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı.

Hâlâ bulanık olan şöminenin yanında (gerçi üstündeki tabloda yer alan geminin kaptan ve mürettebatının, geri kalan her detayı son derece gerçekçi olan deniz manzarasının ortasında, tavşanlardan oluştuğunu bu mesafeden bile görebiliyordu) taşa monte edilmiş bir dolap kapağına benzeyen ve yanında küçük bir düğme olan bir panel vardı.

Zachary kapıyı açınca içinde küçük, kalın bir kitap ve üstüne katlı bir not kâğıdı kondurulmuş bir kutu olan, servis asansörüne benzeyen bir odacıkla karşılaştı. Kartı aldı.

Selamlar, Bay Rawlins. Hoş geldiniz.

Misafirliğinizden hoşnut kalacağınızı umuyoruz.

Herhangi bir ikram talebiniz ya da arzunuz olması halinde, servis sistemimizi kullanmaktan lütfen çekinmeyin. Tasarımının olabildiğince kullanışlı olması hedeflendi.

-Talebinizi bir karta yazın. Kitap, ikramlarımızdan seçme başlıklar içeriyor ama adı geçen seçeneklerin size tercihlerinizi dayatmasına izin vermeyin. İmkânlarımız dâhilinde olduğu sürece her isteğinizi sizin için hazırlamaktan memnuniyet duyarız.

-İstek kartınızı yemek asansörüne koyun. Kapağı kapatın ve talebinizi Mutfak'a göndermek için düğmeye basın.

-Atıştırmalıklarınız hazırlanıp size gönderilecektir. Bir zil sesi gelişini haber verecek.

-Lütfen bittiği zaman, ihtiyaç duyulmayan ya da kullanılmayan tabakları vesaire aynı yoldan geri gönderin.

-Odanızda olmadığınız zamanlarda Liman'ın çeşitli alanlarından Mutfak'a ek erişim mümkündür.

-Herhangi bir sorunuz varsa lütfen taleplerinize onları da ekleyin. Cevaplamak için elimizden geleni yapacağız.

Teşekkürler ve bir kez daha, misafirliğinizden hoşnut kalacağınızı umuyoruz.

–Mutfak

Kutunun içinde bir dizi benzer not kartı ve bir dolma kalem vardı. Zachary gördüğü en uzun menüyü içeren kitabı karıştırdı: bölümler ve tarz, lezzet, doku, ısı ve kıtaların bölgesel mutfaklarına göre çapraz referanslar da içerecek şekilde düzenlenmiş listeler.

Zachary kitabı kapattı, bir kart aldı ve biraz düşündükten sonra, *Merhaba* ve *zarif karşılamanız için teşekkürler* yazdıktan

sonra kremalı ve şekerli kahve, bir kek ya da kruvasan, hangisi varsa, rica etti. Kartı yemek asansörüne koydu, kapıyı kapattı ve düğmeye bastı. Işık yandı, yumuşak, mekanik bir ses duyuldu ve bir asansörün minyatür versiyonu olan araç vızıldadı.

Zachary dikkatini yeniden odaya ve kitaplara çevirdi ama daha bir dakika içinde, duvardan bir zil sesi geldi. Kapıyı açarken bir şeyi yanlış yaptığını ya da hem kek hem kruvasanlarının tükenmiş olabileceğini düşündü ama asansörün içinde dumanı tüten bir kahvedanlık, boş bir fincan, bir küp şeker kâsesi ve ısıtılmış minik bir sütlüğün yanında, sıcak tatlı çöreklerle (farklı çeşnili üç kek, hem tereyağlı hem çikolatalı kruvasan, elma ve keçi peyniriyle doldurulmuş gibi görünen kat kat bir çörek) dolu bir sepet buldu. Ayrıca soğutulmuş bir şişe gazlı su ve katlarının arasına sarı bir çiçeğin sıkıştırıldığı kumaş bir peçete de vardı.

Yine bir kartta limonlu haşhaş tohumlu kekin glütensiz olduğu belirtiliyor ve herhangi bir beslenme kısıtlaması varsa onları haberdar etmesi rica ediliyordu. Ayrıca çilek ya da bal ister miydi diye soruluyordu.

Zachary kahvesini doldurup şeker ve krema eklerken tatlı çörek sepetine baktı. Kahve alıştığından daha sert bir harmandı ama pürüzsüz ve mükemmeldi, tıpkı harikalarla dolu çörek sepetindeki her şey gibi. Her zaman gazlı suyun sadece köpükleri yüzünden daha havalı göründüğünü düşünmesine rağmen, su bile özellikle lezzetliydi.

Burası neresiydi acaba?

Zachary kahve ve karbonhidrat yardımıyla zihnini netleştirmeye çalışarak enfes ama bulanık görünen çöreklerini ve kahvesini çalışma masasına taşıdı. Dorian'ın kitabını açtı. Sayfaları yavaş yavaş çevirdi. Eski usul çizimler, aralara serpiştirilmiş tamamı renkli sayfalar vardı ve başlıklar kitaba bir masal kitabı havası veriyordu. "Kız ve Kuş Tüyü" başlıklı bölümden birkaç sayfa okuduktan sonra başa döndü ama o

sırada kitabın sırt kısmının altından kayan bir anahtar tıngırdayarak masaya düştü.

Yuvarlak bir başı ve tek bir dişi olan, iskelet tipi uzun ve ince bir anahtardı. Kitabın cildinin içine, sayfaların ve derinin altına yapıştırılmış gibi biraz yapışkandı.

Zachary, Dorian'ın kitabın mı, anahtarın mı, yoksa her ikisinin de mi peşinde olduğunu merak etti.

Kitabı tekrar açtı, içinde Dorian'ın ona partide, karanlıkta anlattığı hikâyeyi de içeren ilk bölümü okudu. Ancak ne yazık ki hikâye farenin Kader'in kalbiyle ne yaptığı konusunu aydınlatmamıştı. Hikâyeyi okumak, sabahın bu erken saatinde nasıl baş edeceğini bilmediği karmaşık duyguları ayaklandırınca kitabı kapattı, anahtarı boynundaki zincire, oda anahtarının yanına taktı ve gri boğazlı kazağı giydi. Kazağın kalın el örgüsü; anahtarları, pusulayı ve kılıcı iplerin arasında kamufle ediyor ve birbirlerine çarpıp şangırdamalarını önlüyordu. Zachary kazağın sedir ağacı gibi kokmasını beklerdi ama hafif bir pankek kokusu aldı.

Anlık bir dürtüyle Mutfak'a bir not yazıp kirli çamaşır meselesini sordu.

Temizlenmesi gereken her şeyi bize gönderin, lütfen, Bay Rawlins.

cevabı geldi.

Zachary boya lekeli takım elbisesini becerebildiğince düzgün bir şekilde yemek asansörüne yerleştirdi ve aşağı gönderdi.

Birkaç saniye sonra zil yine çaldı ve bu noktada Zachary artık kıyafetlerinin çoktan temizlenmiş olmasına şaşırmazdı ama asansörde takım elbise yerine ceplerinde unuttuğu şeyleri buldu: otel anahtarı, cüzdanı ve biri Dorian'ın notu, diğeri üstünde bir zamanlar bir burbon adıyken şimdi harfleri dağılmış el yazısı bir kelime olan bir bilet olmak üzere, iki kâğıt

parçası. Zachary her şeyi şöminenin üstüne, tavşan korsanların altına bıraktı.

Eski askerî tarzda, bir sürü tokası olan, soluk zeytin rengi bir postacı çantası buldu. *Talih ve Fabllar*'ı özenle peçetenin içine sardığı bir kekle birlikte çantanın içine koydu ve dağınık yatağını kısmen düzelttikten sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve girişin yolunu bulmak için harekete geçti. Bakıcı oraya Kalp demişti.

Üç köşe döndükten sonra, çaresiz, pusulasına danıştı. Koridorlar daha öncekinden farklı, daha aydınlık görünüyordu; ışık değişmişti. Kitapların arasına lambalar yerleştirilmişti ve tavanlardan ampuller sarkıyordu. Kesişme noktalarında gaz lambalarına benzer ışıklar vardı. Merdivenler vardı ama Zachary hiç merdiven hatırlamadığı için hiçbirini denemedi. Zeminin tamamının yansımalı bir havuzun içine gömülü olması dışında kütüphaneye benzeyen, uzun masalar ve yeşil cam lambalarla dolu, geniş, açık bir odadan geçti. Alanı geçebilmek ya da masa adalarına ulaşabilmek için yürüyüş yolları yerden yükseltilerek kuru kalmaları sağlanmıştı. Zachary dikkatle suya bakan bir kedi gördü ve hayvanın bakışlarını takip edince kedinin dikkatli bakışları altında tek başına yüzen turuncu süs havuzu balığını gördü.

Burası Zachary'nin *Tatlı Hüzünler*'i okurken zihninde canlandırdığından çok farklıydı.

Her şeyden önce, daha büyüktü. Baktığı hiçbir yönde çok uzağı göremese de sonsuza dek sürdüğü hissine kapılıyordu. Nasıl tarif edeceğini bile bilmiyordu. Bir metro sistemine taşınmış bir sanat müzesine ve ağzına kadar dolu bir kütüphaneye benziyordu.

Burası Zachary'ye her şeyden çok üniversite kampüsünü hatırlatıyordu. Farklı alanları birbirine bağlayan uzun yürüyüş yolları, bitmek bilmeyen kitap rafları ve adını koyamadığı bir

şey, mimari bir özellikten çok bir his. Öğrenmeye, hikâyelere ve sırlara ayrılmış bir yerde altta yatan bir özen ve çalışma arzusu.

Gerçi görünüşe bakılırsa tek öğrenci Zachary'ydi. En azından kedi olmayan tek öğrenci.

Havuzlu okuma odasının ve kapaklarının tamamı mavi renkli kitaplarla yarı yarıya dolu bir koridorun ardından, Zachary onu evren saatinin olduğu katedralimsi girişe ulaştıran son bir dönüş daha yaptı. Kimi yere yığılmış olsa da avizeler daha parlaktı. İpe benzeyen, mavili, kırmızılı, yeşilli uzun kablolar ve zincirlerle asılmışlardı (ya da asılmamışlardı). Zachary bunu daha önce fark etmemişti. Karolar daha renkli ama zedelenmiş ve soluk görünüyordu. Bazı kısımları duvar resimlerine benziyordu ama çok fazla parça eksildiği için temaları anlamak mümkün değildi. Sarkaç odanın ortasında sallanıyordu. Asansörün kapısı kapalıydı ama Bakıcı'nın ofisinin kapısı şimdi ardına kadar açıktı ve bir koltuğun üstünde, ona bakan sarman kedi görünüyordu.

Zachary kapıyı tıklatamadan, Bakıcı kafasını masadan kaldırmadan, "Günaydın, Bay Rawlins," dedi. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Uyudum, teşekkürler," dedi Zachary. Çok fazla sorusu vardı ama bir yerden başlamalıydı. "Herkes nerede?"

"Şu anda tek misafir sizsiniz," dedi Bakıcı ama yazmayı sürdürdü.

"Ama... buranın hiç sakini yok mu?"

"Şu anda hayır. Başka bir ihtiyacınız var mı?"

Bakıcı gözlerini kitaptan kaldırmadığı için Zachary aklındaki en belirgin soruyu sordu.

"Fazla rastgele olacak ama buralarda bir yerde yedek gözlüğünüz olabilir mi?"

Bakıcı kafasını kaldırdı ve kalemi elinden bıraktı.

"Çok özür dilerim," dedi ayağa kalkarken. Odanın karşı tarafına, bir sürü çekmecesi olan dosya dolaplarına yürüdü.

"Keşke bunu dün gece sorsaydınız. Elimde uyacak bir şeyler olmalı. Miyop musunuz hipermetrop mu?"

"İki gözümde de astigmat ve miyop var ama güçlü bir miyop gözlüğü işimi görür."

Bakıcı birkaç çekmeceyi açıp kapattıktan sonra Zachary'ye içinde çoğu tel çerçeveli olmak üzere, aralarında kalın çerçeveli birkaç çeşidin ve bir tane kemik çerçevelinin de olduğu gözlüklerle dolu bir kutu uzattı.

"Bunlardan birinin işinizi göreceğini umarım," dedi Bakıcı. Zachary farklı gözlükleri denerken o, masasına ve yazısına geri döndü. Gözlüklerin ilki çok sıkıydı ama çoğu yüzüne uygun ve reçetesine şaşırtıcı bir şekilde yakındı. Zachary bakırımsı bir renkte, dikdörtgen camlı bir gözlükte karar kıldı.

"Bunlar harika, teşekkürler," dedi kutuyu Bakıcı'ya geri uzatırken.

"Burada kaldığınız sürece sizde kalabilir. Bu sabah size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Şey... Mirabel döndü mü acaba?" diye sordu Zachary.

Bir kez daha, Bakıcı'nın yüzünden tatsız bir ifade geçer gibi oldu ama bu o kadar kısa sürdü ki Zachary emin olamadı. Bakıcı ve Mirabel'in arasının çok iyi olmadığını tahmin etti.

"Henüz değil," dedi Bakıcı düşüncesini ele vermeyen bir ses tonuyla. "Beklerken boş vaktinizde etrafı keşfedebilirsiniz. Kilit olan her kapının kilitli kalmasını rica ediyorum. Geldiği zaman... Mirabel'e burada olduğunuz bilgisini iletirim."

"Teşekkürler."

"Güzel bir gün dilerim, Bay Rawlins."

Zachary oradan ayrılması gerektiği mesajını aldı ve artık görüşünü düzelten gözlükleri olduğu için detayları fark ederek koridora döndü. Burası ufalanıp çökmeye bir nefes uzak görünüyordu. Dönen gezegenler, tıklayan saatler, iyimserlik ve iplerle bir arada tutuluyormuş gibiydi.

Bir yanı Bakıcı'yı sorguya çekmek istiyordu ama önceki gece yaptıkları konuşma ışığında, daha büyük bir parçası adımlarını dikkatli atmasını yeğliyordu. Belki de Mirabel şey konusunda... şey, her konuda daha konuşkan davranırdı. Tabii ne zaman gelirse. Zachary vahşi şeylerin maskeli kralını hatırladı ve onu burada hayal edemedi.

Zachary ilerlemek için başka bir koridor seçti. Bu seferkinde taşa oyulmuş raflar, çay fincanları, şişeler ve tek tek boya kalemlerinin yanı sıra kitapların yığıldığı düzensiz gözler vardı. Bu koridorda, bazıları odasındaki denize açılmış tavşan tablosunu yapan ressamın elinden çıkmış gibi görünen tablolar da vardı. Aralarında yakasından kol ağızlarına kadar her biri farklı zamanları gösteren küçük saatler şeklinde bir sürü düğmeyle kaplı bir palto giymiş genç bir adamın portresi dikkat çekiyordu. Bir diğeri, ay ışığında, altın rengi yapraklarıyla sadece bir ağacın canlı durduğu çıplak bir ormanın resmiydi. Üçüncü bir tablo, bir meyve ve şarap natürmortuydu ama elmalar kuş kafesi şeklinde oyulmuştu ve içlerinde küçük kırmızı kuşlar vardı.

Zachary üstlerinde isim etiketi olmayan birkaç kapıyı yokladı fakat çoğu kilitliydi.

Bebek evinin nerede olduğunu, gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Daha bunu düşünür düşünmez raflardan birinde oyuncak bir bebek gördü.

Yıldızlardan yapılma bir sabahlığa sarınmış bir kadın gibi boyanmış tek bir bebek. Gözleri kapalıydı ama basitçe boyanmış ağzı bir gülümsemeyle bükülmüştü ve hilal şeklindeki birkaç fırça darbesi yüzüne beklenti dolu bir sükûnet ifadesi katmıştı. Bir doğum günü pastasının mumlarını üflemeden önce, gözler kapatıldığında oluşan ifade gibi. Bebek Zachary'ye annesinin *kokeshi* tarzı bebeklerini hatırlatacak şekilde yontulmuştu ama sonra yuvarlatılmış belinin etrafında iyi gizlenmiş

bir çizgi buldu ve daha çok Rus matruşkalarını hatırlattığına karar verdi. Bebeği büyük bir dikkatle çevirerek üst yarısını alt yarısından ayırdı.

Yıldızlı sabahlıklı kadının içinde bir baykuş vardı.

Baykuşun içinde bu kez altın rengi giysili, gözleri açık bir başka kadın.

Altın rengi giysili kadının içinde gözleri ondan bir önceki kadının giysisiyle aynı tonda bir kedi.

Kedinin içinde uzun, kıvırcık saçlı ve gök mavisi elbiseli, gözleri açık ama ona bakan insandan çok arkasındaki bir şeyle ilgilenir gibi hafif yana doğru bakan küçük bir kız.

En küçük bebek ise gerçek boyutunda bir arıydı.

Koridorun taşa kırmızı kadife perdelerin çekildiği ucunda bir şey –bir kediden daha büyük bir şey– kıpırdadı ama Zachary baktığında hiçbir şey yoktu. Bebeklerin yarılarını tek tek birleştirdi ve onları tek bir insanın içinde kapalı bırakmak yerine rafa sıra halinde dizdikten sonra yoluna devam etti.

O kadar çok mum vardı ki kâğıt, deri ve taş kokularına bir miktar duman hissinin karıştığı yumuşak ve tatlı bir bal mumu kokusu her şeye sinmişti. Zachary eriyikleri daha önce damlamış mumların izlerini taşıyan taşa akan, bir düzineden fazla fitilin titreştiği bir şamdanın önünden geçerken, *burada kimse yoksa bu mumları kim yakıyor?* diye düşündü.

Bir kapı, duvarlarında detaylı oymalar olan yuvarlak bir kapıya açılıyordu. Yerde tek bir lamba duruyordu ve Zachary etrafında yürürken, lambanın ışığı oymaların farklı kısımlarına vurup oralardaki resim ve metinleri aydınlatıyordu ama Zachary hikâyenin tamamını okuyamadı.

Zachary koridor asansörün yakınındaki mermer gibi çok yüksek tavanlı bir bahçeye açılana kadar yürümeye devam etti. Bankların, çeşmelerin üstüne bırakılmış, heykellerin yanına yığılmış kitapların üstüne güneşe benzer bir ışık saçılıyordu. Bir tilki heykelinin ve her an devrilebilecek bir kar topu yığınına

benzeyen bir başka heykelin önünden geçti. Odanın ortasında ona bir çay bahçesini anımsatan, etrafı kısmen çevrili bir alan gördü. İçeride banklar ve taştan bir sandalyeye oturtulmuş gerçek boyutlarda bir kadın heykeli vardı. Kadının elbisesi son derece gerçekçi bir havayla oyulmuş dalgalarla sandalyeden aşağı dökülüyordu ve her yerde, kucağında, kollarında, elbisesinin katları ve buklelerinin kıvrımları arasında arılar vardı. Arılar kadından farklı ve daha sıcak renkte bir taştan oyulmuşlardı ve heykelden bağımsız görünüyorlardı. Zachary arılardan birini eline aldı, sonra geri bıraktı. Kadın önüne bakıyordu ve avuçları yukarı bakan elleri, bir kitap okuyormuş gibi açık duruyordu.

Heykelin ayaklarının dibinde, bir sunu gibi, yarıya kadar koyu renkli bir sıvıyla dolu, etrafı arılarla çevrili bir kadeh duruyordu.

"Kaçıracağımı biliyordum," dedi bir ses Zachary'nin arkasından.

Zachary döndü. Sesini tanımasa partideki kadın olduğunu asla tahmin edemezdi. Koyu renk peruğundan kurtulmuş gür ve dalgalı saçları, pembenin diplerde nar rengiyle başlayıp omuzlarında bale pabucu tonuyla son bulan farklı tonlarına boyanmıştı. Koyu renk gözlerinin etrafında altın yaldız izleri vardı. Zachary'nin tahmin ettiğinden daha büyüktü, Zachary ondan birkaç yaş daha büyük olduğunu düşünmüştü ama daha fazla da olabilirdi. Kot pantolon, uzun bağcıklı yüksek siyah botlar ve koyunluktan giysiliğe geçerken mümkün olan en az zamanı harcamış gibi görünen krem rengi bir kazak giymişti ve hepsi bir araya gelince, ortaya zorlamadan uzak bir zarafet çıkmıştı. Boynuna sıralanmış kat kat zincirlerde bir dizi anahtar, Zachary'nin pusulası gibi bir madalyon ve bir kuş kafatasına benzeyen, gümüş bir şey asılıydı. Bir şekilde, kuyruğu olmadan da Max gibi görünüyordu.

"Neyi kaçıracağını?" diye sordu Zachary.

"Her yıl, bu zamanlar biri ona bir kadeh şarap bırakır," dedi pembe saçlı kadın heykelin ayaklarının dibindeki kadehi işaret ederek. "Onca çabama rağmen kimin yaptığını hiç göremedim. Gizem bir yıl daha sürecek."

"Sen Mirabel'sin."

"Demek ünüm benden hızlı hareket ediyor," dedi Mirabel. "Her zaman bunu söylemek istemişimdir. Tanışmadık, değil mi? Sen Zachary Ezra Rawlins'sin ve ben sana Ezra diyeceğim çünkü hoşuma gidiyor."

"Sen bana Ezra dersen ben de sana Max derim."

"Anlaştık," dedi kadın bir film yıldızı gülümsemesiyle. "Otelden eşyalarını aldım, Ezra. Seni aramaya gelmeden önce ofise bıraktım. Muhtemelen bir kedi güvende tutmak için üstlerine tünemiştir bile. Ayrıca bahsi geçen otelden çıkışını da yaptım ve tamamlayamadığımız için sana bir dans borçluyum. Sen ve şu adı her neyse, aranız nasıl?"

"Dorian mı?"

"Sana adının *Dorian* olduğunu mu söyledi? Ne kadar Oscar Wilde yalakası bir davranış, oysa ben drama kaşlarının ve asık suratının yeterince kötü olduğunu sanırdım. Ona Bay *Smith* diye hitap etmemi istemişti, senden daha fazla hoşlanmış olmalı."

"Şey, adı her neyse, şu anda burada değil," dedi Zachary. "O insanların elinde."

Mirabel'in gülümsemesi silindi. Yüzünü kaplayan endişe, Zachary'nin zihninin arka tarafına itmeye çabaladığı kaygıyı ikiye katladı.

"Kimin elinde?" diye sorsa da Zachary cevabı zaten bildiğini görebiliyordu.

"Boyalı ve cübbeli insanlar, Koleksiyoncular Kulübü, her kimlerse. O insanlar," diye eklerken gümüş kılıcı kazağının altından çekti ve kılıç kazağa takılınca küfretti. İtiraf etmek istemeyeceği kadar keyifsiz olduğunu o zaman fark etti.

Mirabel hiçbir şey demedi ama kaşlarını çatarak Zachary'nin arkasında kalan arılı ve kitabı eksik kadının heykeline baktı.

Zachary cevabı duymak istememesine rağmen sordu. "Yoksa çoktan öldü mü?"

"Ölmediyse de tek bir nedeni vardır," dedi Mirabel dikkatini heykelden ayırmadan.

"Neymiş o?"

"Onu yem olarak kullanmaları." Mirabel heykelin yanına gitti ve gizemli kadehi yerden aldı. Bir an düşündükten sonra dudaklarına götürüp tamamını içti. Boş kadehi yerine bırakıp Zachary'ye döndü.

"Gidip onu kurtaralım mı, Ezra?"

TALİH VE FABLLAR

KIZ VE KUŞ TÜYÜ

Bir zamanlar evlenmesi gereken prensle evlenmeyi reddeden bir prenses vardı. Ailesi onu reddedince prenses krallığını terk etti, mücevherlerini ve uzun saçlarını takas ederek önce komşu krallığa, oradan bir sonraki krallığa geçti ve en nihayet onların ötesindeki kralsız ülkeye ulaşıp orada kaldı.

Dikiş dikmekte becerikli olduğu için terzisi olmayan bir kasabada bir dükkân açtı. Eskiden prenses olduğunu kimse bilmiyordu ama zaten burası, daha önce ne olduğunuzla ilgili soruların sorulmadığı bir yerdi.

"Bu ülkenin hiç kralı oldu mu?" diye sordu en iyi müşterilerinden biri olan ve uzun yıllardır orada yaşayan ama artık gözleri iyi görmediği için giysi tamirlerini kendi yapamayan yaşlı kadına.

"Ah, evet," dedi yaşlı kadın. "Hâlâ da var."

"Öyle mi?" Bu, prensesi çok şaşırttı çünkü daha önce böyle bir şey duymamıştı.

"Baykuş Kral," dedi yaşlı kadın. "Gölün ötesindeki dağda yaşar. Geleceği görür."

Prenses, yaşlı kadının onunla şakalaştığını düşündü çünkü gölün ötesindeki dağda ağaçlar, kar ve kurtlar dışında hiçbir şey yoktu. Baykuş Kral, Gece Rüzgârı Binicisi ya da Yıldızsız Deniz gibi, uykudan önce anlatılan masallardan olmalıydı. Prenses eski monarşi hakkında başka soru sormadı.

Birkaç sene sonra prenses kasabanın demircisiyle yakınlaştı ve çok geçmeden evlendiler. Bir gece geç saatte, prenses ona eskiden bir prenses olduğunu, büyüdüğü şatoyu, nakışlı ipek yastıklar üstünde uyuyan küçük köpekleri ve bitişik krallığın evlenmeyi reddettiği fare suratlı prensini anlattı.

Demirci güldü ve ona inanmadı. Ona terzi değil, ozan olması gerektiğini söyleyerek beli ile kalçasının arasındaki kıvrımı öptü ama sonrasında ona hep prenses diye hitap etti.

Bir çocukları oldu, kocaman gözlü, tiz çığlıklar atan bir kız. Ebe onun gördüğü en gürültücü bebek olduğunu söyledi. Kız kötü talih anlamına gelen aysız bir gecede dünyaya geldi.

Bir hafta sonra demirci hayatını kaybetti.

Prenses o günden sonra kötü talih, lanetler ve bebeğinin geleceği hakkında hiç olmadığı kadar endişelendi. Yaşlı kadına akıl danıştı, kadın ona bebeği böyle şeyleri görebilen Baykuş Kral'a götürmesini salık verdi. Kötü talihli bir çocuksa ne yapılacağını en iyi o bilirdi.

Prenses bunu saçma buldu ama çocuk büyüdükçe durduk yerde çığlıklar atar ve iri gözlerini boşluğa dikip uzun saatler boyunca bakar olmuştu.

"Prenses!" dedi kız kelimeleri öğrenmeye başlayacak kadar büyüdüğü bir gün, annesine. "Prenses!" diye tekrarladı küçük eliyle annesinin dizini sıvazlayarak.

"Sana o kelimeyi kim öğretti?" diye sordu prenses.

"Babam," dedi küçük kız.

Böylece prenses, kızı Baykuş Kralı görmeye götürdü.

Gölün ötesindeki dağın eteklerine kadar arabayla gidip sonra da arabacının itirazlarına rağmen eski patikayı tırmandılar. Uzun bir tırmanış oldu ama gün aydınlıktı, kurtlar uykudaydı ve belki de kurtlar sadece insanların konuştuğu, aslında olmayan şeylerdi. Prenses arada bir dinlenmek için duruyor, küçük kız karla oynuyordu. Bazen patikada önlerini görmeleri çok

zorlaşıyordu ama yol üst üste yığılmış taşlar ve bir zamanlar altın rengi olması muhtemel, solmuş flamalarla işaretlenmişti.

Bir süre sonra prenses ve kızı yüksek ağaçların oluşturduğu bir sayvanın altında gizli bir açıklığa vardılar.

Açıklıkta yükselen yapı bir zamanlar bir şato olabilirdi ama şimdi biri hariç kuleleri yıkılmış ve ufalanan duvarları asmalara sarılı bir harabeye dönmüştü.

Kapının yanındaki fenerler yanıktı.

İçerisi prensesin bir zamanlar yaşadığı şatoya hayli benziyordu ama burası daha tozlu ve karanlıktı. Duvarlarda kartal başlı ejderhaların, çiçeklerin ve arıların süslediği duvar halıları asılıydı.

"Burada kal," dedi prenses, kıza onu bir zamanlar ihtişamlı ve etkileyici olduklarını düşündüren mobilyaların çevrelediği tozlu bir halıya yerleştirirken.

Annesi üst kata bakarken, kız kendini halılar hakkında hikâyeler uydurarak, hayaletlerle konuşarak oyaladı çünkü şato hayaletlerle doluydu ve bir süredir bir çocuk görmedikleri için etrafını sarmışlardı.

Sonra kızın gözüne bir şey takıldı. Paytak adımlarla nesneye yaklaştı ve kız tek kuş tüyünü yerden alırken hayaletler onu seyrettiler ve bu kadar küçük bir kızın böyle sihirli bir *tılsımı kullanabilmesine* hayret ettiler ama kız ne kullanma ne de tılsım sözcüklerini biliyordu, bu yüzden hayaletleri duymazdan gelerek önce tüyü yemeyi denedi, sonra da yemeye uygun olmadığına karar verip cebine attı.

Bunlar olurken prenses kapısının üstünde bir taç işareti olan bir oda bulmuştu.

Kapıyı açıp hâlâ ayakta olan tek kuleye girdi. Burada çoğu karanlıkta kalan, çok yukarıdan süzülen ışığın taş zeminin ortasında yumuşak bir aydınlık bıraktığı bir oda buldu. Odaya girdi ve ışığın içinde durdu.

"Ne diliyorsun?" dedi karanlığın içinden, dört bir yandan gelen bir ses.

"Kızımın geleceğini bilmek istiyorum," dedi prenses, başka birçok dileği olduğu için bunun sorunun gerçek cevabı olmadığını düşünerek. Ama onu buraya getiren kızıydı ve bu yüzden onu sormuştu.

"Kızı göreyim," dedi ses.

Prenses gidip kızını aldı. Küçük kız yeni edindiği hayalet arkadaşlarından ayrılacağını fark edince ağladı ama onların da peşleri sıra merdivenleri tırmandığını görünce, gülerek el çırptı.

Prenses, kızı kuledeki odaya taşıdı.

"Yalnız," dedi karanlıktan gelen ses.

Prenses tereddüt etti ama sonra kızı ışığın içine bıraktı, koridora çıktı ve omzunu sıvazlayıp endişelenmemesini söylerlerken bile göremediği hayaletlerin ortasında beklemeye koyuldu.

Kuledeki odanın içinde küçük kız karanlığa, karanlık kıza baktı.

Kızın baktığı gölgelerin arasından uzun boylu bir adam vücudu ve bir baykuş kafasına sahip bir karaltı çıktı. İri yuvarlak gözleri kıza dikiliydi.

"Merhaba," dedi kız.

"Merhaba," dedi Baykuş Kral.

Bir süre sonra kapı açıldı ve prenses içeri girince, kızını ışık havuzunun ortasında tek başına otururken buldu.

"Bu çocuğun bir geleceği yok," dedi karanlık.

Prenses bunun dışında nasıl bir cevap istediğine karar vermeye çalışarak çatık kaşlarla kıza baktı. İlk kez, krallığından hiç ayrılmamış ve farklı tercihler yapmış olmayı diliyordu.

Belki de kızı orada, o şatoda bırakabilir ve kasabadakilere kızı kurtların kaptığını söyleyebilirdi. Eşyalarını toplayıp oradan taşınabilir ve sıfırdan başlayabilirdi.

"Bana bir söz ver," dedi karanlık, prensese.

"Ne istersen," dedi prenses ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Büyüdüğü zaman onu bana geri getir."

Prenses iç geçirdi, başını tamam der gibi salladı, karşı koyan çocuğu şatodan çıkarıp dağdan indirdi ve küçük evlerine geri götürdü.

Bunu izleyen yıllarda, prenses bazen sözünü düşündü, bazen unuttu ve bazen her şey bir rüya mıydı diye merak etti. Sonuçta kızı kötü talihli bir çocuk değildi, yürüyecek kadar büyüdüğü zaman nadiren çığlık atar olmuştu, artık boşluğa bakakalmıyordu ve çoğu insandan daha şanslı görünüyordu.

(Kızın beliyle kalçasının arasında kuş tüyüne benzeyen bir leke vardı ama annesi ne nereden geldiğini ne de ne zamandır orada olduğunu hatırlıyordu.)

Prenses şatoyu hatırladığı ve verdiği sözün gerçek geldiği günlerde kendine bir gün dağa geri döneceğini, kızı da yanında götüreceğini, hiçbir şey olmasa iyi bir yürüyüş olacağını ve bir şato varsa ne yapacağına zamanı gelince karar vereceğini tekrarlıyordu.

Kız büyüyemeden prenses hastalandı ve öldü.

Çok geçmeden kızı ortadan kayboldu. Kasabada kimse şaşırmadı.

"Her zaman vahşi bir kızdı," dedi yaşlı olacak kadar uzun yaşamış kadınlar.

Dünya artık o zamanki gibi değildi ama gölün yakınındaki o kasabada dağdaki şato hakkında hikâyeler anlatılmaya devam ediyordu.

Bu hikâyelerden birinde, kız hayal meyal hatırladığı şatonun yolunu buluyor ve rüya gördüğünü sanıyordu. Şato boştu.

Bir başka versiyonda kız hayal meyal hatırladığı ve rüyasında gördüğünü sandığı şatonun yolunu buluyordu. Kapıyı çalıyordu.

Kapı artık göremediği ama onu karşılamaya çıkmış hayaletler tarafından ardına kadar açılıyordu.

Kapı arkasından kapanıyor ve kızdan bir daha hiç haber alınamıyordu.

En nadir anlatılan hikâyede kız bir rüyadan hayal meyal hatırlar gibi olduğu bir şatonun geri getirileceğinin sözünün verildiği ama sözün sahibinin o olmadığı bir yerin yolunu buluyordu.

Geldiğinde fenerler parlıyordu.

Kapı o çalamadan açılmıştı.

Kız artık rüyasına ait olmadığından emin olduğu tanıdık merdiveni tırmanıyordu. Daha önce de geçtiği koridorda ilerliyordu.

Üstünde taç resmi olan kapı açıktı. Kız içeri giriyordu.

"Geri döndün demek," diyordu karanlık.

Kız hiçbir şey söylemiyordu. Rüya olmadığından emin olduğu şeyin bu kısmı, hayaletlerden daha çok aklında kalmıştı. Bu oda. Bu ses.

Ama korkmuyordu.

Karanlığın içinden baykuş kafalı adam çıkıyordu. Kızın hatırladığı kadar uzun boylu değildi.

"Merhaba," diyordu kız.

"Merhaba," diyordu Baykuş Kral.

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Hayaletler neler olabileceğini merak ederek ve kızın kalbinde duran, göremediği ama kıpırdadığını hissettiği kuş tüyüne şaşkınlık ve merakla bakarak koridordan izliyorlardı.

"Burada üç gece kal," diyordu Baykuş Kral artık bir kız olmayan kıza.

"O zaman beni özgür bırakacak mısın?" diye soruyordu kız, aslında kastettiği bu olmasa da.

"O zaman sen gitmek istemeyeceksin," diyordu Baykuş Kral ve Baykuş Kral'ın sadece gerçeği söylediğini herkes bilirdi.

Kız orada bir gece geçiriyordu, sonra bir gece daha. İkinci gecenin sonunda hayaletleri yine görebiliyordu. Üçüncü gece artık gitme arzusu kalmamıştı. Yuvasını bulan hangi insan gitmek isterdi ki?

Kız hâlâ orada.

Zachary Ezra Rawlins, Mirabel'in peşinde daha önce fark etmediği holler arasında keskin dönüşler yapan geçitlerden ve aslında kapı olduğunu fark etmediği kapılardan geçti. Cam bir zeminin üstünde ilerlerken yavaşladı ve ayaklarının altında kalan, kitaplarla dolu koridora baktı ama sonra yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Kalp'e geri dönmeleri Zachary'nin tahmin ettiğinden daha kısa sürmüştü. Mirabel beklediği gibi asansöre gitmek yerine üstünde gri bir deri ceketin ve siyah bir postacı çantasının asılı durduğu avize yığınlarından birine yaklaştı.

"Paltoya ihtiyacım olacak mı?" dedi Zachary, Mirabel ceketi giyerken. Boya lekeli paltosunu almak için odasına gitmeyi düşünürken paltoyu temizlenmesi için Mutfak'a göndermeyi unuttuğunu fark etti.

Sol tarafından bir miyavlama yükseldi ve sesin geldiği yöne bakınca Bakıcı'nın ofisinin kapı girişinde oturan sarman kediyi gördü. Kedinin arkasında, Bakıcı masasında bir şeyler yazıyordu ama kaleminin kâğıdın üstündeki hareketinin hiç kesilmemesine rağmen, gözlüklerinin üstünden dikkatle onları izliyordu. Zachary tam el sallayacakken vazgeçti.

"Ah," dedi Mirabel kediyi de Bakıcı'yı da yok sayarak ve Zachary'nin keten pantolonunu ve boğazlı kazağını süzerek. "Muhtemelen, haydi sana bir palto bulalım. Çantanı bırakmalısın." Mirabel asansöre en yakın koridora girdi ve içi paltolar, şapkalar, daktilolar, kutular dolusu kurşun ve tükenmez kalem,

kırık heykel parçalarıyla dolu karmakarışık bir dolabın kapısını açtı. Dirseklerinde kahverengi yamalar olan avcı yeşili yün paltoyu, kusursuz durumdaki bir ikinci el mağazası hazinesi gibi, kaosun ortasından çekip aldı ve yerde duran ve kalan tek gözünde kederli bir bakışla botlarına bakan, ufalanmaya başlamış büstün üstünden atlayarak Zachary'ye uzattı. "Bu sana olur," dedi ve elbette palto tam Zachary'ye göreydi.

Zachary, Mirabel'in peşinde ışıldayan ön odaya açılan kapıdan geçti. Mirabel orada asansörün düğmesine bastı. Düğme aydınlandı ve ok dikkatini aşağıya çevirdi.

"İçtin mi?" diye sordu Mirabel beklerlerken.

"Ne?"

Mirabel zarların karşısında, küçük sıvı kadehinin olduğu duvarı işaret etti.

"İçtin mi?" diye tekrarladı.

"Ah, evet... evet, içtim."

"İyi," dedi Mirabel.

"Başka seçeneğim var mıydı?"

"Dökebilirdin, kadehi odanın diğer tarafına taşıyabilirdin ya da daha bir sürü şey. Ama içmeyen kimse burada kalmadı."

Asansör çınladı ve kapıları kayarak açıldı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Zachary. Mirabel kadife sıralardan birine, Zachary de karşısına oturdu. Aynı asansör olduğundan emindi ama her yerine boya akıttığından da emindi. Oysa kadife sıralar yıpranmış ama lekesizdiler.

"Ben mi?" dedi Mirabel. "Hiçbir şey."

"Orada mı bıraktın?"

"Hayır, ben bunların hiçbiri yapmadım. Ne zar olayını ne de *beni iç* kısmını. Giriş sınavı."

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Zachary.

"Ben aşağıda doğdum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, gerçekten değil. Bir Norveç orman kedisinin on sekiz ay üstünde oturduğu altın bir yumurtadan çıktım. Kedi benden hâlâ nefret eder." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Evet, *gerçekten*."

"Üzgünüm," dedi Zachary. "Bütün bunlar... biraz fazla."

"Hayır, asıl ben üzgünüm," dedi Mirabel. "Bu işin ortasına atıldığın için üzgün olduğumu söylerdim ama işin aslı, varlığın için minnettarım." Çantasından bir sigara kutusu çıkarıp açtı ve Zachary'ye uzattı. Zachary sigara içmediğini söylemeye hazırlanırken kutunun her biri farklı renklerde minik yuvarlak şekerlerle dolu olduğunu fark etti. "Bir hikâye ister misin? Kendini daha iyi hissettirir ve sadece asansördeyken işe yarar."

"Şaka yapıyorsun," dedi Zachary. Naneli gibi görünen açık pembe bir şeker aldı.

Mirabel ona gülümsedi. Kendine bir tane almadan kutuyu kaldırdı.

Zachary şekeri dilinin üstüne koydu. Haklıydı, şeker naneliydi. Hayır, çelik. Soğuk çelik.

Hikâye kulaklarından çok kafasında yankılandı, sözcükler hem vardı hem yoktu, resimler, hisler ve ilerledikçe başlangıçtaki nane ve metal tadından kan, şeker ve yaz havasına dönüşen tatlar. Sonra bitiverdi.

"Neydi bu?" diye sordu Zachary.

"Bir hikâye," dedi Mirabel. "Bana anlatmayı deneyebilirsin ama tercüme etmenin zor olduğunu biliyorum."

"Sanki..." Zachary kafasının içinde gerçekten, yarısı hatırlanan bir masal gibi bir hikâye bırakan, kısa süreli ve tuhaf tecrübeyi sindirmeye çalıştı. "Bir şövalye vardı, hani şu parlak zırhlılardan. Bir sürü insan onu çok seviyordu ama o hiçbirini sevmiyordu ve kırdığı kalpler yüzünden kötü hissettiği için kırdığı her kalbe karşılık tenine bir kalp resmi kazıyordu. Kollarında, bacaklarında ve göğsünde sıra sıra dağlanmış kalp

vardı. Sonra hiç beklemediği biriyle tanıştı ve... Sonrasında ne oldu, hatırlamıyorum."

"Kalp kıran şövalyeler ve şövalyeleri kıran kalpler," dedi Mirabel.

"Biliyor musun?"

"Hayır, hepsi farklıdır. Ama benzer ögeleri var. Hangi şekli alırlarsa alsınlar, bütün hikâyelerin benzer ögeleri olur. Eskiden bir şeyken sonra o şey değişir. Sonuçta hikâyeler değişimden ibarettir."

"Bunlar nereden çıktı?"

"Seneler önce bir kavanoz dolusu buldum. Yanında hep bir kitap taşımak gibi, elimin altında olmaları hoşuma gidiyor ve her zaman kitap da bulundururum."

Zachary dilinde şövalye ve kalplerinin bıraktığı tatla, bu pembe saçlı esrarengiz kadına baktı.

"Bu ne?" diye sordu. Her şeyi kastetmişti ve kadının anlayacağını ummuştu.

"Bu soruya hiçbir zaman tatmin edici bir cevap bulamayacağım, Ezra," dedi ve duyguya eşlik eden gülümsemesi hüzünlüydü. "Burası bir tavşan deliği. Tavşan deliğine bir kez girdikten sonra hayatta kalmanın sırrını bilmek ister misin?"

Zachary başını evet der gibi sallayınca Mirabel öne eğildi. Gözlerinin etrafı altın rengine boyanmıştı.

"Tavşan olmak," diye fısıldadı.

Zachary ona baktı ve o bakışma sırasında biraz daha sakin hissettiğini fark etti.

"New Orleans'ta kapımı sen boyadın," dedi. "Ben çocukken."

"Evet. Ve açarsın sandım. Bu bir litmus testi. Boyanmış bir kapıyı açmayı deneyecek kadar inanıyorsan açılacağı yere inanma ihtimalin de yüksektir."

Asansör sarsılarak durdu.

"Çok hızlı oldu," dedi Zachary. Zaman kavramı onu büsbütün terk etmiyorsa inişi bunun en az üç katı daha uzun

sürmüştü. Belki de şeker hikâyesinin erimesi sandığından daha fazla zaman almıştı.

"Ona acelemiz olduğunu söyledim," dedi Mirabel.

Asansör kapısı asma fenerleriyle, Zachary'nin önceki günden hatırladığı taş sütunlu merdivene benzeyen bir yere açıldı.

"Soru," dedi.

Merdiveni tırmanırlarken, "Daha bir sürü olacak," dedi Mirabel. "Yazmaya başlasan iyi olabilir."

"Tam olarak neredeyiz?"

"İki aradayız," dedi Mirabel. "Henüz New York'ta değiliz, kastettiğin buysa. Ama öte yandan, artık *orada* da değiliz. Bu asansörün bir uzantısı, merdivenlerin olduğu ve insanların durmadan yürüdüğü zamanlardan kalma. Ya da düştüğü. Ya da sadece bir kapının olduğu. Bilmiyorum, çok fazla kayıt yok. Bazen burada merdiven olmuyor ama asansör uzun süredir burada. Zamanın yerini mekânın aldığı dört boyutlu bir küp gibi. Yoksa dört boyutlu küpler her ikisi için de mi geçerli? Hatırlamıyorum, kendimden utandım."

Merdivenlerin tepesinde, taşa yerleştirilmiş bir kapının önünde durdular. Üstünde hiçbir süs ya da simge olmayan basit bir ahşap kapıydı. Mirabel anahtarlardan birini boynundan çıkarıp kilidi açtı.

"Umarım arkasına yine bir kitaplık yaslamamışlardır," dedi kapıyı birkaç santim iterken. Sonra durdu ve aradan içeri baktıktan sonra biraz daha itti. "Çabuk," dedi Zachary'ye ve onu da arkasından çekip kapıyı kapattı.

Zachary arkasına baktığında orada artık bir kapı yoktu, sadece bir duvar vardı.

"Ara," dedi Mirabel ve Zachary o zaman, duvarda boya çatlağı kadar ince çizgilerin çevrelediği kapıyı, anahtar deliği olduğu daha anlaşılır olan bir işaretin üstünde kalan ve daha çok, boya bulaşığı gibi görünen incelikli gölgeleme ürünü kapı kolunu fark etti.

"Bu bir kapı mı?" diye sordu.

"Bu acil durumlar için gizli bir kapı. Kimsenin bulmasını beklemiyorum ama her ihtimale karşı kilitli tutuyorum. Henüz bulmamalarına şaşırıyorum ama buraya sık sık gelirim ve muhtemelen kitapla alakalı farklı bir nedenden olduğunu sanıyorlar. Kitap yerleri kapılara karşı daha açık. Aynı yerde çok fazla hikâye yoğunlaştığı için olsa gerek."

Zachary etrafına baktı. Çıplak duvar dilimi, bazıları tanıdık gelen ama nedenini çıkaramadığı kırmızı işaretlerle etiketlenmiş kitaplarla tıka basa dolu ahşap kitaplıkların arasına sıkışmıştı. Mirabel ona ilerlemesini işaret etti ve kitap yığınlarının yanından ayrılıp çoğunun üstü kitaplarla, birinin üstü plaklarla ve başka işaretlerle dolu masaların ve sessizce bakınan birkaç insanın olduğu daha geniş bir alana geçerlerken Zachary burasının ona neden tanıdık geldiğini anladı.

"Strand'de miyiz?" diye sordu geniş basamakları tırmanırlarken.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu Mirabel. "Üstünde 'Strand' ve 'Yirmi Dokuz Kilometre Boyunca Kitap' yazan şu büyük kırmızı tabela mı? O sayı bana hiç doğru gelmiyor, daha fazlası olduğuna bahse girebilirim."

Zachary kocaman kitap dükkânının yeni çıkanlarla, çok satanlarla, personelin seçimi masalarıyla ve büyük çantalarla –bir sürü çanta– dolu kalabalık ana katını tanımıştı. Aşağıda bir yerde kalan kitapla kaplı alana benzediğini ama onun daha küçük ölçeklisi olduğunu fark etmişti. Tıpkı rastgele bir kokunun tecrübeyi tam anlamıyla yakalayamasa da hatırlanan bir lezzet hissini uyandırması gibi.

Masaların, alışverişçilerin ve kasalardaki uzun sıraların arasından geçtiler ve çok geçmeden soğuk bir rüzgârın estiği kaldırıma çıkmışlardı bile. Zachary içeri dönmeyi çok isterdi çünkü kitaplar oradaydı ve üstündeki keten pantolon ocak karı ve eriyik kar için tasarlanmamıştı.

"Çok uzun bir yürüyüş olacağını sanmam," dedi Mirabel. "Bugün bu kadar şairane olduğu için üzgünüm."

"Bu kadar ne?" dedi Zachary onu doğru duyduğundan emin olamayarak.

"Şairane," dedi Mirabel. "Hava durumu yani. Şiir gibi. Her kelimenin aynı anda birden fazla anlama geldiği ve her şeyin mecaz olduğu bir şiir. Anlam sıkışarak ritme, sese ve cümlelerin arasındaki boşluklara dönüşüyor. Her şey soğuk ve rüzgâr gibi, çok yoğun ve keskin."

"Dışarısı çok soğuk demen yeterli olabilirdi."

"*Olabilirdi.*"

Sokaklara vuran ışık, akşamüstü güneşini hatırlatmıştı. Yayaların arasından geçerek Broadway'den yukarı Union Square'e yürüdükten sonra sağa saptılar ve Zachary tanıdık Manhattan işaretlerini kaybetti. Şehrin haritası zihninde dağılıp hiçliğe ve nehre uzanan ızgara şeklinde bloklara dönüşmüştü. Mirabel yayalardan kaçınmak konusunda ondan daha başarılıydı.

"Önce bir yere uğramamız gerekiyor," dedi bir binanın önünde durup, kapıyı açarken. Kat kat paltolar ve atkılara sarılı bir çiftin çıkması için kapıyı açık tuttu.

"Ciddi misin?" dedi Zachary kafasını kaldırıp, her köşe başında rastlanan yeşil deniz kızı simgesine bakarak. "*Kahve* molası mı veriyoruz?"

"Benim cephaneliğimde kafein önemli bir silahtır," dedi Mirabel içeri girip, kısa sipariş kuyruğundaki yerini alırken. "Ne istersin?"

Zachary iç geçirdi.

Mirabel, "Ben ısmarlıyorum," diye üsteledi ve kolunu dürttü. Zachary kadının parmaksız el örgüsü eldivenlerini giydiğini fark etmemişti. Kendi buz kesmiş parmakları da bir çift eldivene hayır demezdi.

"Küçük, yağsız sütlü, matcha yeşil çay *latte*," dedi Zachary sıcak bir içeceğin havanın soğuk şiirine karşı iyi bir fikir olmasına canı sıkılarak.

"Tamamdır," dedi Mirabel onu Starbucks siparişiyle değerlendirir gibi başını sallayarak. Zachary, matcha ve köpüğün onun hakkında ne anlatacağından emin değildi.

Eriyik kar suyu yüzünden ıslanmış zeminde kahve sırası beklerken her şey normal görünüyordu. Özenle etiketlenmiş unlu mamullerle dolu cam dolap. Köşelerde oturmuş, dizüstü bilgisayarlarına bakan insanlar.

Fazla normaldi. Endişe vericiydi ve Zachary'nin başını döndürüyordu ve belki de insan bir kez harikalar diyarına gidince orada kalmalıydı çünkü gerçek dünyada ve sonrasında diğer dünyada hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Ölümden sonraki dünya. Bilgisayarlarında bir şeyler yazan belki öğrenci, belki yazar tiplere ayaklarının kat kat altında, kitaplar ve hikâyelerle dolu bir yeraltı hazinesi olduğunu anlatsa ona inanırlar mıydı acaba? İnanmazlardı. Zachary inanmazdı. İnandığından emin değildi. Onu her şeyi olağanüstü bir halüsinasyon olarak bir kenara itmekten alıkoyan tek şey yanında duran pembe saçlı kadındı. Seyahat kupalarıyla dolu bir rafı incelemekle meşgul olan Mirabel'in başının arka tarafına baktı. Kulaklarında sayısız gümüş halka vardı. Kulağının arkasında belki iki santim uzunluğunda çizgi halinde bir yara izi vardı. Saçının dipleri, kahverenginin partide taktığı peruğa yakın koyu bir tonunda çıkmaya başlamıştı. Belki de partiye kendi kılığında gitmişti. Zachary onu başkasıyla konuşurken görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Kadının ondan başka kimseyle etkileşim kurup kurmadığını.

Bir kişi hakkında bu kadar fazla detay uydurmuş olamazdı. Hayal ürünü kadınlar muhtemelen Starbucks'ta kahve siparişi veremezlerdi.

Kasanın arkasındaki kız dosdoğru Mirabel'e bakarak siparişini sorunca Zachary rahat bir nefes aldı.

"Büyük boy ballı yıldız tozu, kremasız olsun," dedi Mirabel ve Zachary bir an onu yanlış duyduğunu sandı ama kasadaki kız siparişi ekrana hiç soru sormadan girdi. "Ve küçük boy, yağsız sütlü, matcha yeşil çay *latte*."

"İsim?"

"Zelda," dedi Mirabel.

Sonra kasiyerin söylediği tutarı nakit ödeyip para üstünü bahşiş kavanozuna attı. Zachary onu tezgâhın diğer ucuna kadar takip etti.

"Sipariş ettiğin ne?" diye sordu.

"Bilgi," dedi Mirabel ama ayrıntıya girmedi. "Gizli menüden çok fazla insan faydalanmıyor, sen de fark ettin mi?"

"Ben kara tahtalarında kendilerini küçümseyen menüler yazılı olan bağımsız kahve dükkânlarına giderim."

"Buna rağmen detaylı Starbucks siparişin hazırdı."

Barista, "Zelda," diye seslenerek tezgâhın üstüne iki bardak bıraktı.

"Prenses Zelda mı yoksa Fitzgerald'ın Zelda'sı mı?" diye sordu Zachary, Mirabel içeceklerini alırken.

"İkisinden de biraz," dedi Mirabel ve küçük bardağı ona uzattı. "Haydi, cesaretimizi toplayıp şiire geri dönelim."

Dışarı çıktıklarında ışık solmaya başlamış, hava biraz daha soğumuştu. Zachary bardağını iki eliyle birden tutarak aşırı sıcak, yeşil köpükten bir yudum aldı.

"Gerçekten ne sipariş ettin?" diye sordu yürümeye başlayınca.

"Soya sütlü, ballı ve vanilyalı Earl Grey çay," dedi Mirabel bardağını havaya kaldırarak. "Ama bunun için sipariş verdim." Altına keçeli kalemle yazılmış numarayı Zachary'nin de görebilmesi için bardağı havaya kaldırdı: *721909*

Zachary, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Görürsün."

Bir sonraki bloka vardıklarında ışık bir gün batımı kızılına bürünerek iyice azalmıştı.

Zachary sorularını kafasında ayıklamaya çalışarak, "Dorian'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu. Belki de sorularını saklamak için bir defter ya da onun gibi bir şey edinmeliydi, kafasına öyle hızlı girip çıkıyorlardı ki. Hızla soğuyan *latte*'sinden bir yudum daha aldı.

"Bir keresinde beni öldürmeye çalıştı," dedi Mirabel.

"Ne yapmaya çalıştı dedin?" dedi Zachary, Mirabel kaldırımın ortasında dururken.

"İşte başlıyoruz."

Zachary ağaçların sıralandığı sokağı tanımamıştı bile. Koleksiyoncular Kulübü tabelasını taşıyan bina normal, dost canlısı ve belki biraz uğursuz görünüyordu ama bu daha çok blokta hiç insan olmamasıyla alakalıydı.

"Onunla işin bitti mi?" diye sordu Mirabel bardağını işaret ederek. Zachary *latte*'sinden son bir yudum alıp bardağı ona uzattı. Mirabel her iki bardağı da merdivenlerin yanındaki bir kar kümesinin üstüne bıraktı.

"Koleksiyoncular Kulübü adında, buraya yakında sayılabilecek bir yer daha var," diye açıkladı kapıya yaklaşırlarken.

"Öyle mi?" dedi Zachary. Mirabel'e bir planı olup olmadığını sormamanın pişmanlığını yaşıyordu.

"Orası pul koleksiyoncularının."

Mirabel tokmağı çevirince kapı Zachary'nin şaşkın bakışları altında açılıverdi. Küçük ön oda, duvardaki küçük bir ekranın yanındaki kırmızı ışık dışında karanlıktı. Bir alarm sistemi olmalıydı.

Mirabel tuş takımında 7-2-1-9-0-9 rakamlarını tuşladı.

Işık yeşile döndü.

Mirabel ikinci kapıyı açtı.

Hol loştu, yüksek pencerelerden süzülen morumsu ışık kapı tokmaklarının asılı olduğu kurdeleleri açık mavi bir renge boyuyordu. Zachary'nin hatırladığından daha fazlaydılar.

Mirabel'e Starbucks'ta alarmın şifresini sipariş etmeyi nasıl becerdiğini ve *bir keresinde beni öldürmeye çalıştı* sözüyle tam olarak neyi kastettiğini sormak istedi ama sessizliğin daha doğru olacağına karar verdi. Sonra kapı kollarını taşıyan kurdelelerden birini çekerek onu tavana tutturulduğu yerden kopardı. Kurdele birbirine çarpan kapı tokmaklarından yükselen çan seslerini anımsatan kakofoni eşliğinde yere düştü.

Sessizlik buraya kadardı.

"Kapı zilini çalsan da olurmuş," dedi Zachary.

"Çalsam bizi içeri almazlardı," dedi Mirabel. Yerden rengi yeşile çalan bakırımsı bir tokmak alıp etiketine baktı. Zachary etikette yazanları tersten okudu: *Tofino, British Columbia, Kanada, 8.7.05*. Mirabel kurdelelere parmaklarını bir arpın tellerinde dolaştırır gibi dokunarak yürümeye devam ederken, "Ve alarmı sadece kimse nöbette olmadığı zamanlarda kurarlar," diye ekledi. "Bütün bu kapıları düşünebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Zachary dürüstçe. Çok fazlaydılar. Geçerken etiketleri okumaya devam etti. *Mumbai, Hindistan, 2.12.13. Helsinki, Finlandiya, 9.2.10. Tunus, Tunus, 1.4.01.*

"Çoğu daha kapanmadan kayboldu, anlarsın ya," dedi Mirabel. "Unutuldular ve kilitlendiler. Zaman da onlar kadar hasar verdi, eksik kısımları tamamlıyorlar."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Kahire ve Tokyo'da da benzer binaları var ama hangi kalıntının nereye gideceğini belirleyen bir düzen olduğunu sanmıyorum. Bunlar dekoratif olanlar, kutularda daha bir sürü var. Yakılamayan bütün parçalar."

Sesi o kadar hüzünlüydü ki Zachary ne diyeceğini bilemedi. Konuşmadan merdiveni tırmanmaya başladılar. Üstlerindeki pencerelerden günün son ışıkları süzülüyordu.

"Onun burada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Zachary. Bu gerçekten bir kurtarma görevi miydi yoksa Mirabel'in karanlığın arkasına gizlenerek burada olmak için başka nedenleri mi vardı acaba? Bu boşluk fazla şüpheli gelmeye başlamıştı. Fazla elverişli.

"Bunun bir tuzak olabileceğinden mi endişelisin, Ezra?" dedi Mirabel tam sahanlığa saparlarken.

Zachary, "Ya sen, *Max?*" diye karşılık verdi.

"Bunun için fazla akıllı olduğumuzdan eminim," dedi Mirabel ama sonra tam üst basamaklara ulaşacakken bir anda durdu.

Zachary kızın gözlerini takip ederek ikinci katın koridorunda, gittikçe azalan ışıkta bir karaltı gibi karşılarında duran şeyi gördü. Dorian'ın bedeni olduğu açıkça belli olan bir gölge tavana asılmış, aşağıdaki kapı tokmakları gibi, açık renkli kurdeleler ağına dolanmış bir halde sergileniyordu.

TALİH VE FABLLAR

DÜNYANIN UCUNDAKİ HAN

Bir hancı ücra bir dört yol ağzında bir han işletiyordu. Biraz ötede, dağın yukarısında bir köy ve farklı istikametlerde, çoğuna gidip gelmek için, özellikle kış aylarında, daha kolay yolları olan şehirler vardı ama hancı, gezginler için fenerlerini yıl boyu açık tutardı. Yaz aylarında han neredeyse dolu olur ve çiçeklenen asmalarla kaplanırdı ama ülkenin bu kısmında kışlar uzundu.

Hancı dul ve çocuksuz olduğu için vaktinin büyük kısmını tek başına handa geçirirdi. Zaman zaman erzak almak ya da tavernada bir şeyler içmek için köye giderdi ama zaman ilerledikçe bunu daha nadir yapmaya başladı çünkü köye her ziyaretinde iyi niyetli biri boştaki şu kadını ya da boştaki şu adamı ya da eli yüzü düzgün köy sakinlerinden farklı kombinasyonları önermeye başlar, hancı içkisini bitirir bitirmez dostlarına teşekkür eder ve dağın ve handaki yalnızlığının yolunu tutardı.

Sonra, yıllardır yaşamadıkları şiddette fırtınaların koptuğu bir kış geldi. Tek bir seyyah bile yola düşmeye cesaret edemedi. Rüzgâr sık sık söndürse de hancı fenerleri yanık tutmak için büyük çaba harcadı ve rüzgârın onu da çalmadığı zamanlarda dumanın dışarıdan görülebilmesi için ana şöminede her zaman ateş olmasına dikkat etti.

Geceler uzun, fırtınalar sertti. Kar dağ yollarını kapatmıştı. Hancı köye gidemiyordu ama erzakı sağlamdı. Çorba

ve güveç pişiriyordu. Ateşin yanında oturuyor ve hep okumak istediği kitapları okuyordu. Hanın odalarını gelmeyen gezginler için hazır tutuyordu. Viski ve şarap içiyordu. Daha fazla kitap okudu. Zaman geçip fırtınaların arkası kesilmeyince odalardan sadece ateşe en yakın olanları hazır tutmaya başladı. Bazen konuklar olsa aklından bile geçiremeyeceği bir şey yapıyor ve odasına çekilmek yerine ateşin başında bir koltukta uyuyordu. Ama rüzgâr ve soğuktan başka gelen giden yoktu ve han her geçen gün biraz daha ev gibi gelmeye başladı. Hancı o zaman, hanın ev halinin eskisinden daha boş geldiğini fark etti ama bu düşüncenin üstünde çok fazla durmadı.

Bir gece, hancı yanında bir kadeh şarap, kucağında açık bir kitapla ateşin başındaki koltuğunda uyurken kapı vuruldu.

Uyanan hancı önce rüzgâr sandı çünkü rüzgâr kışın büyük kısmını kapıları, pencereleri ve çatıyı tıklatarak geçirmişti ama kapı rüzgârdan olamayacak kadar istikrarlı bir şekilde tekrar çaldı.

Hancının kapıyı açması, kapıyı kapalı tutmakta ısrar eden buz nedeniyle her zamankinden uzun sürdü. Buz nihayet pes edince içeri önce yanında biraz karla rüzgâr girdi ve karın ardından gezgin geldi.

Hancı dikkatini başka fikirleri olan rüzgârla savaşarak kapıyı geri kapatmaya vermeden önce, sadece başlıklı bir pelerin gördü. Havayla ilgili bir yorum yaptı ama içeri girmesine izin verilmemesine hiddetlenen rüzgârın öfkeli uluması sesini bastırdı.

Kapı kapanıp önlem olarak sürgü çekildikten sonra hancı, seyyahı layıkıyla selamlamak için arkasına döndü.

Karşısında duran kadına bakarken bu havada bu yolları aşacak kadar cesur ya da aptal olan bir insandan ne beklediğini bilmiyordu ama bu olmadığı kesindi. Ay ışığı gibi açık tenli, gece siyahı pelerini kadar koyu renk gözlü, dudakları soğuktan morarmış bir kadın. Yeni konuklarına sarf ettiği

standart karşılama sözcüklerinin ve cana yakın yorumların tamamı aklından silinen hancı, kadına bakakaldı.

Kadın bir şey –belki bir selamlama sözcüğü, belki hava durumu hakkında bir yorum, belki bir dilek ya da bir uyarı– söylemek için ağzını açtı ama her ne söylemeye niyetlendiyse kekelemesinin arasında kaybolunca, hancı onu ısıtmak için tek kelime etmeden ateşin yanına götürdü.

Yolcuyu kendi koltuğuna oturttu, ıslak pelerinini aldı ve altında bir kat daha –bu kez kaçtığı kar kadar beyaz– pelerin olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Ona bir fincan sıcak çay getirdi ve rüzgâr dışarıda ulumaya devam ederken ateşi besledi.

Kadının titremesi zamanla azaldı. Alevlere bakarak çayını içti ve hancı ona sorularının hiçbirini soramadan uyuyakaldı.

Hancı durup kadına baktı. Pelerini kadar beyaz teniyle bir hayalete benziyordu. Hancı kadının nefes alıp almadığını iki kez kontrol etti.

Bir an kendisinin de uyuduğunu ve bunun bir rüya olduğunu düşündü ama kapıyı açarken elleri buz kesmişti ve sürgülerden birinin kestiği parmağı acıyordu. Her ne kadar bu yaşadığı en az bir rüya kadar tuhaf olsa da uyumuyordu.

Kadın uyurken hancı zaten hazır olmasına rağmen, en yakındaki odayı hazırlamakla oyalandı. Odanın daha küçük boyuttaki şöminesini yaktı ve yatağa bir kat daha örtü ekledi. Kadın uyandığı zaman isterse yiyecek bir şeyi olsun diye bir kap çorbayı ve bir parça ekmeği ısınmaya bıraktı. Onu odaya taşımayı düşündü ama ateşin yanı daha sıcak olduğu için üstüne bir kat daha battaniye örtmekle yetindi.

Sonra, oyalanacak bir şeyi kalmayınca, durup yine kadına baktı. Çok genç değildi, saçlarının arasında gümüşi tutamlar vardı. Evli, kendinden başka birine ya da bir şeye bağlı olduğunu düşündürecek bir yüzüğü ya da tacı yoktu. Dudakları yeniden rengine kavuşmuştu ve hancı bakışlarının gereğinden fazla oraya kaydığını fark edince düşüncelerinin dikkatini daha

fazla dağıtmasını önlemek için kendine bir kadeh daha şarap doldurmaya gitti. (İşe yaramadı.) Bir süre sonra ateşe en yakın diğer koltukta uyuyakaldı.

Hancı uyandığında hava hâlâ karanlıktı ama gece miydi yoksa karın ve fırtınanın örttüğü bir gündüz müydü ayırt edemedi. Ateş yanmaya devam ediyordu fakat yanındaki koltuk boştu.

"Sizi uyandırmak istemedim," dedi bir ses arkasından. Hancı arkasına bakınca kadını orada ayakta buldu. Artık ay ışığı kadar solgun değildi, hancının hatırladığından daha uzun boyluydu ve ömrü boyunca pek çok ülkeden aksanlar duymasına rağmen çıkaramadığı bir aksanı vardı.

"Özür dilerim," dedi hem uyuyakaldığı hem de hancı olarak her zamanki yüksek standartlarını yerine getirmediği için. "Odanız..." diyerek odaya açılan kapıya döndü ama kadının pelerininin çoktan ateşin karşısına asıldığını ve hancının koltuğunun yanına bıraktığı çantanın yatağın ayak ucuna taşındığını gördü.

"Buldum, teşekkür ederim. Dürüst olmam gerekirse burada kimseyi bulacağımı sanmıyordum. Fener yoktu ve yoldan şömine ateşi görünmüyordu."

Hancının konuklarının işine burnunu sokmamak gibi genel bir kuralı vardı ama kendini tutamadı.

"Bu havada dışarıda ne işiniz vardı?" diye sordu.

Kadın ona özür diler gibi gülümsedi ve hancı bu gülümsemeden kadının aptal bir gezgin olmadığını anladı. Gerçi bu kadarını kadının hana varabilmesinden zaten tahmin etmişti.

"Burada, bu handa, bu yol ağzında biriyle buluşmam gerekiyordu," dedi kadın. "Uzun süre önce ayarlanmış bir buluşmaydı, bu fırtınaların beklendiğini hiç sanmıyorum."

Hancı ona, "Burada başka yolcu yok," dedi. Kadının kaşları çatıldı ama bu sadece bir an sürdü.

"O gelene kadar kalabilir miyim?" diye sordu. "Odanın ücretini ödeyebilirim."

"Fırtına nedeniyle her halükârda kalmanızı öneririm," dedi hancı ve rüzgâr, işareti almış gibi bir kez daha uludu. "Ödemeye gerek yok."

Kadının kaşları çatıldı ve bu kez biraz daha uzun süre öyle kaldı ama sonra başıyla onayladı.

Hancı tam kadının adını soracakken rüzgâr panjurlu camları zorla açarak geniş salona biraz daha kar savurdu ve ateşin canını sıktı. Kadın, hancının panjurları geri kapamasına yardım etti. Hancı dışarıya, öfkeli karanlığa baktı; bu havada kim, nasıl seyahat edebilirdi ki?

Pencereler kapanıp ateş biraz önceki gücüne kavuşunca hancı, kadına çorba, sıcak ekmek ve şarap getirdi. Ateşin başında oturup birlikte yemek yediler ve kitaplardan konuştular. Kadın hanla ilgili sorular sordu (ne zamandır vardı, hancı ne zamandır oradaydı, hanın kaç odası, duvarlarda kaç yarasa vardı) ama biraz önceki davranışına çoktan pişman olan hancı, kadına kendisi hakkında hiçbir şey sormadı ve kadın kendiliğinden çok az şey anlattı.

Ekmek ve çorba bittikten ve bir şişe şarap daha açıldıktan sonra da uzun uzun konuştular. Rüzgâr sakinleşerek dinlenmeye çekilmişti.

Hancı o zaman, dışarıda bir dünya, rüzgâr, fırtına, gece ve gündüz yokmuş gibi hissetti. Sadece bu oda, bu ateş ve bu kadın vardı ve onun için hiçbir sakıncası yoktu.

Aradan ölçümsüz bir zaman geçtikten sonra, kadın çekinerek belki de koltuk yerine yatakta uyumasının daha iyi olacağını söyledi ve hancı vakit gece mi yoksa gündüz mü bilmemesine ve dışarıdaki karanlığın bu mesele hakkında yorum yapmayı reddetmesine rağmen ona iyi geceler diledi.

Kadın ona gülümsedi, odasının kapısını kapattı ve o anda kapının diğer tarafındaki hancı, bu yerde kendini ilk kez gerçek anlamda yapayalnız hissetti.

Bir süre kucağında okumadığı açık bir kitapla, ateşin başında oturup düşündükten sonra koridorun karşı tarafındaki odasına çekildi ve rüyasız bir uykuya daldı.

Ertesi gün (tabii eğer gerçekten gündüzse) hoş bir şekilde geçti. Yolcu kadın, hancının ekmek yapmasına yardım etti ve ona daha önce hiç görmediği türde, hilal biçiminde küçük çörekler yapmayı öğretti. Un bulutları arasında hikâyeler anlattılar. Mitler, masallar ve eski efsaneler. Hancı, kadına rüzgârın kaybettiği bir şeyin peşinde nasıl dağa inip çıktığını, duydukları ulumanın rüzgârın kaybının yasını tutarken ve geri dönmesi için ağlarken çıkardığı ses olduğunu anlattı. Hikâyeler böyle sürüp gidiyordu.

"Ne kaybetmiş?" diye sordu kadın.

Hancı omuz silkti.

"Hikâyeler farklı farklı," dedi hancı. "Kiminde rüzgâr bir zamanlar şimdi bir nehrin aktığı vadide bulunan gölü kaybediyor. Başkalarında sevdiği bir insanı kaybediyor ve bir ölümlü, rüzgârı, rüzgârın onu sevdiği gibi sevemeyeceği için uluyor. En yaygın versiyonunda sadece yolunu kaybediyor çünkü dağların ve vadinin konumlanışı çok sıra dışı olduğu için rüzgârın kafası karışıyor, kayboluyor ve bu yüzden uluyor."

Kadın, "Sizce hangisi doğru?" diye sordu ve hancı cevabı düşünmek için bir an durdu.

"Bence rüzgâr rüzgârlığını yapıyor ve arasından uluyarak esecek dağları ve vadileri olduğu zaman hep yaptığı gibi uluyor. Bence insanlar bu tür şeyleri izah etmek için hikâyeler anlatmaya bayılıyorlar."

"Çocuklara seste korkulacak bir şey olmadığını, sadece hüzün içerdiğini anlatmak için."

"Sanırım."

"O zaman sizce neden çocuklar büyüdükten sonra da hikâyeler anlatılmaya devam ediyor?" diye sordu kadın ve hancı-

nın bu soruya verecek tatminkâr bir cevabı olmadığı için bir soruyla karşılık verdi.

"Geldiğiniz yerde bu tür şeyleri açıklamak için anlatılan hikâyeler var mı?" diye sordu ama bir kez daha nereden geldiğini sormadı. Kadının aksanını hâlâ çıkaramamıştı ve karşılaştığı insanlar arasında, yerel dile aynı kıvrak vurguyu katan ikinci bir insan daha hatırlamıyordu.

"Bazen ayın gökyüzünden gittiği zamanla ilgili bir hikâye anlatılır."

"O hikâyeyi burada da anlatırlar," dedi hancı ve kadın gülümsedi.

"Güneşin ortadan kaybolduğu zamanlarda nereye gittiğini de anlatırlar mı?" diye sordu kadın. Hancı başını hayır der gibi salladı.

"Geldiğim yerde bununla ilgili bir hikâye de anlatırlar," dedi kadın dikkatini önündeki işten, düzenli hareketlerle unun üstünde gidip gelen ellerinden ayırmadan. "Her yüzyılda bir –bazı versiyonlarda beş yüz ya da bin de derler– güneş, gündüz göğünden ayın gökyüzünden silindiği zamanda kaybolur. Yokluklarının dünyanın durumunu tartışmak ve yüzyıl, beş yüz yıl ya da bin yıl boyunca ayrı ayrı gördüklerini karşılaştırmak için, yıldızlara görünmeden gizli bir yerde buluşabilecekleri şekilde ayarlandığı söylenir. Güneş ve ay buluşur ve sonra tekrar ayrılarak bir sonraki buluşmaya kadar gökyüzündeki kendi yerlerine geri dönerler."

Bu, hancıya bir başka benzer hikâyeyi anımsattı ve böylece, daha dudaklarından dökülür dökülmez pişman olduğu bir soru sordu.

"İkisi âşıklar mı?" diye sorduğu anda kadının yanakları kızardı. Hancı özür dilemeye hazırlanırken kadın anlatmaya devam etti.

"Bazı versiyonlarda, evet," dedi. "Gerçi bana kalırsa bu hikâye doğru olsaydı tartışacak çok fazla konuları olduğu için bu tür şeylere zamanları kalmazdı."

Hancı gülünce kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı ama sonra o da güldü ve onlar hikâyelerini anlatmaya, ekmeklerini pişirmeye, rüzgâr da hikâyelerini dinleyerek ve kaybettiği şeyin ne olduğunu bir süreliğine unutarak hanın etrafında esmeye devam etti.

Aradan üç gün geçti. Fırtınalar bütün şiddetleriyle sürüyordu. Hancı ve kadın zamanlarını konfor içinde, hikâyeler ve yemeklerle, şarapla bir dolup bir boşalan kadehlerle geçirmeye devam ettiler.

Dördüncü gün kapı vuruldu. Hancı kapıyı açmaya gitti. Kadın ateşin başındaki yerinde kaldı.

Rüzgâr sakinleşmişti ve ikinci yolcuyla birlikte içeri çok az kar girdi. Kapı kapanır kapanmaz kar taneleri eridi.

Hancının havayla ilgili yorumu bu yeni yolcuya döndüğü anda dudaklarında ölüp gitti.

Bu yolcunun pelerini bir zamanlar altın olduğunu düşündüren, yıpranmış bir renkteydi. Hâlâ yer yer parlıyordu. Karşısında duran yolcu koyu renk tenli ve açık renk gözlü bir kadındı. Saçları hancının gördüğü hiçbir modaya uymayacak kadar kısa kesilmişti ama onlar da altın rengine yakındı. Kadın soğuğu hisseder gibi görünmüyordu.

"Buraya bir yolcuyla buluşmaya geldim," dedi. Sesi bal gibi derin ve tatlıydı.

Hancı başını tamam der gibi eğdi ve salonun karşı ucundaki ateşi işaret etti.

"Teşekkürler," dedi kadın. Hancı, kadının karın eriyerek yere damladığı pelerinini omuzlarından sıyırmasına yardım etti ve kurumaya asmak için ondan aldı. Bu kadının içinde de bu hava şartlarında akla yatkın olarak, altın rengi solmuş ikinci bir pelerin vardı.

Kadın şömineye yürüdü ve diğer koltuğa oturdu. Hancı onları duyamayacağı kadar uzaktaydı ama iki kadın selamlaşmadan derhal konuşmaya başlamış gibiydiler.

Sohbet bir süre devam etti. Bir saatin sonunda, hancı bir ekmek, kuru meyveler ve peynir tabağı hazırlayıp bir şişe şarap ve iki kadehle birlikte kadınlara götürdü. O yaklaşırken kadınlar konuşmalarına ara verdiler.

"Teşekkürler," dedi ilk kadın, hancı yiyecekleri ve şarabı koltukların yakınındaki sehpaya bırakırken. Elini kısacık bir an için adamın elinin üstüne koydu. Ona daha önce hiç dokunmamıştı, hancı ne diyeceğini bilemeyerek başını eğmekle yetindi ve yanlarından ayrılarak iki kadını sohbetleriyle baş başa bıraktı. Diğer kadın gülümsedi ama hancı tam olarak neye gülümsediğini anlamamıştı.

Bıraktı konuşsunlar. Kadınlar koltuklarından kalkmadı. Dışarıda rüzgârın sesi kesilmişti.

Hancı salonun diğer ucuna, ona ihtiyaç olursa kadınların işaret edebileceği kadar yakın ama aralarında geçen tek bir kelimeyi bile duyamayacağı kadar uzağa oturdu. Bir tabak da kendine hazırladı ama dilinin üstünde eriyen hilal biçimli çörek dışında, sadece didiklemekle yetindi. Okumaya çalıştı ama bir sayfadan fazlasını okuyamıyordu. Saatler geçmiş olmalıydı. Dışarıda ışık değişmişti.

Hancı uyuyakaldı ya da belki de uyuyakaldığını sandı. Gözlerini kırpıştırdı, dışarısı iyice kararmıştı. Onu uyandıran ses ikinci kadının koltuğundan kalkma sesiydi.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi kadın yanına ulaşınca.

"Kalacak mısınız?" diye sordu hancı.

"Hayır, gitmeliyim," dedi kadın. Hancı, kadının kuruyup sıcacık olmuş altın rengi pelerinini getirdi. Kadının omuzlarına yerleştirdi, tokalarını tutturmasına yardım etti ve kadın ona yine sıcacık, nazik bir gülümsemeyle baktı.

Bir şey –belki bir uyarı ya da bir dilek– söyleyecek gibi görünüyordu ama hiçbir şey demedi ve kapıyı açarken bir kez daha gülümsedikten sonra karanlığa çıktı.

Hancı, kadını artık göremez olana kadar (ki fazla sürmedi) arkasından baktı, sonra kapıyı kapatıp sürgüledi. Rüzgâr yine ulumaya başladı.

Hancı ateşe ve yanında oturan koyu renk saçlı kadına doğru yürürken adını bilmediğini fark etti.

"Yarın sabah gitmem gerekecek," dedi kadın ona bakmadan. "Odanın ücretini ödemek isterim."

"Kalabilirsiniz," dedi hancı. Elini koltuğun yan tarafına koydu. Kadın onun parmaklarına baktı ve elini bir kez daha elinin üstüne koydu.

"Keşke olabilseydi," dedi usulca.

Hancı, kadının elini dudaklarına götürdü.

"Benimle kal." Ricasını kadının avuç içine soludu. "Benimle ol."

"Sabah gitmem gerekecek," dedi kadın. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu havada sabah olduğunu kim anlayabilir ki?" diye sordu hancı ve kadın gülümsedi.

Ateşin yanındaki koltuğundan kalktı, hancıyı elinden tutup odasına ve yatağına götürdü, rüzgâr bulunan ve yitirilen bir aşk için ağlayarak hanın etrafında uludu durdu.

Çünkü hiçbir ölümlü Ay'ı sevemezdi. En azından uzun süre.

Zachary Ezra Rawlins birinin kafasının arka tarafına vurduğundan neredeyse emindi ama en çok kafasının ön tarafının merdivene çarptığı anı hatırlıyordu ve kendine geldiğinde en fazla acıyı hissettiği yer yine orasıydı. Ayrıca kimden bahsettiğini bilmese de Mirabel'in birinin nefes alıp vermesiyle ilgili bir şey söylediğini duyduğundan da neredeyse emindi.

Kafasının acıdığı –hem de çok– dışında hiçbir şeyden tam emin değildi.

Ve kesinlikle bir sandalyeye bağlıydı.

Bu, yüksek arkalıklı ve Zachary'nin kollarının kolçaklarına kaliteli bir kordonla bağlandığı şık bir sandalyeydi. Siyah kordon bileklerinden dirseklerine kadar birkaç kez sarılmıştı. Bacakları da bağlıydı ama masanın altında onları göremiyordu.

Koyu renkli ahşaptan yapılma uzun yemek masası, Zachary'nin tavanın yüksekliğine ve kartonpiyerlere bakarak Koleksiyoncular Kulübü'nün bir yerinde olduğunu tahmin ettiği loş bir odadaydı ama sadece masanın aydınlatıldığı bu oda, binanın geneline göre daha karanlıktı. Tavandaki küçük spot lambalardan masanın bir ucundan diğerine bir örnek ışık hüzmeleri vuruyordu ve masanın karşı ucunda, muhtemelen Zachary'nin bağlı olduğu sandalyeye benzeyen lacivert kadife kaplı boş bir sandalye vardı çünkü burası sandalyelerin takım olacağı türden bir odaya benziyordu.

Zachary baş ağrısının arasında yumuşak bir klasik müziğin çaldığını duydu. Belki Vivaldi. Hoparlörlerin yerini seçemedi. Ya da belki de hoparlör yoktu ve müzik odanın dışından geliyordu. Ya da Vivaldi hayal gücünün eseriydi, hafif bir kafa travmasının ürünü müzikal sanrılı bir komplikasyon. Zachary ne olduğunu ya da kendini nasıl bu tek kişilik yemeksiz akşam yemeği davetinde bulduğunu hatırlamıyordu.

"Bakıyorum yine bize katılmışsınız, Bay Rawlins." Ses odanın her tarafından geliyordu. Hoparlörler. Ve kameralar.

Zachary ne kadar gergin olduğunun yüzüne yansımasına engel olmaya çalışarak zonklayan kafasında söyleyecek bir şey aradı.

"Bana çay olacağı söylenmişti."

Cevap gelmedi. Zachary boş sandalyeye baktı. Vivaldi'den başka ses duyamıyordu. Prensipte Vivaldi bu kadar sessiz olmamalıydı. Mirabel neredeydi acaba? Başka bir odada başka bir sandalyeye bağlı olabilir miydi? Dorian hayatta mıydı? Gerçi pek olası görünmüyordu, Zachary bunu düşünmek istemediğini fark etti. Çok acıktığını, susadığını ya da ikisini birden hissetti. Saat kaçtı ki? Fark edilmesi aptalca olan bir şeydi ve yeni fark ettiği açlığı midesini tırmalıyor, bir kaşıntı gibi, dikkatini çekmek için zonklayan başıyla rekabet ediyordu. Saçının bir buklesi yüzüne düştü. Zachary yaratıcı kafa hareketleriyle saçını geri itmeye çalıştı ama ödünç gözlüklerinin köşesine takılan bukle olduğu yerde kaldı. Acaba Kat, Ravenclaw atkısını bitirmiş miydi, onu tekrar görebilecek miydi ve kampüsten birinin onun için endişelenmeye başlaması ne kadar sürerdi? Bir hafta? İki? Daha fazla? Kat bir süre New York'ta kalmaya karar verdiğini düşünecekti ve dersler yeniden başlayana kadar başka hiç kimse yokluğunu fark etmeyecekti. Yarı münzevi bir hayat yaşamanın tehlikeli yanı. Bu binanın bir yerinde sodyum hidroksitle dolu küvetler olması muhtemeldi.

Kafasının içindeki sesle annesinin annelik içgüdüleri ve ayrıca *falcılığı* sayesinde öldüğünü *hissedip hissedemeyeceğini* tartışırken arkasındaki kapı açıldı.

Önceki akşam ona kapıyı açan ve Kat'in sınıfında uysal tavırlı, örgücü İngilizce bölümü öğrencisi rolü yapan kız içeri girdi ve elindeki gümüş tepsiyi masanın üstüne bıraktı. Hiçbir şey söylemedi, Zachary'ye bakmadı bile ve geldiği gibi geri çıktı.

Zachary tepsiye baktı. Elleri sandalyeye bağlı olduğu için uzanamazdı.

Tepside bir çaydanlık vardı. Altında tek bir mum yanan bir ısıtıcının üstüne yerleştirilmiş bodur bir demir çaydanlık, yanında da sapsız, iki boş seramik kupa.

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Zachary, paltosunu çıkarmış olmasına rağmen kutup ayısına benzeyen kadını görünce şaşırmadı. Şimdi kadının üstünde beyaz bir takım vardı, gümüş rengi saçları ve zeytuni tenine rağmen etrafa David Bowie'msi bir hava saçıyordu. Gözleri farklı renkteydi: biri koyu kahverengi, diğeri ise mavinin insanı tedirgin eden uçuk bir tonu. Saçları topuz, kırmızı ruju kusursuzdu ve retro tarzda tehditkâr bir havası vardı. Boynundaki kravat Zachary'nin asla başaramadığı kadar düzgün bir düğümle bağlanmıştı ve bu detay genç adamın canını diğer her şeyden daha fazla sıktı.

Kadın, Zachary'nin yanına kadar gelip durdu ve "İyi akşamlar, Bay Rawlins," dedi. Zachary kadının ona kalkmamasını söylemesini bekledi. Kadın ona, rahatlığı çoktan geride bıraktığı bir noktada olmasa içini rahatlatabilecek hoş bir gülümsemeyle baktı. "Doğru düzgün tanışma fırsatımız olmadı. Adım Allegra Cavallo."

Uzanıp çaydanlığı aldı. İki fincanı da dumanı tüten yeşil çayla doldurduktan sonra çaydanlığı yeniden ısıtıcının üstüne bıraktı.

"Sağ elini kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet?" dedi Zachary sorar gibi.

Allegra ceketinin cebinden küçük bir bıçak çıkardı. Bıçağın ucunu Zachary'nin sol kolunu bağlayan kordonların üstünden kaydırdı.

"Diğer elini çözmeye ya da kaçmaya yeltenirsen bu elini kaybedersin." Bıçağın ucunu Zachary'nin sol bileğinin üstüne kanatmayacak kadar bastırdı. "Anladın mı?"

"Evet."

Bıçağı kordonlar ile sandalyenin arasından kaydırıp iki seri hareketle kolunun serbest kalmasını ve kordonun kıvrılarak yere düşmesini sağladı.

Bıçağı cebine koyduktan sonra fincanlardan birini aldı. Masanın diğer ucuna yürüyüp oradaki sandalyeye oturdu.

Zachary kıpırdamadı.

"Susamış olmalısın," dedi Allegra. "Bu tür pasif taktikler bekliyorsan çay zehirli değil. Fincanımı aynı çaydanlıktan doldurduğumu fark etmişsindir." Çayından göstererek bir yudum aldı. "Organik," diye ekledi.

Zachary omzunun sakatlanma listesine eklenen itirazına rağmen, sol eliyle fincanını aldı. Çaydan bir yudum içti. Otumsu, neredeyse buruk bir yeşil çaydı. Dilinde kalbi kırık bir şövalye vardı. Kırık kalpler. Başı acıdı. Kalbi sızladı. Bir şeyler oldu. Çay fincanını masaya bıraktı.

Allegra onu, insanların hayvanat bahçesinde bir kaplanı incelediği ya da bir kaplanın turistleri izlediği gibi, dikkatle süzdü.

"Benden hoşlanmıyorsunuz, değil mi, Bay Rawlins?" diye sordu.

"Beni sandalyeye bağlamışsınız."

"Sizi bağlattım, kendim bağlamadım. Ayrıca size çay verdim. Bir eylem diğerini götürür mü?"

Zachary cevap vermedi. Kadın bir duraksamanın ardından devam etti.

"Korkarım kötü bir ilk izlenim bıraktım. Sizi karda devirerek. İlk izlenimler çok önemlidir. Diğerleriyle daha etkileyici ilk görüşte aşk anları yaşadınız, onlardan daha fazla hoşlanmanıza şaşmamalı. Benim kötü olduğuma karar verdiniz."

"Beni sandalyeye bağlamışsınız," diye tekrarladı Zachary.

"Partimden keyif aldınız mı?" diye sordu Allegra.

"Ne?"

"Algonquin'de. Küçük yazılara pek dikkat etmediniz. Parti benim yönettiğim bir yardım vakfı tarafından verildi. Dünyanın dört bir yanında, yeterli imkâna sahip olmayan çocuklar için okuryazarlığı destekliyor, kütüphaneler kuruyor, yeni yazarlara ödenek sağlıyoruz. Ayrıca hapishanelerdeki kütüphaneleri iyileştirmek konusunda da girişimlerimiz var. Parti yıllık bir bağış toplama organizasyonu. Her zaman beklenmedik misafirler oluyor, geleneksel olduğu söylenebilir."

Zachary hiç konuşmadan çayını yudumladı. Partinin edebi amaçlı bir yardım kuruluşuyla alakalı olduğunu hatırlıyordu.

"Yani yenilerini açmak için bir kütüphaneyi kapatıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu fincanını masaya bırakırken.

"Orası bir kütüphane değil," dedi Allegra sert bir sesle. "Kelimenin doğru anlamıyla değil. Yanlış sonuçlara vardıysanız belirtmek isterim ki yerin altındaki bir İskenderiye'den bahsetmiyoruz. Orası daha eski. Tam anlamıyla karşılık gelecek bir kavram hiçbir dilde yok. İnsanlar bir şeylere ad takmaya ne kadar meraklı."

"Kapıları ortadan kaldırıyorsunuz."

"Ben bir şeyleri koruyorum, Bay Rawlins."

"Kitapları hiç kimse okuyamayacaksa bir kütüphane-müze ne işe yarar?"

"Koruma," dedi Allegra. "Gizlemek istediğimi sanıyorsunuz, öyle değil mi? Oysa ben onu koruyorum. Onun için çok fazla olan bir dünyadan. Varlığının kulaktan kulağa yayılması halinde neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Böyle

bir yerin neredeyse her yerden erişilebilir olduğunun bilinmesi halinde? Ayaklarımızın altında, deyim yerindeyse, *sihirli* bir yerin beklediğinin. Blog paylaşımları, *hashtag*'ler ve turistler olduğu zaman ne olacak? Ama konu dışına çıkıyoruz. Benden bir şey çaldınız, Bay Rawlins."

Zachary sustu. Bu bir suçlamadan ziyade gerçeğin beyanıydı, bu yüzden itiraz etmedi.

"Neden özellikle o cildi istediğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Ele geçirmek için bu binaya yalan söyleyerek girmenizi sağladığı şu kitap? Pek sanmıyorum, hiçbir zaman gerekenden fazla bilgi paylaşacak biri olmadı."

Zachary kafasını salladı.

"Ya da belki de kendi duygusallığını itiraf etmek istememiştir," diye devam etti Allegra. "Biri düzene kabul edildiği zaman, ilk sınanmalarında korudukları kitap onlara armağan edilir. Çoğu, detayları hatırlamaz ama o hatırladı, kitabı yani. Yıllar önce kitapları burada ya da diğer ofislerimizden birinde tutmak için bu uygulamayı değiştirdik. Onca zahmete girdikten sonra kitabı geri alamayacak olması çok yazık."

Zachary, "Siz muhafızsınız," deyince Allegra'nın gözleri büyüdü. Kelimeyi kadının bir gözlemde mi bulunduğunu yoksa bir bağlantı mı kurduğunu ayırt edemeyeceği bir tonlamayla vurguladığını umuyordu.

"Yıllar içinde birçok isimle anıldık," dedi Allegra ve Zachary rahat bir nefes almamak için kendini tuttu. "Ne yaptığımızı biliyor musunuz?"

"Muhafızlık?"

"Çok espritüelsiniz, Bay Rawlins. Muhtemelen çekici olduğunu düşünüyorsunuz. Ya da belki de başkalarının fark etmesini istemeyeceğiniz kadar güvensiz olduğunuz için mizahı bir savunma mekanizması olarak kullanıyorsunuz."

"Yani muhafızsınız ama... muhafızlık yapmıyorsunuz, öyle mi?"

"Sizi neler ilgilendirir?" dedi Allegra. "Yanılmıyorsam kitaplarınız ve oyunlarınız? Hikâyeleriniz."

Zachary umursamaz göründüğünü umduğu bir tavırla omuz silkti.

Allegra fincanını elinden bırakıp sandalyesinden kalktı. Masadan uzaklaşıp odanın yan tarafındaki gölgelerin arasına daldı. Zachary duyduğu seslerden kadının bir dolabın kilidini açtığını düşündü ama göremedi. Ses tekrarlandı, sonra kesildi ve Allegra tekrar masanın etrafındaki ışıklı alana geri girdi. Lambaların ışığında, beyaz takımı âdeta ışıldıyordu.

Elini uzatıp masanın üstüne, Zachary'nin erişemeyeceği bir mesafeye bir şey bıraktı. Kadın elini çekene kadar Zachary bıraktığı şeyin ne olduğunu göremedi.

Bir yumurtaydı.

"Size bir sır vereyim, Bay Rawlins. Sizinle aynı fikirdeyim."

Kadının ağzından çıkan herhangi bir sözü onayladığını belirtmeyen ve onaylayıp onaylamadığından emin olamayan Zachary sessiz kaldı.

"Hikâyeler yumurta gibidir, seçilmiş aracısının içinde saklı bir evrendir. Yeni ve farklı ama tamamen oluşmuş ve kırılgan bir şeyin kıvılcımı. Korunmaya muhtaç. Siz de onu korumak istiyorsunuz ama hepsi bu kadar değil, içine girmek de istiyorsunuz. Gözlerinizden anlaşılıyor. Eskiden sizin gibi insanlar aradığım için bu arzuyu gördüğüm yerde tanımak konusunda deneyimliyim. Hikâyeyi dışarıdan gözlemlemek değil, içinde olmak istiyorsunuz. Kabuğunun altında. Bunu yapmanın tek yolu o kabuğu kırmak. Ama o kabuk kırılırsa yok olur."

Allegra elini yumurtanın üstüne uzatıp yumurtayı gölgesine soktu. İstese kolayca ezebilirdi. İşaret parmağında gümüş bir şövalye yüzüğü vardı. Zachary o yumurtanın içinde ne olduğunu merak ediyordu ama Allegra'nın eli kıpırdamadı. "Biz yumurtanın kırılmasını önlüyoruz."

"Mecazları takip edebildiğimden emin değilim," dedi Zachary gözlerini masadaki yumurtadan ayırmadan. Allegra elini geri çekince yumurta yeniden ışığa çıktı. Zachary yumurtanın yan tarafında incecik bir çatlak görür gibi oldu ama hayal görüyor olabilirdi.

"Size bir şey izah etmeye çalışıyorum, Bay Rawlins," dedi Allegra yeniden masanın etrafındaki gölge alana çekilirken. "Bunu tam olarak anlamanız biraz zaman alabilir. Tarihte, kısa süreli ziyaret ettiğiniz o yerde muhafız ve kılavuzların olduğu bir dönem oldu ama o zaman geride kaldı. Sistemde hatalar vardı. Artık yeni bir sistemimiz var. Sizden yeni düzene uymanızı rica ediyorum."

"Ne demek bu?" dedi Zachary ve daha sorusunu tamamlamadan, Allegra onu saçlarından tutup başını arkaya çekti ve genç adam bıçağın ucunu sağ kulağının arkasında hissetti.

"Bir kitabınız daha vardı," dedi Allegra sakin ve alçak sesle. "Okulunuzun kütüphanesinde bulduğunuz bir kitap. Nerede şimdi?" Sorusunu özenli bir hafiflikle, çayına bal isteyip istemediğini sorarken kullanacağı bir ses tonuyla dillendirdi. Çaydanlığın altındaki mum titreşti ve söndü.

"Bilmiyorum," dedi Zachary kafasını hareket ettirmeye çalışarak ama şaşkınlığı gittikçe artan paniğinin etkisini azaltıyordu. *Tatlı Hüzünler* Dorian'daydı. Üstünü, dev kazağının altından anahtarları çıkaracak kadar iyi aramamış olabilirlerdi ama kitabı Dorian'ın üstünde bulmuş olmaları gerekirdi. Ya da cesedinin üstünde. Zachary yutkundu, kırık kalbinin kuru tadını gırtlağında duydu. Gözlerini masanın üstündeki yumurtaya odakladı. *Bu gerçek olamaz,* diye düşündü ama tenine bastırılan bıçak gerçek olduğunda ısrarcıydı.

"Aşağıda mı bıraktınız?" diye sordu Allegra. "Bilmeliyim."

"Söyledim ya, bilmiyorum. Bendeydi ama sonra... kaybettim."

"Çok yazık. Gerçi sanırım bu sizi burada tutacak hiçbir şey olmadığı anlamına gelirdi. Vermont'a dönebilirdiniz."

"Dönebilirim," dedi Zachary. Eve dönmek birden daha cazip gelmişti çünkü çekip gitmek gittikçe daha belirginleşen bu binadan hiç çıkamama olasılığından daha iyiydi. "Ve bundan... ya da adlandırılmaya kafa tutan o yerden... ya da bütün bunların olduğundan hiç kimseye bahsetmeyebilirim. Belki de hepsini ben uydurmuşumdur. Çok içki içerim."

Kafasının içindeki ses, *aşırıya kaçmasan,* diye uyardı ve aynı anda kelime seçiminden pişman oldu. Bıçak tekrar kulağının yanındaki tene bastırıldı. Zachary boynundan süzülen ıslaklığın kan mı yoksa ter mi olduğundan emin olamadı.

"Bahsetmeyeceğinizi biliyorum, Bay Rawlins. Bu konuda ciddi olduğumu göstermek için elinizi kesebilirim. Ne çok hikâyede kesilmiş ellerden bahsedildiğine hiç dikkat ettiniz mi? Çok ilginç arkadaşlar edinirdiniz. Ama sanırım işi çirkinleştirmeden de bir anlaşmaya varabiliriz, ne dersiniz?"

Zachary cam kavanozun içindeki eli hatırlayarak ve elin eski sahibinin bu sandalyeye oturup oturmadığını merak ederek başıyla onayladı. Bıçak teninden uzaklaştı.

Allegra kenara çekildi ama omzunun yanında dikilmeye devam etti.

"Bana o kitapla ilgili hatırladığınız her şeyi anlatacaksınız. İçeriğinden cildine hatırlayabildiğiniz ne kadar detay varsa yazacaksınız. İşiniz bitince sizi Vermont'a giden bir trene bindireceğim ve bir daha Manhattan denen bu adaya adımınızı bile atmayacaksınız. Kimseye Liman'dan, bu binadan, bu konuşmadan ya da karşılaştığınız kimseden veya o kitaptan bahsetmeyeceksiniz. Çünkü bunu yaparsanız, bir şey yazar, tweet atar ya da sarhoş olup *Yıldızsız Deniz* ismini loş bir *pub*'da telaffuz edecek olursanız korkarım annenizin çiftlik evine nişancı mesafesinde yerleştirdiğim ajanı aramak zorunda kalırım."

Zachary gırtlağının çöl kuruluğuna rağmen, "Kimi dediniz?" diye sormayı başardı.

"Beni duydunuz," dedi Allegra. "Güzel bir ev. Çardağıyla çok güzel bir bahçe, bahar aylarında çok hoş olduğundan eminim. O vitraylı camlardan birini kırmak çok yazık olurdu."

Zachary'nin önüne bir şey uzattı. Karla kaplı bir evin fotoğrafının açık olduğu bir telefon. Annesinin evi. Hiçbir dine ait olmayan yılbaşı ışıkları hâlâ verandada asılıydı.

"Biraz teşvike ihtiyacın olabilir diye düşündüm," dedi Allegra telefonu kaldırıp masanın diğer ucuna yürürken. "Değer verdiğin bir şeye biraz baskıyla. Ne kadar âşık olsan da diğer ikisine değer vermek için yeterince vaktin olmadı. Annenin yeni bir ailesi olan babandan daha iyi bir baskı noktası olacağını tahmin ettim. O durumda bütün evi ortadan kaldırmamız gerekirdi. Gaz patlaması, belki."

"Bunu asla..." dedi Zachary ama sonra sustu. Bu kadının neyi yapıp neyi yapmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Daha önce de can kayıpları oldu," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Arkası da gelecek. Bu önemli. Benim hayatımdan da senin hayatından da daha önemli. Sen ve ben dipnotlarız, bu hikâyeye katılmasak kimse yokluğumuzu hissetmez. Biz varlığımızı yumurtanın dışında sürdürüyoruz, her zaman öyle oldu." Zachary'ye birbirinden farklı, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı ve çay fincanını havaya kaldırdı.

"Yumurta altınla dolu," dedi Zachary ona tekrar bakarak. Çatlak sandığı şey, gözlüğünün camına takılmış bir saç teliydi.

Çay fincanı havada asılı kalan Allegra, "Ne dedin sen?" dedi ama o anda ışıklar söndü.

TALİH VE FABLLAR

ÜÇ KILIÇ

Bu, demircinin ülkenin en seçkin kılıçlarını ürettiği uzun yıllardan sonra yaptığı en büyük kılıçtı. El işçiliğine çok fazla zaman harcamamış, en iyi malzemeleri kullanmamıştı ama yine de kılıç beklentilerinin çok üstünde bir silah olmuştu.

Özellikle bir müşteri için yapılmamıştı ve demirci kendini onunla ne yapacağını bilemezken buldu. Kılıcı kendine saklayabilirdi ama kılıç dövmede kullanmakta olduğundan çok daha iyiydi. Hatırı sayılır bir paraya gideceğini bilmesine rağmen satmaya da gönlü yoktu.

Demirci kararsız kaldığında hep yaptığı şeyi yaptı ve bölgenin kâhinini ziyarete gitti.

Komşu ülkelerde gözleri kör olan ve gözlerini kullanamasalar da başkalarının göremediği şekillerde görebilen pek çok kâhin vardı.

Ancak onların kâhini sadece uzağı göremiyordu.

Kâhin genellikle meyhanede, odanın arka tarafındaki, diğerlerinden uzak bir masada bulunurdu ve ısmarlanan bir içki karşılığında nesnelerin ya da insanların geleceğini söylerdi.

(Nesnelerin geleceğini görmede, insanların geleceğini görmede olduğundan daha iyiydi.)

Demirci ve kâhin yıllardır çok iyi arkadaştılar. Demirci bazen ondan kılıçları okumasını rica ederdi.

Meyhaneye giderken yeni kılıcı da yanında götürdü. Kâhine bir içki ısmarladı.

"Aramaya," dedi kâhin bardağını kaldırarak.

"Bulmaya," dedi demirci kendi içkisini kaldırarak.

Gündemdeki olaylardan, politikadan ve hava durumundan bahsettikten sonra demirci ona kılıcı gösterdi.

Kâhin kılıca uzun uzun baktı. Demirciden bir içki daha istedi, demirci bu isteğini yerine getirdi.

Kâhin ikinci içkisini de bitirdikten sonra kılıcı ona geri verdi.

"Bu kılıç kralı öldürecek," dedi demirciye.

"Ne demek bu?" diye sordu demirci.

Kâhin omuz silkti.

"Kralı öldürecek," diye tekrarladı. Başka bir şey söylemedi.

Demirci kılıcı kaldırdı ve akşamın geri kalanında başka mevzulardan konuştular.

Kâhinin yanıldığını pek görmeyen demirci ertesi gün kılıçla ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Her ne kadar daha önce pek çok insanın canını alan bir sürü kılıç üretmiş olsa da kralı öldüren silahtan sorumlu olmak hiç içine sinmiyordu.

Kılıcı yok etmesi gerektiğini düşündü ama bu kadar iyi bir kılıcı yok etmeye eli varmıyordu.

Uzun uzun düşündükten sonra ilkinin tıpatıp aynısı iki kılıç daha üretti. Kılıçları birbirinden kendisi bile ayırt edemiyordu.

Çalışırken onları satın almak isteyen müşterilerden birçok teklif aldıysa da hepsini geri çevirdi.

Onun yerine kılıçları, kralı öldürecek olanın kime düşeceğini bilmeden üç çocuğuna dağıttı ve bu konuya daha fazla kafa yormadı çünkü çocuklarının hiçbiri öyle bir şey yapmazdı. Eğer kılıçlardan biri başka ellere geçerse o zaman her şey Kader'e ve Zaman'a kalacak demekti ve Kader ve Zaman canlarının istediği kadar kral öldürebilirlerdi, zaman içinde hepsini zaten öldüreceklerdi.

Demirci, kâhinin gördüklerinden kimseye bahsetmedi ve sırrını ömrünün sonuna kadar sakladı.

En küçük oğul kılıcını alıp maceraya atıldı. Müthiş bir maceracı değildi ve kendini yabancısı olduğu köyleri ziyaret ederken, yeni insanlarla tanışırken ve ilginç yiyecekler tadarken buldu. Kılıcı kınından neredeyse hiç çıkmadı. Köylerden birinde çok hoşuna giden ve yüzüklere meraklı bir adamla tanıştı. Böylece en küçük oğul hiç kullanılmamış kılıcını bir demirciye götürüp erittirdi ve ardından metalden yüzükler yapması için bir kuyumcuyla anlaştı. Adama, birlikte geçirdikleri her yıl için bir yüzük hediye etti. Bir sürü yüzükleri oldu.

En büyük oğul senelerce evde kaldı ve kılıcını düellolarda kullandı. Düelloda iyiydi ve güzel para kazanıyordu. Biriktirdikleriyle bir deniz yolculuğuna çıkmaya karar verdi, seyahat ederken de bir şeyler öğrenme ve becerilerini geliştirme umuduyla kılıcını da yanına aldı. Geminin mürettebatıyla çalışıyor, rüzgârlar sakinken güvertede pratik yapıyordu ama bir gün küpeşteye kıstırıldı. Kılıcı denize düşüp dibe gömüldü, mercanların ve kumun arasına sıkıştı. Hâlâ oradadır.

Ortanca evlat, demircinin tek kızı, kılıcını kütüphanesinde cam bir kutunun içinde sakladı. Onu çok iyi bir kılıç ustası olan babasının yadigârı bir süs eşyası olarak tuttuğunu ve hiç kullanmadığını iddia ediyordu. Bu doğru değildi. Yalnız kaldığında, geceleri geç saatte kılıcı dinlendiği yerden çıkarıp pratik yapıyordu. Ağabeyi ona düello yapmayı biraz öğretmişti ama kız bu kılıcı hiçbir zaman düelloda kullanmadı. Cilasını hiç aksatmıyor, her santimini, her çiziğini ezbere biliyordu. Kılıç yakınında olmadığı zaman parmakları karıncalanıyordu. Onu elinde tutarken öylesine aşina bir hisle doluyordu ki kılıcı beraberinde rüyalarına bile götürüyordu.

Bir gece kütüphanede, ateşin yanındaki koltuğunda uyuyakaldı. Kılıç aslında yakındaki raftaki kutusunda duruyor olmasına rağmen, rüya görmeye başladığında kızın elindeydi.

Kız rüyasında bir ormanda yürüyordu. Ağaçların dalları kiraz çiçekleriyle, fenerlerle ve kitap yığınlarıyla yüklüydü.

Kız yürürken üstünde bir sürü göz hissediyor ama kimseyi göremiyordu. Çiçekler kar taneleri gibi etrafında süzülüyordu.

Kız büyük bir ağacın geriye sadece bir kütük kalacak şekilde kesildiği bir noktaya ulaştı. Kütüğün etrafı mumlarla çevriliydi ve üstüne kitaplar yığılmıştı. Kitapların en üstünde, damlayan balı aşağıdaki kitaplara ve ağaç kütüğüne kadar akan bir arı kovanı vardı ama görünürde hiç arı yoktu.

Sadece arı kovanının üstüne tünemiş büyük bir baykuş vardı. Altından bir taç takmış beyazlı kahverengili bir baykuş. Demircinin kızı yaklaşırken baykuşun tüyleri kabardı.

"Beni öldürmeye geldin," dedi Baykuş Kral.

"Öyle mi?" dedi demircinin kızı.

"Her zaman beni öldürmenin bir yolunu bulurlar. Beni burada, rüyalarda bile buldular."

"Kim?" diye sordu demircinin kızı ama Baykuş Kral sorusuna cevap vermedi.

"Yerimi almaya yeni bir kral gelecek. Hiç durma. Amacın bu."

Demircinin kızının baykuşu öldürmek gibi bir arzusu yoktu ama anlaşılan, bunun için yaratılmıştı. Anlamıyordu ama bu bir rüyaydı ve rüyalarda bu tür şeyler anlamlı gelirdi.

Demircinin kızı Baykuş Kral'ın kafasını kesti. İyi çalışılmış tek bir hareketle tüy ve kemikleri kesip geçti.

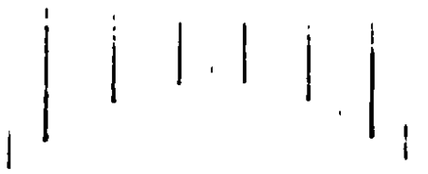
Baykuşun tacı, kopan kafasından ayrılıp, tıngırdayarak kızın ayaklarının dibine düştü.

Demircinin kızı tacı almak için eğildi ama taç parmaklarının arasında dağılıverdi ve geriye altın tozundan başka bir şey kalmadı.

Sonra kız kütüphanesindeki ateşin yanındaki koltukta uyandı.

Eskiden kılıcın durduğu rafa, boş cam kutunun üstüne beyazlı kahverengili bir baykuş tünemişti.

Baykuş, kızın ömrünün geri kalanı boyunca hep onunla kaldı.

Zachary Ezra Rawlins karanlıkta put gibi hareketsiz oturuyordu. Sohbet ve çay süresince çaldığından emin olmasa da Vivaldi'yi duyabiliyordu. Bir sürtünme sesi duyuldu, Allegra sandalyesini geri itmiş olmalıydı. Zachary gözlerinin alışmasını bekledi ama öyle olmadı; karanlık, gözlerinin üstüne bir şey çekilmiş gibi yoğun ve sağlamdı.

Şu ses kesinlikle bir kapının açılma tıkırtısıydı. Zachary bir an Allegra'nın onu bağlı olduğu bu sandalyede kaderine terk ettiğini sandı ama sonra bir ses daha geldi. Masanın diğer ucuna bir şey, titreşimi Zachary'nin oturduğu uca ulaşacak kadar sertçe vuruldu, sonra başka bir şey yere düştü ve bir çay fincanının kırılma sesi duyuldu.

Ve son olarak ona doğru yaklaşan ayak sesleri.

Zachary nefesini tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Ayak sesleri sandalyesinin yanında durdu ve biri kulağına fısıldadı.

"Onun seni konuşarak öldürmesine izin vereceğimi sanmıyordun ya, Ezra?"

Zachary, "Neler olu..." diye başladı ama Mirabel onu susturdu ve fısıldamaya devam etti.

"Kaydediyor olabilirler. Işıkları hallettim ama ses ve kameralar başka bir sisteme bağlı. Kurtarma görevi üç aşağı beş yukarı planlandığı gibi gidiyor, dikkatlerini dağıtmaya yaradığın için teşekkürler." Zachary'nin kolunun üstündeki bir kıpırtı

bileklerindeki kordonları çözdü ve sonra Mirabel bu kez ayaklarını özgür bırakmak için sandalyesini geri çekti.

Kız iyi bir gece görüşüne sahip olmalıydı çünkü karanlıkta Zachary'nin elini rahatça bulmuştu. Genç adam avucunun terli olduğunun farkındaydı ama umursamadı. O, Mirabel'in, Mirabel onun elini sıktı ve bu "şeyin" tarafları diye bir şey varsa vahşi şeylerin ülkesinin kralıyla aynı tarafta olduğu için iyi hissetti.

Koridora çıktıklarında sokak lambalarından içeri ancak önlerini görmelerine yetecek kadar bir ışık süzülüyordu.

Mirabel onu merdivenden indirip bodrum katının basamaklarına yönlendirirken Zachary iyi görememesine rağmen gittiği yeri bildiği için biraz da olsa rahatladı. Arada bir Mirabel'in saçlarının morumsu pembesinin kesintiye uğrattığı peş peşe gölgeler. Ancak bodruma ulaştıkları zaman, buzla kaplı bahçeye çıkmak yerine Mirabel onu karşı istikamete, evin derinliğine doğru yönlendirdi.

Zachary, "Nereye..." diye sormaya yeltendi ama Mirabel onu yine susturdu. Bir koridora sapıp, bahçenin ışığını tamamen geride bırakarak yeniden karanlığa gömüldüler. Sonra karanlığın bir yerinde Mirabel bir kapı açtı.

Zachary önce, bunun onun kapılarından biri olduğunu sandı ama gözleri karanlığa alışınca hâlâ Koleksiyoncular Kulübü'nde olduklarını anladı. Oda üst kattakilerden küçük ve penceresizdi, bir karton koli yığınının üstüne yerleştirilmiş eski tarz bir fenerle aydınlatılmıştı ve ışık, kullanılmayan minyatür bir galeri gibi çerçeveli tablolarla kaplı duvarlarda titreşiyordu.

Dorian kolilerin yanında yere yığılmıştı. Baygındı ama nefes aldığı anlaşılıyordu. Zachary kalbinde sıkıştığını daha önce fark etmediği bir yerin çözüldüğünü hissetti ve bu hissin arkasındaki anlam canını biraz sıktı ama hemen sonra dikkati başka bir kapıya çevrildi.

Odanın ortasında, etrafında duvar olmayan çerçeveli bir kapı duruyordu. Yere bir şekilde tutturulmuştu ama üstü ve

iki yanındaki alan açıktı, arkasında, uzak duvarın dibinde yine koliler görünüyordu.

"Olduğunu biliyordum," dedi Mirabel. "Kafamın içinde hissediyordum ama nerede olduğunu bilmediğim için bulamıyordum. Nereden aldıklarını bilmiyorum ama eski New York kapılarından değil."

Kapı, kenarlarına desenler oluşturacak şekilde çakılmış çivileri, bir kaplanın çenesine kıstırılmış yuvarlak, ağır tokmağı ve kapı tokmağının yerini alan kavisli koluyla eski görünüyordu. Daha çok bir şatoya yakışacak bir kapıydı. Çerçevesi ise daha parlak cilasıyla, kapıdan farklı görünüyordu. Yeni bir çerçeveye monte edilmiş eski bir kapı.

"İşe yarar mı?" diye sordu Zachary.

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Mirabel kapıyı açtı. Arkasında, karşı duvar ve duvara dayalı koliler yerine fenerlerin süslediği bir mağara vardı. Arada merdiven yoktu, karşı tarafta, mümkün olamayacak bir mesafede asansör kapıları bekliyordu.

Zachary kapının arkasına dolaştı. Arkadan bakıldığında dik duran bir çerçeveden ibaretti. Zachary aradan Mirabel'i görebiliyordu ama tekrar ön tarafa dolaşınca yine mağaraya benzeyen holü ve asansörü gördü.

"Sihir," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ezra, senden birçok imkânsız şeye inanmanı rica edeceğim ama s ile başlayan o kelimeyi kullanmaktan kaçınırsan çok sevinirim."

"Elbette," dedi Zachary zaten s ile başlayan kelimenin şu anda olan her şeyi açıklamadığını düşünerek.

"Bana onun için yardım eder misin?" dedi Mirabel, Dorian'a yaklaşırken. "Ağır çünkü."

Birlikte Dorian'ı birer kolundan tutup kaldırdılar. Zachary bu oyunu daha önce içkiyi fazla kaçırmış birçok arkadaşıyla oynamıştı ama bu sefer farklıydı, hayli uzun boylu ve tamamen

baygın durumdaki adam ölü gibi ağırdı. Hâlâ güzel kokuyordu. Mirabel'in vücudunun üst kısmı daha güçlüydü ama birlikte Dorian'ı delikli desenli, bağcıklı ayakkabıları yerde sürünerek dik tutmayı başardılar.

Zachary duvardaki tablolardan birine baktı ve resimde tasvir edilen yeri tanıdı. Tünele benzeyen bir salonun duvarlarını kaplayan kitap rafları, elinde karton kolinin üstünde durana benzeyen bir fenerle, resme bakan kişiden uzaklaşan uzun elbiseli bir kadın.

Yanındaki tablo yine aslında kütüphane olmayan tanıdık bir yer altı kütüphanesinin tasviriydi: kıvrılan bir koridorun bir parçası, dönemecin arkasından gelen ışığı kesintiye uğratan ve gölgeleri kitapların üstüne vuran ama kendileri görünmeyen karaltılar. Altındaki de yine benzer bir tabloydu. Boş bir koltuğun ve karanlığı altın rengi beneklerle süsleyen tek bir lambanın olduğu bir girinti.

Sonra kapıdan geçtiler ve tablolar yerini taştan bir duvara bıraktı.

Dorian'ı mağaramsı holden asansöre taşıdılar.

Arkalarından bir ses geldi ve Zachary kapıyı kapamasının iyi olacağını geç fark etti. Ayak sesleri duyuldu. Bir şey devrildi. Uzakta bir kapı çarpıldı. Sonra asansörün gelişini haber veren zil çınladı ve eskimiş kadife ve pirinç güvenliğin diğer adı oldu.

Dorian'ı yere bırakmak sıraya bırakmaktan daha kolaydı. Asansör kapısı birini bekler gibi açık kaldı.

Mirabel açık kapıdan geldikleri yöne, Koleksiyoncular Kulübü'ne baktı.

"Bana güveniyor musun, Ezra?" diye sordu.

"Evet," dedi Zachary durup cevabı düşünmeden.

"Bir gün sana bunu söylediğini hatırlatacağım," dedi Mirabel. Elini çantasına attı, küçük, metal bir obje çıkardı. Zachary'nin o şeyin bir tabanca olduğunu anlaması birkaç saniye

sürdü. Farklı türde bir hikâyede baştan çıkarıcı bir kadının jartiyerinin beline saklayacağı türden bir tabanca.

Mirabel silahı kaldırıp açık kapıya tuttu ve karton kolilerin üstünde duran fenere ateş etti.

Zachary fenerin bir cam ve yağ yağmuruyla patlamasını, alevlerin büyüyerek karton kolileri, duvar kâğıdını ve tabloları sarmasını izledi, sonra asansörün kapıları kapandı ve inmeye başladılar.

TALİH VE FABLLAR

HİKÂYE SANATÇISI

Bir zamanlar hikâyeler yapan bir kadın vardı.

Onları çok çeşitli şeylerden yapardı. Başlangıçta kar, duman ya da bulutlarla çalışıyordu çünkü öyküleri geçici ve uçucuydu. Birkaç dakika içinde yok olan, şekil verilmesiyle dağılması arasındaki zamanda şans eseri orada olanlar tarafından görülen ve okunabilen öyküler ama kadın böylesini tercih ediyordu. Detaylara ya da kusurlara takılacak zaman kalmıyordu. Hikâyeler o veya başkaları tarafından sorgulanacak, eleştirilecek ya da şüphelenilecek kadar kalmıyorlardı. Hem varlardı hem yok. Pek çoğu okunmadan yok oluyordu ama hikâye yaratan kadın onları hatırlıyordu.

Müdahalelerle yağmur damlalarının arasına yönlendirilen ve fırtınanın sonunda yok olan tutkulu aşk hikâyeleri.

Bütün karmaşıklıklarıyla şarap şişelerinden dökülen, melankoli ve iyi peynir eşliğinde, düşüncelere dalarak yudumlanan trajediler.

Kıyıyı usul usul okşayan dalgaların yavaşça alıp götürdüğü kum tanelerinden ve deniz kabuklarından yapılma masallar.

Hikâye sanatçısı gittikçe ünleniyor, kalabalıkları çeken hikâyelerinin yontulması ve sonra eriyerek, dağılarak ya da esintiye kapılarak silinmesi teatral gösteriler gibi ilgi topluyordu. Kadın ışıkla ve gölgeyle, buzla ve ateşle çalışıyordu ve bir keresinde her bir dinleyicisinin kafasından koparılıp bir arada dokunmuş saç tellerinden bir hikâye yaratmıştı.

İnsanlar daha fazla kalıcılığı olan hikâyeler üretmesi için yalvarıyordu. Müzeler ondan birkaç dakikadan ya da saatten daha uzun dayanabilecek sergiler rica ediyordu.

Hikâye sanatçısı zamanla teslim oldu.

Bal mumundan hikâyeler yonttu ve onları eriyip damlalara dönüşerek silinmeleri için sıcak kömürlerin üstüne yerleştirdi.

Gönüllü katılımcıların uzuvlarını ve bedenlerini birbirine dolayarak sadece canlı parçaların dayanabileceği kadar süren, hikâyesi baktığınız açıya göre değişen ve sonra modellerin bitap düşmesi ve göze sokulan beklenmedik gelişmeler sonucu ellerin kalçalara kaymasıyla biraz daha değişen aranjmanlar yarattı.

Yün ipten ceplerde taşınacak kadar küçük efsaneler ördü ama çok sık okundukları zaman ipin çözülüp arapsaçına dönmesi işten değildi.

Narin çerçevelere tatlı sakinler ve buruk dramlarla dolu koca koca şehirler oluşturan bal petekleri inşa edecek arılar yetiştirdi.

Özenle büyütülmüş ağaçlardan, kendi anlatımlarını kontrol etmeleri için yalnızlığa terk edildikten sonra bile büyümeye ve kat kat açılmaya devam eden hikâyeler yonttu.

Yine de insanlar uzun süre saklayabilecekleri hikâyeler için yalvarıyordu.

Sanatçı farklı deneyler yaptı. İçlerine bir mum yerleştirildiği zaman duvarlara masallar yansıtacak şekilde döndürülebilecek küçük kolları olan metal fenerler yarattı. Bir süre bir saatçiyle çalıştı ve cep saatleri gibi taşınıp kurulabilecek seriler üretti ama zamanla onların yayları da aşınıyordu.

Hikâyelerin kalıcı olmasına artık aldırmadığını varsayıyordu. Bazı insanların onlardan keyif almasına bazılarının almamasına aldırmıyordu çünkü bu, hikâyelerin doğasında vardı. Hikâyelerin hepsi bütün dinleyicilere hitap etmezdi ama bütün dinleyiciler bir yerde, bir zaman kendilerine hitap eden bir hikâye bulabilirlerdi. Şu veya bu şekilde.

Kadın, taşla çalışmaya ancak yaşı ilerleyince razı oldu.

Başlangıçta zor geldi ama zamanla taşla konuşmayı, onu manipüle etmeyi ve taşın anlatmak istediği hikâyeleri ayırt edip onu tıpkı bir zamanlar yağmuru, camı ve bulutları yonttuğu gibi kolayca yontmayı öğrendi.

Mermere hareketli parçalar ve canlı gibi görünen hatları olan görüşler oydu. Yapboz kutuları, çözümsüz bulmacalar, bulunmadan, görülmeden kalan sayısız olası son. Kıpırdamadan duran parçalar ya da sürekli hareket ettikleri için sonunda kendilerini yıpratıp yok eden parçalar.

Hayallerini, arzularını, korkularını ve kâbuslarını yonttu ve birbirlerine karışmalarına göz yumdu.

Müzeler sergilerini açmak için yaygaralar koparsa da o, eserlerini kütüphanelerde ya da kitapçılarda, dağlarda ve kumsallarda göstermeyi tercih ediyordu.

Bu gösterimlere nadiren katılıyordu ve katıldığı zamanlarda bunu kalabalığın arasına karışarak anonim bir şekilde yapıyordu. Ama illa onu tanıyan çıkıyor ve varlığını fark ettiğini bir baş selamıyla ya da kadehini kaldırarak belli ediyordu. Bazıları onunla sergilenen hikâyelerinin dışındaki konular hakkında konuşuyor, ona kendi hikâyelerini anlatıyor ya da hava durumuyla ilgili yorumlar yapıyorlardı.

Böyle bir sergide, daha çok fareye benzeyen, dünyayı üstüne sıkıca çekip kapatmış gibi görünen, gizemli, sessiz ve gergin bir adam onunla konuşmak için kalabalık dağılana kadar bekledi. Sözcükleri yumuşak ve narindi.

Fareye benzeyen adam ona, "Benim için bir hikâyenin içine bir şey gizler misiniz?" diye sordu. "Gizlemek zorunda olduğum şeyin peşinde insanlar var ve onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirmeye hazırlar."

Bu tehlikeli bir talepti ve kadın cevabını düşünmek için üç gecelik zaman rica etti.

İlk gece meseleyi düşünmeyerek işe, istirahata ve ona mutluluk veren küçük şeylere konsantre oldu: çayındaki bal, gece göğündeki yıldızlar, yatağındaki çarşaflar.

İkinci gece, derinliklerinde çok şey sakladığı için denize akıl danıştı ama deniz sessiz kaldı.

Üçüncü gece kadın uyumadı ve kafasında ne olursa olsun, herhangi bir şeyi, o güne dek denizin derinlikleri de dâhil olmak üzere gizlenmiş her şeyden daha derinde saklayabilecek bir hikâye inşa etti.

Üç gecenin sonunda fareye benzeyen adam geri geldi.

"Talebinizi yerine getireceğim," dedi kadın ona, "ama gizlemek istediğiniz şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Onun için bir kutu ayarlayacağım. Kutuya sığar mı?"

Adam başını evet der gibi sallayarak ona teşekkür etti.

"Bana teşekkür etmek için acele etmeyin," dedi kadın. "Tamamlanması bir yıl sürer. O zaman hazinenizle birlikte geri gelin."

Adamın kaşları çatıldı ama başını ağır ağır salladı.

"Geleneksel anlamda bir hazine değil," dedi hikâye sanatçısının elini öperek çünkü böyle bir hizmetin karşılığını ne yapsa ödeyemeyeceğini biliyordu. Sonra onu işiyle baş başa bıraktı.

Kadın bir sene boyunca çalıştı. Diğer bütün talep ve siparişleri geri çevirdi. Bir değil, birçok hikâye yarattı. Hikâye içinde hikâyeler. Taştan, bal mumundan ve dumandan bilmeceler, yanlış dönüşler ve sahte sonlar. Kilitler üretip anahtarlarını ortadan kaldırdı. Olacaklara, olabileceklere, çoktan olmuşlara ve asla olamayacaklara anlatımlar dokudu ve hepsini birbirine karıştırdı.

Kalıcılıktan ve taştan ürettiği eseri gençliğinde yarattığı eserlerle harmanladı ve zamanın sınamasına dayanabilecek ögeleri tamamlandıkları anda yok olacak ögelerle kaynaştırdı.

Yılın sonunda adam geri geldi.

Hikâye sanatçısı ona oymalı ve süslü bir kutu uzattı.

Adam gizlemeye ihtiyaç duyduğu kıymetli nesneyi kutunun içine yerleştirdi. Kadın ona kutuyu nasıl kapatacağını ya da nasıl geri açacağını göstermedi. Bunu sadece kendisi biliyordu.

"Teşekkürler," dedi adam ve bu kez ödeme olarak kadını dudaklarından öptü, verebileceğinin en fazlası buydu. Kadın öpücüğü kabul etti ve adil bir ücret olduğunu düşündü.

Adam gittikten sonra hikâye sanatçısı ondan bir daha hiç haber alamadı. Hikâye yerinde kaldı.

Uzun yıllar sonra, gizlenen şeyin peşindekiler kadını buldular.

Ne yaptığını anlayınca ellerini kestiler.

Başka bir zaman, başka bir yer:

ANTRAKT II

şimdi unutulmuş bir şehir, çok, çok uzun zaman önce

Korsan (hâlâ bir mecaz ama aynı zamanda bir insan olan ve zaman zaman ikisini tek bir bedende barındırmakta zorluk çeken korsan) kıyıda durmuş, bu Liman'ın yakınında, Yıldızsız Deniz'de süzülen gemileri izliyordu.

Kendine, kendini ve yanındaki kızı bu gemilerden birinde, bu Liman'dan yeni bir limana, uzaklara ve geleceğe doğru yelken açarken hayal etme izni verdi. O kadar canlı hayal etti ki az kalsın gerçek olacağına inanacaktı. Kendini bu yerden, kurallarından ve kısıtlamalarından uzakta, kızdan başka hiçbir şeye bağlı olmadığı bir yerde görebiliyordu.

Yıldızları görür gibiydi.

Kızı sıcak tutmak için kendine doğru çekti. Birlikte geçirecekleri sadece birkaç dakika kalmış olmasına rağmen onu ömrünün sonuna kadar yanında tutabilecekmiş gibi davranarak omzunu öptü.

Korsanın zihninde gördüğü zaman, şu anda bu şehirde değildi. Ya da yakında.

Gemiler kıyıya uzaktı. Arkalarında daha şimdiden alarm çanları çalıyordu.

Korsan bunu kendine bile itiraf etmek istemese de yolun sonuna geldiklerini biliyordu.

Kız (ki o da sürekli değişen ve sadece zaman zaman kız şekline bürünen bir mecazdı) da bunu çok iyi, hatta ondan da iyi biliyordu ama bu tür şeyleri tartışmazlardı.

Bu kıyılarda ilk kez yan yana durmuyorlardı. Son da olmayacaktı.

Bu birlikte ve ayrı, tekrar tekrar yaşayacakları bir hikâyeydi.

İkisini de içine alan kafes geniş ve anahtarı olmayan bir kafesti.

Şimdilik.

Kız, zaman ve kaderin müdahil olmasına kalan kısıtlı dakikalarının hakkını vermek için, korsanı Yıldızsız Deniz'in ışıltısından, gölgelere çekti.

Ona hatırlayacağı daha çok şey vermek için.

Bulunmalarının ardından, kız ölümünü açık gözlerle ve kulaklarında âşığının çığlıklarıyla karşılarken yıldızsız karanlık onu yeniden ele geçirmeden hemen önce, bu nokta ile özgürlükleri arasında kalan zaman okyanuslarını net ve berrak görebiliyordu.

Onları aşabilmenin bir yoluyla birlikte.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

SIMON VE ELEANOR'UN AŞK ŞARKISI

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

şeylerin adlandırılması, kısım I.

Küçük kız onu incelemeye gelen herkese iri, kahverengi gözlerini dikiyordu. Kafası arasına tek tük yaprakların gizlendiği kabarık bir saç bulutuyla çevrelenmişti. Elinde, daha küçük bir çocuğun çıngırağını ya da oyuncağını tutacağı gibi –sımsıkı ve korumacı bir tavırla– tuttuğu bir kapı tokmağı vardı.

Galerilerden birinde, kendisi de bir sanat eseriymiş gibi, bir koltuğa yerleştirilmişti. Ayakları yere değmiyordu. Kafası incelenmiş ve kanamasa da yaralanmış olmasıyla ilgili kaygılar dile getirilmişti. Şakağının yanı morarmaya, açık kahverengi tenine yeşilimsi bir renk yayılmaya başlamıştı. Bu, onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Eline bir tabak dolusu küçük pasta verilmişti ve küçük, ciddi ısırıklarla onları yiyordu.

Adını sormuşlardı. Soruyu anlamamışa benziyordu. Tercümelerin bu kadar küçük yaştaki birinde nasıl işleyeceği konusunda küçük bir tartışma yaşanmıştı (buraya bir çocuğun geldiği en son zamanı çok azı hatırlıyordu). Ama diğer soruları anlıyordu. Susadın mı, acıktın mı diye sorulduğu zaman başını sallayarak onaylamıştı. Biri ona eski bir tüylü oyuncak –tüyleri dökülmüş, kocaman kulaklı bir tavşan– getirince gülümsemişti. Kapı tokmağını ancak tavşan uzatılınca bırakmış ve tavşanı da eşit bir sahiplenmeyle tutmuştu.

Adını, yaşını ya da ailesiyle ilgili herhangi bir şeyi hatırlamıyordu. Oraya nasıl geldiğini sordukları zaman, cevap

barizmiş ve ona tepeden bakan bu insanlar hiç iyi gözlemciler değilmiş gibi, kocaman gözlerinde acıma dolu bir bakışla kapı tokmağını havaya kaldırmıştı.

Ayakkabılarının işçiliğinden, tek tük birkaç kelime ya da cümle koparmayı başardıktan sonra aksanına kadar her şeyi özenle analiz edilmişti ama kız çok az konuşuyordu ve herkesin fikir birliğine varır gibi olduğu tek şey, kızın aksanında Avustralya ya da belki de Yeni Zelanda izleri olduğuydu. Yine de içlerinde kızın konuşmasındaki hafif aksanın Güney Afrika'ya özgü olduğunda ısrar edenler de olmuştu. Her ülkede fihriste girmemiş birkaç eski kapı bulunurdu. Kız güvenilir coğrafi bilgi vermiyordu. İnsanları, perileri ve ejderhaları eşit netlikle hatırlıyordu. Büyük binalar, küçük binalar, ormanlar ve tarlalar. Göl, okyanus ya da banyo küveti olabilecek, büyüklüğü belirsiz su kütleleri tarif ediyordu. Kökenini netlikle işaret edebilecek hiçbir bilgi yoktu.

Soruşturma süresince, kızın geldiği kapı artık yoksa düştüğü yere geri döndürülmesinin kolay olmayacağı gerçeği dile getirilmedi.

Onu bir başka kapıdan geri göndermeyi önerenler oldu ama sayıları iyice azalan sakinlerden hiçbiri bu tür bir göreve gönüllü olmadı; hem zaten kız yeterince mutlu görünüyor, yakınmıyordu. Eve dönmek istemiyordu. Her neredeyseler, annesi ve babası için ağlamıyordu.

Kıza, her şeyin ona çok büyük geldiği bir oda verildi. Üstüne nispeten olan giysiler bulundu ve örgü gruplarından biri ona rengârenk bir ipten örülmüş kazaklar ve çoraplar sağladı. Ayakkabıları temizlendi ve ayağı büyüyene kadar tek ayakkabısı olarak kaldılar. Lastik tabanları delinip yamalandı, sonra yine delinecek kadar aşındılar.

Ona *kız*, *çocuk* ya da *emanet* diyorlardı. Gerçi anlam bilime daha meraklı olan sakinler kızın onlara kimse tarafından emanet

edilmediğini, bu yüzden bu tanımın çok da doğru olmadığını savunuyorlardı.

Zamanla kıza Eleanor dendi ve sonrasında kimileri bu ismi Aquitaine kraliçesinden aldığını söylerken bu isim seçiminde Jane Austen'dan esinlenildiğini iddia edenler ve ismi sorulduğu zaman kızın bir keresinde "Ellie", "Allira" ya da ona benzer bir şey söylediğini düşünenler de oldu. (Aslında ismi öneren kişi onu Shirley Jackson'ın bir romanından kapmıştı ama diğer, kurgusal Eleanor'un talihsiz yazgısı nedeniyle bunu dile getirmemeyi seçmişti.)

Bakıcı başını masasından kaldırmadan ve kalemi sayfanın üstünde hareket ettirmeye devam ederek, "Bir adı oldu mu sonunda?" diye sordu.

"Ona Eleanor demeye başladılar," dedi ressam.

Bakıcı kalemini elinden bırakıp iç geçirdi.

Son heceye vurgu yaparak ve ismi de bir iç çekişe dönüştürerek, "Eleanor," diye tekrarladı. Sonra kalemini aldı ve ressamdan yana bakmadan yazmaya devam etti.

Ressam kurcalamadı. Belki de ismin onun için özel bir anlamı vardır, diye düşündü. Onu kısa süredir tanıyordu. Meseleye karışmamaya karar verdi.

Yıldızsız Deniz'deki bu Liman bir kapının kalıntılarından düşen küçük kızı, orman zemininin kapıyı içine çekmesi gibi çekivermişti. Kız artık manzaraya karışmıştı. Bazen fark ediliyordu. Çoğu zaman yok sayılıyordu. Kendi başının çaresine bakmaya terk edilmişti.

Kimse sorumluluğunu üstlenmiyordu. Herkes bunu bir başkasının yapacağını varsaydığı için kimse üstlenmiyordu. Hepsi kendi işleriyle, mahrem dramlarıyla meşguldüler. Gözlemliyor, sorguluyor ve hatta katılıyorlardı ama bu uzun süreli olmuyordu. Dökülmüş yapraklar gibi, bir çocukluğa saçılmış birkaç dakikayla sınırlı kalıyordu.

O ilk gün, tavşandan önce koltukta otururken, Eleanor sadece tek başına dışarıda ne aradığı sorusuna yüksek sesle cevap vermişti.

"Keşif," demişti.

Keşfetmek konusunda iyi olduğunu düşünüyordu.

Zachary Ezra Rawlins kendini, günün çoktan işlenmiş suçlarına bir de kundakçılık eklediğinden neredeyse emin olduğu pembe saçlı bir kadın ve cinayet müteşebbisi olması muhtemel bir adamla aynı asansörde bulmuştu ve zonklayan başı, biraz uyumaya mı yoksa bir içkiye mi ihtiyacı olduğuna ve asansörde onların yanındayken neden daha öncesinden çok daha rahat hissettiğine karar veremiyordu.

"Sen ne yaptığını..." diye başladı ama sonra arkasını getiremeyince Mirabel'i hedef alan sorusunu elindeki tabancayı ve asansörün kapısını aynı anda işaret eden bir el hareketiyle tamamladı.

"O kapı kullanılamaz hale gelecek ve bir yenisini bulması zaman alacak diye umuyorum. Bana öyle bakma."

"Tabancayı bana doğru tutuyorsun."

"Ah, özür dilerim!" dedi Mirabel eline bakarak ve tabancayı çantasına kaldırdı. "Tek mermili antika bir tabanca, tek atışlık yani. Kulağın kanıyor."

Kız, Zachary'nin kulağının arkasına baktıktan sonra cebinden saat desenli bir mendil çıkardı. Mendili geri çektiğinde kumaş Zachary'nin beklediğinden daha kanlıydı.

"O kadar kötü değil," dedi Mirabel. "Şunu üstünde tutmaya devam et, yeter. Sonra temizletiriz. İz kalabilir ama o zaman ikiz oluruz." Kulağının arkasındaki, Zachary'nin daha önce

fark ettiği ve nasıl olduğunu sorma ihtiyacı duymadığı yara izini göstermek için saçını kaldırdı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Zachary.

"Bu karmaşık bir soru, Ezra," dedi Mirabel. "Çok gerginsin. Anladığım kadarıyla çay saati pek hoş geçmemiş."

"Allegra annemi tehdit etti," dedi Zachary. İçinden bir ses Mirabel'in onu oyalamaya çalıştığını söylüyordu. Sakin olmasını sağlamak için.

"O bunu hep yapar," dedi Mirabel.

"Ciddiydi, değil mi?"

"Evet, ciddiydi. Ama o tehdit birilerine gideceğimiz yer hakkında bir şeyler söylemene bağlıydı, değil mi?"

Zachary başını evet der gibi salladı.

"Allegra'nın öncelikleri var. Belki burada birkaç gün kalırsan ben biraz istihbarat edinebilirim. Allegra başka seçeneği olmadığını düşünmediği sürece hiçbir şey yapmaz. Üçümüzden de kurtulmak için eline fırsat geçti ama baksana hayatta ve canlıyız." Dorian'a bakarak, "Büyük ölçüde," diye ekledi.

"Ama gerçekten insan öldürüyor mu?" diye sordu Zachary.

"Pis işleri yapmaları için adam tutar. Şekilde görüldüğü gibi." Mirabel ayağıyla Dorian'ın bacağını dürttü.

"Sen ciddi misin?" dedi Zachary.

"Bir hikâye daha ister misin?" dedi Mirabel elini çantasına uzatarak.

"Hayır, bir hikâye daha istemem," dedi Zachary fakat bunu söylerken dilinin ucuna şövalye ve kırık kalplerinin tadı geldi ve daha fazla detay hatırladı: şövalyenin zırhındaki desenli gravür, yaseminlerin çiçek açtığı yaz akşamı tarlası. Görüntüler zihninde bir anı ya da şekere hapsedilmiş bir rüya gibi bulanıktı. Onu beklemediği bir şekilde sakinleştirdi.

Zachary rengi solmuş kadife sırada arkasına yaslandı ve kafasını asansör duvarına yasladı. Titreştiğini hissedebiliyordu.

Tepedeki avizenin hareketi başını döndürdüğü için gözlerini kapadı.

"O zaman sen bana bir hikâye anlat," dedi Mirabel ve onu uykulu sersemliğinden uyandırdı. "Neden kendi başlangıcından başlayıp buraya nasıl geldiğimizi anlatmıyorsun? Çocukluktaki giriş kısmını pas geçebilirsin, orasını zaten biliyorum."

Zachary iç geçirdi.

"Bir kitap buldum," dedi her şeyi başa sararak ve *Tatlı Hüzünler*'de durarak. "Kütüphanede."

"Ne kitabı?" dedi Mirabel.

Zachary tereddüt etti ama sonra kitabı bulmasından partiye uzanan olayları anlattı. Önceki birkaç günün kısa bir resmini çizdi ve anlatmanın bu kadar kısa sürmesine ve bireysel olaylara damıtıldığında o kadar da büyük görünmemesine canı sıkılarak.

"Kitaba ne oldu?" dedi Mirabel anlatması sona erince.

"Onda sanıyordum," dedi Zachary, Dorian'a bakarak. Başı kadife sıranın kenarına yaslı duran Dorian, artık baygından çok derin uykuda görünüyordu.

Mirabel, Dorian'ın ceplerini aradı ve bir anahtarlık, bir kalem, içinde bol miktarda nakit para olan ince bir deri cüzdan, David Smith adına bir New York Halk Kütüphanesi kartı, farklı adlar ve mesleklere ait birkaç kartvizit ve üstünde bir arı resmi olan birkaç boş kart buldu. Kredi kartı ya da kimlik yoktu. Kitap da.

Cüzdandan birkaç banknot alıp eşyaların geri kalanını Dorian'ın ceplerine geri doldurdu.

"O ne için?" diye sordu Zachary.

"Onu kurtarmak için başımıza gelen onca şeyden sonra kahvemizi o ödeyecek. Bir dakika, ikimiz de çay içtik, sahi ya. Her halükârda o ısmarlıyor."

"Sence ona ne yaptılar?"

"Bence onu sorguladılar ama istedikleri cevapları alamadılar. Çarpıcı bir etki yaratmak için uyuşturup astılar ve bizim

gelmemizi beklediler. Hele onu içeri sokalım, sonra yardım edebilirim."

Asansör bu işareti bekler gibi durdu, kapı açıldı ve giriş holü göründü. Zachary oraya varışın yarattığı hisse bir ad vermeye çalıştı ama tek düşünebildiği, annesinin New Orleans'taki dükkânının üst katındaki daire hâlâ duruyorsa onu yeniden görmenin de böyle mi hissettireceğiydi. Ama bu nostalji mi yoksa kaybolma duygusu mu ayırt edemiyordu. Çok fazla düşünmemeye çalıştı çünkü düşünmek başını ağrıtıyordu.

Zachary ve Mirabel, Dorian'ı yine biraz önceki özenli ve beceriksiz ağırlık dengeleme sistemini kullanarak kaldırdılar. İleri doğru hareket ederlerken Dorian'ın zerre yardımı dokunmadı. Zachary asansörün kapılarının kapandığını ve kabinin baygın adamlar, pembe saçlı kadınlar ve kafası karışık turistler tarafından meşgul edilmediği zamanlarda her nerede yaşıyorsa oraya doğru yola çıktığını duydu.

Mirabel kapı koluna uzanırken Dorian'ın ağırlığının Zachary'ye kaymasına neden oldu. Kapı kolu dönmedi.

"Kahretsin," dedi Mirabel. Gözlerini kapadı ve bir ses dinler gibi, başını yana yatırdı.

"Neler oluyor?" dedi Zachary kızın boynundaki çok sayıda anahtardan birinin sorunu çözmesini umarak.

"Buraya daha önce hiç gelmemiş," dedi Mirabel, başıyla Dorian'ı işaret ederek. "Yeni."

"Öyle mi?" dedi Zachary şaşkınlıkla ama Mirabel devam etti.

"Giriş sınavından geçmesi gerek."

"Zar ve içme olayı mı?" dedi Zachary. "Bunu nasıl yapabilir ki?"

"O yapmayacak. Biz vekili olacağız."

"Biz nesi..." Zachary kızın ne demek istediğini anlayınca sorusunu yarıda bıraktı.

"Birini ben yapacağım, birini sen, olur mu?" dedi Mirabel.

"Elbette, sanırım," dedi Zachary. Dorian'ın ağırlığını Mirabel'e bırakarak iki girintiye geri döndü. Kısmen zarlar konusunda gizemli sıvıda olduğundan daha tecrübeli olduğu, kısmen de daha fazla gizemli sıvı içmek istediğinden emin olmadığı ve dökmek doğru gelmediği için zarlı tarafı seçti.

"Kendin değil, onun için yapmaya konsantre ol," dedi Mirabel, o, zarların atılmak için hazır beklediği girintiye ulaşırken.

Zachary zarlara uzandı ama ıskaladı ve zarlar yerine havayı tuttu. Sandığından daha yorgun olmalıydı. Tekrar denedi, zarları eline aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. Dorian hakkında çok fazla bilgi sahibi değildi, gerçek adını bile bilmiyordu ama gözlerini kapayıp adamın kâğıttan bir çiçekle soğuk sokaklarda yürüyen haliyle, otelin karanlığındaki limon ve tütün kokusunu, teninde hissettiği nefesini zihninde harmanlayarak zarları attı.

Gözlerini açtı. Dönen zarlar bir an bulanık kaldıktan sonra netleşti.

Bir kilit. Bir arı. Bir kılıç. Bir taç. Bir kalp. Bir kuş tüyü.

Zarlar durdu ve daha sonuncusunun hareketi sonlanmadan, girintiden düşüp karanlıkta gözden kayboldular.

"Ne çıktı?" diye sordu Mirabel. "Dur, tahmin edeyim: kılıçlar ve belki... anahtarlar?"

"Hepsinden birer tane," dedi Zachary. "Tabii eğer bu altısından başka şeyler yoksa."

"Hah," dedi Mirabel, Zachary'nin anlamlandıramadığı bir tonlamayla, hikâye anlatımının ve belli belirsiz limon kokusunun anısının tazelenmesiyle Zachary'ye biraz öncesine göre çok daha gerçek gelen Dorian'ı tekrar ona teslim etti. Aşağısı Zachary'nin hatırladığından daha sıcaktı. Ödünç aldığı paltoyu bir yerde kaybettiğini fark etti.

Odanın diğer ucundaki Mirabel ağzı örtülü bardağı aldı ve dikkatle baktıktan sonra açıp içti. İrkildi ve bardağı girintideki yerine geri bıraktı.

Dorian'ın kolunu tekrar tutarken Zachary'ye, "Sen içtiğinde tadı neye benziyordu?" diye sordu.

"Şey... bal, baharat, vanilya, portakal çiçeği," dedi Zachary liköre benzeyen tadı hatırlayarak. Gerçi saydığı tatlar lezzetinin hakkını vermiyordu. "Hafif yakmıştı sanki," diye ekledi. "Neden?"

"Bu seferkinin tadı şarap, tuz ve duman gibiydi," dedi Mirabel. "Ama onun içmesi gerekirdi zaten. Bakalım işe yarayacak mı?"

Kapı bu kez açıldı.

Zachary'nin rahatlaması dev hole girdikten sonra ne kadar uzun bir yollarının olduğunu fark etmesiyle yarım kaldı.

"Şimdi kaydını yaptıracağız," dedi Mirabel. "Sonra sen ve ben gerçek bir içki içeceğiz, bunu hak ettik."

Bakıcı'nın ofisine yürüyüşleri kitap yığınlarının ve avizelerin arkasından ilerlemelerini izleyen birkaç meraklı kedinin dikkatini uyandırdı.

"Burada bekle," dedi Mirabel, Dorian'ın bütün ağırlığını Zachary'nin omzuna dayayarak. Bıraktığı his yine şaşırtıcı derecede ağır ve Zachary'nin itiraf etmeye çekindiği *bir şeyin* daha fazlası gibiydi. "Düz floş desene."

"O terimin zarlar için geçerli olduğunu sanmam."

Mirabel omuz silkerek Bakıcı'nın ofisine girdi. Zachary konuşmalarının büyük kısmını çıkaramadı, sadece bir sohbetten çok bir tartışma olduğunu açıkça gösteren sözcük ve cümle parçaları yakalayabildi. Sonra kapı hızla açıldı ve Bakıcı kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Zachary'den yana bakmadı bile. Kafasını yukarı çekip şakaklarındaki kırçıllı saçları arkaya iterek ona bakarken bütün dikkati Dorian'daydı. Zachary'nin maruz kaldığından daha detaylı bir görsel inceleme oluyordu.

"Onun yerine siz mi zar attınız?" diye sordu Zachary'ye.

"Evet?"

"Onun yerine attınız yani, öylece bırakıvermediniz?"

"Şey, yani?" dedi Zachary. "Sorun değil ya?" dedi kısmen Bakıcı'ya, kısmen omuzunda Zachary'nin çantası, elinde zincirlerin ucunda sallanan bir pusula ve anahtarla, adamın peşi sıra ofisten çıkmış olan Mirabel'e hitaben.

"Sıra dışı," dedi Bakıcı ama ayrıntıya girmedi. Dorian'ın incelemesi sona ermiş olacak ki onu bıraktı. Adamın kafası yeniden Zachary'nin omzuna düştü. Bakıcı tek kelime etmeden, Mirabel'in yanından geçerek ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Yan yana geldikleri anda birbirlerine manidar bir bakış attılar ama Zachary sadece Mirabel'in tarafını görebiliyordu ve ifadesinden yorumlayabileceği bir sonuç çıkaramadı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, Mirabel onun çantasını da çanta koleksiyonuna ekleyip Dorian'ı tutmasına yardım etmeye dönünce.

"Emin değilim," dedi Mirabel ama gözlerine bakmadı. "Belki kural çiğnemenin düşük olasılıklı bir zar atışıyla bir araya gelmiş hali. Haydi, onu odasına götürelim," dedi. "Kedilere takılıp düşme."

Zachary'nin daha önce görmediği koridorlardan (biri bakır rengine boyalıydı, diğerinde kalın iplere asılı kitaplar vardı) ve üçünün yan yana yürüyemeyeceği kadar dar olduğu için yan yan ilerlemek zorunda kaldıkları dar bir koridordan geçtiler. Her şey Zachary'nin hatırladığından daha büyük ve daha tuhaf görünüyordu; gölgelerin boyu uzamış, içinde kaybolacağı yerler ve kitaplar çoğalmış gibiydi. Koridorlar hareket eder ve yılanlar gibi farklı yönlere doğru kıvrılır gibi görünüyordu ve Zachary dengesini korumak için gözlerini yerden ayırmıyordu.

Hepsi siyah ve üstleri yaldızlı kenarlı kitaplarla dolu kafe masalarının ve sandalyelerinin serpiştirildiği bir koridordan geçtiler. Masalardan birinde, kulakları katlı ve onlara merakla bakan sarı gözlü, gümüş rengi küçük bir tekir kedi vardı. Zemin asmaları anımsatan bir desenle döşenmiş siyah ve altın

rengi karolarla kaplıydı. Karodan yapılma asmalardan bazıları duvarlara tırmanıyor ve taşı kavisli tavana kadar kaplıyordu. Mirabel bir anahtar çıkarıp asmaların arasındaki bir kapıyı açtı. Kapının arkasında Zachary'ninkine benzeyen ama mavi rengin ağırlıklı olduğu, siyah lake mobilyalarla döşenmiş bir oda vardı. Puro kokmasını bekleyeceğiniz (aslında düşününce kokuyordu sanki) türde bir odanın *Art Deco*'yla harmanlanmış haliydi. Zemindeki karoların lacivert halılardan açıkta kalan kısımları dama taşı gibi döşenmişti. Küçük ve kemerli şöminede ateş yanıyordu. Tavandan sarkan kabloların ucunda, loş ışık veren, eski tarz bir dizi çıplak ampul asılıydı.

Zachary ve Mirabel, Dorian'ı yelpaze biçimindeki baş ucuna lacivert renkli yastıkların yığıldığı karyolaya yatırdılar. Zachary'nin baş dönmesi beraberinde kolunun acısını da getirerek geri döndü. Omzunu ovalarken Mirabel'in yüzünün aldığı şekle bakılırsa o da aynısını hissediyor olmalıydı.

"Burada baygınlık konusuna kural getirilmeli," dedi. "Ya da el arabalarına ihtiyacımız var." Şöminenin yanındaki bir panele gitti. Zachary ne olduğunu tahmin etmişti ama buradaki onun mutfak asansöründen daha ince, daha zarif bir kapıydı. "Ayakkabılarını ve paltosunu çıkarır mısın?" dedi Mirabel bir kâğıda bir şeyler yazarken.

Zachary, Dorian'ın eski yüzlü bağcıklı ayakkabılarını çıkarınca adamın parmaklı, parlak mor çorapları açığa çıktı. Sonra gözü yakasındaki kısmen ezilmiş kâğıt çiçeğe takılarak paltosunu soydu. Zachary paltoyu sandalyeye çiçeğini ezmemeye özen göstererek yerleştirirken, sözcüklerin İtalyanca olduğunu hatırlamasına rağmen, yazıyı okuyabildiğini fark etti.

Korkma, kaderimiz bizden alınamaz; o bir armağandır.

Mirabel'e s ile başlayan sözcüğü kullanmadan bu çeviri olayını sormaya hazırlanırken yazı tekrar İngilizceden İtal-

yancaya döndü ve Zachary baş dönmesinin şiddetlendiğini fark etti. Kafasını kaldırdığı zaman oda yer altında değil, su altındaymış gibi dalgalanıyordu. Dengesini kaybetti ve ayakta kalmak için elini duvara uzattı ama tutunamadı.

Mirabel yere düşen lambanın sesine döndü.

"Orada bağlıyken hiçbir şey içmedin, değil mi?" diye sordu.

Zachary cevap vermeye çalıştı ama veremeden yere yığıldı.

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

bir kız tavşan değildir, bir tavşan da kız değildir

Tavşan maskeli kız Liman'ın koridorlarında dolaşıyordu. Kapıları açıyor, emekleyerek masaların altına giriyor, odaların ortasında hareketsiz duruyor ve bazen çok uzun süre boş gözlerle karşıya bakıyordu.

Her ne kadar nadiren de olsa ona denk gelen insanları irkiltiyordu.

Kimse kökenini hatırlamıyordu ama maske hoş, antika ve muhtemelen Venedik işiydi. Gerçekçi bıyıklar ve altın kafes işinin çevrelediği, rengi solmaya yüz tutmuş pembe bir burun. Kulakları kızın kafasından yukarıya uzanarak olduğundan daha uzun görünmesine neden oluyor ve iç kısımlarındaki yumuşak, pembe altın rengi, dinlediği, bu zamanda bu yerin üstünü bir battaniye gibi örten sessizliği bozan hiçbir sesi kaçırmadığı hissini uyandırıyordu.

Kız artık bu yere alışmıştı. Ayak sesleri yankılanmasın diye yumuşak ve hafif adımlarla yürüyordu. Bu, ne kadar çabalarsa çabalasın adımlarını onlarınki kadar sessizleştiremese de kedilerden öğrendiği bir beceriydi.

Üstünde fazla kısa bir pantolon ve fazla bol bir kazak vardı. Uzun süre önce ölmüş ve günün birinde çantasının, girmesi üstüne basa basa yasaklanmış yer altı odalarını keşfe çıkan tavşan kılıklı bir kızın daracık omuzlarına geçeceğini hayal bile edemeyen bir askerin sırt çantasını taşıyordu.

Çantada bir matara su, özenle sarılmış bir bisküvi paketi, camı çizik bir teleskop, büyük kısmı boş bir not defteri, bir sürü kalem ve kâbuslarla dolu defter sayfalarından özenle katlanmış kâğıt yıldızlar vardı.

Yıldızları uzak köşelere atarak korkularını kitap raflarının arkasına ve vazoların içine bırakıyordu. Gizli takımyıldızları şeklinde saçarak.

(Bunu kitaplarla da yapıyordu, önemsemediği sayfaları koparıp ait oldukları gölgelere fırlatıyordu.)

(Kediler yıldızlarla oynuyor, kötü rüyaları ya da rahatsız edici nazımları bir saklama yerinden diğerine kovalayarak yıldızların desenlerini değiştiriyorlardı.)

Kız, rüyaları bir kez serbest bırakınca hemen unutuyor ve artık hatırlamadığı uzun şeyler listesine ekliyordu. Saat kaçta yatması gerektiği, başladığı ama bitirmediği kitapları nereye koyduğu, buraya gelmesinden önceki zamanlar gibi. Çoğunlukla.

Önceki zamanlardan ağaçların ve kuşların olduğu ormanları hatırlıyordu. Bir küvetin içine batırıldığını ve gözlerini buradaki tavanlardan farklı, düz, beyaz bir tavana diktiğini hatırlıyordu.

Farklı bir kızı hatırlamak gibiydi. Olduğu bir kız değil de bir kitapta okuduğu bir kız.

Şimdi farklı bir yerde, farklı bir adı olan, farklı bir şeydi.

Tavşan Eleanor normal Eleanor'dan farklıydı.

Normal Eleanor gece geç vakitte uyanıp nerede olduğunu unuturdu. Olan şeyler ile kitaplarla okudukları şeyler ve belki olduğunu, belki olmadığını düşündüğü şeyler arasındaki farkı unuturdu. Normal Eleanor bazen yatağı yerine küvetinde uyurdu.

Kız, tavşan olmayı yeğliyordu. Maskesini nadiren çıkarıyordu.

Açmaması tembihlenen kapıları açıyor ve duvarları hikâyeler anlatan odaları ve şekerleme yastıklarına uykudan önce masalları işlenmiş odaları, kedili odaları, bir kez bulduğu, bir

daha hiç bulamadığı baykuşlu odaları ve yakılmış yerdeki, açmayı henüz başaramadığı tek kapıyı keşfediyordu.

Yanık yeri bulmuştu çünkü biri önüne küçük tavşan kızların değil, büyük insanların girmesini engelleyecek yükseklikte raflar koymuştu ve kız altlarından emekleyerek geçmişti.

Odada yanık kitaplar, siyah toz ve bir zamanlar bir kedi olması muhtemel bir şey vardı.

Ve kapı. Ortasında, kızın baş hizasının üstünde parlak pirinçten bir kuş tüyü olan sade bir kapı.

Odada siyah tozla kaplı olmayan tek şey.

Kız kapının belki de odanın geri kalanıyla birlikte yanan bir duvarın arkasında gizli olduğunu düşündü. Bir insan bir kapıyı neden bir duvarın arkasına saklardı ki?

Kapı açılmamakta direniyordu.

Eleanor hüsrana ve açlığa yenik düşüp odasına dönünce ressam onu kurumla kaplı bir halde buldu ve banyoya soktu ama ne iş çevirdiğini anlamadı çünkü yangın ressamdan çok önce çıkmıştı.

Şimdi Eleanor kapıya bakmaya gidip duruyordu.

Oturuyor ve gözlerini ona dikiyordu.

Anahtar deliğinden fısıldamayı deniyor ama hiç cevap alamıyordu.

Karanlıkta bisküvilerini kemiriyordu. Tavşan maskesini çıkarması gerekmiyordu çünkü maske ağzını örtmüyordu, zaten tavşan maskesini en iyi maske yapan sayısız nedenden biri buydu.

Başını yere dayamak hapşırmasına neden oldu ama sonra incecik ışık dilimini gördü.

Kapının yanından bir gölge geçti ve kayboldu. Tıpkı geceleri odasının önünden kediler geçerken olduğu gibi.

Eleanor kulağını kapıya yasladı ama hiçbir şey duymadı. Kedi sesi bile.

Çantasından bir defter ve bir kalem çıkardı.

Ne yazacağını düşündü, sonra basit bir mesaj karaladı. Önce imzasız bırakmaya karar verdi ama sonra fikrini değiştirip köşesine küçük bir tavşan suratı çizdi. Kulaklar istediği gibi birbirinin eşi olmamıştı ama tavşan olduğu ayırt edilebiliyordu, önemli olan buydu.

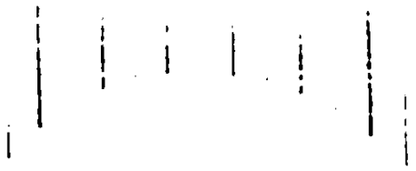
Sayfayı defterden yırtıp katladı ve düz kalması için katlama yerlerini iyice bastırdı.

Kâğıdı kapının altından kaydırdı. Kâğıt yarı yolda durdu. Biraz daha itince bu kez kapının arkasındaki odaya geçti.

Eleanor bekledi ama hiçbir şey olmadı ve hiçbir şeyin olmaması kısa sürede sıkıcı gelince çıktı.

Kapı açıldığında Eleanor başka bir odada, bir kediye bisküvi veriyordu, notu neredeyse unutmuştu. Kurumla kaplı alana dikdörtgen şeklinde bir ışık vurdu.

Kapı bir an açık kaldıktan sonra yavaşça geri kapandı.

Zachary Ezra Rawlins su altında, ağzında bal tadıyla yarı uyandı. Tat onu öksürttü.

Mirabel'in sesinin uzaktan, "Ne içtin?" dediğini duydu ama gözlerini kırpıştırıp baktığı zaman, kızın ışığın arkadan vurduğu pembe ve bulanık halesi ile yüzü arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. Gözlüğü gitmişti. "Ne içtin?" diye tekrarladı bulanık su altı Mirabel'i. Zachary acaba deniz kızlarının saçları da pembe midir diye düşündü.

"Bana çay verdi," dedi. Kelimeler ağzından bal gibi ağır dökülüyordu. "Rahatsızlık çayı."

"Ve sen de içtin?" dedi Mirabel hayretle ve Zachary başıyla onayladığını düşündü. "Şundan biraz daha almalısın."

Kız dudaklarına kâse olduğunu tahmin ettiği ve balla dolu olduğundan emin olduğu bir şey dayadı. Bal ve belki tarçın ve karanfil. Kıvamı ancak içilecek kadar sıvı, tadı öksürük şurubu Noel'i gibiydi. Zachary, Narnia, *her zaman kış, asla herhangi bir dine ait olmayan bir bayram değil,* diye düşündü ve bir kez daha öksürdü. Sonra Ciklet Prensesi –hayır, Mirabel– onu biraz daha içmeye zorladı.

"Bu kadar aptal olabildiğine inanamıyorum," dedi Mirabel.

"Önce o içti," diye itiraz etti Zachary. Kelimeler neredeyse normal bir hızla çıkmıştı. "İkimize birer fincan doldurdu."

"Ve hangi fincanı alacağına o karar verdi, değil mi?" dedi Mirabel ve Zachary başıyla onayladı. "Zehir çayda değil, fincandaydı. Fincanın tamamını içtin mi?"

"Sanmıyorum," dedi Zachary. Oda netleşmeye başlamıştı. Gözlüğü gitmemişti, hâlâ gözündeydi. Su altı hissi azaldı. Dorian'ın Art Deco odasında bir koltukta oturuyordu. Dorian yatağında derin uykudaydı. "Ben ne zamandır..." diye soracak oldu ama küçük bir kelime olduğunu bilmesine rağmen soruyu tamamlayacak kelimeyi bulamadı. Bayy. Gınnn.

"Birkaç dakika," dedi Mirabel. "Şundan biraz daha içmelisin."

Baygın. Kelime buydu. Sinsi, küçük kelime. Zachary sıvıdan bir yudum daha aldı. Bal sevip sevmediğini hatırlayamıyordu.

Arkasında mutfak asansörü çınladı. Mirabel bakmaya gitti. Asansörden üstü şişeler, kâseler, bir havlu ve bir kibrit kutusuyla dolu bir tepsi aldı.

Kibritleri ve seramik bir kap içinde konik bir tütsüyü ona uzatarak, "Şunu yakıp komodinin üstüne koy, lütfen," diye talimat verdi. Zachary kibriti çakmayı denediği anda bunun bir sınav olduğunu anladı. Ancak üçüncü denemede başarabildi.

Kibriti, aynı eylemi annesi için yaptığı sayısız zamanı hatırlayarak tütsüye yaklaştırdı. Bütün dikkatini kolunun titrememesine verdi, olması gerekenden daha zor bir işti, tütsü alev alınca üfleyerek alevin sönmesini ve tütsünün dumanı tüten bir köze dönüşmesini sağladı. Zengin, hızlı ama tanıdık gelmeyen bir kokusu vardı. Tatlı ama nanemsi.

"Ne bu?" dedi tütsüyü dumanı yatağın üstüne yayılacak şekilde komodinin üstüne koyarken. Eli artık o kadar titrek değildi ama geri oturup ballı karışımdan bir yudum daha içti. Galiba bal seviyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mirabel. Küçük bir havlunun üstüne biraz sıvı koyup Dorian'ın alnına yerleştirdi. "Mutfağın kendine özgü ilaçları var, genellikle etkilidirler. Mutfağı biliyorsun, değil mi?"

"Tanıştık."

"Genellikle çok ciddi değilse işe tütsü katmazlar," dedi Mirabel çatık kaşlarla önce kıvrılarak yükselen dumana, ardından Dorian'a bakarak. "Belki de ikiniz içindir."

"Allegra beni neden zehirlesin ki?" diye sordu Zachary.

"İki olasılık var," dedi Mirabel. "Bir, seni bayıltacak ve Vermont'a gönderecekti. Hafif bir hafıza kaybıyla uyanacak ve bir şey hatırlarsan rüya olduğunu sanacaktın."

"İki?"

"Seni öldürmeye çalışıyordu."

"Harika," dedi Zachary. "Ve bu da panzehir mi?"

"Etkisini yok etmediği bir zehre hiç rastlamadım. Daha iyi hissetmeye başladın bile, değil mi?"

"Sadece biraz bulanık," dedi Zachary. "Bir keresinde seni öldürmeye çalıştığını söylemiştin."

"İşe yaramadı," dedi Mirabel ve Zachary biraz detay vermesini rica edecekken kapı tıkladı.

Zachary gelenin Bakıcı olmasını bekliyordu ama eşikte kaygılı görünen bir genç kız vardı. Onunla aynı yaşlarda, parlak gözlü, koyu renk saçları yüzünün etrafında örgülerle ehlileştirilip arkada yabaniliğe terk edilmiş bir kız. Bakıcı'nın cübbesinin fildişi rengi versiyonunu giymişti ama kol ağızları, etek ucu ve yakasındaki beyaz üstüne beyaz işlemeler dışında, daha sadeydi. Zachary'ye soran gözlerle baktıktan sonra Mirabel'e döndü, sol elini önce yan tutarak, daha sonra avucu yukarı bakacak şekilde yatırarak havaya kaldırdı. Zachary kızın neler olduğunu sorduğunu çeviriye gerek kalmadan anlamıştı.

"Birtakım maceralar yaşadık, Rhyme," dedi Mirabel ve kız kaşlarını çattı. "Zorlu bir kurtarma, esir alınma, çay ve yangın içeren bir maceranın sonunda üçte ikimiz zehirlendi. Ayrıca bu Zachary. Zachary, bu Rhyme."

Zachary otomatik olarak iki parmağını dudaklarına götürüp başını eğdi. Bu kız bir çömez olmalıydı ve bu hareketi

Tatlı Hüzünler'den hatırlıyordu. Bunu yaptığı anda kendi kendine bir sonuca vardığı için aptal gibi hissetti ama Rhyme'ın gözleri parlamış, çatık kaşları düzelmişti. Kız karşılık olarak elini göğüs kemiğinin üstüne koyup başını eğdi.

Mirabel, Zachary'ye meraklı gözlerle bakarak, "Siz ikiniz çok iyi anlaşacağa benziyorsunuz," dedikten sonra dikkatini yeniden Dorian'a çevirdi. Tütsünün dumanını o tarafa çekmek ister gibi elini kaldırınca, duman kıvrımları parmaklarının hareketlerini takip ederek kolundan yukarı süzüldü. "Rhyme'la ortak bir noktanız var," dedi Mirabel, Zachary'ye. "Rhyme da küçüklüğünde boyanmış bir kapı bulmuş ama o, kapıyı açmış. Ne zamandı, sekiz yıl önce mi?"

Rhyme başını hayır der gibi sallayarak bütün parmaklarını havaya kaldırdı.

"Bana kendimi yaşlı hissettiriyorsun," dedi Mirabel.

"Evine dönmedin mi?" diye sordu Zachary ama Rhyme'ın yüzündeki ışık silinince sorduğuna pişman oldu. Tam özür dileyecekken Mirabel araya girdi.

"Her şey yolunda mı, Rhyme?"

Rhyme bir hareket daha yaptı ama Zachary bu kez anlam veremedi. Bir elinden diğerine geçen bir parmak kıpırtısı. Her ne demekse Mirabel anlamışa benziyordu.

"Evet, bende," dedi Mirabel. Zachary'ye döndü. "Bize bir dakika izin verir misin, Ezra?" dedi. "Tütsü sönene kadar uyanmamış olursa bir tane daha yakar mısın? Hemen dönerim."

"Elbette," dedi Zachary. Mirabel geçerken çantasını bir sandalyeden alarak Rhyme'ın peşinde odadan çıktı. Zachary çantanın daha önce de içinde büyük ve ağır bir şey varmış gibi görünüp görünmediğini hatırlamaya çalıştı çünkü şimdi kesinlikle öyle görünüyordu. Daha iyi görme fırsatı bulamadan çanta da Mirabel de gitmişti.

Dorian'la baş başa kalınca, kendini odanın içinde süzülen dumanın kıvrımlarını izleyerek oyaladı. Duman yastıkların

üstünde dönerek tavana doğru yükseliyordu. Mirabel'in dumanı doğru yöne yönlendirmek için kullandığı zarif hareketi taklit etmeye çalıştı ama duman kolundan yukarı doğru kıvrılıp başının ve omzunun etrafına sarıldı. Kolu artık acımıyordu ama acının ne zaman dindiğini hatırlamıyordu.

Alnındaki bezi düzeltmek için Dorian'ın üstüne eğildi. Dorian'ın gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı, nefes alıp vermesini kolaylaştırmak için Mirabel açmış olmalıydı. Zachary'nin bakışları kıvrılarak yükselen duman ile Dorian'ın açık yakası arasında gidip geldi ve sonra merakı baskın çıktı.

Tek bir düğme değerinde bir izinsiz giriş olmasına rağmen Zachary'ye zorla müdahale gibi geliyordu. Düğmeyi çözerken, Dorian'ın kılıcını arıyordum bahanesini nasıl yorumlayacağını merak ederek tereddüt etti.

Dorian'ın göğsünde kılıç izi olmaması hem bir sürpriz hem de hayal kırıklığı oldu. Zachary kılıç izinin orada olup olmamasından ziyade neye benzediğini merak etmişti. Gömleğin önünü bir düğme boyu daha açmak, Dorian'ın hatırı sayılır miktarda kıl ve birkaç morlukla kaplı kaslı göğsünü açığa çıkarmıştı ama görünürde bir mühür ya da onu muhafız olarak işaretleyen herhangi bir sembol yoktu. Belki bu gelenek geçmişte kalmış ve yerini kendi kazağının altındaki gibi gümüş kılıçlara bırakmıştı. *Tatlı Hüzünler*'in ne kadarı gerçek, ne kadarı kurguydu ve ne kadarı zaman içinde değişmişti?

Zachary açtığı fazladan düğmeyi geri iliklerken orada kılıç olmamakla birlikte daha yukarıda, Dorian'ın omuzlarının etrafında bir mürekkep belirtisi olduğunu fark etti. Sırtını ve boynunu kaplayan bir dövmenin kenar kısmı olsa gerekti ama bu ışıkta ancak dala benzeyen şekiller görebiliyordu.

Bir süre baygın durumdaki bir insana göz kulak olmak ile, uyuyan birini izlemek arasındaki çizgiyi düşündükten sonra belki de bir şeyler okumasının daha iyi olacağına karar verdi.

Mutfak ona içecek bir şey hazırlardı ama öyle olması gerekirken ne susamıştı ne de açtı.

Hareketin bulanık su altı hissini canlandırmamasına sevinerek sandalyesinden kalktı ve Mirabel'in bıraktığı yerde, kapının yakınında çantalarını bulunca sırt çantasına nihayet kavuştuğunu fark etti. Telefonunu çıkardı, şarjı bekleneceği üzere bitmişti ama zaten bu kadar aşağıda çekeceğini hiç sanmıyordu. Telefonu kaldırdı ve çantadan kahverengi deri kaplı masal kitabını aldı.

Yatağın yanındaki sandalyeye dönüp okumaya başladı. Karla kaplı bir hanın sahibi hakkında neredeyse rüzgârın sesini duyacağı kadar sürükleyici bir hikâyenin ortalarındayken tütsünün bittiğini fark etti.

Kitabı komodine bırakıp bir tütsü daha yaktı. Tütsü yanmaya başlayınca dumanı kitabın üstüne süzüldü.

"En azından sen kitabını geri aldın ama ben alamadım," dedi Zachary yüksek sesle. Belki bir şey içerdi, ağzındaki bal tadını gidermek için bir bardak su mesela. Mutfağa talep yazmaya gitti. Arkasında Dorian'ın uykulu ama berrak sesini duyduğunda eli kalemin üstündeydi.

"Kitabını paltona koydum."

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

talihsiz ile zamansız aynı şey değildir

Simon tek çocuktu ve adını doğumda ölen ağabeyinden almıştı. O bir yedekti. Bazen bir başkasının hayatını yaşıyormuş, başkasının ayakkabılarını giyiyormuş ve başkasının adını taşıyormuş gibi hissederdi.

Simon dayısıyla –ölen annesinin kardeşiyle– ve onların oğlu olmadığını sürekli hatırlatan yengesiyle yaşardı. Annesinin hayaleti başında asılı dururdu. Dayısı annesinden sadece içki içerken bahsederdi (ve Simon'a piç dediği tek zaman da buydu) ama çok sık içerdi. Jocelyn Keating bir sürtükten cadıya her tür adla anılırdı. Simon annesini cadı olup olmadığını bilecek kadar hatırlamıyordu. Bir keresinde, kimse soyundan emin olmadığı ve annesi, babası olabilecek o adamla iki Simon doğacak kadar uzun süre birlikte kaldığına göre gizlice evlenmiş olabilecekleri için belki de piç olmayabileceğini söyleme cesaretini gösterdi ama bu cesaret ona kafasına fırlatılan (kötü nişanlanmış) bir şarap kadehi kazandırdı. Sonrasında dayısı bu diyaloğu hatırlamadı bile. Cam kırıklarını bir hizmetçi temizledi.

On sekizinci yaş gününde Simon'a bir zarf sunuldu. Bal mumu mühründe bir baykuş resmi vardı ve zarf sararmıştı. Ön yüzünde şunlar yazıyordu:

Doğumunun on sekizinci yıl dönümünde,
Simon Jonathan Keating için.

Dayısı zarfın bir yerde, bir banka kasasında saklandığını söyledi. O sabah teslim edilmişti.

"Bugün benim doğum günüm değil," dedi Simon.

Dayısı umursamaz bir donuklukla, "Doğum tarihinden hiçbir zaman emin olamadık," dedi. "Anlaşılan bugünmüş. Nice mutlu dönüşlere."

Simon'ı zarfla baş başa bıraktı.

Zarf ağırdı. İçinde bir mektuptan fazlası vardı. Simon dayısının zarfı çoktan açmamış olmasına şaşırarak mührü kopardı.

Annesinin ona bir mesaj yazdığını, zamanın ötesinden onunla konuşacağını umuyordu.

Ama zarftaki bir mektup değildi.

Kâğıdın üstünde bir selam ya da imza yoktu. Sadece bir adres vardı. Ülkenin bir yerinde bir adres.

Ve bir anahtar.

Simon kâğıdın arkasını çevirince orada iki kelime daha buldu.

ezberle & yak

Adresi tekrar okudu. Anahtara baktı. Zarfın ön yüzünü tekrar okudu.

Biri ona taşrada bir ev veriyordu. Ya da bir ambar. Ya da bir tarlada kilitli bir kutu.

Simon adresi üçüncü kez okudu. Sonra dördüncü bir kez daha. Gözlerini kapadı, adresi kendi kendine tekrarladı, doğru olup olmadığını kontrol etti, her ihtimale karşı tekrar okudu ve kâğıdı şömineye attı.

Akşam yemeğinde, dayısı fazla aldırmaz bir tavırla, "Zarfta ne varmış?" diye sordu.

"Sadece bir anahtar," dedi Simon.

"Anahtar mı?"

"Sanırım bir yadigâr."

Dayısı şarap kadehine homurdandı.

"Önümüzdeki hafta sonu taşradaki okul arkadaşlarımı ziyarete gidebilirim," dedi Simon usulca ve yengesi hava durumu hakkında yorum yaparken dayısı yine homurdandı. Kaygıyla geçen bir haftanın sonunda Simon cebinde bir anahtarla bir trende pencereden dışarı bakıyor ve kendi kendine adresi tekrarlıyordu.

İstasyona varınca insanlara adresin yolunu sordu ve ona boş tarlaların arasından geçen kıvrımlı bir yolu işaret ettiler.

Taş kulübeyi kapı eşiğine varana kadar görmedi. Ev sarmaşıkların ve çalılıkların arkasına gizlenmişti, kendi haline bırakılan bakımsız bahçe çevrelediği binayı âdeta yutmuştu. Bahçe yoldan alçak bir taş duvarla ayrılıyordu, pas tutan bahçe kapısı açılmaz haldeydi.

Simon paçalarına asılan dikenlerin arasında duvarın üstünden tırmandı. Kulübenin kapısından geçebilmek için bir sarmaşık duvarını aşağı çekti.

Anahtarı kilitte denedi. Anahtar kolayca döndü ama içeri girmek bambaşka bir meseleydi. Kapıyı nihayet açılmaya ikna etmeden önce bir miktar daha sarmaşık dalını itmek, çekmek ve temizlemek zorunda kaldı.

Simon içeri girerken hapşırdı. Attığı her adım daha fazla toz havalandırıyor ve havalanan toz saat itibarıyla alçalan güneş ışığında, zemine yayılan yaprak gölgelerinin arasında süzülüyordu.

Daha ısrarcı bir sarmaşık sürgünü bir pencere çatlağından içeri uzanıp bir masanın bacağına sarılmıştı. Simon pencereyi açarak içeriye temiz hava ve daha fazla ışık girmesini sağladı.

Açık bir rafa çay fincanları istiflenmişti. Şöminenin yanında bir çaydanlık asılıydı. Mobilyaların (bir masa ve sandalyeleri, ateşin yanında iki koltuk ve rengi kararmış pirinç bir yatak) üstü kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı.

Simon bir kitap açtı ve kapağın içinde annesinin adını buldu: *Jocelyn Simone Keating.* Annesinin ikinci adından haberi yoktu. Adının nereden geldiğini böylece anladı. Bu kulübeden hoşlandığından emin değildi ama anlaşılan kulübe artık onundu ve canının istediği gibi hoşlanıp hoşlanmamakta özgürdü.

Simon sarmaşığın izin verdiği ölçüde bir pencere daha açtı. Işık solarken olabildiğince tozdan kurtulmak için, bir köşede bulduğu bir süpürgeyle yeri süpürdü.

Bir planı yoktu ve olmaması şimdi aptalca gelmeye başlamıştı.

Simon burada birinin olabileceğini düşünmüştü. Annesi belki. Sürpriz, ölmedim. Hikâyeleri doğru hatırlıyorsa cadıları öldürmek zordu. Burası pekâlâ bir cadı kulübesi olabilirdi. Çay seven, okumaya hevesli bir cadı.

Süprüntüleri arka kapıdan dışarı süpürmek işini kolaylaştıracaktı, bu yüzden kapının sürgüsünü çekip açtı ve kendini evin arkasındaki tarlaya değil, kıvrılarak aşağı doğru inen bir taş merdivene bakarken buldu.

Simon sarmaşıkla kaplı pencereden, kapının sağ tarafına ve solmaya yüz tutmuş gün ışığına baktı.

Sonra dönüp kapıdan içeri baktı. Alan duvardan daha genişti ve pencereyle kolaylıkla üst üste biniyordu.

Merdivenlerin dibinde bir ışık vardı. Simon elinde süpürgeyle, kayanın içine oturtulmuş bir kafese benzeyen demir bir kapının iki yanında ışıldayan iki fenere ulaştı.

Kafesi açıp içeri adım attı. Pirinç bir kol vardı. Onu çekti.

Kapı kayarak kapandı. Simon tavanda asılı fenere bakarken kafes alçalmaya başladı.

İnerlerken Simon elinde süpürgeyle şaşkın bir halde bekledi, sonra kafes sarsılarak durdu. Kapı açıldı.

Simon ışıldayan bir odaya girdi. İçeride iki kaide ve büyük bir kapı vardı.

Her iki kaidenin üstüne birer kap yerleştirilmişti. Kapların ikisinin de talimatları vardı.

Simon kaplardan birinin içindekini içti. Yaban mersini, karanfil ve gece havası tadı aldı.

Diğer kaptaki zarları kaidenin üstüne attı, bir süre dönüp durmalarını, sonra iki kaidenin taşın içine doğru gömülmesini izledi.

Kapı ortasında bir sarkacın asılı olduğu, altıgen biçiminde geniş bir odaya açılıyordu. İçerisi, kıvrılarak gözden kaybolan koridorları sağlı sollu süsleyen bir dizi lambanın dans eden ışığıyla aydınlanmıştı.

Her yerde kitaplar vardı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Simon dönünce bir kapı girişinde duran uzun, beyaz saçlı adamı gördü. Uzaktan kahkahalar ve cılız bir müzik sesi geliyordu.

"Burası neresi?" diye sordu Simon.

Adam, Simon'a baktı, sonra bakışları elindeki süpürgeye kaydı.

"Benimle gelir misiniz, efendim?" dedi adam eliyle ilerlemesini işaret ederek.

"Burası bir kütüphane mi?" dedi Simon etrafındaki kitaplara bakarak.

"Bir çeşit."

Simon adamın peşinde üstü kâğıtlar ve kitaplarla kaplı bir masanın olduğu bir odaya girdi. Duvarlara metal saplı küçük çekmeceler ve el yazması tabelalar sıralanmıştı. Masanın üstündeki kedi Simon yaklaşırken kafasını kaldırdı.

"İlk ziyaretler biraz sersemletici olabiliyor," dedi adam ciltli, kalın bir defteri açarken. Tüylü kaleminin ucunu mürekkebe batırdı. "Hangi kapıdan girdiniz?"

"Kapı mı?"

Adam başıyla onayladı.

"Oxford yakınında bir kulübedeydi. Biri anahtarını bana bırakmış."

Adam deftere yazmaya başlamışken durup kafasını kaldırdı.

"Yoksa siz Jocelyn Keating'in oğlu musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Simon biraz fazla heyecanlı bir tavırla. "Onu tanır mıydınız?"

"Tanışmıştık, evet," dedi adam. "Başınız sağ olsun," diye ekledi.

"O bir cadı mıydı?" diye sordu Simon masanın üstündeki kediye bakarak.

"Öyleyse bile benimle böyle bir bilgi paylaşmadı," dedi adam. "Tam adınız, Bay Keating?"

"Simon Jonathan Keating."

Adam adını deftere yazdı.

"Bana Bakıcı diyebilirsiniz," dedi adam. "Hangi zar geldi?"

"Efendim?"

"Girişteki zarlar."

"Ah, hepsi küçük taçlardı," diye açıkladı Simon kaidenin üstünde duran zarları hatırlayarak. Diğer resimleri de görmeye çalışmıştı ama sadece bir kalp ve kuş tüyü seçebilmişti.

"Hepsi mi?" dedi Bakıcı.

Simon başıyla onayladı.

Bakıcı kaşlarını çatarak kâğıdın üstünde titreşen tüylü kalemle deftere bir işaret koydu. Masanın üstündeki kedi kaleme vurmak için patisini kaldırdı.

Bakıcı kediyi hüsrana uğratarak kalemi elinden bıraktı ve odanın diğer ucundaki bir dolaba yürüdü.

"İlk ziyaretlerin kısa tutulması en iyisidir ama istediğiniz her zaman kapımız açık." Bakıcı, Simon'a ucunda bir madalyon olan bir zincir uzattı. "Yolunuzu kaybederseniz bu size giriş yönünü işaret edecek. Asansör sizi kulübenize geri döndürecek."

Simon elindeki pusulaya baktı. Ortadaki iğne dönüyordu. *Kulübem*, diye düşündü.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir faydam dokunursa lütfen haberim olsun."

"Bunu burada bırakabilir miyim?" dedi Simon süpürgeyi havaya kaldırarak.

"Elbette Bay Keating," dedi Bakıcı kapının yanındaki duvarı işaret ederek. Simon süpürgeyi oraya yasladı.

Bakıcı masasına döndü. Kedi esnedi.

Simon ofisten çıktı ve bir süre sarkacı izledi.

Uyuyor ve rüya görüyor olabilir miydi?

Duvarın yanındaki bir yığından bir kitap alıp yerine geri bıraktı. Kitapların onu bir tünel gibi, farklı açılarla çevreleyeceği şekilde kıvrılan rafların kapladığı bir koridor boyunca ilerledi. Başının üstündeki kitapların nasıl düşmediğini bilemedi.

Kapıları açmayı denedi. Bazıları kilitliydi ama daha fazla kitap, sandalye ve üstü mürekkep, şarap ve konyak şişeleriyle dolu çalışma ve yemek masalarının olduğu çoğu oda açıktı. Sadece kitapların miktarı bile onu tedirgin etmişti. İnsan ne okuyacağını nasıl seçerdi ki?

Gördüğünden daha fazla insan sesi duyuyordu, ayak sesleri ve fısıltılar çok yakındı ama görünmezdi. Beyaz bir cübbe içinde mum yakan bir adam ve okuduğu şeye kendini kaptırdığı için o geçerken kafasını kaldırmayan bir kadın gördü.

Her biri akılalmaz binaları tasvir eden tablolarla dolu bir koridordan geçti. Havada süzülen şatolar. Gemilere kaynaklanmış malikâneler. Uçurum kayalıklarına oyulmuş şehirler. Etraflarındaki kitapların hepsi mimariyle ilgili ciltlere benziyordu. Bir koridordan aktörlerin Shakespeare provası yaptığı bir amfitiyatroya çıktı. Roller üç oğul ve deliliğe doğru yol alan muazzam bir anne olacak şekilde tersine çevrilmiş olsa da *Kral Lear*'ı tanıdı. Bir süre seyrettikten sonra yola devam etti.

Bir yerde müzik çalıyordu, bir piyano. Simon sesi takip ettiyse de kaynağını bulamadı.

Sonra gözüne bir kapı takıldı. Önünü kısmen kapatan, ağzına kadar kitapla dolu dolap, onu yarı gizli yarı açıkta bırakıyordu.

Kapının üstünde pirinçten, alev almış bir kalp resmi vardı.

Simon deneyince kapı kolu kolayca döndü.

Odanın ortasında, üstü kâğıtlar, kitaplar ve mürekkep şişeleriyle dolu, uzun ahşap bir masa vardı. Ama aksamaya uğramış bir çalışma hissi uyandırmaktan çok yeni çalışmaları bekler gibi görünüyordu. Yere ve bir uzanma koltuğunun üstüne yastıklar saçılmıştı. Koltuğun üstünde bir de kedi vardı. Ayağa kalktı, gerindi ve aşağı atlayarak Simon'ın az önce açtığı kapıdan çıktı.

Simon kedinin arkasından, "Rica ederim," diye seslendi ama kedi hiçbir şey demedi ve Simon dikkatini yeniden, kedisiz kalan odaya çevirdi.

Duvarlar boyunca beş kapı daha vardı. Her biri farklı bir sembolle işaretlenmişti. Simon kapıyı arkasından kapattı ve arka tarafında da aynı kalp desenini buldu. Diğer kapıların üstünde bir anahtar, bir taç, bir kılıç, bir arı ve bir kuş tüyü vardı.

Kapıların arkasında sütunlar, salıncak gibi tavandan sarkan ince kitap rafları, yan istiflenmiş kitaplar vardı. Simon önce en üst raflara nasıl ulaşıldığını anlayamadı ama sonra makaralara dizili olduklarını ve yükseltilip alçaltılabildiklerini fark etti.

Lambası tamamen sönük olan anahtar simgeli ve lambası kısık olan kuş tüylü kapılar hariç, her kapının üstünde ışıl ışıl yanan bir lamba vardı.

Kuş tüylü kapının altından bir kâğıt parçası itildi.

Simon kâğıdı aldı. Dış tarafındaki kurum parmaklarını siyaha boyadı. Kâğıdın üstündeki kelimeler, titrek, çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı.

Merhaba,
Bu kapının arkasında kimse var mı
ve siz bir kedi misiniz?

Altına bir tavşan resmi çizilmişti.

Simon kapı kolunu çevirdi. Kapı açılmadı. Kilidi inceledi ve bulduğu sürgüyü açtıktan sonra şansını tekrar denedi. Kapı bu kez itaat etti.

Kapı çıplak duvarlı karanlık bir odaya açılıyordu. İçeride kimse yoktu. Simon kapının arka tarafına baktı ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

Kafası karışan Simon kapıyı geri kapattı.

Notun arkasını çevirdi.

Masadan kuş tüylü bir kalem aldı, mürekkep hokkasına batırdı ve cevap yazdı.

Kedi değilim.

Kâğıdı katlayıp kapının altından kaydırdı. Bekledi. Kapıyı tekrar açtı.

Not gitmişti.

Simon kapıyı kapattı.

Dikkatini bir kitaplığa çevirdi.

Arkasındaki kapı yavaşça açıldı. Simon şaşkın bir çığlık attı.

Kapının girişinde kahverengi saçları bukleler ve örgüler halinde gümüş filigran tavşan kulaklarının etrafında toplanmış genç bir kadın duruyordu. Mavi bir pantolon ve yüksek çizmelerin üstüne, tuhaf örgü bir bluz ve kısacık bir mini etek giymişti. Gözleri parlak ve vahşiydi.

"Kimsin sen?" dedi bir anda ortaya çıkıveren kız. Notu elinde sıkı sıkı tutuyordu.

"Simon," dedi Simon. "Sen kimsin?"

Kız başını tavşan kulakları kılıç sembollü kapıya doğru eğilecek şekilde yana yatırarak soruyu düşündü.

"Lenore," dedi Eleanor küçük bir yalan dokunuşuyla. Bu ismi bir keresinde bir şiirde okumuş ve benzerliğe rağmen Eleanor'dan daha hoş olduğunu düşünmüştü. Ayrıca kimse

ona adını sormadığı için bu, yeni bir isim denemek için iyi bir fırsattı.

"Nereden çıktın?" diye sordu Simon.

"Yanık yerden," dedi kız yeterli bir açıklamaymış gibi. "Bunu sen mi yazdın?" dedi notu uzatarak.

Simon başını onaylar gibi salladı.

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce. Diğer taraftaki not senden miydi?" diye sordu ama el yazısının bunun doğru olamayacağı kadar çocuksu olduğunu düşündü. Tavşan kulakları da merakını uyandırmıştı.

Eleanor notu ters çevirip tuhaf harflere ve çocuksu tavşan çizimine baktı.

"Ben bunu sekiz sene önce yazdım," dedi.

"O kadar eski bir notu neden şimdi kapının altından kaydırasın ki?"

"Ben notu kapının altından yazar yazmaz itmiştim. Anlamıyorum."

Eleanor kaşlarını çattı ve üstünde kuş tüyü olan kapıyı kapattı. Odanın diğer tarafına yürüdü. O arada, bir anda Simon kızın kılığının eksantrikliğine rağmen hayli hoş olduğunu fark etti. Gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyuydu, teni açık kahverengiydi ve hatlarında yabancı bir his vardı. Yengesinin zaman zaman karşısına çıkardığı kızlardan ancak bu kadar farklı olabilirdi. Kızın bir tuvalet içinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı, sonra tuvaletsiz nasıl görüneceğini kafasında canlandırmaya başladı ve ardından yüzü kızararak öksürdü.

Kız kapılara tek tek baktı.

"Anlamıyorum," dedi kendi kendine. Sonra dönüp bir kez daha Simon'a baktı. Hayır, onu saçlarından çizmelerine kadar dikkatle süzdü. "Burada hiç arı var mı?" diye sordu. Kitap raflarının arkasına ve yastıkların altına bakmaya koyuldu.

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Simon içgüdüsel olarak masanın altına bakarken. "Az önce bir kedi vardı ama gitti."

"Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu kız masanın diğer tarafının altından göz göze gelerek. "Aşağıya yani. Odaya değil, bu yere."

"Bir kulübedeki kapıdan."

"Senin bir kapın mı var?" diye sordu Eleanor. Sandalyelerin arasında bağdaş kurarak oturdu ve ona heyecanla baktı.

"Tam olarak benim değil," diye açıkladı Simon. Gerçi kulübe onunsa kapı da onun olmalıydı. Tuhaf bir miras. O da bir sandalyeyi kenara iterek sandalye ayaklarından ve masa sayvanından oluşan ormanın içinde yüz yüze olacakları şekilde yere oturdu.

"Kitapların çoğunun yok olduğunu sanıyordum," dedi Eleanor.

Simon ona annesinden, zarftan, anahtardan ve kulübeden bahsetti. Kızın dikkatle dinlediğini fark edince aklına gelen her tür detayı ekledi. Zarfın üstündeki bal mumu mühür. Kulübeyi kaplayan sarmaşık. Kafese benzeyen asansörü tarif ederken kızın gözlerinde bir merak ışığı yansa da sözünü kesmedi.

Hikâyeyi kapıdan geçirip içinde oturdukları odaya getirince Eleanor, "Annen burada mıymış?" diye sordu.

"Öyle görünüyor." Simon bunun, annesinin bulunduğu yerlere ve okuduğu kitaplara sahip olmanın, bir mektuptan daha iyi olabileceğini düşündü.

"Nasıl biriydi?" diye sordu Eleanor.

"Hatırlamıyorum," dedi Simon ve birden konuyu değiştirme isteğiyle doldu. "Daha önce pantolon giyen bir kızla tanışmamıştım," dedi onu gücendirmeyeceğini umarak.

"Elbiseyle bir şeylerin üstüne tırmanamıyorum," diye açıkladı Eleanor bir gerçeği ortaya koyar gibi.

"Tırmanmak kızlara göre değil."

"Her şey kızlara göredir."

Kızın ifadesi o kadar ciddiydi ki Simon sözlerini tekrar düşünmek ihtiyacı hissetti. Dayısının kızlar hakkında söylediği her şeye ters düşüyordu ama belki de dayısı kızlar hakkında göründüğü kadar bilgili değildi ve yengesinin de bir *hanımefendiye* neyin yakışacağı konusunda çok tuhaf fikirleri vardı.

Acaba kızların oyun oynamadığı ve uyulacak, dile getirilmeyen kuralların olmadığı bir yere düşmüş olabilir miydi? Beklentinin olmadığı. Gözetmenlerin olmadığı bir yer. Acaba annesi de öyle miydi? Bir kadını neyin cadı yaptığını merak ediyordu.

Soruları aralarında atıp tutmaya devam ettiler ve bazı anlarda o kadar çok soru üst üste geldi ki önce birini, sonra bir diğerini ve arada bir başkasını cevaplamak jonglör hüneri gerektiriyordu. Simon ona daha önce kimseye anlatmadığı şeyleri anlattı. Korkularını paylaştı, endişelerini önüne serdi, yüksek sesle söylemeye cesaret bile edemediği düşünceler dudaklarından döküldü çünkü burada, onunla her şey farklıydı.

Kız ona orayı anlattı. Kitapları, odaları ve kedileri. Çantasında küçük bir bal kavanozu vardı ve tadına bakmasına izin verdi. Simon balın tatlı olmasını bekliyordu ama aslında çok daha fazlasıydı: zengin, altınımsı ve isli.

Simon balı parmaklarından yalarken ne diyeceğini bilemiyordu. Aklından ifade edemeyeceği ve edebilse bile uygunsuz olacağından emin olduğu düşünceler geçiyordu.

Eleanor bu fırfırlı gömlekli ve düğmeli ceketli delikanlı hakkında bir fikre varamıyordu. Çocuk muydu erkek mi? Farkı nasıl ayırt edebileceğini bilmiyordu. R harflerini tuhaf telaffuz ediyordu. Yakışıklı olup olmadığından emin değildi çünkü bu tür konularda çok fazla referansı yoktu ama yüzü hoşuna gitmişti. Açık bir ifadesi vardı. Acaba hiç sırrı yok muydu? Kahverengi gözleri vardı ama saçları sarıydı ve Eleanor sarı saça mavi gözlerin eşlik ettiği o kadar çok kitap okumuştu ki bu ona yersiz ve aykırı göründü. Yüzü saç ve göz renginden ibaret

değildi ve Eleanor kitapların burun kıvrımlarını ya da kirpik uzunluklarını neden tarif etmediğini sorguluyordu. Delikanlının dudaklarının şeklini inceledi. Belki de yüz, sözcüklere aktarılamayacak kadar karmaşık bir şeydi.

Eleanor uzanıp saçlarına dokundu. Simon çok şaşırınca derhal elini çekti.

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil." Simon uzanıp elini tuttu. Parmakları sıcacık ve bal yüzünden yapış yapıştı. Eleanor'un kalbi çok hızlı çarpıyordu. Nasıl davranması gerektiği konusunda akıl yürütmek için fırfırlı gömlekli oğlanların olduğu kitapları hatırlamaya çalıştı. Tek hatırlayabildiği dans –ki sanki uygunsuz kaçardı– ve nakıştı ve Eleanor nasıl yapıldığını bilmiyordu. Muhtemelen gözlerini dikip bakmamalıydı ama Simon da ona baktığı için gözlerini kaçırmadı.

El ele otururak konuşmaya devam ettiler. Liman'dan, koridorlardan, odalardan ve kedilerden bahsederlerken Eleanor parmak uçlarıyla delikanlının avucuna minik daireler çizdi.

Ve kitaplardan.

"Özellikle sevdiğin bir kitap var mı?" diye sordu Simon.

Eleanor bunu düşündü. Bu soru ona daha önce hiç sorulmamıştı ama aklına bir kitap geldi.

"Var... ben... var, evet..." Eleanor duraksadı. "Okumak ister misin?" dedi açıklamaya çalışmak yerine. Kitaplar anlatılmaktansa okunmalıydılar.

"Çok isterim," dedi Simon.

"Onu sana veririm, okursun ve sonra üzerinde konuşuruz. Hoşuna giderse. Gitmezse de tam olarak nedenini bilmek isterim. Odamda. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

Eleanor üstünde kuş tüyü olan kapıyı açtı.

"Bu kadar karanlık olduğu için üzgünüm," dedi. Çantasından metal bir çubuk çıkarıp sabit ve beyaz bir ışıkla parlamasına

neden olan bir şeye bastı. Çubuğu karanlığa tutunca Simon odadan geri kalan ufalanmış kalıntıları, yanmış kitapları gördü. Dumanı anımsatan bir koku vardı.

Eleanor bir odadan çıkıp diğerine girdi.

Simon da peşinden gitti ve bir duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle gözlerinde çakan yıldızlar dağılınca daha önce gördüğü karanlığa baktı, yanık oda da kız da ortadan kaybolmuştu.

Simon karanlığı itti ama çok sağlamdı.

Karanlığı bir kapıymış gibi tıklattı.

"Lenore?" diye seslendi.

Kendine, "Geri dönecek," dedi. Kitabı alıp geri dönecek. Peşinden gidemiyordu madem, bekleyebilirdi.

Kapıyı kapatıp alnını ovaladı.

Dikkatini kitap raflarına çevirdi. Keats ve Dante'nin ciltlerini tanıdı ama diğer isimler yabancıydı. Düşünceleri dönüp dolaşıp kızda duruyordu.

Parmaklarını uzun koltuğun üstüne yığılı kadife yastıklarda dolaştırdı.

Kuş tüylü kapı açıldı, Eleanor elinde bir kitapla içeri girdi. Üstünü değiştirmiş, omuzlarını saran koyu mavi bir gömlek giymiş ve boynuna uzun pembe bir eşarp sarmıştı.

Gözleri buluşunca ona doğru yürüdü ve kapı arkasından kapandı. Büyümüş gözlerle Simon'a baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Simon.

"Ne zamandır yokum?" diye sordu Eleanor.

"Bir an?" Simon düşüncelere dalınca saat tutmayı düşünmemişti. "On dakikadan çok olmadığı kesin."

Eleanor'un elinden kayan kitap sayfaları çırpınarak yere düştü ve yine kapalı bir şekilde ayaklarının dibine kondu. Kızın elleri hızla yüzüne gitti, ağzının üstüne örtüldü ve ne yapacağını bilemeyen Simon kitabı yerden alıp merakla yaldızlı kapağına baktı.

"Sorun ne?" diye sordu. Kendini zor tutsa da kitabın sayfalarını karıştırma arzusuna karşı koydu.

"Altı ay," dedi Eleanor. Simon anlamadı. Sorar gibi kaşını kaldırınca Eleanor sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Altı ay," diye tekrarladı bu kez daha yüksek sesle. "Altı aydır o kapıyı her açışımda bu oda boştu ve bugün yine karşımdasın."

Kızın ciddiyetine rağmen Simon güldü.

"Çok saçma," dedi.

"Ama doğru."

"Saçmalık," dedi Simon. "Bir oyun oynuyorsun. İnsan sadece birkaç dakika ortadan kaybolup aylarca ortalıkta olmadığını iddia edemez. Dur, sana göstereyim."

Simon üstünde kalp olan kapıya döndü ve elinde kitapla koridora girdi.

"Gel de gör," dedi odaya dönerek ama içerisi boştu. "Lenore?"

Simon odaya girdi ama hiç kimse yoktu. Ellerindeki kitaba baktı. Kapıyı kapattı ve geri açtı.

Kızı hayal etmiş olamazdı.

Ayrıca kız yoksa kitap nereden çıkmıştı?

Kitabı ellerinin arasında çevirdi.

Okudu çünkü okumak sinirlerini yatıştırırdı.

Kapının geri açılmasını bekledi. Ama açılmadı.

Zachary Ezra Rawlins *Tatlı Hüzünler*'i Dorian'ın olduğunu söylediği yerde, geldiği zaman odasında bir koltuğun arkasına attığı boya lekeli paltosunun cebinde buldu.

Fark etmemişti bile. Kitap paltonun cebine, giyen kişi farkına bile varmadan kaydırılabilecek kadar küçüktü. Hele söz konusu kişi üşümüş, kafası karışmış ve sarhoş ise. Zachary hatırlaması gerekiyormuş gibi hissetti. Kaçırdığı bu yakınlık anı canını sıkmıştı.

Dorian'ın başında bekleyerek geçen kim bilir kaç saatin sonunda, paltosunun cebine bakmak için ilk kez fırsat bulmuştu. Zachary oturup Yıldızsız Deniz ve sayıları gittikçe artan Baykuş Kralların bahsinin kafasını daha da karıştırdığı masallar kitabını okurken Dorian tek kelime etmemişti. Sonunda Rhyme onu Dorian nöbetinden azat etmişti ama Zachary kızın Mirabel'in nereye gittiğiyle ilgili açıklamasını takip edememişti ve şimdi bir kâğıda yazmasını rica etmiş olmayı diliyordu. Acaba buna izin var mıydı?

Ateşin coşkuyla yandığı odası ona rahat ve tanıdık geldi. Yatak toplanmışa benziyordu ama o kadar kabarıktı ki emin olamadı. Mutfak, takım elbisesinin de aralarında olduğu giysilerini katlanmış ve pırıl pırıl bir halde geri göndermişti.

Belki bir faydaları dokunur diye daha önce unuttuğu paltoyu da aşağı gönderdi ve bir şeyler yemesinin iyi olacağına karar verdi.

Birkaç dakika sonra zil çınlayınca Zachary, Mutfak'ın "mantı çeşitleri" talebini ciddiye aldığını gördü. Sinir bozacak kadar çok sayıdaki mantı çeşidinin her biri birbirinden nefisti. Farklı çeşitler üstü kapalı ayrı kaplarda, kimi özel sosuyla birlikte servis edilmişti. Her seramik kapağa farklı bir sahnenin resmi boyanmıştı: bir yolculuğa çıkan bir silüetin farklı pozları. Aynı figür her kapakta farklı bir ortamda resmedilmişti. Kuşlarla dolu bir orman. Bir dağ zirvesi. Bir şehrin gece hali.

Zachary mantı adreslerinin yarısını bile ziyaret edemediği için, göreceli ısılarını koruyacakları umuduyla kapaklarını kaldırmadı.

Bir rafa sıralanmış mavi camdan yapılma köpüklü su şişesi koleksiyonuna yöneldi. Belki de içlerine koyacak mumlar bulabilirdi. Kendini rahat ettirmeye itirazı yoktu. Zaten rahat hissediyordu. İnsanın zaman zaman bir banyonun seramik zeminine uzanıp kendine nefes almayı hatırlatmasını içeren bir rahatlık türü.

Çantasıyla birlikte kendi giysileri de gelmişti ama odada bulunan giysiler kadar şık değildiler. Kendi gözlüğünü burada ödünç aldığı gözlükle karşılaştırdığında yenisini biraz daha avantajlı buldu ve onu takmaya devam etti.

Lambalardan birinin yanında bir priz buldu ve çabanın boşuna olduğunu hissetmesine rağmen telefonunu şarja taktı.

Ateşin yanına oturdu ve kitabına kavuşmanın verdiği rahatlamayla *Tatlı Hüzünler*'in sayfalarını çevirmeye başladı. Hatırladığından daha fazla sayfa eksikti. Belki de kitabı Mirabel'e göstermeliydi. Falcının oğluyla ilgili kısımda duraksadı. *Henüz değil.* Pekâlâ, artık buradaydı. Yıldızsız Deniz'i bulamasa da Liman'a ulaşmayı başarmıştı.

Belki de kitabın izini geriye doğru takip edebilirdi. Daha önce neredeydi acaba? Uzun süre önce bulduğu kütüphane ipucunu hatırladı. Birinin kütüphanesinden çıkmıştı. Zachary gözlerini kapayıp Elena'nın Kat'in dersinin çıkışında verdiği

kâğıt parçasını zihninde canlandırmaya çalıştı. Bilmem ne vakfı tarafından bağışlanmıştır. Bir J harfi vardı sanki. Belki.

Keating. İsmi hatırladı ama baş harfleri çıkaramıyordu. Kâğıdı yanına almayı unuttuğuna inanamıyordu.

Kesin olan bir şey vardı. Bir sonraki hamlesi şekerleme yapmak değilse onu bu odada bulamayacaktı.

Zachary *Tatlı Hüzünler*'i çantasına koydu, tabakları Mutfak'a geri gönderdi, bir elma rica etti (Mutfak ona yer yer pembeleşmiş sarı elmalarla dolu gümüş bir kâse gönderdi) ve yeniden Liman'ın vahşi koridorlarına düştü.

Pusulasını kullanmamak için elinden geleni yapıyordu ama hangi yöne doğru hareket ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kimi, odanın etrafındaki özel girintilere yerleştirilmiş masalar ve koltuklarla dolu, ortasında yine sandalyelerin olduğu boş bir alan ve sürekli akan bir çeşme olan bir oda buldu.

Çeşmenin dibinde kimi tanıdık kimi yabancı bozuk paralar vardı. Usul usul köpüren suyun altında birikmiş dilek yığınları. Anahtarlarla dolu çeşmeyi, Dorian'ın kitabındaki anahtar koleksiyoncusunu hatırladı ve ona ne olduğunu merak etti.

Bir daha onu gören olmadı.

Acaba Zachary'ye ne olduğunu merak etmeye başlayan kimse var mıydı? Muhtemelen hayır.

Çeşmenin ötesinde girişi bir kitaplık ve koltukla kapatılmış daha alçak tavanlı bir hol vardı. Zachary ilerleyebilmek için koltuğu kaydırmak zorunda kaldı. Kapalı kapılarla dolu hol loştu ve Zachary yürürken tuhaflığın ne olduğunu anladı. Diğer koridorlardan farklı olarak kedi ya da kitapların yokluğu değil, kapıların kapı kollarının ya da tokmaklarının olmamasıydı. Sadece kilitler vardı. Zachary kapılardan birinde durdu ve itti ama kapı açılmadı. Kapının etrafındaki ahşaba daha dikkatli bakınca kenarlarında siyah, yanık kısımlar gördü. Havada uzun süre önce söndürülmüş bir yangını anımsatan bir duman hissi vardı. Kapının üstünde bir zamanlar bir kolun olduğu kısım

daha yeni ve yanmamış bir tahta parçasıyla doldurulmuştu. Koridorun diğer ucunda, gölgelerin arasında kedi olmak için fazla iri bir şey hareket etti ama Zachary o tarafa baktığında hiçbir şey göremedi.

Geldiği yoldan çeşmeye doğru yürüdü ve farklı bir koridor seçti. Biraz daha aydınlık bir koridordu ama "aydınlık" kelimesi burada göreceli bir terimdi. Mekânın büyük kısmında sadece bir şeyler okumaya yetecek kadar ışık ve biraz daha fazlası vardı.

Dorian'ı yoklama fikrinden özenle kaçınarak ve zihninin bunu (onu) düşünmekle bu kadar meşgul olmasına canı sıkılarak amaçsızca dolaştı.

Bir mum tablosunun önünden geçti, alevinin titreştiğine yemin edebilirdi. Durup dikkatle bakınca bir tablo değil, duvardaki bir rafın etrafına asılı bir çerçeve olduğunu ve raftaki gümüş şamdanda yanan bir mumun durduğunu gördü. Kim yakmıştı acaba?

Arkasından gelen bir miyavlama merakına son noktayı koydu. Zachary arkasına dönünce buruşuk yüzünde şüpheli bir ifade olan bir İran kedisinin ona dik dik baktığı gördü.

"Derdin ne?" diye sordu kediye.

Kedi anlatmaya nereden başlayacağını bilemediği kadar çok derdinin olduğunu ima eden miyavlama-kükreme melezi bir sesle, "Miyoooooor," dedi.

"Seni anlıyorum," dedi Zachary ve çerçevesinin içinde dans eden muma baktı.

Üfleyip mumu söndürdü.

Üflemesiyle resim çerçevesinin sarsılarak aşağı doğru kayması bir oldu. Duvarın tamamı hareketlenmişti ve kayan resim çerçevesinden başlayarak yere gömülüyordu. Çerçevenin alt kenarı zemindeki karolara ulaşınca duvar durdu. Sönmüş mum kedi gözü seviyesinde kalmıştı.

Duvarda, çerçevenin olduğu yerde dikdörtgen biçiminde bir boşluk açılmıştı. Zachary daha çok mumla ilgilenen ve patisiyle duman kalıntısına vuran kediye baktı.

Açıklık Zachary'nin adım atıp geçebileceği genişlikteydi ama yeterince ışık yoktu. Buradaki ışığın büyük kısmı salonun karşısındaki püsküllü bir lambadan geliyordu. Zachary bu kadar aşağıda elektriğin nasıl çalıştığını ve kesilirse neler olabileceğini merak ederek lambayı kablosunun izin verdiği ölçüde yeni açılan deliğe yaklaştırdı.

Lamba açıklığa yaklaşmaya rıza gösterdi ama içeri kadar sokulmak niyetinde değildi. Zachary onu yere bıraktı –püsküllerı kediyi sevince boğmuştu– ve açıklığa doğru yatacak şekilde yasladı. Tablodan geriye kalan boşluktan adım atarak içeri girdi.

Ayakkabılarının altında ne olduğunu sadece karanlığın bildiği şeyler çatırdıyordu ve Zachary böylesinin belki de daha iyi olduğunu düşündü. Lamba aydınlatma konusunda çok iyi iş çıkarsa da gözlerinin uyum sağlaması biraz zaman aldı. Zachary ödünç gözlüğünü burun kemiğinden yukarı doğru itti.

Odanın gittikçe aydınlanmamasının nedeninin içindeki her şeyin yanık olması olduğunu fark etti. Toz sandığı şey eskiden orada olan şeylerden geriye kalanların üstünü kaplayan küldü ve Zachary oraya gelmesinden kim bilir ne kadar önce orada tam olarak ne olduğunu artık görebiliyordu.

Odanın ortasında masa ve üstündeki bebek evi kararıp moloza dönüşecek şekilde yanmıştı.

Bebek evi kendi içine çökmüş, çatısı altındaki boşluğun üstüne yıkılmıştı. Evin sakinleri ve etrafındakiler yanıp kül olmuş ve anıya dönüşmüşlerdi. Odanın tamamı yanık kâğıtlar ve tanınmaz haldeki nesnelerle doluydu.

Zachary tavandan sarkan, nasılsa sağlam kalabilmiş bir ipin ucunda asılı duran tek yıldıza uzandı, yıldız yere düştü ve diğer gölgelerin arasında kayboldu.

Yarı kendine, yarı koridordaki resim çerçevesinin üstünden içeri bakan kediye, "Küçük imparatorluklar bile yıkılır," diye mırıldandı.

Kedi cevap olarak gözden kayboldu.

Zachary'nin ayakkabılarının altında yanık ahşap ve eski bir dünyanın kırık dökük parçaları çatırdıyordu. Bebek evine doğru yürüdü. Bir zamanlar evi kapı gibi açan menteşe sağlam duruyordu. Zachary'nin çektiği menteşe hareket sonucu kırılınca evin ön cephesi masanın üstüne devrilerek içerisini gözler önüne serdi.

Bebek evi odanın geri kalanı gibi tamamen yok olmamıştı ama yanmış ve kararmıştı. Yatak odalarını oturma odalarından ya da mutfaktan ayırt etmek mümkün değildi. Çatı katı çatının büyük kısmını da yanına alarak bir alt kata düşmüştü.

Zachary yanık odalardan birinde bir şey fark etti. Uzandı ve onu molozların arasından kaldırdı.

Tek bir oyuncak bebek. Üstündeki kurumu kazağına sildiği bebeği ışığa tuttu. Porselenden yapılma, boyalı bir kız bebekti. Belki de bebek ailesinin kızıydı. Çatlamış ama kırılmamıştı.

Zachary bebeği evin külleri arasına dik şekilde koydu.

Onu eski haliyle görmek isterdi. Evi, kasabayı ve denizin karşısında kalan denizi. Sayısız eklemeyi ve üst üste binen hikâyeleri. Belki ona bir şeyler eklemek isterdi. Hikâyede kendi izini bırakmak. Bunu yapamayacağı gerçeğiyle yüzleşene kadar, ne kadar istediğini fark etmemişti. Üzgün müydü, öfkeli miydi yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin değildi.

Zaman geçiyor, bir şeyler değişiyordu.

Zachary şimdi kendi dünyasının külleri arasında ayakta duran bir kızı barındıran odada etrafına baktı. Bir zamanlar tavandan yıldızların ya da gezegenlerin sarktığı yerlerde örümcek ağları gibi, dokunsan dağılacak incelikte ipler asılıydı. Şimdi odayı yutan yangından başka şeylerin de sağ çıktığını görebiliyordu. Bir zamanlar okyanus olan bir köşede bir gemi

enkazı, masanın yan tarafı boyunca uzanan bir tren rayı, asıl evin penceresinden düşmüş bir büyükbaba saati ve toynaklarından minik boynuzlarına kadar kararsa da sağlam duran, minicik cam gözleriyle bir raftan ona bakan küçük bir geyik.

Duvarlar huş ağacı kabuğu gibi şeritler halinde kıvrılmış eski duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Geyiğin durduğu rafın yanında kolu olmayan bir kapı vardı ve Zachary biraz önce önünden geçtiği kapı olabilir mi diye merak etti.

Yanık kâğıt ve duman kokusu şiddetlenen oda, ona bir mezar gibi gelmeye başlamıştı.

Koridordaki lamba kedinin ya müdahalesi ya da yardımıyla devrildi. Ampulü küçük bir çatırtı çıkararak kırıldı ve ışığı da yanına katarak Zachary'yi karanlıkta minyatür bir evrenin yanık kalıntılarıyla baş başa bıraktı.

Zachary gözlerini yumdu ve ondan geriye saymaya başladı.

İçinde bir şey kendini Vermont'ta bulmayı bekliyordu ama gözlerini açtığı zaman, on saniye önce neredeyse yine oradaydı ve şimdi ona rehberlik eden bir parça ışık görebiliyordu.

Kırık lambaya takılmamaya dikkat ederek duvardaki açıklıktan geri çıktı. Lambayı masanın üstüne koydu ve kırık cam parçalarını kenara itmek için elinden geleni yaptı.

Kitap raflarında birkaç kalın mum duruyordu. Onlardan birini kullanarak çerçevenin içindeki fitili tutuşturdu. Mum yanar yanmaz çerçeve eski yerine yükseldi ve duvar yeniden bebek evreninin kalıntılarının üstüne kapandı.

"Miyav," dedi bir anda ayaklarının dibinde beliren İran kedisi.

"Hey," dedi Zachary kediye. "Ben bu tarafa gidiyorum." Sol taraftaki koridoru işaret etti, kararını konuşurken verdi. "İstersen sen de gelebilirsin, istemezsen önemli değil. Nasıl istersen."

Kedi ona baktı ve kuyruğunu salladı.

Sol taraftaki koridor kısa ve loştu ve mermer heykellerden, birbirine dolanmış ikili üçlü kombinasyonlarla tavanı destekleyen çıplak figürlerden oluşan sütunlarla dolu bir odaya açılıyordu. Heykeller mimari işlevlerinden çok birbirlerine odaklanmış gibi görünüyordu.

Yaldızlı tavana yerleştirilmiş düzinelerce küçük ışıktan aşağıdaki donmuş mermer âlemine yumuşak bir ışık vuruyordu.

Zachary arkasından baktığında kedi peşinden geliyordu ama o durunca kedi de durdu ve onu takip etmiyormuş da tesadüfen aynı yöne gidiyormuş gibi, aldırmaz bir tavırla patisini yalamaya koyuldu.

Zachary sütunlu odadan dışarı uzanan ve kapısında iki heykelin daha durduğu başka bir koridora doğru yola devam etti. Heykellerden biri odaya bakıyordu, diğeri ise başını çevirmiş, mermer gözlerini eliyle örtmüştü.

Kedi bulduğu bir şeye vurarak yerde sekmesini izliyordu. Ancak nesne her neyse cazibesini kaybetmesi çok sürmedi ve kedi ona son bir kez vurduktan sonra yoluna devam etti. Zachary ne olduğuna bakmaya gidince bir köşesi kıvrılmış bir origami yıldızı buldu. Yıldızı alıp cebine kaldırdı.

Bir süre sonra, az çok tesadüfen kendini Kalp'te buldu. Bakıcı'nın ofisinin kapısı açıktı ama Bakıcı, Zachary açık kapıyı tıklatana kadar kafasını kaldırmadı.

"Merhaba, Bay Rawlins," dedi. "Nasılsınız?"

"Daha iyi, teşekkürler," dedi Zachary.

"Ya arkadaşınız?"

"Uyuyor ama iyi görünüyor. Ben... koridorlardan birinde bir lamba kırdım. Bir süpürgeniz ya da ona benzer bir şeyiniz varsa kırıkları toplayabilirim." Zachary'nin gözleri köşede duran eski usul, saplı süpürgeye çevrildi.

"Buna hiç gerek yok," dedi Bakıcı. "Ben icabına baktırırım. Hangi koridorda?"

"Şu tarafta," dedi Zachary geldiği yönü işaret ederek. "İçinde gerçek bir mum olan bir resim çerçevesinin yakınında."

"Anlıyorum," dedi Bakıcı bir şey not ederek. Sesi tuhaf çıkınca, Zachary belki de genel kural olarak fazla kibar olduğunu düşünerek kurcalamaya karar verdi.

"Bebek evi odasına ne oldu?" diye sordu.

"Bir yangın çıktı," dedi Bakıcı kafasını kaldırmadan. Zachary'nin odayı bulmasına şaşırmamış gibiydi.

"O kadarını anladım," dedi Zachary. "Yangına ne sebep oldu?"

"Öngörülmeyen şartların bir araya gelmesi," dedi Bakıcı. Zachary hemen tepki vermeyince, "Bir kaza," diye ekledi. "Olayın detaylarını tarif edemem çünkü bizzat tanık olmadım. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Herkes nerede?" diye sordu Zachary. Bozulduğu sesinden belliydi ama Bakıcı kafasını önündeki yazıdan kaldırmadı.

"Siz ve ben buradayız, arkadaşınız odasında, Rhyme muhtemelen ona göz kulak oluyor ya da başka görevlerini yerine getiriyordur, Mirabel'in şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, bilgi vermez."

"Bu kadar mı?" dedi Zachary. "Sadece beşimiz ve kediler mi var?"

"Doğru, Bay Rawlins," dedi Bakıcı. "Kedilerin sayısını bilmek de ister misiniz? Doğru olmayabilir, saymak güç."

"Hayır, bu kadarı yeterli," dedi Zachary. "Ama... herkes nereye gitti?"

Bakıcı duraksadı ve kafasını kaldırıp ona baktı. Daha yaşlı ya da daha üzgün görünüyordu. Zachary hangisi olduğundan emin olamadı. Belki de ikisi birdendi.

"Eski sakinlerimizi kastediyorsanız bazıları ayrıldı. Bazıları öldü. Geldikleri yerlere dönenler ya da yeni yerler arayanlar oldu. Bulduklarını umarım. Geriye kalanlarla zaten tanıştınız."

"Siz neden kaldınız?" diye sordu Zachary.

"İşim bu olduğu için kaldım, Bay Rawlins. Hayata gelme amacım, görevim, varoluş sebebim. Siz neden buradasınız?"

Bir kitap burada olmam gerektiğini söylediği için, diye düşündü Zachary. *Kavanozlarda eller saklayan kürk mantolu deli kadınlar yüzünden geri dönmekten çekindiğim için. Ne olduğunu bilmesem de henüz bilmeceyi çözemediğim için.*

Burada kendimi yukarıda olduğumdan daha hayat dolu hissettiğim için.

"Yıldızsız Deniz'e yelken açmak ve uğursuz havayı solumak için buradayım," dedi ve bu sözleri Bakıcı'nın gülümsemesine neden oldu. Gülümsediği zaman daha genç görünüyordu.

"Bu konuda size bol şans dilerim," dedi Bakıcı. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Eski sakinler arasında Keating adında biri var mıydı?" diye sordu Zachary.

Bakıcı'nın yüzünü Zachary'nin anlamlandıramadığı bir ifade kapladı.

"Bu duvarlar arasında o adı taşıyan birden fazla insan oldu."

"Aralarında... bir kütüphanesi olan var mıydı?" dedi Zachary. "Yukarıda yani?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ne zaman buradaydılar?"

"Çok uzun zaman önce, Bay Rawlins. Sizin zamanınızdan önce."

"Ah," dedi Zachary. Başka sorular bulmaya çalıştı ama ne soracağını bilmiyordu. *Tatlı Hüzünler* çantasındaydı ve onu Bakıcı'ya gösterebilirdi ama bir şey tereddüt etmesine neden oldu. Bir anda yorulmuştu ve Bakıcı'nın masasında eriyen mumun dumanı Zachary'nin aklına yine bebek evini ve evrenin yok oluşunu getirdi. Belki de gidip uzansa iyi olurdu.

"İyi misiniz?" diye sordu Bakıcı.

"İyiyim," dedi Zachary dilinde yalan tadı duyarak. "Teşekkürler."

Daha karanlık ve daha boş görünen koridorlarda ilerlemeye başladı. Yer altında olmanın ağırlığını üstünde hissediyordu. Onunla gökyüzü arasında ne çok taş vardı. Kafasının üstünde ne büyük bir ağırlık asılıydı.

Odasına adım atınca kendini güvende hissetti ve eşikten içeri girdiği anda kapısının altından atılmış bir şeye bastı.

Ayağını çekti. Altında katlı bir kâğıt vardı.

Eğilip kâğıdı aldı. Dış yüzünde ortasına yatay bir çizgi çekilmiş süslü bir Z harfi vardı. Kâğıt onun için bırakılmışa benziyordu.

İçinde tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış dört satırlık bir metin vardı. Mektuba ya da nota benzemiyordu. Bir şiirin ya da hikâyenin parçası olabilirdi.

Ya da bir bilmecenin.

Arılar Kraliçesi seni bekliyor
İçinde anlatılacak ne hikâyeler gizli
Ona hiç dövülmemiş bir anahtar götür
Ve sadece altından yapılmış bir anahtar daha

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

ödünç kitap

Simon saatler olduğunu biliyordu. Yorgundu ve acıkmıştı, bu amaçla yanına yiyecek aldığını şimdi hatırlamıştı. Çantasını kulübede bırakmış ve yanına şimdi işe yaramaz görünen bir süpürgeden başka bir şey almamıştı. Lenore'un aradan o kadar uzun zaman geçtiği iddiasına inanmıyordu ama kız geri dönmemişti. Şimdi Simon uyumak üzereydi, kızın kitabı hayli tuhaftı ve hoşuna gittiğinden emin değildi.

Annesini ve neden taşrada bir kulübede böyle bir yer sakladığını merak ediyordu.

Gönülsüz bir tavırla pusulasını takip ederek giriş salonuna döndü.

Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi.

Kolu bir kez daha iterek şansını tekrar denedi.

"Onu yanında götüremezsin," dedi bir ses arkasından. Simon arkasına bakınca sallanan sarkacın arkasındaki kapı girişinde duran Bakıcı'yı gördü. Bakıcı'nın elindeki altın yaldızlı kitabı kastettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

"Okumak istiyordum," dedi Simon, aslında bariz olmasına rağmen. İnsan bir kitabı başka ne için isterdi ki? Gerçi bu tamamen doğru değildi. Onunla okumaktan daha fazlasını yapmak istiyordu. Onu incelemek istiyordu. Tadını çıkarmak. Onu bir başka insanın içini görmek için pencere olarak kullanmak istiyordu. Kitabı evine, hayatına, yatağına götürmek istiyordu çünkü bunları kitabı ona veren kıza yapamıyordu.

Burada resmî bir kitap ödünç alma süreci olsa gerek, diye düşündü.

"Mümkünse bu kitabı ödünç almak istiyorum," dedi.

"Yerine bir şey bırakmalısınız," dedi Bakıcı.

Simon alnını kırıştırdı ve ofis kapısının yanında duran süpürgeyi işaret etti.

"Bu olur mu?"

Bakıcı süpürgeye bakarak düşündü ve başıyla onay verdi.

Masaya gitti ve Simon'ın adını bir kâğıt parçasının üstüne yazıp süpürgeye bağladı. Masanın üstündeki kedi esnedi, Simon da esneyerek karşılık verdi.

"Kitabın adı?" diye sordu Bakıcı.

Simon cevabı bilmesine rağmen kitaba baktı.

"*Tatlı Hüzünler,*" yanıtını verdi. "Yazarı yazmıyor."

Bakıcı ona baktı.

"Bakabilir miyim?" diye sordu.

Simon kitabı ona verdi.

Bakıcı kitaba evire çevire baktı; cildini, başındaki ve sonundaki boş sayfaları kontrol etti.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu.

"Lenore verdi," dedi Simon. Akılda kalan bir kız olduğu için Bakıcı, Lenore'un kim olduğunu söylemesine gerek olmadığını düşündü. "En sevdiği kitap olduğunu söyledi."

Kitabı Simon'a geri uzatırken Bakıcı'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Teşekkürler," dedi kitabı geri aldığı için rahatlayan Simon.

"Pusulanız," dedi Bakıcı açık avucunu uzatarak. Simon bir an boş boş baktıktan sonra altın zinciri boynundan çıkardı. Neredeyse bir sorun mu var diye soracaktı ya da Lenore'u veya sayısız sorusundan birini ama soruların hiçbiri dile getirilmeye razı gelmedi.

"İyi geceler," dedi soru sormak yerine. Bakıcı onu başıyla selamladı ve bu kez Simon çıkmayı deneyince kapı itirazsız açıldı.

Simon yukarı tırmanan kafeste ayakta uyuyakaldı ve kabin durunca sıçrayarak uyandı.

Fenerle aydınlatılmış taş oda önceki gibi görünüyordu. Kulübeye çıkan kapı hâlâ açıktı.

Kulübenin pencerelerinden içeri ay ışığı doluyordu. Simon saatin kaç olduğunu tahmin edemedi. Soğuktu ve ateş yakamayacak kadar yorgundu ama paltosunun varlığına şükretti.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu *Tatlı Hüzünler*'le üstündeki kitapları kaldırmadan yatağa yığıldı.

O uyurken kitap yere düştü.

Simon sersemlemiş bir halde, sırtında kitap şeklinde morluklarla uyandı. Nerede olduğunu ya da oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Sabah ışığı sarmaşığın arasındaki boşluklardan içeri süzülüyordu. Rüzgârın asıldığı açık bir pencere menteşeleri üstünde gıcırdadı.

Anahtar, kulübe ve trenle ilgili anılar Simon'ın puslu düşüncelerinin arasına süzüldü. Uyuyakalmış olmalıydı. Çok tuhaf bir rüya görmüştü.

Kulübenin arkasındaki kapıyı denedi ama muhtemelen dışarıdaki çalılar yüzünden sıkışan kapı yerinden kıpırdamadı bile.

Simon şöminede bir ateş yaktı.

Ne bu yer ne bu kitaplar ne de muhtemelen annesinin ona bıraktığı bu şeyler konusunda ne yapacağını biliyordu.

Yatağın arkasında uzun ve alçak bir sandık buldu. Kilidi pas tutmuştu ama aynı durum menteşeleri için de geçerliydi ve botunun topuğuyla vurduğu sağlam bir tekme ikisini birden kırmaya yetti. Sandığın içinde rengi solmuş kâğıtlar ve biraz daha kitap vardı. Belgelerden biri kulübenin Simon'ın adına düzenlenmiş ve çevredeki arazinin büyük kısmını da kapsa-

yan tapusuydu. Simon annesinden bir mesaj bulma umuduyla sandıktaki diğer kâğıtları da elden geçirdi ve annesinin on sekizinci yaş gününü ve burayı bulmasını ona şahsen hitap etmeden planlamasına canı sıkıldı. Kâğıtların çoğu anlaşılmaz şeylerdi: notlardan kısa parçalar, masalı anımsatan kâğıtlar, reenkarnasyon, anahtarlar ve kader üstüne başı sonu belli olmayan uzun yazılar. Bulduğu tek mektup annesi tarafından değil, annesine yazılmıştı. Asim adında biri tarafından imzalanmış, hayli ateşli bir mektuptu. Simon'ın aklından bu mektubun babasından olabileceği geçti.

Birden annesinin öleceğini bilip bilmediğini merak etti. Bunu yokluğunun beklentisiyle mi hazırlamıştı? Bu, Simon'ın daha önce aklına gelmiş bir düşünce değildi, hiç hoşuna gitmedi.

Simon'a bir miras kalmıştı. Tozlu, kitaplarla dolu, sarmaşıkların istila ettiği bir miras. Benim diyebileceği bir yer.

Burada yaşayabilir miydi acaba? Yaşamak ister miydi? Halılar, daha iyi koltuklar ve düzgün bir yatakla, belki.

Kitapları ayıkladı, efsane ve fablları masanın bir tarafına, tarih ve coğrafya kitaplarını diğer tarafa yığdı ve adını koyamadıklarını ortada bıraktı. Harita kitapları ve okuyamadığı dillerde yazılmış kitaplar vardı. Çoğu, notlar ve sembollerle işaretlenmişti; taçlar, kılıçlar ve baykuş resimleriyle.

Yatağın yanında diğerleri kadar tozlu olmayan küçük bir kitap buldu ve tanıyınca bir kez daha elinden düşürdü. Kitap diğer kitapların arasına düşmüştü, onlardan ayırt etmek güçtü.

Rüya görmemişti demek.

Kitap bir rüya değilse kız da değildi.

Simon kapıya gitti ve açmayı denedi. İtti. Bütün gücünü omzuna verip zorladı ve bu kez kapı pes etti.

Merdiven yine oradaydı. Dibindeki fenerlerle birlikte.

Metal kafes onu bekliyordu.

İnişi çıldırtıcı bir yavaşlıkla oldu.

Bu kez ön odada hiç kaide yoktu. Kapı onu sorgulamadan içeri aldı.

Bakıcı'nın ofisi kapalıydı ve Simon bir koridora yönelirken kapının açıldığını duydu ama arkasına bakmadı.

Kalpli kapıyı pusulası olmadan bulması zordu. Yanlış dönüşler yaptı ve aynı yerlerden tekrar tekrar geçti. Kitaplardan yapılma merdivenleri tırmandı.

Sonunda tanıdık bir dönüş buldu ve ardından kuytu girintiye ve yanan kalpli kapıya ulaştı.

Kapının arkasındaki oda boştu.

Kuş tüylü kapıyı denedi ama kapı hiçliğe açılmakta ısrar ediyordu. Simon kapıyı geri kapattı.

Lenore her an dönebilirdi.

Hiçbir zaman dönmeyebilirdi.

Simon masanın etrafında dolaştı. Dolaşmaktan yorulunca şezlongu kapıyı görebileceği bir açıyla yerleştirip oturdu. O kedi birinin kapıyı açıp onu serbest bırakması için ne kadar beklemişti acaba ve en başında nasıl içeride kalmıştı?

Oturmaktan sıkıldı ve yeniden dolaşmaya başladı.

Masadan tüylü bir kalem aldı ve bir mektup yazıp kapının altından atmayı düşündü.

Ne yazsa işe yarardı ki? Annesinin ona neden mektup bırakmadığını anladığını düşündü. Elinin altında zaman ölçümleri olmadığı için Lenore'a hangi saat ya da günde orada beklediğini bile söyleyemezdi. Gün ışığı olmayınca zamanın akışını takip etmenin ne kadar zor olduğunu fark etti.

Kalemi elinden bıraktı.

Bir rüya olması da olmaması da mümkün olan bir kızı ne kadar beklemek uygun düşerdi? Acaba kızı gerçek bir yerde mi rüyasında görmüştü yoksa yer de mi bir rüyaydı? Başı o kadar çok ağrımaya başladı ki belki de düşünmeye devam etmek yerine okuyacak bir şey bulmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Tatlı Hüzünler'i kulübede bıraktığına pişman oldu. Raflardaki kitaplara göz gezdirdi. Çoğu yabancı ve tuhaftı. Dipnotları ve kapağında bir kuzgun olan ağır bir cilt diğerlerinden daha fazla ilgisini çekti ve İngiltere'deki iki sihirbazın hikâyesine kendini öylesine kaptırdı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Sonra kuş tüylü kapı açıldı ve işte Lenore karşısındaydı.

Simon kitabı elinden bıraktı. Kızın bir şey söylemesini beklemedi. Yeniden kaybolmasından ve bir daha hiç ortaya çıkmamasından o kadar çok korkuyordu ki daha fazla bekleyemezdi. Aralarındaki mesafeyi son hızla kapattı ve onu büyük bir çaresizlikle ve açlıkla öptü. Bir an sonra Lenore da ona aynı ateşle karşılık veriyordu.

Eleanor içinden, kitaplarda öpüşmeye haksızlık ediliyor, diye geçirdi.

Birbirlerinin giysilerini kat kat soydular. Simon kızın giysilerindeki tuhaf toka ve bağcıklara söverken kız, Simon'ın giysilerindeki saymakla bitmeyen düğmelere gülüyordu.

Simon kızın tavşan kulaklarını çıkarmadı.

Kapalı kapıları olan bir odada âşık olmak daha kolaydır. Bütün dünya tek bir odaya sığdığında. Ve tek bir insana. Evren o dar alana sıkışıp yoğunlaşırken ve ışıl ışıl bir elektrikle yanarken.

Ama kapılar sonsuza dek kapalı kalamaz.

Zachary Ezra Rawlins arılarla kaplı bir kadın heykelinin önünde durmuş, bir kraliçeyi kraliçe yapan tacı mıdır diye düşünüyordu.

Bu yeni arayışında Arılar Kraliçesi için düşünebildiği tek kimlik buydu (*Bu bir yan arayış mı yoksa esas arayış mı*, diyordu kafasının içindeki ses) ama ona anahtarları nasıl vereceğini bilmiyordu. Mermer heykelde delik aradı fakat birkaç çatlak dışında hiçbir şey bulamadı. Verecek anahtarı olduğundan değildi. Hiç dövülmemiş kısmına takılıp kalmıştı ve nereden altın anahtar bulacağından emin değildi. Belki Bakıcı'nın odasındaki bütün kavanozları arayabilir ya da *Tatlı Hüzünler*'deki anahtarlı odayı bulabilirdi. Bunu düşünürken kavanozlardaki anahtarların depoya kaldırılmış aynı anahtarlar olabileceğini fark etti.

Arıları tek tek incelemiş, kadının üstünde oturduğu mermer sandalyeyi baştan aşağı süzmüş ama hiçbir şey bulamamıştı. Belki de bir yerlerde arılara hükmeden başka bir kadın vardı. Arılar heykelin parçası bile değildiler, daha sıcak ve daha yakışan bal rengi bir taştan yontulmuşlardı ve hareket ettirilebiliyorlardı. Bambaşka bir yere ait olabilirlerdi. İçlerinde Zachary'nin bu heykeli ilk görüşünden bu yana yer değiştirenler vardı.

Zachary kadının açık avuçlarına birer arı koydu ve onu heykeller yerin altında arılarla kaplı bir halde yalnız kaldıklarında her ne düşünürse onu düşünmesi için yalnız bıraktı.

Onun için yeni olan bir koridor seçti ve farklı renklerde metal kürelerle dolu eski tarz bir ciklet makinesine benzeyen mekanizmada duraksadı. Süslü kolunu çevirince makineden bakır bir küre düştü. Küre Zachary'nin düşündüğünden daha ağırdı ve nasıl açılacağını çözünce içinde, rulo bant gibi açılan incecik bir şerit üstünde, kaybedilen aşklar, şatolar ve kesişen kaderler konulu şaşırtıcı uzunlukta bir hikâye buldu.

Zachary boş bakır topu ve açılan hikâyeyi çantasına koydu ve çok geniş bir alana inen büyük bir merdivene ulaşana kadar koridor boyunca yürümeye devam etti. Bomboş, devasa bir balo salonu. Zachary salonun dansçılar ve cümbüşle dolması için kim bilir kaç kişi gerekeceğini merak etti. Kalp'ten daha yüksekti, yüksek tavanları gece göğüyle karıştırılabilecek gölgelerin arasında kayboluyordu. Duvarlara sıralanmış şöminelerden birinde ateş vardı ve ışığın geri kalanı duvarlara asılmış zincirlerden sarkan fenerlerden geliyordu. Acaba Rhyme bu fenerleri birinin salondan geçmesi ya da birilerinin dans etmek istemesi ihtimaline karşı mı yakıyordu yoksa fenerler kıpır kıpır ateşli heyecanlarıyla kendi kendilerini mi tutuşturuyorlardı?

Zachary odadan geçerken bir şeyi kaçırdığı duygusu daha fazla netlik kazandı. Çok geç kalmıştı. Parti son bulmuştu. O boyanmış kapıyı çok uzun zaman önce açsa o zaman da mı çok geç kalmış olurdu? Muhtemelen.

Şöminelerin ve bir dizi karanlık kemerin ötesinde, uzak duvarda bir kapı vardı. Zachary kapıyı açtı ve parti sonrasının boşluğu ortasında bir başkasını buldu.

Mirabel içinde balo salonunda yapılmayan bütün partilere yetecek kadar şarap bulunan bir şarap mahzeninin penceresiz bir duvarında, şişelerle dolu rafların arasındaki pencereye benzer bir girintinin içine kıvrılmıştı. Bu kadar kabarık olmasa dar olarak nitelenebilecek uzun kollu, siyah bir elbise giymişti. Elbise bacaklarını, altındaki şarap şişelerini ve zeminin bir kısmını kaplıyordu. Mirabel'in elinde bir kadeh köpüklü şa-

rap vardı ve burnu bir kitaba gömülüydü. Zachary yaklaşınca kapağı okuyabildi: *Zamanda Bir Kırışık.*

Mirabel kafasını kaldırmadan ya da mekân ve zamanla ilgili hiçbir detayı netleştirmeden, "Dördüncü boyutun teknik özelliklerini hatırlamamak canımı sıkıyordu," dedi. "Manhattan'daki özel bir kulübün bodrum katında elektrik nedeniyle çıkan yangının büyük hasar bıraktığını ama kontrol altına alındığını ve komşu binalara yayılmadığını duymak ilgini çekebilir. Binayı yıkmalarına bile gerek kalmayabilir."

Kitabını sayfasını işaretlemek için açık şekilde, yakındaki bir şarap şişesinin üstüne bıraktı ve aşağıdaki Zachary'ye baktı.

"Binanın o saatte boş olduğu bildirilmiş," diye devam etti. "Senin için de uygunsa seni yukarı geri götürmeden önce Allegra'nın nerede olduğunu öğrenmek isterim."

Zachary onun için uygun olup olmamasının önemli olmadığını düşündü ve bir kez daha yüzeye dönmek için acelesinin olmadığını fark etti.

"Arılar Kraliçesi kim?" diye sordu.

Mirabel ona notu onun yazmadığını anlamasına yetecek şaşkın bir bakış attıktan sonra omuz silkip Zachary'nin arkasını işaret etti.

Zachary arkasına döndü. Şarap raflarının arasına oturma sıraları olan uzun ahşap masalar yerleştirilmişti ve taş duvarların içinde pencereye benzer başka girintiler de vardı. O girintilerin en büyüğünde Mirabel'in işaret ettiği devasa tablo duruyordu.

Bu bir elinde bir nar, diğerinde bir kılıç tutan, şarap kırmızısı, dekolte bir tuvalet giymiş bir kadının portresiydi. Işığın figürün kendisinden geldiği tablonun arka planı karanlıktı. Gölgelerin içinden ışıldamasıyla, Zachary'ye Rembrandt tablolarını hatırlatmıştı. Kadının yüzü bir arı sürüsünün arkasında gizlenmişti. Arılardan birkaçı narı incelemek için aşağı yönelmişti.

"Kim bu?" diye sordu Zachary.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mirabel. "Persefoni vurgusu biraz ağır olmuş."

"Yeraltı Dünyasının Kraliçesi," dedi Zachary tabloya bakıp, anahtarları vermenin bir yolunu arayarak ve bulamayarak. Narın içine bir anahtar deliğinin çizilmiş olmasını çok isterdi, tuhaf ve uygun olurdu.

"İyi bir okuyucusun, Ezra," dedi Mirabel tünediği oyuktan aşağı inerken.

"Mitoloji konusunda bilgiliyim," diye düzeltti Zachary. "Çocukken Hekate'nin, İsis'in ve diğer tanrıçaların annemin arkadaşı olduğunu sanırdım. Gerçek insanlar gibi: Sanırım bir açıdan öyleydiler. Hâlâ da öyleler. Her neyse işte."

Mirabel masalardan birinin üstünde duran buz kovasından açık bir şampanya şişesi aldı. Şişeyi kaldırıp Zachary'ye uzattı.

"Ben daha çok kokteyl adamıyım," dedi Zachary, köpüklü şarabın tüm zamanların içkisi olduğunu düşünmesine ve Mirabel'in tarzını takdir etmesine rağmen.

Mirabel kadehini doldururken, "Senin içki tercihin ne?" diye sordu. "Sana bir içki, bir dans ve eminim başka şeyler borçluyum."

"*Sidecar*, şekersiz," dedi Zachary dikkati şampanyanın yanında duran oyun kâğıtlarına kayarken. Mirabel tuvaletinin etekleri yeri süpürerek tablonun diğer tarafındaki duvara yürüdü. Bir yerine vurunca duvar aralandı ve bir mutfak asansörü ortaya çıktı.

Zachary dikkatini oyun kâğıtlarına çevirdi.

"Bunlar senin mi?" diye sordu.

"Onları okumaktan çok karıştırdığım söylenebilir," dedi Mirabel. "Burada başka destelerin de olmamasına şaşırıyorum, istediğin şekle sokabileceğin parçalı hikâyeler ne de olsa."

Zachary tanıdık bir tarot imgesi görmeyi bekleyerek kartlardan birini çevirdi ama tuhaf bir resimle karşılaştı: sulu boya bir kan girdabıyla çevrili, siyah beyaz bir anatomik çizim.

Akciğer.

Başlık çizim için çok uygundu: akciğerlerin çifti değil, teki. Sulu boya kan hareket ediyor, kıvrılarak ciğerin içine akıp geri çıkıyor gibi görünüyordu.

Zachary kartı destenin üstüne geri bıraktı.

Duvardaki kapıdan gelen çınlamayla irkildi.

"Annen kartları yorumlar mı?" diye sordu Mirabel ona ağız çevresi şekere bulanmamış, soğutulmuş bir kokteyl kadehi uzatırken.

"Bazen," dedi Zachary. "İnsanlar onun fal bakarken kart açmasını bekliyor ama o çoğu zaman nesneleri eline alıp onlardan izlenimler edinir. Buna psikometri deniyor."

"Ruhları ölçüyor demek."

"Bire bir tercümeyi tercih ediyorsan sanırım öyle." Zachary kokteylinden bir yudum aldı. O güne dek tattığı en kusursuz *sidecar* olabilirdi. Kusursuzluğun bu kadar endişe verici gelmesi çok tuhaftı.

"Mutfak kokteyller konusunda usta," dedi Mirabel, Zachary'nin yüzünden geçen farklı ifadelere karşılık olarak. "Dediğim gibi, göze batmamalıyız. Espri yapmaya çalışmıyorum. Sakın bana kendini oyalayacak hiçbir şey, daha doğrusu hiç kimse bulmadığını söyleme." Mirabel, Zachary'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan söze devam etti. "Kütüphaneden başka bir kitap seçmiş olsan şu anda burada olmayacağını düşününce. Kitabı kaybettiğin için çok üzgünüm."

"Ah," dedi Zachary. "En başından beri hep bendeymiş. Dorian paltomun cebine koymuş." *Tatlı Hüzünler*'i çantasından çıkarıp Mirabel'e verdi. "Nereden geldiğini biliyor musun?"

"Arşiv'deki kitaplardan olabilir," dedi Mirabel sayfaları çevirirken. "Emin değilim, Arşiv'e sadece çömezler girebiliyor. Rhyme daha fazlasını biliyordur ama büyük olasılıkla sana anlatmaz, yeminlerini çok ciddiye alır."

"Kim yazmış ki?" dedi Zachary. "Ve ben neden varım?"

"Arşiv'dense burada, aşağıda yazılmıştır. Arşiv'de tutulan kayıtların illa kronolojik sırada olmadığını duymuştum. Biri çıkarıp yukarı götürmüş olmalı. Belki de Allegra kitabı bu yüzden arıyordu, eşyaların kilit altında kalmasını sever."

"Yani yapmaya çalıştığı, bu kitabı kilit altında tutmak mıydı?"

"Kilit altında tutmanın onu koruyacağını düşünmüştür."

"Neden koruyacağını?" dedi Zachary.

Mirabel omuz silkti. "İnsanlar? İlerleme? Zaman? Bilmem ki. Ben olmasam başarabilirdi. Bir zamanlar sadece gerçek kapılar varmış ve ben yenilerini boyayabileceğimi fark etmeden önce Allegra o kapıların çoğunu kapatmış. Şimdi de benim boyadıklarımı kapatmaya çalışıyor. Kapatarak korumak için."

"Yumurtalardan ve kırılmalarını önlemekten bahsetmişti."

"Bir yumurta kırıldığı zaman eski halinden daha fazlası olur," dedi Mirabel birkaç saniye düşündükten sonra. "Ve bir yumurta kırılmayı bekleyen bir şey değilse nedir?"

"Sanırım yumurta bir mecazdı."

"Birkaç mecaz kırmadan omlet yapamazsın," dedi Mirabel. *Tatlı Hüzünler*'i kapatıp Zachary'ye geri verdi. "Arşiv'e aitse, burada, aşağıda kaldığı sürece, Rhyme'ın sende durmasında sakınca göreceğini sanmam."

Kız şarap kadehini doldurmak için dönerken Zachary boynundaki zincirlere bir yenisinin eklendiğini fark etti.

Kendi boynundakine çok benzeyen bir kılıcın asılı olduğu birkaç sıra zincire bir kilit ve bir arı eşlik ediyordu.

"O kolye altın mı?" diye sordu işaret ederek. Mirabel ona şaşkınlıkla baktı, sonra bakışları anahtara çevrildi.

"Sanırım. En azından altın kaplamadır."

"Geçen sene partiye giderken takmış mıydın?"

"Evet, asansörde köken hikâyenle hatırlattın. İşe yaradığına sevindim. İşe yarayan takıların üstüne yoktur."

"Anahtarı... ödünç alabilir miyim?"

"Zaten yeterince takın yok mu?" dedi Mirabel, Zachary'nin pusulasına, anahtarlarına ve Dorian'ın boynunda bir tılsım gibi asılı duran kılıcına bakarak.

"Konuşana bak."

Mirabel gözlerini kısarak şarabından bir yudum aldı ama kopçayı çözmek için ensesine uzanmaktan geri kalmadı. Anahtarlı kolyeyi diğer kolyelerinden ayırıp Zachary'ye verdi.

"Sakın eritme," dedi açık avucuna bırakırken.

"Elbette eritmeyeceğim. Onu sana geri getireceğim."

Zachary kolyeyi çantasına koydu.

"Neyin peşindesin, Ezra?" dedi Mirabel. Zachary ona az kalsın söyleyecekti ama bir şey mâni oldu.

"Henüz emin değilim," dedi. "Öğrenirsem sana da söylerim."

"Lütfen," dedi Mirabel meraklı bir bakışla gülümseyerek.

Zachary kızın şarap kadehini masadan alıp bir yudum içti. Tadı kış güneşi ve eriyen kar gibiydi, köpükleri keskin ve gevrekti.

Burada her şişedeki her baloncuk, her kadehteki her yudum için bir hikâye var.

Ve şarap gittiğinde hikâyeler hâlâ burada olacak.

Zachary sesin kafasındaki normal ses mi yoksa bambaşka bir ses mi olduğundan emin değildi; belki de şeker olmayan şekerlerle dolu teneke kutusu gibi, Mirabel'in şarabı da hikâyelerden yapılmıştı.

Zachary hiçbir şeyden emin değildi.

Hatta hiçbir şeyden emin olmadığına aldırdığından bile emin değildi.

Hikâye seslerinden kurtulmak için kokteylinin sonunu içti. Sesler yatışınca dilinin üstünde bir soru kalmıştı.

"Max, deniz nerede?"

"Ne nerede?"

"*Deniz.* Yıldızsız Deniz, bu yerin üstünde bir Liman olduğu su kütlesi."

"Ah," dedi Mirabel köpüklü kadehine çatık kaşlarla bakarak. Zachary kızın Yıldızsız Deniz'in çocuklar için bir uykudan önce masalı ya da bir ruh hali olduğunu veya Yıldızsız Deniz diye bir şeyin hiçbir zaman var olmadığını söylemesini bekledi ama öyle olmadı. Mirabel ayağa kalktı ve "Bu taraftan," dedi. Şampanya şişesini masadan aldı ve şarap mahzeninden balo salonuna çıktı.

Zachary boş kadehini doğru sırayla önüne dizse ona hikâyenin tamamını anlatabilecek kâğıt destesinin yanına bırakıp kızın peşinden gitti.

Mirabel onu şarap mahzeninin kapısının yanındaki gölgeli ve Zachary'nin kemerlerin ötesindeki merdivenleri fark etmeyeceği kadar karanlıkta kalan kemerlerden geçirdi. Basamakları inerken Zachary yarım metre ötesini göremiyordu. Mirabel'in etek ucuna basmamak için iki basamak gerisinde kalmaya özen gösteriyordu ama o iki basamak bile kızın gölgelerin arasında görünmez olması için yeterliydi.

"Daha ne kadar var?" diye soracak oldu ama karanlık "var" kelimesini alıp ona geri fırlattı: *Var var var var var.*

Zachary karanlığın çok ama çok büyük olduğunu o zaman anladı.

Basamaklar kayanın içinde oyulmuş uzun ve alçak bir duvarda, ham taş zeminden yükselen kısa sütunlarda son buldu.

Zachary dönüp altı ışık kemerinin karanlığı seyrettiği merdivene baktı.

"Demek denizi görmek istiyorsun," dedi Mirabel duvarın üstünden karanlığa bakarak şarkı söyler gibi bir vurguyla. Zachary onunla mı, kendisiyle mi yoksa bir mağara olduğunu sandığı karanlıkla mı konuştuğundan emin olamadı. Mağara cevap verdi: *Sun sun sun sun sun.*

"Nerede?" diye sordu Zachary.

Mirabel taş duvara yaklaşıp üstünden baktı. Zachary de yanında durup aşağı baktı.

Balo salonundan vuran ışığın aydınlattığı geniş taş zemin gittikçe daralarak hiçliğe ve karanlığa karışıyordu. Zachary taşın üstünde Mirabel'inkinin yanında kendi silüetini seçebiliyordu ama ışık suya ya da dalgaya benzer bir şeye ulaşmıyordu.

"Ne kadar aşağıda?"

Mirabel bu soruya cevap olarak şampanya şişesini alıp karanlığa fırlattı. Zachary şişenin kayaya çarpıp parçalanmasını ya da orada olduğunu sanmadığı denizin suyunu sıçratmasını bekledi ama ikisi de olmadı. Beklemeye devam etti. Bekledi. Bekledi.

Mirabel şarabını yudumladı.

Saniyelerle değil, dakikalarla ölçülmesi daha uygun olacak bir beklemenin sonunda, çok, çok aşağıdan yumuşacık bir ses geldi. Ses o kadar uzaktan gelmişti ki Zachary cam şangırtısı olduğundan bile emin olamadı. Yankı, sesi, bu kadar küçük bir sesi bu kadar uzağa taşımak çok büyük bir zahmet gerektirirmiş gibi, isteksizce alıp ancak yarı yola kadar geri taşımıştı.

"Yıldızsız Deniz," dedi Mirabel kadehiyle hem aşağıdaki boşluğu hem yukarıdaki yıldızsız karanlığı işaret ederek.

Zachary ne diyeceğini bilemeyerek hiçliğe baktı.

"Buralar eskiden kumsalmış," dedi Mirabel. "İnsanlar partiler sırasında kıyıya vuran dalgaların içinde dans edermiş."

"Sonra ne olmuş?"

"Geri çekilmiş."

"Geri çekildiği için mi insanlar gitmiş yoksa insanlar gittiği için mi geri çekilmiş?"

"Hem ikisi de hem ikisi de değil. Göçü başlatan bir an seçmeye çalışabilirsin ama bence sadece zamanı gelmişti. Kapılar Allegra ve beraberindekiler onları sökmeye ve kapı kollarını av ganimetleri gibi sergilemeye başlamadan çok önce de dökülüyordu. Yerler değişir. İnsanlar değişir."

Mirabel şarabından bir yudum daha alırken Zachary aklından belli biri geçiyor olabilir mi diye merak etti ama sormadı.

"Eskisi gibi değil," diye devam etti Mirabel. "O en şaşaalı günleri kaçırdığın için kötü hissetme, lütfen. O günler ben doğmadan çok uzun zaman önce geride kalmış, sular çekilmişti."

Zachary, "Ama kitap..." diye başladıysa da ne diyeceğini bilemedi ve zaten Mirabel sözünü kesti.

"Kitap denen şey yorumdur," dedi. "Bir yerin kitaptaki gibi olmasını istersin ama orası kitaptaki bir yer değil, sadece sözcüklerdir. Hayalindeki yer gitmek istediğin yer ve bir hayal ürünü. Ama bu gerçek." Mirabel elini önlerindeki duvarın üstüne koydu. Parmaklarının yakınında yan tarafa doğru inen ve bir sütunun içinde kaybolan bir çatlak vardı. "Sayfalarca yazsan bile sözcükler asla yer olmaz. Hem zaten, eskiden öyleymiş. Şimdi böyle."

"Ama yine öyle olabilir, değil mi?" diye sordu Zachary. "Kapıları tamir edersek insanlar yine gelir."

"*Biz* demeni takdir ettim, Ezra," dedi Mirabel. "Ama ben senelerdir bunu yapıyorum. İnsanlar gelirler ama kalmazlar. Kalan tek kişi Rhyme oldu."

"Bakıcı eski sakinlerin hepsinin gittiğini ya da öldüğünü söyledi."

"Ya da ortadan kayboldular."

"Kayıp mı oldular?" Zachary, Mirabel'in sözlerini tekrarladı, etraflarındaki mağara da onun sesini yankılayarak küçük parçalara böldü ve aradan en sevdiğini seçti: *Ayıp, ayıp, ayıp.*

"Bana bir iyilik yap, Ezra," dedi Mirabel. "Çok fazla uzaklaşma."

Döndü, onu yanağından öpüp basamakları tırmandı.

Zachary karanlığa bir kez daha baktıktan sonra peşinden gitti.

Konuşmanın bittiğini daha en tepeye varmadan anlamıştı ama Zachary yanından geçip geniş balo salonuna doğru devam etmeden önce, Mirabel onu boş kadehiyle selamladı.

Zachary uzaklaşırken Mirabel'in gözlerini üstünde hissettiyse de dönüp bakmadı. Boş dans pistinde küçük bir piruet yaptı ve yola devam ederken Mirabel'in kahkahasını duydu.

Bir anda her şey iyi görünmeye başlamıştı. Balo salonunun boşluğu ve yanan tek ateşin bir düzine ateşe yetecek çatırtısı bile.

Belki de her şey yanıyordu, yanmıştı, yanacaktı.

Belki de Zachary burada olduğu sürece genel kural olarak hiçbir şey içmemeliydi.

Balo salonunun karşı ucundaki basamakları tırmanırken, belki de, diye düşündü, burada çözmeyi umamayacağı kadar çok gizem ve bilmece vardı.

Zachary en üst basamaklara varırken koridorun ucundan bir gölge geçti. Saçlarından Rhyme olduğunu anlamıştı. Yetişmeye çalıştı ama Rhyme bir şekilde aradaki mesafeyi korumayı başardı.

Kız narin oymalar ve büyük heykellerle dolu bir koridorda mermer ellerin ona uzattığı mumları yakarken Zachary onu takip etti.

Sonra Rhyme bir anda durdu ve Zachary karanlık bir girintiye çekilerek müthiş akrobatik bir kucaklaşmanın ortasında donakalmış bir satir ile bir orman perisinin gerçek boyutlardaki heykelinin arkasına sindi. Kollar ve bacaklardan oluşan bir pencereden Rhyme'ı görebiliyordu. Rhyme oymalı taş bir duvarın önünde durmuştu. Yukarı uzanıp bir şeye basınca, duvar kayarak açıldı.

Rhyme içeri girince, duvar mum tablosunun arkasındaki duvar gibi kayarak kapandı.

Zachary bakmak için duvara yaklaştı ama kapanan kapıyı göremedi. Taşa oyulmuş desen; asmalar, çiçekler ve arılardan oluşuyordu.

Arılar.

Oymaların büyük kısmı kabartmaydı ama taşın içine oyulmuş detaylı arı figürleri tam tersiydi.

Zachary, Rhyme'ın bastığı yeri hatırlamaya çalışırken tek bir arı gördü.

Rhyme'ın o boşluğa yerleştirecek bir arısı olmalıydı. Anahtar gibi.

Belki de burası Mirabel'in bahsettiği, sadece çömezlerin girebildiği Arşiv'di.

Duvar tekrar kıpırdayınca Zachary heykelin arkasına sindi.

Rhyme duvardan çıktı ve tekrar kapıya dokundu. Elinde gerçekten bir şey vardı. Zachary'nin arı biçiminde olduğunu tahmin ettiği küçük, metal bir şey.

Diğer elinde ise bir kitap vardı.

Rhyme kapının kapanmasını bekleyip döndü. Peri ve satir heykeline doğru baktı ve kitabı havaya kaldırdı. Sonra onu masalardan birinin üstüne bıraktı.

Heykele manidar bir bakış daha attıktan sonra yoluna devam etti.

Zachary kitabı almaya gitti. Olayların bu şekilde ilerlemesinin onu insanları takip etmek konusunda daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığı konusunda kararsızdı.

Bu kitap küçük ve yaldızlıydı. *Tatlı Hüzünler*'e benziyordu ama cildi lacivertti. Kapağında ya da arka tarafında, hangisinin ön hangisinin arka kapak olduğunu gösterecek tek bir işaret yoktu.

İçindeki metin elle yazılmıştı. Zachary önce bir günlük olduğunu sandı ama sonra ilk sayfadaki başlığı gördü.

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

zamanın doğası üstüne küçük bir ders

Bu odada sonsuza dek kalamazlardı. Bunu biliyorlardı ama dikkatleri birbirine dolanmış çıplak uzuvlarında ve onları çözüp tekrar birbirine dolamanın farklı yollarını bulmakta olduğu için hiç tartışmadılar. Bir kitap yığının arkasına gizlenmiş bir şarap şişesi buldular ama burada Mutfak'a açılan bir kapı yoktu ve eninde sonunda ikisinden birinin gitmesi gerekecekti.

Pratik kaygılar Simon'ın hissettiği sevinci ve coşkuyu zedeliyordu ama onları zihninden elinden geldiğince uzaklaştırdı. Yüzünü Eleanor'un boynuna bastırdı ve ona, tenine, kokusuna, gülüşüne ve altında ve üstündeyken verdiği hisse odaklandı.

Göreceli zaman mefhumlarını kaybettiler.

Ancak mefhumu kaybedilen zaman susuzluk ve açlık sorunlarına yol açar.

Eleanor tuhaf çizgili çoraplarını giyerken, etraflarındaki arı, anahtar, kılıç ve taca bakarak, "Ya şu diğer kapılardan birinden birlikte çıkmamız mümkünse?" diye akıl yürüttü.

Arılı kapı açılmayı reddetti. Kılıçlı kapının kolu yoktu, Simon bunu yeni fark ediyordu. Taçlı kapı bir taş yığınına açıldı, arkasındaki koridor çökmüştü. Simon kapıyı geri kapatmadan önce odaya birkaç çakıl taşı yuvarlandı.

Geriye sadece anahtarlı kapı kalıyordu.

Kapı kilitliydi ama Eleanor kolyesindeki metal parçaları kullanarak onu açılmaya ikna etti.

Kapının arkasında kitap raflarıyla dolu bir koridor kıvrılarak uzanıyordu.

"Tanıdın mı?" diye sordu Simon.

"Daha yakından bakmam gerekecek," dedi Eleanor. "Koridorların çoğu birbirine benziyor."

Elini uzattı, geçmesine hiçbir şey mâni olmadı.

"Sen de dene."

Simon, Eleanor'un hareketini taklit etti. Onun elinin odadan koridora uzanmasını da önleyen olmadı.

Birbirlerine baktılar. Yapacak başka şey yoktu. Başka seçenek de.

Simon elini uzattı ve Eleanor parmaklarını onunkilere kenetledi.

Birlikte koridorda adım attılar.

Eleanor'un parmakları Simon'ınkilerin arasında su buharı gibi yok oluverdi.

Kapı arkasından çarpılarak kapandı.

"Lenore?" diye seslendi ama gittiğini biliyordu. Kapıyı denedi, bu tarafta da aynı anahtar deseni vardı. Fakat kapı kilitliydi. Simon kapıyı tıklattı ama cevap alamadı.

Zihninden bir sürü seçenek geçti ama hiçbiri tatmin edici değildi. Kendi kapısını, üstünde kalp olan kapıyı bulmaya karar verdi çünkü o kapı kilitli değildi.

Simon bir süre hiçbir şeyin tanıdık gelmediği, labirente benzeyen koridorlardan geçti. Üstünde meyveler, peynirler ve bisküviler olan bir masa buldu, durup midesinin aldığınca yedi ve ceketinin cebine birkaç bisküvi ve bir erik attı.

Çok geçmeden kendini tekrar Kalp'te buldu.

Kalp işaretli kapıya oradan nasıl ulaşacağını biliyordu ve koşar adımlarla o tarafa gidince kapı kolunun sökülmüş olduğunu gördü. Sökülen koldan geriye kalan boşluk bir ahşap parçasıyla kapatılmıştı. Anahtar deliği de benzer şekilde doldurulmuştu.

Simon, Kalp'e geri döndü.

Bakıcı'nın ofisinin kapısı kapalıydı ama Simon tıklatır tıklatmaz açıldı.

"Size nasıl yardım edebilirim, Bay Keating?" dedi Bakıcı.

"Bir odaya girmeliyim," diye açıkladı Simon. Koşmuş gibi nefes nefeseydi. Belki de koşmuştu, hatırlamıyordu.

"Burada bir sürü oda var," dedi Bakıcı. "Daha fazla detay vermenizi rica etmek zorundayım."

Simon kapının konumunu anlattı ve üstündeki alev almış kalp simgesini tarif etti.

"Ah," dedi Bakıcı. "O kapı. O odaya giriş izni yok. Çok üzgünüm."

Simon, "O kapı daha önce kilitli değildi," diye itiraz etti. "Lenore'a dönmeliyim."

"Kime?" diye sordu Bakıcı ama Simon, Bakıcı'nın neler olduğunu gayet iyi anladığını hissetti. Lenore'dan daha önce, *Tatlı Hüzünler*'i eve götürürken de bahsetmişti. Bakıcı'nın hafızasının bu kadar zayıf olabileceğinden şüpheliydi.

"Lenore," diye tekrarladı Simon. "Aşağıda yaşıyor. Benimle aynı boyda, koyu renk saçları, kahverengi bir teni var ve tavşan kulakları takıyor. Kimi kastettiğimi anlamış olmalısınız. Onun gibi biri hiçbir yerde yok."

"O isimde bir sakinimiz yok," dedi Bakıcı serinkanlılıkla. "Korkarım sizin kafanız karışmış, genç adam."

"Kafam karışık değil," diye ısrar etti Simon. Sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı. Köşedeki koltukta oturan kedi uykusundan uyandı, ona dik dik baktıktan sonra gerinip yere atladı ve ofisten çıktı.

Bakıcı'nın bakışları kedininkinden beterdi.

"Bay Keating, zaman hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Efendim?"

Bakıcı gözlüğünü düzeltip devam etti.

"Zaman hakkında bildiklerinizin ölçülebilir ve oldukça tekdüze olduğu yukarıdaki işleyiş şekline dayalı olduğunu

tahmin ediyorum. Burada, bu ofiste ve Kalp'in merkezindeki çapaya en yakın yerlerde, zaman neredeyse yukarıdaki gibi işler. Ancak... bu yerin daha ücra ve derin köşelerinde, çok daha az güvenilir yerler var."

"Ne demek bu?" dedi Simon.

"Şu demek, bende kaydı olmayan birine rastladıysanız nedeni o kişinin henüz buraya gelmemiş olmasıdır," diye açıkladı Bakıcı. "Zamanda," diye ekledi netleştirmek için.

"Çok saçma."

"Meselenin saçmalığı onu daha az gerçek kılmaz."

"Lütfen o odaya tekrar girmeme izin verin, bayım," diye yalvardı Simon. Zamanla ilgili bu konuşmaları nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Tek istediği Lenore'a dönebilmekti. "Size yalvarıyorum."

"Yapamam. Çok üzgünüm, Bay Keating ama imkânsız. O kapı kapandı."

"O zaman kilidini açın."

"Beni yanlış anladınız," dedi Bakıcı. "Kapı *kilitlenmedi, kapandı*. Artık açılmayacak, hiçbir anahtarla. Bu alınması gereken bir önlemdi."

"Onu tekrar nasıl bulacağım?" diye sordu Simon.

"Bekleyebilirsiniz," diye önerdi Bakıcı. "Beklenebilirin ötesine uzayan bir dönem de olabilir, bunu ben bilemem."

Simon hiçbir şey söylemedi. Bakıcı masasında oturmaya devam etti ve bir kitap yığınını düzeltti. Açık kütük defterinin üstündeki kurutma tozu katını eliyle silkeledi.

"Bana inanmayabilirsiniz, Bay Keating ama ne hissettiğinizi anlıyorum," dedi.

Simon itiraz etmeye ve Bakıcı'yla tartışmaya devam etti fakat söylediği ve koltukları tekmelemek ve kitapları atmak dâhil yaptığı hiçbir şey Bakıcı'nın şaşmaz sükûneti üzerinde bir etki yaratmadığı için sinir bozucu bir çabaydı.

Bakıcı sürekli, "Yapılabilecek hiçbir şey yok," diyordu. Bir fincan çay için çok şey verebilirmiş ama Simon'ı kendi haline bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu. "Zamanda bir gediğe denk gelmiş olmalısınız. Bu tür şeyler uçucudur ve mühürlenmelidirler."

"Yani geleceğe mi gidiyordum?" diye sordu Simon anlamaya çalışarak. Gizli bir yer altı kütüphanesi başka bir şeydi, zamanda yolculuk etmek bambaşka bir şey.

"Mümkün," dedi Bakıcı. "İkinizin de kendini zamanın bağlarından koparmış bir mekândan geçmiş olma ihtimaliniz daha büyük. Zamanın olmadığı bir mekândan."

"Anlamıyorum."

Bakıcı iç geçirdi.

"Zamanı bir nehir gibi düşünün," dedi parmağıyla havaya bir çizgi çizerek. Parmaklarındaki yüzükler ışıkta parladı. "Nehir bir yönde akar. O nehir üstünde bir haliç varsa içindeki su nehrin geri kalanıyla aynı yönde akmaz. Haliç aynı kurallara uymaz. Siz bir haliç bulmuşsunuz. Bir gün, bundan belki aylar, belki yıllar sonra, bahsettiğiniz bu kız da aynı halici buluyor. İkiniz de zaman nehrinden başka bir mekâna çıkmışsınız. İkinizin de ait olmadığınız bir mekâna."

"Böyle başka yerler de var mı? Burada başka haliçler de var mı?"

"Düşünme şekliniz akıllıca değil. Hem de hiç."

"Yani onu bulmanın bir yolu var, bu *mümkün*."

"Size evinize dönmenizi öneririm, Bay Keating," dedi Bakıcı. "Burada her ne arıyorsanız bulamayacaksınız."

Simon'ın yüzü asıldı. Ofiste etrafına, pirinç saplı ahşap çekmecelere ve süslü yastıklı deri koltuklara baktı. Masanın üstündeki bir tabağın içinde zincirlere asılı birkaç pusula vardı. Süpürgesi, annesinin süpürgesi, kapının yanındaki duvara dayalı duruyordu. Bir kedi yastıklardan birinin üstüne uyur gibi kıvrılmıştı ama tek gözü açıktı ve ona dikilmişti.

"Tavsiye için minnettarım, efendim," dedi Bakıcı'ya. "Ama uymayacağım."

Masadaki tabaktan bir pusula aldı ve olduğu yerde dönüp kararlı adımlarla ama koşmadan, mekânın derinliklerine, Yıldızsız Deniz'e doğru yürüdü. Bakıcı'nın onu takip etmediğinden emin olmak için sadece bir kez arkasına baktı. Arkasında kitaplardan ve gölgelerden başka hiçbir şey yoktu.

Simon pusulaya baktı ve iğnenin ısrarla tam tersi istikameti göstermesine rağmen yoluna devam etti. Kalp'i arkasında tutarak bilinmeze doğru yürüdü.

Zamanın daha az güvenilir olduğu yerlere doğru.

Zachary Ezra Rawlins, gecenin ilerlemiş bir saati olabilecek bir zamanda, yüzeyden kat kat aşağıda, ateşin çıtırdadığı bir şöminenin yanı başındaki rengi solmuş bir deri kanepede oturmuş, kitap okuyordu.

Rhyme'ın ona bıraktığı kitabın tamamı el yazısıyla yazılmıştı. Zachary şu ana kadar sadece birkaç sayfa okuyabilmişti. Elle yazılmış bir kitap okumak uzun sürüyordu. Ek olarak hangi dilde yazıldığından emin değildi. Gözleri odağını kaybettiği zaman, harfler birbirine karışıp tanımadığı bir dile dönüşüyordu ve bu hem baş ağrıtan hem sinir bozan bir şeydi. Kitabı bıraktı ve daha iyi görebilmek için lambanın yerini değiştirdi.

Bu kitabın diğer her şeyle nasıl bir bağlantısı olduğunu çözmeye çalışıyordu. Aynı zamanda bir tavşan olan kızın *Tatlı Hüzünler*'de bir kapının anısından düşen kız olduğundan emindi ve hikâye Yıldızsız Deniz'deki Liman'dan çıkıp işe bir de Keating katılmıştı.

Zachary esnedi. Kitabın tamamını okuyacaksa kafeine ihtiyacı olacaktı.

Her zamanki Mutfak'a yazma kalemi muhtemelen bir kedi müdahalesi sonucu ortadan kaybolduğu için bir yenisine bakındı. Normalde şöminenin üstünde, tavşan korsanların resminin altında birkaç tane olurdu. Bir mumu ve kâğıt bir yıldızı kenara çekerken yere bir şey düştü.

Zachary plastik otel kartını almak için yere eğilirken eli yarı yolda donakaldı.

Kafasının içindeki ses, *çok bile sürdü*, dedi.

Zachary soruşturulmaya ihtiyacı olan bütün gizemleri üst üste koyarak tereddüt etti.

Sonra anahtarı cebine koyup odadan çıktı.

Koridorların loşluğuna bakılırsa saat sandığından daha geç olmalıydı. Varış noktasının yolunu hatırlamaya çalışırken yanlış yöne saptı.

Kendini seramik kaplı tanıdık bir koridorda buldu. Karanlığın arasında neredeyse kaybolan bir kapının önüne geldi ve bir süre kararsızlık içinde durdu. Kapının altından bir ışık çizgisi görünüyordu.

Zachary, Dorian'ın kapısını tıklattı, sonra bir kez daha vurdu ve tam dönüp gitmeye hazırlanırken kapı açılıverdi.

Dorian ona açık ama yorgun gözlerle –onu görmüyormuş gibi– baktı. Zachary bir an uykuda olduğunu sandı ama sonra Dorian'ın tamamen giyinik olduğunu ama düğmelerini yanlış iliklediğini ve ayaklarının çıplak, elinde bir viski kadehi olduğunu fark etti.

"'Beni öldürmeye geldin,'" dedi Dorian.

"Ben... ne?" dedi Zachary ama Dorian duraksamadan devam etti.

"... dedi Baykuş Kral. 'Öyle mi?' diye sordu kılıç ustasının kızı."

Zachary, "Şu anda gerçekten sarhoş musun?" diye sorarken Dorian'ın yanından masanın üstünde duran, neredeyse boşalmış içki şişesini gördü.

"'Her zaman beni öldürmenin bir yolunu bulurlar. Beni burada buldular, rüyalarımda bile.'" Dorian *burada* kelimesini söylerken odaya döndü ve kadehindeki viski onu takip etmekte yarım saniye geç kalarak yan tarafından dışarı döküldü.

"Şu anda gerçekten sarhoşsun."

Dorian yarı ona yarı odaya hikâyeyi anlatmayı sürdürürken Zachary peşi sıra içeri girdi. Masada, içki şişesinin yanında *Talih ve Fabllar* açık duruyordu. Zachary kitaba bakınca üç kılıçla ilgili hikâyenin açık olduğunu gördü. Sayfada mumlarla kaplı bir ağaç kütüğünün üstündeki bir kitap yığının üstüne tünemiş bir baykuş resmi vardı. Ressam arı kovanıyla ilgili kısmı yok saymış olmalıydı.

"'Yerimi almaya yeni bir kral gelecek,'" dedi Dorian arkasından. "'Durma, amacın bu.'"

Kadehi öne uzatınca, Zachary fırsatı değerlendirip elinden aldı ve masaya, tehlike yaratmayacağı bir yere bıraktı.

Zachary için için Dorian'la bir hikâye saati daha istemişti ama aklından geçen bu değildi. Ayakta durup baykuşun kafasının kesilmesini, tacın dağılmasını izledi, dinledi ve anlatımın ve anlatıcılığın tuhaflığına rağmen hikâye ona aynı sözcükleri kitapta okuduğu zamankinden daha gerçek geldi. Bir zamanlar gerçekten yaşanmış gibi.

"Sonra kütüphanesindeki ateşin yanındaki koltukta uyandı."

Dorian cümleye son noktayı ateşin yanındaki koltuğuna yığılarak koydu. Başı koltuğa yaslandı, gözleri kapandı ve kapalı kaldı.

Zachary ona bakmak için yaklaştı ama koltuğa ulaştığı anda Dorian öne eğildi ve hikâye hiç duraksamamış gibi devam etti.

"Kılıcın durduğu rafta, boş kutunun üstüne tünemiş beyazlı kahverengili bir baykuş vardı." Dorian, Zachary'nin arkasındaki bir kitap rafını işaret etti. Zachary baykuşu görmeyi bekleyerek arkasına döndü ve gördü de. Kitapların arasında başının üstünde altın bir taç asılı duran küçük bir baykuş tablosu vardı.

Dorian, Zachary'nin kulağına, "Baykuş ömrünün sonuna kadar onunla kaldı," diye fısıldadıktan sonra tekrar sandalyeye yığıldı.

Bu sarhoş haliyle bile çok iyi bir hikâye anlatıcısıydı.

Hikâye sonrası sessizliğin sonunda Zachary, "Baykuş Kral kim gerçekten?" diye sordu.

"Şişşt," dedi Dorian, Zachary'yi susturmak için elini ağzına kapatarak. "Henüz bunu bilemeyiz. Öğrendiğimiz zaman hikâyenin sonuna gelmişiz demektir."

Eli düşmeden önce parmakları bir süre Zachary'nin dudaklarının üstünde kaldı. Viski, ter ve çevrilen sayfalar tadında bir an.

Dorian'ın kafası koltuğun yüksek arkalığına dayalı kaldı ve gece vakti sarhoş hikâye saati böylece son buldu.

Zachary mesajı alıp çıkmaya hazırlanırken neredeyse boşalmış viski kadehini almak için masanın yanında duraksadı. Kısmen Dorian uyandığı zaman, yeterince içtiği için bitirmeyeceğini düşündüğü ama daha çok Dorian'ın aldığı tadı duymak istediği için kadehte kalan son yudumu içti. Pürüzsüz, isli ve biraz melankolik bir tat.

Kapıyı olabildiğince yavaş kapatarak, Dorian'ı bu kütüphanemsi yerin kendine ait köşesinde, ateşin yanı başındaki koltuğunda derin uykusu ve muhtemelen rüyalarıyla baş başa bırakırken keşke ona göz kulak olacak bir kedi olsaydı diye düşündü.

Zachary varış noktası kafasında belirli olmasına rağmen –en azından odasından çıktığında öyleydi, sahi odasından çıkalı ne kadar zaman olmuştu?– nereye gittiğinden emin değildi. Hikâye zamanı gerçek zaman duygusunu karıştırmıştı. Belki de bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

Oraya ulaştığı zaman, çeşitli avizelerde sadece birkaç ampulün yandığı Kalp daha önce hiç görmediği kadar karanlıktı.

Bakıcı'nın ofisinin kapısı aralıktı. Kararmış Kalp'e bir ışık dilimi vuruyordu.

Zachary içeriden gelen sesleri duyabiliyordu ve o anda, sonsuz sayıdaki köşe ve koridorlara ve belli etmeden dinlemeye son derece uygun bir sürü yer olmasına rağmen daha önce burada hiçbir konuşmaya kulak misafiri olmadığını ya da birilerinin onun konuşmalarını duyabileceğini düşünmediğini fark etti.

Zaten gittiği yönde olduğu için kapıya yaklaşırken planlanmamış kulak misafirliğinin gizlice dinlemek sayılıp sayılmayacağını düşünüyordu.

"Bu iş yürümez." Bakıcı'nın sesi alçaktı ve bir farklılık vardı. Zachary'yle yaptığı bütün konuşmalarda taşıdığı o resmî tınıyı kaybetmişti.

"Bunu bilemezsin," dedi Mirabel'in sesi.

"Sen ne biliyorsun?" diye sordu Bakıcı.

"Kitap onda," dedi Mirabel cevap olarak ve Bakıcı da bir şey söyledi ama Zachary onu duyamadı.

Zachary ofise iyice yaklaştı ve gölgeye sinip aktif olarak dinlemeye başladı. Ofisin sadece bir kısmını, rafların ve kitapların bir parçasını, sarman kedinin kuyruğunu görebiliyordu. Lambaların verdiği ışık gölgelerle kesintiye uğruyor, alanın farklı kısımları karanlıktan aydınlığa, sonra tekrar karanlığa geçiyordu. Zachary, Bakıcı'nın sesini tekrar duydu.

"Oraya gitmemeliydin," dedi adam. "Allegra'yı işin içine katmamalıydın..."

"Allegra zaten işin içindeydi," dedi Mirabel sözünü keserek. "Allegra kapıları ve olasılıkları kapatmaya başladığından beri işin içinde. Çok yaklaştığımız..."

"Onu kışkırtmamak için bir neden daha."

"Başka yolu yoktu. Ona ihtiyacımız var ve ona..." Zachary, Mirabel'in odanın karşısındaki bir şeyi işaret eden kolunun bir kısmını görebildi ama neyi işaret ettiğini göremedi. "Ve kitap iade edildi. Vazgeçtin, değil mi?"

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Zachary bir an ofisin Mirabel'in çıkıp gidebileceği başka bir kapısı olduğunu sandı ama sonra Bakıcı'nın tonu değişmiş ve alçalmış sesi sessizliği bozdu.

"Seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum."

Zachary şaşkınlık içinde yer değiştirince odanın görünen kısmı da değişti.

Sırtı ona dönük bir halde masanın köşesinde oturan Mirabel'in bel kıvrımı. Ayakta duran Bakıcı'nın ona uzanan, boynunda ve omzunda dolaştıktan sonra elbisesinin kolunu aşağı kaydıran eli, Mirabel'e iyice yaklaşması ve açığa çıkan tenine değen dudakları.

"Belki bu kez farklı olur," dedi Mirabel usulca.

Sarman kedi kapıya doğru miyavlayınca Zachary döndü ve hızlı adımlarla en yakın koridora girip kimsenin onu takip etmediğinden emin olana kadar yürümeye devam etti. İnsan gözünün olan şeyleri bile kaçırması ne kolaydı.

Döndü, omzunun üstünden arkasına baktı ve koridorun ortasında basık suratlı İranlı dostunu gördü.

"Bana arkadaşlık etmek ister misin?" diye sordu ve ricası kulağına çok hüzünlü geldi. Bir yanı yatağına dönmek, bir yanı Dorian'ın yanında bir koltuğa kıvrılmak istiyordu ve bir yanı ne istediğini bilmiyordu.

İranlı kedi gerindi, yaklaştı ve Zachary'nin ayaklarının dibinde durdu. Beklentiyle Zachary'ye baktı.

"Tamam, o zaman," dedi Zachary ve yanında kediyle koridorlardan ve başka insanların hikâyeleriyle dolu odalardan geçip nihayet heykellerle dolu bahçeye ulaştı.

"Sanırım olayı çözdüm," dedi kediye. Onunla aynı boyutlardaki, sıçrarken havada donup kalmış bir tilki heykelini incelemekle meşgul olan kedi cevap vermedi. Tilkinin yere kadar inen birden fazla kuyruğu vardı.

Zachary dikkatini farklı bir heykele çevirdi.

Bir sürü arının ortasında oturan kadının önünde durdu ve heykeli kimin yaptığını merak etti. Arıları kondukları ceplerde ya da kediler eşliğinde çıktıkları gezilerde bu yerin kaç köşesini gezmişti acaba?

Acaba heykeldeki kadına bakıp açık avuçlarında kitaptan başka bir şey olmasını istediğini düşünen olmuş muydu?

Hiç taç takmış mıydı?

O şarap kadehini kim bırakmıştı acaba?

Zachary, Mirabel'in kolyesindeki altın anahtarı heykelin sağ avucuna bıraktı.

Plastik otel anahtarını da sol eline.

Hiçbir şey olmadı.

Zachary iç geçirdi.

Vızıltı başladığında, "kedileri beslemek yasaktır" kuralının ne kadar sıkı olduğunu merak ederek, kediye karnının aç olup olmadığını sormaya hazırlanıyordu.

Vızıltı heykelin içinden geliyordu. Vızıltı, vınlama karışımı bir ses.

Kadının taş parmakları kıpırdamaya başladı ve anahtarların üstüne kapandı. Bir arı kolundan yere yuvarlandı.

Sürtünme sesini ağır bir mekanik tangırtı izledi.

Ama anahtarları ellerinde sıkı sıkı tutan heykel, bir daha kıpırdamadı.

Zachary uzanıp heykelin eline dokundu. Zaten o şekilde yontulmuş gibi, anahtarın üstüne kapanmıştı.

Başka hiçbir şey değişmemişti ama ses sürüyordu.

Zachary heykelin etrafını dolaştı.

Taş koltuğun arkası kayarak yere inmişti.

Heykelin içi boştu.

Altında bir merdiven vardı.

Merdivenlerin altında da bir ışık.

Zachary havada asılı duran mermer tilkinin ayaklarının altında, sayısız kuyruğunun arasına kıvrılmış oturan kediye baktı. Kıpırdayan tek kuyruk kedininkiydi.

Kedi ona miyavladı.

Belki de her anın bir anlamı vardı.

Bir yerlerde.

Zachary Ezra Rawlins, Arılar Kraliçesi'nin içine adım attı ve derinliklere doğru indi.

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı

bir şeylerin adlandırılması, kısım II

Eleanor bebekle ne yapacağını bilmiyordu.

Bebek ağlıyor, yiyor, biraz daha ağlıyor ve bazen uyuyordu. Bu faaliyetlerin sırası ya da süresinin mantıklı bir dizilişi yoktu.

Bakıcı'nın daha fazla yardımcı olmasını beklerdi ama olmamıştı. Bebekten hoşlanmıyordu. Ondan adıyla değil, *çocuk* olarak bahsediyordu. Gerçi bu, Eleanor'un hatasıydı çünkü henüz bebeğe isim vermemişti.

(Eskiden *çocuk* Eleanor'du. Bunun ne zaman son bulduğunu ya da şimdi başka bir şeye dönüştüyse o şeyin ne olduğunu bilmiyordu.)

Bebeğin bir ada gereksinimi yoktu. Onu karıştıracakları başka bebek yoktu. Tek bebek oydu. Özeldi. Benzersiz. *Bebek* oydu. Bazen *çocuk* da oluyordu ama daha çok bebekti.

Bebek doğmadan önce Eleanor bebekler hakkında bulabildiği ne kadar kitap varsa okumuştu ama bu onu gerçek bebeğe hazırlamamıştı. Kitaplar ciyaklamaz, ağlamaz, sorun yaratmaz ya da size gözlerini dikmezlerdi.

Eleanor, Bakıcı'ya sorular sordu ama adam cevap vermedi. Ofis kapısını kapalı tutuyordu. Eleanor ressam ve şairlerden yardım istiyordu, ressam daha fazla olmak üzere, bazen ona saatlerce yardım ediyor ve Eleanor'un çok kısa ve rüyasız uykulara dalmasına izin veriyorlardı ama eninde sonunda iş başa düşüyor, yine yalnız kalıyordu.

Eleanor Mutfak'a notlar yazdı.

Mutfak'ın cevap vereceğinden emin değildi. Küçükken bazen minik notlar gönderirdi ama Mutfak her zaman cevap vermezdi. *Merhaba* yazarsa Mutfak da *Merhaba* yazar ve sorulara cevap verirdi ama Eleanor bir keresinde aşağıda yemekleri kimin yaptığını, her şeyi kimin hazırladığını ve ayarladığını sormuştu ama o not cevapsız kalmıştı.

Bebekle ilgili ilk ricasını biraz çekinerek gönderdi ve ışıklar açılınca rahat bir nefes aldı.

Mutfak sorularına mükemmel cevaplar veriyordu. Deneyebileceği şeylerin detaylı bir listesi. Nezaketle ifade edilmiş cesaret verici sözler ve öneriler.

Mutfak bebek için ılık süt biberonları ve Eleanor için kapkekler gönderiyordu.

Mutfak bebeğe kitap okumasını öneriyordu ve Eleanor bunu daha önce denemediği için kendini aptal gibi hissetti. *Tatlı Hüzünler*'i özlüyordu, verdiği için pişmandı. İlk okuduğunda hoşuna gitmeyen sayfaları kopardığı için de. Şimdi tekrar okuyabilse o kısımları daha çok sevebilir miydi acaba? Ama katlayıp yıldız yaptığı ve eski kâbusları gibi karanlık köşelere fırlattığı sayfalar artık yitikti. Onları neden sevmediğini hatırlamaya çalıştı. Kardaki geyikle ilgili kısım içini acıtmıştı, yükselen deniz ve birinin –kim olduğunu hatırlamıyordu– gözünü kaybetmesiyle ilgili kısım da öyle. Şimdi, aslında var olmayan karakterlerin kaderlerine sayfaları yırtacak ve saklayacak kadar üzülmenin saçma olduğunu düşünüyordu ama o zaman mantıklı gelmişti. Burası tavşanken ve karanlığın içinde sahibiymiş ve dünya ona aitmiş gibi dolaşırken daha makul geliyordu. Bunun ne zaman değiştiğini hatırlayamıyordu. Belki de kendisi de bir hikâyeden yırtılmış ve katlanıp yıldız yapıldıktan sonra unutulmak üzere karanlığa fırlatılmış bir sayfaydı.

Belki de sırf sayfalarını yırtmak ve başkalarına vermek için gizli arşivlerden kitaplar çalmamalıydı ama artık bunu

değiştirmek için çok geçti ve sevilen bir kitap, çalıntı, kusurlu ve sonra kayıp bile olsa yine sevilirdi.

Eleanor *Tatlı Hüzünler*'in büyük kısmını bebeğe tekrarlayacak kadar iyi hatırlıyordu. Korsanla, bebek eviyle ilgili hikâyeler ve bir kapıdan düşen kızı anlatan, bazen kendisi yaşamış kadar tanıdık gelen kısım. O kadar çok okumuştu ki neredeyse yaşamış gibi hissediyordu.

Mutfak yumuşak kahverengi tüylü ve kocaman kulaklı bir oyuncak tavşan gönderdi.

Bebek tavşanı çoğu şeyden daha fazla sevdi.

Tavşan ve okudukları birleşince Eleanor genellikle geçici de olsa biraz sükûnete kavuşmayı başardı.

Simon'ı özlüyordu. Odaya bir daha dönemeyeceğine ve dönebilse bile Simon'ı bir daha göremeyeceğine ikna olduktan sonra sayısız gün ve geceyi hıçkırıklarla geçirse de artık ağlamıyordu.

Onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu çünkü Bakıcı öyle söylemişti. Onu bir daha göremeyecekti çünkü o, onu bir daha görmemişti. Bakıcı bunu biliyordu çünkü oradaydı. Hep orada olmuştu. Zamanla ilgili bir şeyler mırıldanıp Eleanor'u başından atmıştı.

Eleanor, Bakıcı'nın geçmişi gelecekten daha iyi anladığını düşünüyordu.

Kendini hiçbir zaman oraya ait hissetmemişti ve şimdi bu duygusu ikiye katlanmıştı.

Bebeğin yüzünde Simon'ı aradı ama sadece ondan küçük izler buldu. Bebek, Eleanor'un koyu renkli saçlarını almıştı ve çığlık atmadığı zamanlarda açık tenliydi. Bebeğin Simon'ın sarı saçlarını almasını çok isterdi ama kitapların hiçbiri bir bebeğin saç renginin zaman içinde siyahtan başka renge dönebileceğinden bahsetmiyordu. Göz rengi değişebiliyordu ama şu anda sımsıkı kapalı oldukları için Eleanor hangi renk olduklarından emin değildi.

Ona bir isim vermeliydi.

Bir başkasına isim vermek, çok büyük bir sorumluluk gibi geliyordu.

Mutfak'a, "Ona hangi ismi vermeliyim?" yazdı.

Işık yanıp Eleanor kapıyı açtığında orada bir tepsi ya da bir kart değil, bir kitaptan yırtılmış gibi görünen ve üstünde tek bir kelime olan bir kâğıt parçası vardı.

Mirabel

'Başka bir yer, başka bir zaman:

ANTRAKT III

Vermont, iki hafta önce

Bar, bardakların ve sakinlerinin üstüne mum ışığına benzer loş bir parlaklık veren eski tarz ampullerle aydınlatılmıştı. İlerleyen saate rağmen sokak lambalarının karı gündüz gibi aydınlattığı pencerelerden de ışık süzülüyordu.

Adı Dorian olmayan bir adam köşedeki bir masada sırtı duvara dönük halde, tek başına oturuyordu. Duvarda bir çift geyik boynuzu, doldurulmuş bir sülün ve yaşayan kimsenin hatırlamadığı bir savaşın haini olan genç bir adamın portresi asılıydı. Tablonun önünde olan hâlâ hayattaki adamın yüzü, özellikle bir masayı değil, bütün alanı izliyormuş gibi barın tamamına dönüktü.

Ya da özellikle bir kişiyi.

Önündeki içki, viski ağırlıklı bir şey istediği zaman kadın garson tarafından önerilmişti ve akıllıca adını hatırlamıyordu ama içinde akçaağaç şurubu olduğunu biliyordu.

Önünde bir kitap açıktı ama okumuyordu (daha önce okumuştu). Kitap sadece bakışlarını karşı taraftaki üç kişilik masaya dönük tutmasına imkân sağlıyordu. Manzarası arada bir, tezgâhı daha eski bir binadan kurtarılmış gibi görünen heybetli bir mermerden yapılma barda oyalanan bir müşterinin araya girmesiyle sadece kısmen bozuluyordu.

İki genç kadın (birini daha önce de –sabah karda– görmüştü) ve yaşı ondan biraz daha büyük bir adam. İlişkilerinin doğasını sorgulamıştı ama takip ettikçe ve izledikçe daha fazlasını görüyor ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Beden dilini ve göz temasını doğru okuyorsa iki kadın çiftti. Birinin diğerinin bacağına koyduğu el şüphelerini doğruladı ve bunu daha önce sayısız barda defalarca yapmış ve iyi geliştirilmiş bir beceriden gurur duyma noktasını çoktan geçmiş olmasına rağmen kendini takdir etti. Bu işte çok iyiydi. İnsanları loş odaların karşı ucundan kitap gibi okumak konusunda her zaman iyi olmuştu.

Kadını okuyabiliyordu. Çok kısa saçlı olan çok hızlı konuşuyor, sözlerini elleriyle vurguluyor, sık sık etrafa, barın geri kalanına bakıyordu. Diğer kadın daha sessiz, rahat ve sakindi; masanın altında botlarını çıkarmıştı ve Dorian bir an ona gıpta etti. Burada, bu insanlarla evinde gibiydi ama özellikle dikkatini vererek dinliyordu. Diğer ikisini tanıyordu fakat tercih ettiği kadar iyi değildi.

Ve son olarak adam.

Yüzü neredeyse diğer tarafa dönüktü ve kadehini kaldırdığı zaman ışık profilinde parlıyor, döndüğü zaman ifadesi kardan ıslanmış buklelerinin gölgesinde tamamen kayboluyordu.

Dorian bir delikanlı beklemişti. Bir öğrenci. Bir avuç üniversiteli klişesi. Ama bu bir adamdı. Genç bir adamdı ama adamdı. İlgi uyandıran bir adam. Onca şey arasında video oyunları üstünde çalışan bir adam.

Şimdi ona bakarken Dorian bunu göremiyordu. Karşısındaki adamla ilgili bir dolu gerçeği okuyamıyordu. Daha önce aklından *sosyal anksiyete* ve *keşiş* sözcükleri geçmişti ama baktığı bunlar değildi. Utangaçlığı ilk içkilerin yarısına gelmeden yok olan önemsiz bir rahatsızlıktı. Konuşmaktan çok dinliyordu ama konuştuğu zaman, tavırlarında en ufak bir sakillik yoktu. Arada sırada gözlüğünü burnundan yukarı itiyordu ve *sidecar*

içiyor gibi görünmekle birlikte, kadehin ağzının şekere bulanmamasını tembihlemiş olmalıydı.

Okuyamadığı bir adam. Dokunamayacağı bir kitap kadar sinir bozucuydu. Fazla tanıdık bir hüsran.

"Kitap nasıl?"

Dorian kafasını kaldırınca suyunu tazeleyen garsonla karşılaştı. Muhtemelen içkisinin durumunu kontrol etmek için sokulmuştu: iyimserlik seviyesine bağlı olarak yarı dolu ya da yarı boş. Ellerindeki kitaba baktı: *Gizli Tarih*. Dorian bol içki âlemli cinai içeriğine aldırmadan, için için o sayfalardaki yoğunlukta ilişkilerin özlemini çekmiş ama hiçbir zaman bulamamıştı ve artık asla bulamayacağını beklediği bir yaşa ulaşmıştı. Kitabı yedi kez okumuştu ama garsona bunu söylemedi.

"Çok iyi," dedi.

"Kuşlu olana başlamıştım ama kendimi bir türlü kaptıramadım."

"Bu daha iyi," dedi Dorian flört girişiminin önünü kesecek bir tavırla. Kızın gülümsemesinin sıcaklığı tamamen değilse de kısmen kayboldu.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi kız. "Başka bir isteğiniz olursa haberim olsun."

Dorian başını tamam der gibi salladı ve dikkatini yeniden kitabının hemen üstüne çevirdi. Baktığı grubun dostluk düzeyinin elinin altındaki karakterler kadar olmadığını düşündü ama burada da bir şey vardı. Her biri bireysel olarak cinayete değilse de yoğunluğa muktedirmiş ama doğru şekilde gruplaşmamışlar gibi. Tam olarak değil. Masalarını izledi, el hareketlerini, sonra yemeklerinin gelişini ve üçünü birden güldüren şeyi izledi ve kendini tutamayarak ve gülümsemesini içkisinin arkasına saklayarak gülümsedi.

Birkaç dakikada bir yan gözle barı tarıyordu. Bu kasabada sadece birkaç bar olduğu için kalabalık fena değildi. Barın üs-

tündeki, Tenniel'e ait kanatlı ejderha çizimine baktı ve acaba barına Mock Turtle adını veren var mıdır diye düşündü.

Tabelanın altında, diğer müşterilerden oluşan bir düğümün arasında biraz tanıdık gelen bir kız, barmenin ilgisini çekmeyi hedefler gibi görünen bir hareketle kolunu kaldırdı ama kızın kolu bir masaya götürülmeyi bekleyen bir tepsi bardağın üstünden geçerken Dorian hareketin asıl amacını gördü. Neredeyse görünmeyecek kadar ince bir toz fiskesi, altında duran şekersiz *sidecar* bardağının içine süzülüp sıvının içine karıştı.

Kız, barmenin ilgisini çekmeden bardan ayrıldı ve önce anonim bir müşteri öbeğinin arasına, sonra da kapıdan dışarı süzüldü. İzlemeyi beklemeden. Dorian bunu bilirdi. Eskiden emin olmak için arada sırada bu kuralı çiğnediği olurdu. Ama bu yeniler kılavuzlardaki nüansları görmeye zaman ayırmıyordu. Emin olmak kuralları çiğnemeye değerdi.

Dorian'ın üstünde durmasına gerek yoktu.

Kendisi de benzer eylemlerde bulunmuştu. Defalarca. Ve daha kötülerini yapmıştı. Son seferi –*son* seferi– hatırlayınca elleri titremeye başladı. Bir an, başka bir şehrin karanlık bir odasına ışınlanır gibi oldu, bildiğini sandığı her şeyin yanlış olduğu bir ana, dünyası yana yatar gibi oldu ama sonra kendini topladı. Kitabı elinden bıraktı.

Bu kadehe serpilen toz, asıl maddenin daha düşük dereceli amnezi versiyonu olabilir miydi? İkisinin de varlığı fark edilemezdi ve alıcısının bir ya da iki saatlik bir sersemliğin ardından sızmasına ve sonrasında ya korkunç bir akşamdan kalmalık haliyle uyanmasına ya da hiç uyanmamasına neden olurdu.

Garson tepsiyi alırken Dorian da sandalyesinden kalktı ve tepsiye ulaştığında hem muhtemelen asıl madde olduğuna hem de bir öneminin olmadığına karar vermişti.

Garsona çarpmak, tepsiyi ve içindekileri yere devirmek, bu yapay sakarlık için özür dilemek, yardım teklifi kibarca

geri çevrilince aslında çıkış noktası değil, varış noktasıymış gibi masasına geri dönmek kolaydı.

Her şey nasıl buraya varmıştı? Tek kitap, tek adam. Yıllarca süren bir gizem ve sıkıntının ardından şimdi her şey aynı anda olmakta ısrarcıydı.

Şimdiden ilgisi fazla uyanmıştı. Bunu biliyordu.

İlginç olması şart mıydı sanki?

Beklenmedik şekilde ilginç olan adam masasından kalktı ve iki kadını sohbetleriyle baş başa bıraktı. Dönüp barın arka tarafına yürüdü ve masadan görünmeyeceği bir yere ulaşır ulaşmaz ifadesi değişiverdi. Sarhoştan çok hülyalı bir ifade, sanki tam olarak orada değilmiş, içine bir miktar endişe katılmış bir düşünce sisinin arasında kaybolmuş gibiydi. Dorian'ın merakı gittikçe artıyordu.

Masaya baktı. Kadınlardan biri dosdoğru ona bakıyordu. Anında gözlerini kaçırdı ve bir peçetenin üstüne bir şeyler yazarak konuşmaya devam etti. Ama Dorian'ı görmüştü. İzlemesini izlemişti.

Gitme zamanı gelmişti.

Dorian kitabını kaldırdı ve kadehinin altına kokteyl ücretinin yanında cömert bir bahşiş bıraktı. Zachary Ezra Rawlins masasına döndüğünde o çoktan dışarı çıkmıştı ve sokak lambalarının ışığından uzak durmaya özen göstererek karda duruyordu.

Dorian olduğu yerden masayı görebiliyordu. Aradaki buğulu cam görüntüyü bulanıklaştırsa da masayı alanda hareket eden diğer gölgelerden rahatlıkla ayırt edebiliyordu.

Yanlış yaptığının farkındaydı. Orada olmamalıydı. Bir sene önce, başka bir şehirde hiçbir şeyin planladığı gibi gitmediği o geceden sonra arkasını dönüp gitmeliydi.

Tam şu anda etrafımızda kim bilir kaç dram yaşanıyordur?

Yeniden titremeye başlayan ellerini paltosunun ceplerine soktu.

O zaman bir şey bozulmuştu ama şimdi buradaydı. Başka nereye gidecceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını.

Gidebilirdi. Kaçabilirdi. Kaçmaya devam edebilirdi. Saklanmaya. Bunların hepsini unutabilirdi. Bu kitabı, onun kitabını, Yıldızsız Gece'yi, hepsini.

Unutabilirdi.

Ama unutmayacaktı.

Dorian neredeyse donmuş titrek parmaklar ve viskiden ısınmış düşüncelerle camın arkasından Zachary'yi izlerken, kaçınılmaz olarak yaşanmak üzere olan şeyleri düşünmüyordu.

Size bir hikâye anlatayım, diye düşünüyordu.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

KADERDE YAZILI

bir kitaptan koparılmış bir sayfadan
katlanmış bir yıldız

Karda bir erkek geyik var.

Göz kırptığınız anda ortadan kayboluyor.

Gerçekten bir erkek geyik mi yoksa başka bir şey mi?

Dile getirilmemiş bir duygu mu, sapılmamış bir yol mu yoksa açılmamış bir kapı mı?

Yoksa bir dişi geyik mi, ağaçların arasından bir an görünüp giderken tek bir dalı bile yerinden oynatmadan gözden kaybolan?

Erkek geyik, denenmemiş bir atış. Kaçırılmış bir fırsat.

Bir öpücük gibi çalıntı.

Usullerin değiştiği, bu unutmaya açık zamanlarda erkek geyik bazen daha uzun süre duraksıyor.

Eskiden hiç beklememesine, beklemenin hayalini kurmamasına ya da hayal kurmak için beklememesine rağmen bekliyor.

Artık bekliyor.

Birinin atış yapmasını. Birinin kalbini delmesini.

Hatırlandığını bilmeyi.

Zachary Ezra Rawlins peşinde bir İran kedisiyle bir heykelin altındaki dar basamakları indi. Ayaklarının altındaki basamaklar eğri büğrü ve düzensizdi, biri üstüne basınca ufalandı ve Zachary dengesini sağlamak için ellerini iki yana açarak üç basamak aşağı kaydı.

Kedi arkasında miyavladı ve kırılan basamaktan geriye kalan molozun üstünden zarif adımlarla geçip, Zachary'ye ulaşınca yine durdu.

"Ukala," dedi Zachary kediye. Kedi hiçbir şey demedi.

Aşağıdan bir yerden bir ses, "Ukala," diye tekrarladı. Bir yankı diye düşündü Zachary. Berrak, gecikmiş bir yankı. Hepsi o kadar.

Az kalsın inanacaktı da ama kedi kulaklarını arkaya yatırıp gölgelere tıslayınca Zachary neye inanacağını bilememe haline geri döndü.

Kalan basamakları dikkatle indi ve kedinin onunla devam ettiğini görünce rahat bir nefes aldı.

En alttaki bir çıkıntıda, eskiden bir lamba cinini barındırdıysa bile artık sadece gaz yağıyla dolu olan şu eski tip saplı lambalardan vardı. Lambanın etrafı alevin yakınında duran bir çakmak taşı, ipler ve makaralardan oluşan bir mekanizmayla çevriliydi. Kapı açılınca lamba otomatik olarak yanmış olmalıydı.

Zachary alandaki tek ışığın kaynağı olan lambayı sapından tutup kaldırdı. Lambayı yukarı çekerken altından altın

rengi bir yuvarlak yükseldi, ipler ve makaralar harekete geçti. Duvarların içinden boğuk tangırtılar duyuldu ve hemen ardından karanlığın içinde bir kıvılcım çaktı. Karanlık holün diğer ucunda bir lamba daha yanmıştı, bir ateş böceğini anımsatan parlak bir nokta yolu gösteriyordu.

Zachary elinde lambayla koridorda ilerlerken kedi de peşindeydi.

Koridorun ortalarına gelince lambanın ışığı duvardaki bir kancada asılı duran bir halkanın ucundaki anahtarda parladı.

Zachary uzanıp anahtarı aldı.

"Miyav," dedi kedi, onaylamış mıydı, itiraz mı ediyordu, kayıtsız mıydı belli değildi.

Zachary anahtarı ve lambayı koridorda daha ileri taşırken kedi ve karanlık hâlâ peşindeydi.

Koridorun sonuna doğru, elindekinin eşi bir lambanın durduğu bir girintiye rastladı.

Lambanın ötesinde pürüzsüz taştan yapılma, üstünde anahtar deliği dışında hiçbir işaret olmayan, kemerli bir kapı vardı.

Zachary halkanın üstündeki anahtarı anahtar deliğine kaydırdı, kilit tıkırdayarak döndü. Zachary taşı iterek kapıyı açtı.

Elindeki ve duvardaki lambalar titreşti.

Kedi kapının ötesindeki boşluğa tısladı ve şimşek hızıyla geri koştu.

Zachary kedinin merdiveni uçarak tırmanmasını, kırık basamakların taşlarının biraz daha ufalanmasını ve sonra çöken sessizliği dinledi.

Derin bir nefes alıp odaya girdi.

İçerisi Mirabel'in parfümü gibi toprak ve şeker kokuyordu.

Lambanın ışığı taş duvarlardan ve oymalı duvarlardan parçaları aydınlatıyordu.

Zachary'nin karşısında üstünde altın bir yuvarlak duran bir kaide, bir kürsü vardı.

Zachary lambayı üstüne koyunca yuvarlak, lambanın ağırlığıyla birlikte alçaldı. Bunu bir tangırtı izledi.

Odanın etrafında sütunlara asılı lambalar yandı. Birkaçı sönük kaldı, ya fenerleri eksikti ya da belki de sadece gazları bitikti.

Sütunların ötesinde, odanın etrafı uzun yatay girintilerle kaplıydı. Zachary buranın neden tanıdık geldiğini merak etti ve sonra gölgeli alanların birinin kenarında bir iskeletin elini gördü.

Burası bir yer altı mezarıydı.

Bir an kaçmak, kedinin peşinden üst kata koşmak isteğiyle doldu.

Ama kaçmadı.

Biri bunu görmesini istemişti.

Biri –ya da bir şey– burada olması gerektiğini düşünüyordu.

Zachary gözlerini yumdu, kendini topladı ve sonra odayı incelemeye koyuldu.

İşe odanın sakinlerinden başladı.

Önce mumyalanmış olabileceklerini düşündü ama yaklaşınca cesetlerin etrafına gevşek bir şekilde sarılmış kumaş şeritlerinin yazılarla kaplı olduğunu fark etti. Çoğu, taşıyıcılarıyla birlikte kuruyup çürümüştü ama bazıları hâlâ okunabiliyordu.

kimsenin dinlemediğini düşündüğü zamanlarda kendi kendine şarkı söyler
her sayfa çok tanıdık gelene kadar aynı kitapları tekrar tekrar okur
koridorlarda çıplak ayakla yürür, kedi kadar sessiz
bütün evren ona neşe veriyormuş gibi kolayca ve sık sık güler

Ölüler anılara sarılmıştı. Hayattaki kişiliklerinin anılarına.

Zachary onları rahatsız etmeden okuyabildiği kadarını okudu. Işığın vurduğu, çözülüp dağılmayan cümle ve duyguları.

burada daha fazla durmak istemedi

yazıyordu kemikten ibaret bir bileğin etrafına sarılı bir şeritte. Zachary'nin düşündüğü anlama mı geliyordu acaba?

Bir girintide bir kül vazosu vardı. Yanında hiç anı yoktu.

Diğerleri boştu.

Zachary dikkatini odanın geri kalanına çevirdi. Sütunların bazılarında çentikler, lambalarının altında kürsüleri anımsatan eğimli yüzeyler vardı.

Kürsülerden birinde bir kitap duruyordu. Çok eski görünüyordu. Kapağı yoktu, sadece cildi gevşemiş sayfalardan ibaretti.

Zachary büyük bir özenle kitabı eline aldı.

Parşömen ellerinin arasında parçalandı ve podyumun üstüne ufalandı.

Zachary derin bir iç çekti, iç çekişi parçaların bir kısmını daha podyumdan ayağının dibindeki taşa uçurdu.

Kendini kötü hissetmemeye çalıştı. Belki de kitap da etrafındaki insanlar gibi çoktan gitmişti.

Bir kâğıt parçasında tek bir kelime seçti.

Merhaba

Gözlerini kırpıştırarak başka bir kâğıt parçasına baktı.

Falcı, yazıyordu.

Eline alabileceği kadar büyük bir parçaya uzandı.

nın

Kâğıt, parmaklarının arasında toza dönüştü ama sözcükler gözlerine kazınmıştı.

Zachary bir başka kadim kâğıt parçasını aldı ama ne diyeceğini daha okumadan biliyordu.

Oğlu.

Zachary gözlerini yumdu ve kafasının içinde, *bu gerçek değil,* diyen sesi duymayı bekledi ama ses sessiz kaldı. Ses bunun gerçek olduğunu biliyordu. Zachary de öyle.

Zachary gözlerini açtı. Eğildi ve bulduğu ilk metinli parçaya odaklanarak yerdeki dağılmış kitabı taradı. Sonra bir tane daha, bir tane daha buldu.

zamanda kaybolmuş
üç şey
var

Kitap dağılmaya devam ederken Zachary de parçaları aramayı sürdürdü. Ayırt edebildiği kâğıtların hepsinde sadece birer sözcük vardı.

kılıç
kitap
adam

Sözcükler daha bulundukları anda yok oldu ve sonunda tozların arasında sadece iki kelime kaldı.

adam
bul

Zachary daha fazla detay için ufalanmış kâğıt yığınını aradı ama bibliyomansi seansı sona ermişti. Kitap olmaktan çıkmış kitabın söyleyecek başka sözü yoktu.

Zachary kehanet kâğıtlarının tozlarını ellerinden silkeledi. Adamı bul. *Tatlı Hüzünler*'deki zamanda kaybolmuş adamı düşündü. Önceki kitapların hayaletlerinin talebiyle zamanda kaybolan birini nasıl bulabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona bakma zahmetine bile girmeyen cesetlere uzun uzun baktı. Gözlerini insanlara diktikleri zamanlar, çok geride kalmıştı.

Zachary lambayı kaidesinden aldı ve diğer ışıklar kendi kendilerini söndürdüler.

Kapıdan çıkarken duraksadı ve anahtarı kilitten çekti.

Kapılar kapandı.

Dışarıdaki koridor uzamıştı sanki.

Zachary anahtarı kancasına taktı, lambayı rafına geri koydu. Lamba yerine gömülürken koridorun diğer ucundaki ışık söndü.

Zachary koridora baktı. Koridor karanlığın içinde kayboluyordu ama lambanın ışığının eriştiği son noktada, gölgelerin arasında bir şekil gördü. Koridorun ortasında biri durmuş, ona bakıyordu.

Zachary gözlerini kırpıştırınca karaltı kayboldu.

Ufalanan basamakları arkasına bakmaya cesaret edemeyerek, koşarak çıktı. Az kalsın merdivenin en tepesinde sabırla onu bekleyen İran kedisine takılıp düşüyordu.

Kâbus no 113:

Çok büyük bir koltukta oturuyorum ve bir türlü kalkamıyorum. Kollarım kolçaklara bağlı ama ellerim yok. Etrafımda duran yüzsüz insanlar bana olmam gereken her şeyin üstlerinde yazılı olduğu kâğıt parçaları yediriyorlar ama bana ne olduğumu hiç sormuyorlar.

1

Zachary Ezra Rawlins asansöre uzanan yolun yarısını katetmişti; Vermont'a, üniversitesine, tezine ve normal hayatına dönmenin, bütün bunların yaşandığını unutmanın yarı yolundaydı ve hey, belki de kediyi de yanında götürür ve günün birinde kendini yer altı kütüphanesi şekline bürünmüş harikalar diyarının aslında sadece onu evine kadar takip etmiş ezik suratlı bir sokak kedisi olan kedinin nereden geldiği konusunda uydurduğu ve çok fazla tekrarladığı için sonunda kendisinin de inanmaya başladığı bir arka plan hikâyesi olduğuna ikna ederdi.

Sonra Koleksiyoncular Kulübü'nün bodrum katından giriş yaptığı kapının yandığını ve muhtemelen artık işe yaramadığını hatırladı.

Böylece, peşinden ayrılmayan kediyle asansöre uzanan yolun yarısına gelmişken vazgeçip döndü ve odasına yürüdü.

Kapısının ortasına bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. Kâğıt geleneksel sarı renk yerine yumuşak bir maviydi.

Küçük, düzgün harflerle şunlar yazılmıştı: *Bilmen gereken her şey sana verildi.*

Zachary notu kapıdan aldı. Dört kez okudu, arkasını çevirdi ama orada hiçbir şey bulamadı. Mesajına inanamayarak, şöminenin onu çıtırtılarla beklediği odaya girerken bir kez daha okudu.

Kedi de peşinden geldi. Zachary kedinin arkasından kapıyı kilitledi.

Yapışkanlı kâğıdı tavşan korsanlar tablosunun çerçevesine iliştirdi.

Bileklerine baktı.

Artık burada olmak istemiyordu.

En son ne zaman kedi dışında biriyle konuştuğunu hatırlamaya çalıştı. Sarhoş Dorian hikâyesinin üstünden sadece birkaç saat mi geçmişti? O olay gerçekten olmuş muydu? Artık bilmiyordu.

Belki de yorgundu. Yorgun ve uykulu arasındaki fark neydi? Pijamalarını giyip şöminenin karşısına oturdu. İran kedisi karyolanın ayak ucuna kıvrılarak kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Bütün bu rahatlık, bu kadar rahatsız edici gelmemeliydi.

Zachary alevlere bakarken cesetlerden başka hiçbir şeyin olmadığı bir boşluktan onu seyreden koridordaki karaltıyı hatırladı.

Kafasının içindeki ses, *Belki zihnin sana bir oyun oynuyordur,* dedi.

"Zihnimin sen olduğunu sanıyordum," dedi Zachary yüksek sesle. Yatağın üstündeki kedi kıpırdandı ve tekrar yerleşti.

Kafasının içindeki ses cevap vermedi.

Zachary birden biriyle konuşabilme arzusuyla doldu ama odadan ayrılmak istemiyordu. Kat'e mesaj çekmeyi düşündü çünkü Kat genellikle uyanık olurdu ama ne yazacağını bilemedi. *Hey, Kat, bir yer altı kütüphanesinde tutsak kaldım, kar nasıl?*

Telefonunu buldu, kısmen şarj olmuştu. Fişte takılı kaldığı sürede dolması gerektiği kadar dolmamıştı ama en azından açmaya yeterdi.

Algonquin'deki partiden kaydettiği fotoğraf hâlâ oradaydı ve fotoğraftaki maskeli kadının Mirabel olduğu net, onunla konuşan adamın Dorian olduğu ise daha netti. Bir sene önce ne fısıldaştıklarını merak etti, bilmek isteyip istemediğine karar veremedi.

Cevapsız çağrı yoktu, üç mesaj vardı. Kat'ten tamamladığı atkının fotoğrafı, annesinden Merkür'ün yakında gerilemeye başlayacağı hatırlatması ve bilinmeyen bir numaradan beş kelimelik bir mesaj.

Adımlarınızı dikkatli atın, Bay Rawlins.

Zachary masaya gitti, bir kalem aldı ve bir kartın üstüne iki kelime karaladı.

Merhaba, Mutfak.

Kartı servis asansörüne koyup aşağı gönderdi ve kendini Mutfak'ın, hikâyelere sarılı cesetlerin, yerin kendisinin, Mirabel ve Dorian'ın, içinde durduğu odanın ve pijamalarının, hepsinin hayal gücünün ürünü olduğuna neredeyse inandırmışken zil çaldı.

Merhaba, Bay Rawlins, size nasıl yardım edebiliriz?

Zachary cevabını yazmadan önce uzun uzun düşündü.

Bu gerçek mi?

Yazdı. Kulağa fazla müphem geliyordu ama yine de gönderdi.

Servis asansörü bir an sonra çınladı ve içinde bir başka kartın yanı sıra buharı kıvrılarak yükselen bir kupa ve gümüş bir kubbe kapakla örtülü bir tabak vardı.

Zachary notu okudu.

Elbette gerçek, Bay Rawlins. En kısa zamanda daha iyi hissetmenizi umuyoruz.

Kupa zerdeçal, karabiber ve balla tatlandırılmış ılık Hindistan cevizi sütüyle doluydu.

Gümüş kapağın altında kusursuz bir şekilde süslenmiş altı küçük kapkek vardı.

Teşekkürler, Mutfak.

Yazdı Zachary.

Fincanını ve kapkeklerini alıp tekrar ateşin karşısına oturdu.

Kedi gerindi ve yanına geldi. Kapkekleri kokladıktan ve parmak uçlarına bulaşmış şeker kreması kalıntısını yaladıktan sonra yanına oturdu.

Zachary uykuya daldığını hatırlamıyordu. Kolunun kıvrımına sokulmuş İran kedisiyle, bir yastık yığınının üstünde, sönmeye yüz tutmuş ateşin karşısına kıvrılmış halde uyandı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Zaman neydi ki zaten?

"Zaman ne ki zaten?" diye sordu kediye.

Kedi esnedi.

Servis asansörünün zili çınladı, duvardaki ışık yandı. Zachary zilin daha önce kendiliğinden çınladığını hatırlamıyordu.

Günaydın, Bay Rawlins.

Yazıyordu içindeki notta.

İyi uyuduğunuzu umarız.

Bir demlik kahve, rulo yapılmış bir omlet, iki dilim kızarmış ekşi mayalı ekmek, üstünde bal ve tuz gezdirilmiş seramik bir tereyağı kavanozu ve mandalinalarla dolu bir sepet vardı.

Zachary bir teşekkür notu yazmak için harekete geçti ama bambaşka bir duyguyu kâğıda döktü.

Sizi seviyorum, Mutfak.

Cevap beklemiyordu ama bir çınlama daha duyuldu.

Teşekkürler, Bay Rawlins. Biz de sizden çok hoşlanıyoruz.

Zachary kahvaltısını etti (kedileri beslememe kuralını unutarak omleti kediyle paylaştı, zaten bir önceki akşam kapkek kremasıyla kural çoktan çiğnenmişti) ve kafasının öncesine göre berraklaştığını düşündü.

"Zamanda kaybolmuş bir adam olsaydın nerede olurdun?" diye sordu kediye.

Kedi ona dik dik baktı.

Bilmen gereken her şey sana verildi.

"Ah, tamam," dedi Zachary anlayarak. Şöminenin yanındaki kitapları karıştırıp Rhyme'ın verdiğini buldu ve kaldığı sayfayı açtı. Kitabı masaya götürdü, daha iyi görebilmek için bir lamba çekti ve kedi mırlayarak kucağına yerleşti. Zachary okurken bir mandalina soydu ve minik güneş ışığı dilimlerini yedi.

Okudukça kaşları çatıldı, biraz daha okudu, sonra bir sayfa çevirdi ve başka hiçbir şey yoktu. Diğer sayfalar boştu. Kitap, tarih, her neyse artık, kitabın ortasında durmuştu.

Zachary zamanda kaybolan adamın *Tatlı Hüzünler*'de bal ve kemikten yapılma şehirlerde avare avare dolaştığını ve *Talih ve Fabllar*'da Yıldızsız Deniz'den bahsedildiğini hatırladı, bütün bu hikâyeler bir şekilde aynı hikâye olabilir miydi? Simon şu anda nerede olabilirdi ve onu bulmaya nereden başlayabilirdi? Yanan yeri ve Bakıcı'nın ofisindeki süpürgeyi merak etti. Falcının oğlunun başına tam olarak ne geldiğini merak etti.

Cebine attığı bir origami yıldızı masanın köşesinde duruyordu. Zachary yıldızı alıp daha dikkatli baktı. Üstünde bir yazı vardı.

Yıldızın katlarını açtı. Kâğıt uzun bir şerit halinde açıldı. Fısıldanmış gibi görünen küçük kelimelerle doluydu:

Kâbus numara 83: Çok çok karanlık bir yerde yürüyorum, kocaman ve kaygan bir şey, karanlıkta uzansam dokunabileceğim kadar yakınımdan geçiyor ama kaygan şeye dokunursam burada olduğumu anlar ve beni yavaş yavaş yer.

Zachary kâbusu masanın üstüne bıraktı ve kitabı tekrar eline aldı. Yazılı son sayfayı açtı, tekrar okudu ve sonra tamamlanmamış kitabın son kelimesinde duraksadı.

Kediyi nazik hareketlerle kucağından indirdi. Kediyi yere, kitabı yeniden karanlıkta kalmamak için bir çakmakla birlikte çantasına koyup ayakkabılarını giydi. Pijamalarının üstüne kahverengi bir kazak geçirdi ve Mirabel'i aramaya çıktı.

birden fazla kâğıt yıldızın bir araya toplanmış içeriği (biri kedi tarafından kısmen yenmiş)

Nadiren, yemin ederken dilinden başka bir şeyden de vazgeçen bir çömez olur.

Bu tür çömezler azdır. Kimse bir önceki istisnayı hatırlamaz. Kendilerinden sonra gelenle karşılaşacak kadar uzun süre hizmet etmezler.

Ressam yolunu kaybetmişti.

Bu yolu (herhangi bir yolu) seçmenin onu bir zamanlar sevdiği bu yere, zaman her şeyi değiştirirken etrafında değişen bu yere yaklaştıracağını düşünüyordu (yanılıyordu).

Uzun zaman önce sönmüş alevleri yeniden canlandırmak istiyordu.

Adını koyamadığı ama yokluğunu içinde bir açlık gibi hissettiği bir şeyi bulmak.

Ressam kararını kimseye söylemeden verdi. Yokluğunu sadece tek öğrencisi fark etti ama bazen insanların şapkaların içinde yok olan tavşanlar gibi kaybolduğunu, bazen geri döndüklerini ve bazen dönmediklerini uzun zaman önce öğrendiği için üstünde durmadı.

Sayıları gittikçe azaldığı için çömezler bu nadir imtiyazı göz önünde bulundururlardı.

Ressam vaktini yalnız başına, kayıp ve pişmanlıklarını sınıflandırarak, herhangi birini önlemek için yapabileceği bir şey var mıydı yoksa hayatından bir kıyıya vuran dalgalar gibi gelip geçmişler miydi diye kafa yorarak geçirirdi.

Kilitli olduğu sürenin herhangi bir anında aklına yeni bir tablo fikri düşerse bu yolu reddedeceğini, resimlerine geri döneceğini ve arıların onlara hizmet edecek başka birini bulmaları gerekeceğini düşünürdü.

Ama hiç yeni fikir gelmiyordu. Sadece eskiler kafasının içinde dönüyor, dönüyordu. Sadece güvenli ve aşina fikirler, fırça darbeleriyle defalarca, tekrar tekrar ifade ettiği için artık ona sadece boş gelen şeyler.

Yazmayı denemeyi düşündü ama oldum olası imgelerle arası kelimelerle olduğundan daha iyi olmuştu.

Kapı ressamın beklediğinden uzun süre önce açılınca arısını tereddütsüz kabul etti.

Çömez ve ressam boş bir koridordan işaretsiz bir kapıya doğru yürüdüler. O anda onları tek bir kedi fark etti ve kedi hatayı fark ettiyse de müdahale etmedi. Kadere müdahale etmek kedilerin tarzı değildi.

Ressam iki gözünü birden feda etmeyi bekliyordu ama sadece biri alındı.

Bir tanesi yeter de artardı bile.

Ressam, görüşüne imgeler yağarken, birinin diğerinden ayıramayacağı detaylarla bir sürü resim gözünün önüne serilirken, parmak uçları fırçalarının özlemiyle seğirmesine rağmen imgeleri parça pürçük de olsa yağlı boyayla tuvale dökmeyi hayal edemeyince, bu yolun onun yolu olmadığını anladı.

Ama artık başka bir yola sapması için çok geçti.

Zachary Ezra Rawlins Liman'ın koridorlarında yürürken Mirabel'in odasının nerede olduğunu bilmediğini, sormayı akıl etmediğini fark etti. Mağarayı andıran büyük balo salonundan onu son gördüğü yere gitti ama şarap mahzeni boştu. Yüzü arılarla kaplı kadının tablosu şarap raflarının üstünde duruyordu ve Zachary mahzenden çıkmadan önce ilginç görüntülü bir şişeyi, üstünde bir fener ve çapraz duran anahtarlar olan adsız bir kırmızı şarabı çantasına koydu.

Zachary balo salonundan farklı basamaklardan çıkarak ayrıldı, nerede olduğunu bilmiyordu. Bir kez daha tanıdıktan yabancıya geçmişti.

Nerede olduğunu anlamaya çalışarak duvarları kitaplarla kaplı ve içinde bir sandalye ve kırık bir sütundan yapılma küçük bir masa olan bir okuma girintisinin yanında durdu. Masanın üstünde bir çay fincanı vardı ve çay olması gereken yerde bir mum yanıyordu.

Kitap raflarının arasında, üstünde eski tarz lamba açıp kapama düğmelerini anımsatan, düğmeli, küçük, pirinç bir levha vardı. Zachary düğmeye bastı.

Kitap rafı arkaya kayarak gizli bir odaya açıldı.

Kafasının içindeki ses, *Buradaki bütün sırları bulmak sonsuza dek sürer,* dedi. *Gizemlerin sadece bir kısmını çözmek.* Zachary buna itiraz etmedi.

Kitap rafının ötesinde uzanan oda, eski bir malikâneye ya da bir dönem cinayet romanına ait gibi görünüyordu. Koyu ahşap paneller, yeşil cam lambalar dikkat çekiyordu. Deri kanepeler ve üst üste binmiş Doğu halıları, içlerinden biri açılıp Zachary'nin içeri girmesine izin veren kitaplıklarla kaplı duvarlar. Rafların arasında galeri ışıklarıyla aydınlatılmış, çerçeveli tablolar ve bir koridora bakan, açık bir kapı vardı.

Karşıdaki duvarda kocaman bir tablo sergileniyordu. Dalların arasından ayın hilal halinin göründüğü bir orman manzarası. Ancak ormanın içinde, tüneğinde kuş yerine hapishanesinde mahzun görünen, sırtı dönük bir adam olan kocaman bir kuş kafesi vardı.

Kafesin etrafındaki ağaçlar kurdelelerin ucunda dallardan sarkan, yuvalara yerleştirilmiş ve aşağıdaki zemine dökülmüş anahtarlar ve yıldızlarla doluydu. Zachary'nin aklına odasındaki tavşan korsanlar geldi. Aynı ressamın eseri olabilirdi. Düşününce bu ihtimal şarap mahzenindeki arılı kadın için de geçerliydi.

Dorian yüzü resme dönük bir halde, tablonun önünde duruyordu. Gece mavisi, keçeli yün kumaştan, yakasız ve tam bedenine göre dikilmiş uzun bir palto giymişti. Paltonun rengi ve ahşap ya da kemikten yapılma yıldız biçimindeki düğmeleri, tabloyla bütünleşmesine neden olmuştu. Paltonun altında aynı renkte bir pantolon vardı ama ayakları çıplaktı.

Kitap rafı Zachary'nin arkasından kapanırken Dorian ona döndü.

"Buradasın," dedi Dorian, Zachary'nin kitap rafından gelmesinden çok, genel olarak mekânla ilgili bir yorum yapar gibi.

"Evet, buradayım."

"Seni rüyamda gördüğümü sandım."

Zachary bu yoruma ne cevap vereceğini bilemedi ve Dorian dikkatini tabloya verince rahat bir nefes aldı. Muhtemelen sarhoşken hikâye anlattığı zamanı da rüya sanıyordu ve belki

de böylesi daha iyiydi. Zachary o tarafa yürüdü, Dorian'ın yanında durdu ve ikisi birlikte, kafesindeki adama baktılar.

"Bunu daha önce görmüşüm gibi geliyor," dedi Dorian.

"Bana senin kitabındaki anahtar koleksiyoncusunun bahçesini hatırlattı," dedi Zachary ve Dorian şaşkınlık içinde ona döndü. "Okudum. Çok üzgünüm." Gerçekten üzgün olmamasına rağmen özür dilemişti.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Dorian. Tekrar tabloya döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Zachary.

"Aklımı kaçırıyormuşum gibi ama çok yavaş ve acı verecek kadar güzel bir akıl kaçırma."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Demek ki *daha iyisin.*"

Dorian gülümsedi ve Zachary insanın sadece bir kez gördüğü bir gülümsemeyi nasıl özleyebileceğini merak etti.

"Evet, *daha iyiyim*. Teşekkürler."

"Ayakkabı giymemişsin."

"Ayakkabılardan nefret ederim."

"Nefret bir giysi parçası için güçlü bir duygu," dedi Zachary.

"Duygularımın çoğu güçlü," dedi Dorian, Zachary bir kez daha ne cevap vereceğini bilemedi ve Dorian onu bu durumdan kurtardı.

Zachary'ye doğru bir adım attı, aniden ve hiç beklemediği kadar yaklaşarak elini göğsüne, kalbinin üstüne koydu. Zachary'nin Dorian'ın ne yaptığını anlaması birkaç saniye sürdü, somutluğunu kontrol ediyordu. Bir kazağın üstünden kalp atışını hissetmek ne kolaydı.

"Gerçekten buradasın," dedi Dorian alçak sesle. "İkimiz de gerçekten *buradayız*."

Zachary ne diyeceğini bilemedi ve birbirlerine bakarlarken başını eğmekle yetindi. Dorian'ın kahverengi gözlerinde daha önce göremediği bir sıcaklık vardı. Sol kaşının üstünde bir yara izi gördü. Bir insanı oluşturan ne çok parça vardı. Ne çok

küçük hikâye ve okumak için ne kadar az fırsat. *Sana bakmak isterim*, beceriksizce ve sakil bir talep gibi görünüyordu.

Zachary, Dorian'ın gözlerinin de onun teninde benzer bir şekilde dolaştığını fark etti; düşüncelerinin ne kadarı ortaktı acaba?

Dorian eline bakıp iç geçirdi.

"Üstünde pijama mı var?"

"Evet," dedi Zachary gerçekten mavi çizgili pijamasının içinde olduğunu fark ederek ve durumun tuhaflığına gülmeye başladı. Çok geçmeden Dorian da ona katıldı.

Kahkahalarında bir şey değişti, bir şey kaybedilmiş, başka bir şey bulunmuştu ve her ne kadar Zachary'nin olanları tarif edecek kelimeleri olmasa da aralarına daha önce olmayan bir rahatlık girmişti.

"Kitaplıkta ne yapıyordun?" diye sordu Dorian.

"Bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum," dedi Zachary. "Mirabel'i arıyordum ama bulamadım, sonra kayboldum ve tanıdık bir şey aramaya başladım ve seni buldum."

"Ben tanıdık mıyım?" dedi Dorian ve Zachary ona, *evet, evet, sen en tanıdıksın ve ben nasıl olduğunu anlayamıyorum*, cevabını vermek istedi ama bu, şimdilik çok fazla gerçek olacağı için öyle demek yerine, "Zamanda kaybolmuş bir adam olsaydın nerede olurdun?" diye sordu.

"*Hangi zamanda* olurdum mu demek istiyorsun?"

"O da var," dedi Zachary zamanda kaybolmuş bir adamın yerini bulma macerasının düşündüğünden daha zor olabileceğini fark ederek. Tekrar tabloya baktı.

"*Sen* nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dorian yüzü nasıl bir huysuz hüsranı ele verdiyse ona tepki olarak.

"Aklımı çoktan kaçırmışım ve akıl sonrası hayatım yapbozlardan oluşuyormuş gibi." Zachary kafesteki adama baktı. Kafes gerçek ve bir zincirin üstünde parmaklıklara dolanmış

kilit ağır görünüyordu. Elini uzatsa dokunabileceği kadar gerçekti. İnsanı yanıltacak kadar gerçek.

Bir an yine açmaya cüret edemeyeceği, boyama bir kapının karşısında duran o çocuk gibi hissetti. Kapı ile kafes arasında ne fark vardı ki? *Henüz değil* ile *çok geç* arasında?

Dorian, "Ne tür yapbozlar?" diye sordu.

"Buraya geldiğimden beri bir sürü not, ipucu ve gizemle karşılaştım. Önce Arılar Kraliçesi vardı ama beni anılara sarılı ölü insanlarla dolu, gizli bir yer altı mezarına yönlendirdi. Orada kedim beni terk etti ve bir kitap bana zamanda kaybolmuş üç şey olduğunu söyledi. Lütfen bana böyle bakma."

"Bunları bir kitap mı söyledi?"

"Talimatlar içeren küçük parçalara bölünerek dağıldı ama ne anlama geldiğini bilmiyorum ve etrafım cesetlerle çevrili olduğundan ne olduğunu çözmek için bile olsa oyalanmak istemedim, hem zaten kitap dağılmıştı. Ayrıca sonrasında koridorda bir hayalet gördüm. Sanırım. Belki."

"Hayal görmediğine emin..."

Zachary tek kelime daha etmesine fırsat vermeden sözünü kesti.

"Uydurduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir yer altı kütüphanesindeyiz, sağlam duvarlarda açılan boyama kapılar görmüş bir insansın ve benim bibliyomansiyi ve belki de hayaletleri *hayal ettiğimi* mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Dorian. "Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum."

Bir süre çeşitli gerilim türlerinin yayıldığı bir sessizlikte birbirlerine baktılar ama sonunda Zachary daha fazla dayanamadı.

"Otur," dedi deri kanepelerden birini işaret ederek. Yeşil cam abajurlu bir okuma lambası vardı. Dorian'ın itiraz etmesini bekledi ama etmedi, itaatkâr bir tavırla, hiçbir şey söylemeden oturdu fakat rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. "Bunu okumayı

tamamla," dedi Zachary *Tatlı Hüzünler*'i çantasından çıkarıp Dorian'a uzatarak. "Bitince şunu da oku." *Simon ve Elanor'un Aşk Şarkısı*'nı da yakındaki bir masaya bıraktı. "Kitabın yanında mı?"

Dorian paltosunun cebinden *Talih ve Fabllar*'ı çıkardı. "Sen bunu..." Zachary kitabı ondan alınca duraksadı. "Zaten okuduğunu söylemiştin."

"Okudum," dedi Zachary. "Tekrar okumak faydalı olabilir diye düşündüm. Ne bu?" dedi Dorian'ın yüzünde bir soru işaretinin belirmesini izleyerek.

"Bildiğim kadarıyla sadece İngilizce ve Fransızca konuşuyorsun."

"Fransızcayla yapabildiklerime konuşmak demezdin," dedi Zachary ne kadar kızgın olduğunu tartmaya çalışarak ve öfkenin dağıldığını görerek. Diğer kanepeye oturdu ve *Talih ve Fabllar*'ı dikkatle açtı. "Burada kitaplar kendi kendine tercüme oluyor. Sanırım konuşmalar da öyle ama geldiğimden beri insanlarla sadece İngilizce ya da el hareketleriyle konuşuyorum. Düşününce Bakıcı muhtemelen benimle İngilizce konuşmuyor, ne kibir."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedi Dorian.

"Bunların herhangi biri nasıl mümkün olabiliyorsa öyle. Kitap raflarının fiziğini bile anlayabilmiş değilim."

"Sana bu soruyu Mandarin dilinde sordum."

"Sen Mandarin biliyor musun?"

"Ben birçok dili biliyorum," dedi Dorian ve Zachary adamın dudaklarına daha dikkatli baktı. Hareketleri kulağına ulaşan sözcüklerle birebir örtüşmüyordu, tıpkı kitap tercümelerinin iyice yerleşene kadar bulanık kalması gibi. Zachary özellikle dikkat etmese farkı anlayabilir miydi acaba?

"Bunu da Mandarin dilinde mi söyledin?" diye sordu.

"Urduca söyledim," dedi Dorian.

"*Gerçekten* çok fazla dil biliyorsun."

Dorian iç geçirdi ve önce ellerinin arasındaki kitaba, sonra duvardaki kafesli adama ve son olarak Zachary'ye baktı.

"Gitmek istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Zachary ve Dorian'ın ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Gidecek bir yerim yok," dedi ve Zachary'ye bir süre daha baktıktan sonra dikkatini yeniden *Tatlı Hüzünler*'e çevirdi.

Zachary *Talih ve Fabllar*'ın yarısına geldiğinde, ortada birden fazla Baykuş Kral olabilir mi diye düşünürken Dorian bir anda kafasını kaldırdı.

"Bu... kütüphanedeki oğlan. Yeşil eşarplı kadının yanındaki. O, benim," dedi.

"Kitapta olmaya benden çok daha sakin bir tepki verdin."

"Ama nasıl..." dedi Dorian okumaya devam ederken. Bir dakika sonra ekledi. "Sadece başlangıçtaki o kısım, diğer testlerin hiçbirini yapmadım."

"Ama muhafızdın."

"Hayır, Koleksiyoncular Kulübü'nün itibarlı bir üyesiydim," diye düzeltti Dorian kafasını sayfadan kaldırmadan. "Gerçi anladığım kadarıyla kulüp bunun evrim geçirmiş hali. Birtakım... benzerlikler var." Dorian kafasını kaldırıp etrafa, kitap raflarına, tabloya ve koridora açılan kapıya baktı. Bir kedi içeri bakmadan kapının önünden geçti. "Allegra her zaman güvenli ve emniyetli olana kadar beklememiz gerektiğini söylerdi. Bunu yıllarca söyledi, ben de ona inandım. 'Güvenli ve emniyetli' sürekli hareket halinde bir amaçtı. Her zaman kapatılacak yeni kapılar ve ortadan kaldırılacak yeni sorunlu bireyler olurdu. Her zaman *çok yakında* diyordu, *şimdi* bir türlü olmadı."

"Koleksiyoncular Kulübü'nün tamamı buna mı inanıyor?"

"Allegra'nın söylediklerini uzun süre yaparlarsa Borges'in varsaydığı gibi bir tür kütüphane olan bir cennete girmeyi hak edeceklerine mi? Evet, buna inanıyorlar."

"Kulağa bir tarikat gibi geliyor," dedi Zachary.

Dorian'ın gülüşü onu şaşırttı.

"Öyle," dedi.

"Sen buna inanır mıydın?" diye sordu Zachary.

Dorian cevap vermeden önce soruyu düşündü.

"Evet, inanırdım. Sıkı sıkıya. Birçok şeyi inanç kabilinden kabullenmiştim, sonra her şeyi sorgulamama neden olan bir gece yaşandı ve kaçtım. Ortadan kayboldum. Sonu çok iyi olmadı. Sahte adlarla çıkarılmış bütün kartlarımı dondurdular, bazı versiyonlarımı ortadan kaldırdılar ve diğerlerini gözetim listelerine, uçması yasaklılar listelerine ve buna benzer listelere soktular. Ama çok nakit param vardı ve Manhattan'daydım. Manhattan'da izini kaybettirmek çok kolaydır. Genellikle kütüphaneye gidiyor olmama rağmen takım elbise ve bir evrak çantasıyla rahatça kalabalığın arasına karışabiliyordum."

"Fikrini değiştiren neydi?" diye sordu Zachary.

"Ne değil. *Kim*. Fikrimi Mirabel değiştirdi," dedi Dorian ve Zachary daha fazla soru soramadan dikkatini yeniden kitaba çevirdi. Konuşma açıkça ve kesin olarak son bulmuştu.

Bir süre konuşmadan okudular. Zachary aradan Dorian'a kaçamak bakışlar atarak kaşlarının tepkisine göre kitabın neresinde olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Dorian bir süre sonra *Tatlı Hüzünler*'i kapatıp masanın üstüne koydu. Kaşlarını çatarak elini uzatınca, Zachary tek kelime etmeden *Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı*'nı verdi ve okumaya geri döndüler.

Dorian kitabı kapattığında Zachary bir masalda kaybolmuştu (hikâye yontucunun içinde Kader'in kalbinin olduğunu tahmin ettiği şeyi ne tür bir kutuya sakladığını merak ediyordu).

Yavaş yavaş, bin tane soruyu tek tek elden geçirmeye çalıştılar. İki kitap arasında kurdukları her bağlantıya karşılık, uymayan başka bir nokta vardı. Bazı hikâyeler tamamen ayrı ve uzak görünüyordu, diğerleri şimdi kendilerini içinde buldukları hikâyeyle açıkça bağlantılı gibiydi.

Dorian, "Bir örgüt..." diye başladı ama sonra duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında karşısında oturan adam yerine duvardaki adama hitap eder gibiydi. "Keating Vakfı olarak bahsedilen bir örgüt vardı. Bu sadece kendi aramızda kullandığımız bir terimdi, hiçbir zaman alenen bahsedilmedi. Kökenini hiçbir zaman öğrenemedim, kimsenin adı Keating değildi ama tesadüf olamaz."

"Kütüphane bunu Keating Vafkı'ndan bir hediye olarak işaretlemiş," dedi Zachary *Tatlı Hüzünler*'i havaya kaldırarak. "Koleksiyoncular Kulübü'yle ilişkileri neydi?"

"Zıt çalışırlardı. Ortadan kaldırılması gereken hedeflerdi." Dorian duraksadı. Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Zachary bir anda tablodaki kafesin sadece duvarla sınırlı olmadığı hissine kapıldı.

"Şu senin şifreli kitap ne diyordu?" dedi Dorian, *Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı*'nı eline alıp sayfalarını çevirirken.

"Zamanda kaybolmuş üç şey var. Bir kitap, bir kılıç ve bir adam. Kitap *Tatlı Hüzünler* olmalı çünkü Eleanor onu Simon'a vermiş ve yüzeyde ne kadar zaman geçirmiş, yüzyıl? Talimatlar 'adamı bul' diyordu, 'adamı ve kılıcı bul' değil. Bu yüzden kılıç çoktan iade edilmiş olabilir. Bakıcı'nın ofisinde, dikkat çekici bir şekilde, göz önünde asılı duran bir kılıç var."

"Zamanda kaybolan adam Simon," dedi Dorian.

"Öyle olmalı. *Tatlı Hüzünler*'de zamanda kaybolan adamın düğmeli paltosu bile var."

Dorian *Tatlı Hüzünler*'i eline aldı ve iki kitap arasında gidip gelmeye başladı.

"Sence korsan kim?" diye sordu.

"Bence korsan bir mecaz."

"Ne için?"

"Bilmiyorum," dedi Zachary. İç geçirdi ve bir sürü anahtarın ortasında, boyama kafesi içinde esir olan adama baktı.

Dorian, Zachary'nin kafasının içindeki sesle aynı anda, "Ressam kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Zachary. "Muhtemelen aynı ressamın elinden çıkmış bir sürü tablo gördüm. Odamda tavşan korsanlı bir tane var."

"Görebilir miyim?"

"Elbette."

Zachary *Tatlı Hüzünler*'i ve *Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı*'nı çantasına, Dorian *Talih ve Fabllar*'ı cebine koydu ve Zachary'ye tanıdık gelen, kitap raflarının her dönüşle birlikte kavis çizdiği tünele benzer koridorda ilerlemeye başladılar.

Yürürken Dorian'ın hız kesip etrafa bakmasını izleyen Zachary, "Ne kadarını gördün?" diye sordu.

"Sadece birkaç oda," dedi Dorian çıplak ayaklarının altına bakarak. Bu koridorda zemin camdı ve aşağıda hikâye baskılı, hareketli panel ekranlarla dolu bir oda görünüyordu. Buradan bakıldığında panellerde labirentteki bir kedinin hikâyesi anlatılıyordu. "Senden ve şu beyaz cübbeli, kabarık saçlı, hiç konuşmayan melek kızdan başka kimseyi görmedim."

"O Rhyme," dedi Zachary. "Çömez."

"Dili var mı?"

"Sormadım. Kabalık olur gibi geldi."

Dorian bir koltuğun yanında duran oymalı bir teleskobun başında duraksadı. Teleskop yanındaki taş duvara yerleştirilmiş pencereye çevriliydi. Dorian sürgüyü çekip pencereyi açtı. Pencere uzakta yumuşak bir ışığın göründüğü bir karanlığa bakıyordu.

Dorian geri döndü ve manzaraya teleskoptan baktı. Zachary dudaklarının bir gülümsemeyle bükülmesini seyretti. Birkaç saniye sonra Dorian kenara çekildi ve Zachary'ye bakmasını işaret etti.

Gözleri gözlük artı teleskop merceği kombinasyonuna alışınca Zachary uzun bir oyuğun içinden uzağı gördü. Liman'ın

başka bir kısmında, karanlığın içinde kaybolan pürüzlü taş duvara oyulmuş başka odalara açılan pencereler vardı ama ışığın aydınlattığı geniş taş zeminde büyük bir geminin kalıntıları duruyordu. Gövdesi ikiye ayrılmış, denizi altından çalınmıştı. Direğinde eski püskü bir bayrak asılıydı. Yan yatmış güvertesine kitap yığınları istiflenmişti.

"Sence burada sirenler mi vardı?" diye sordu Dorian ağzını Zachary'nin kulağına yaklaştırarak. "Denizcileri şarkılarıyla büyüleyip gemileri karaya oturtan sirenler?"

Zachary bu gemiyi denizde hayal etmeye çalışarak gözlerini kapadı.

Dorian'ı yanında bulmayı bekleyerek yüzünü teleskoptan çevirdi ama Dorian çoktan koridorda uzaklaşmıştı.

Zachary ona yetişince, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"New York'ta bana neden yardım ettin?" Bu, Zachary'nin çözemediği bir gizemdi. Arkasında kendi kitabını geri alma isteğinden fazlası olmalıydı.

"Çünkü etmek istedim," dedi Dorian. "Hayatımın büyük kısmını kendi istediğim şeyleri değil, insanların benim adıma istedikleri şeyleri yaparak geçirdim ve bunu değiştirmeye çalışıyorum. Dürtüsel kararlar. Ayakkabısız yürümek. İnsana ürkütücü bir tazelik veriyor."

Birkaç dönüş ve vitray camlı hikâyelerle dolu bir koridordan sonra Zachary'nin kapısına ulaştılar. Zachary açmak için uzandı ama kapı kilitliydi. Kilitlediğini unutmuştu. Kazağının altından anahtarlarını çıkardı.

"Hâlâ boynunda," dedi Dorian gümüş kılıca bakarak. Zachary korkunç derecede bariz, *evet, hâlâ boynumda, nadiren çıkarıyorum* doğrulamasının ötesinde ne cevap vereceğini bilemedi ama kapıyı açtığı anda dikkati kazayla içeri kilitlediği İran kedisinin miyavlamasına çevrildi.

"Ah, özür dilerim," dedi kediye. Kedi hiçbir şey söylemeden, bacaklarının arasından geçip koridora çıktı.

"Ne zamandır içeride?" diye sordu Dorian.

Zachary, "Birkaç saat?" diye tahminde bulundu.

"En azından rahatmış," dedi Dorian odada etrafına bakarak. Dikkati şöminenin üstündeki tabloya çevrildi. Uğursuz bulutları ve hırçın dalgalarıyla, tavşan korsanları dışında son derece gerçekçi, klasik gemili bir deniz manzarasıydı. "Sence tesadüf mü?" diye sordu. "Bir ressam tanıyan bir tavşan gibi davranan bir kız ve tavşanlı tablolar?"

"Ressamın bu tabloları Eleanor için yaptığını düşünüyorsun."

"Mümkün olduğunu düşünüyorum," dedi Dorian. "Bence burada bir hikâye var."

"Bence burada bir sürü hikâye var," dedi Zachary. Çantasını yere bırakınca şarap şişesi taş zeminde tangırdadı. Zachary şişeyi çıkardı, üstündeki fenerin ve anahtarların tozunu silkelerken şarabı kimin şişelediğini ve ne zamandır mahzende açılmayı beklediğini merak etti. Neden şimdi olmasındı ki?

Zachary mantarlı şişeye bakıp kaşlarını çattı.

Masadan bir kalem alıp gerekli bar malzemelerinden yoksun bir lisans öğrencisiyken defalarca yaptığı gibi mantarı şişenin içine iterken Dorian'a, "Beni yargılama," dedi.

"Bir yerlerde bir tirbuşon bulabilirdik," dedi Dorian zarafetten uzak süreci izleyerek.

"Eskiden doğaçlama becerilerimden az da olsa etkilenirdin," dedi Zachary başarıyla açtığı şişeyi havaya kaldırarak.

Dorian gülerken Zachary şaraptan bir yudum aldı. Havalandırılsa ve kadehe doldurulsa daha iyi olabilirdi ama zengin, güçlü ve aydınlık bir şaraptı. Nasılsa üstündeki fener gibi ışıltılı. Neyse ki Zachary'nin diline ve kafasının içine dizeler ya da hikâyeler fısıldamıyordu ama tadı hikâyelerden eskiydi. Efsane tadındaydı.

Dorian, Zachary'nin uzattığı şişeyi aldı ve bunu yaparken parmaklarını Zachary'ninkilerin üstüne koydu.

Dorian birden, "Benim için geri döndün, değil mi?" dedi. "Bundan daha önce bahsetmediğim için özür dilerim, her şey hâlâ puslu."

"Daha çok Mirabel'di," dedi Zachary. "Ben sadece eşlik ettim, sonra da bir sandalyeye bağlanıp zehirlendim." Çok yakın zamanda yaşanmasına rağmen her şey çok uzak geliyordu. "İyileştim," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedi Dorian. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bana hiçbir borcun yoktu ve ben... Teşekkür ederim. Hiç uyanmam sanırken burada uyandım."

"Rica ederim," dedi Zachary. Oysa daha fazlasını söylemesi gerektiğini hissediyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Dorian. "Dört gün? Beş gün? Bir hafta? Daha uzun sanki."

Verecek düzgün bir cevabı olmadığı için Zachary ona sessizce baktı. Belki bir hafta, belki bir ömür, belki de bir an olmuştu. *Seni ezelden beri tanır gibiyim,* diye düşündü ama ona söylemedi. Hiçbir şey söylemeye ihtiyaç duymadan birbirlerine baktılar.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Dorian şişeden bir yudum içtikten sonra.

"Şarap mahzeninden. Balo salonunun diğer ucunda, eskiden Yıldızsız Deniz'in olduğu yerin ötesinde."

Dorian ona gözlerinde bin soruyla baktı ama soruları dile getirmek yerine şaraptan büyük bir yudum daha içip şişeyi Zachary'ye geri verdi.

"O zamanlarda olağanüstü bir şey olmalı," dedi.

"Sence insanlar buraya neden gelmiştir?" dedi Zachary mitoloji tadında bir yudum daha alıp şişeyi Dorian'a geri vermeden önce. Baş dönmesi ve hızlanan nabzı şarap yüzünden miydi yoksa Dorian'ın parmaklarının parmaklarında dolaşması yüzünden mi ayırt edemiyordu.

"Bence insanlar buraya bizimle aynı nedenlerden geldi," dedi Dorian. "Bir şeyin peşinde. Biz ne olduğunu bilmesek de. Daha fazla bir şey. Hayret edilecek bir şey. Ait hissedilecek bir yer. Biz kendi hikâyemizin peşinde, başka insanların hikâyelerinde dolaşmak için buradayız. Aramaya," dedi Dorian şişeyi Zachary'ye doğru eğerek.

"Bulmaya," dedi Zachary, Dorian şişeyi geri verince aynı hareketi tekrarlayarak.

"Kitabımı okuman hoşuma gitti," dedi Dorian. "Onu geri almama yardım ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim."

"Tuhaf, değil mi? Bir kitabı sevmek. Sayfalardaki kelimelerin öyle oldukları için kendi hikâyenin parçası gibi gelecek kadar kıymetlenmesi. Sonunda bu kadar yakından tanıdığım hikâyeleri okuyacak birinin olması çok hoş. En çok hangisini sevdin?"

Zachary soruyu düşünürken bir yandan da özellikle *yakından* sözcüğünü seçmiş olmasını düşünüyordu. Hikâyeleri düşündü, sırlarını bulmak için parçalara ayırmak yerine sadece hikâye olarak düşünmeyi denediğinde gözünün önünde anlık imgeler canlandı. Elindeki şişeye, anahtarlara ve fenere bakarak meyhanelerdeki kâhinleri ve karla kaplı hanlarda paylaşılan şişeleri düşündü.

"Bilmem. Kılıçlı olanı sevdim. Çoğu hayli hüzünlüydü. Galiba hancı ve ay favorim ama isterdim ki..." Zachary ne istediğinden emin olamayarak durdu. Belki daha fazlasını isterdi. Şişeyi Dorian'a geri verdi.

"Daha mutlu bir son mu isterdin?"

"Hayır... İlla daha mutlu değil. Daha fazla hikâye isterdim. Sonrasında ne olduğunu bilmek isterdim, ayın kalamayacak bile olsa geri dönmenin bir yolunu bulmasını isterdim. Hikâyelerin hepsi böyle, daha büyük hikâyelerin parçaları gibiler. Sayfaların ötesinde çok daha fazlası yaşanıyormuş gibi."

Dorian düşünceli bir tavırla başını salladı. "Şu bir gardırop mu?" dedi odanın diğer tarafındaki bir mobilya parçasını işaret ederek.

"Evet." Zaten bariz olan bir şeyin işaret edilmesi dikkatini dağıtmıştı.

"Kontrol ettin mi?"

"Ne için?" dedi Zachary ama Dorian'ın kaşları hayretle havalanınca anladı. "Ah. Ah, hayır, etmedim."

Bu, o güne dek sahip olduğu en düzgün gardıroptu ve hem gerçek anlamda hem mecazi anlamda dolaplarda (saklanarak) geçirdiği hatırı sayılır zamanı düşününce bu dolapta Narnia'ya açılan bir kapı aramadığına inanamıyordu.

Dorian şarap şişesini ona verdi ve gardıroba doğru yürüdü.

"Narnia'ya hiçbir zaman özellikle bayılmadım," dedi parmaklarını oymalı ahşap kapaklarda dolaştırırken. "Bana göre çok fazla direkt kinaye içeriyor. Gerçi içinde biraz aşk da yok değil. Kar. Centilmen keçi adam."

Kapakları açtı ve gülümsedi ama Zachary tam olarak neye gülümsediğini anlayamadı.

Kolunu uzattı ve askıdaki keten ve kaşmirleri yavaşça, dikkatle araladı. Gardırobun arka tarafına hemen uzanmak yerine işi ağırdan alarak. Acele etmeden.

Zachary'nin kafasının içinde bir yerde bir ses, *Hikâye anlatmak için sözcüklere ihtiyacı bile yok,* dedi ve o anda Dorian'ın elini üstüne koyduğu kazağın içinde olmayı öyle umutsuzca diledi ve kendini bu düşünceye öylesine kaptırdı ki Dorian'ın gardıroba adım attığını ve gözden kaybolduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü.

şartların ve zamanın yıldız olduğuna
bin şahit isteyecek kadar hırpaladığı
kâğıttan bir yıldız

Zamanda geçici olarak bulunan bir adam bir koridorda hışımla ilerleyerek zamandan çıkış yolunu bir kez daha buldu.

Devrilmiş bir şamdan alışılmadık bir şey değildi. Çömezler bunu beklerdi ve bir alevin ne zaman yuvarlanacağını bir şekilde hissederlerdi. Kazalardan kaçınmanın farklı yöntemleri vardı.

Çömezler zamanda kaybolmuş bir adamın eylemlerini tahmin edemezlerdi. Nerede ve ne zaman ortaya çıkacağını bilemezlerdi. Ortaya çıktığı zaman, orada ve o anda değildiler.

Eskisi kadar çok çömez yoktu ve şu anda hepsi başka meselelerle ilgileniyordu.

Ateş önce usul usul ilerledi ve sonra bir anda tutuşarak raflarından çektiği kitapları kıvrık kâğıtlara, mumları erimiş bal mumu birikintilerine dönüştürdü.

Koridorları yırtıp geçti ve yoluna çıkan her şeyi bir deniz misali yuttu.

Bebek evinin olduğu odayı bulup sahiplenirken koca bir evren alevlerin içinde kayboldu.

Bebekler sadece parlak bir ışık gördüler, sonrası hiçliğe dönüştü.

Zachary Ezra Rawlins içinde sadece birkaç kazak, keten gömlek ve pantolon olan gardıroba bakarken akıl sağlığını bir kez daha sorguladı.

"Dorian?" dedi. Zachary'nin daha önce yalnız, küçük ve unutulmuş bir dünyada defalarca yaptığı gibi, askıdaki giysilerin altına kıvrılmış, saklanıyor olmalıydı.

Elini kazakların ve gömleklerin arasından uzatırken birçok şeyin göründüğünden çok daha fazlası olduğu ve parmaklarının ahşaba değmeleri gerekirken boşluğa uzandığı bir yerde gölgeleri sadece gölge olarak kabul ettiğine kendisi de inanamıyordu.

Güldü ama gülüşü gırtlağına takıldı. Gardırobun içine adım atıp daha ileri uzandı. Dolabın arkası olması gereken, parmaklarının duvarla buluşacağı yerde sadece boşluk vardı.

Kaşmir sırtına sürtünürken bir adım attı, sonra bir tane daha. Odasından gelen ışık hızla azalıyordu. Yana uzattığı eli hafif kavisli bir taşa değdi. Belki bir tünceldi.

Zachary ilerlemeye devam etti. Önündeki karanlığa uzanırken bir el elini tuttu.

"Bakalım nereye gidiyormuş, ne dersin?" diye fısıldadı Dorian kulağına.

Zachary, Dorian'ın elini tuttu ve parmakları birbirine kenetlenmiş bir halde kıvrılarak onları başka bir odaya götüren tünelde ilerlediler.

Geldikleri oda aynanın önüne konduğu için alevinin etkisi ikiye katlanan tek bir mumla aydınlatılmıştı.

"Buranın Narnia olduğunu sanmıyorum," dedi Dorian.

Zachary gözlerini ışığa alıştırmaya çalışıyordu. Dorian haklıydı, burası Narnia değildi. Kapılarla dolu bir odaydı.

Her kapıya imgeler kazınmıştı. Zachary en yakındaki kapıya yürürken, Dorian'ın eli elinden kayınca hemen pişman oldu ama çok merak etmişti.

Kapının üstünde elindeki feneri çığlıklar atarak pençeler savuran ve ona tıslayan kanatlı yaratıklarla dolu karanlık bir göğe kaldırmış bir kız vardı.

"Bunu açmayalım," dedi Zachary.

"Anlaştık," dedi Dorian omzunun üstünden bakarak.

Kapıdan kapıya dolaştılar. Kuleleri kıvrılarak yükselen bir şehir silüeti. Ayın parladığı bir gökyüzünün altındaki ada.

Kapılardan birinde parmaklıkların arkasındaki bir figür, ayrı bir kafesteki başka bir figüre uzanıyordu. Zachary'ye bodrumdaki korsanı hatırlatmıştı. Açmaya yeltendi ama Dorian dikkatini başka bir kapıya çekti.

Bu kapıya bir kutlama oyulmuştu. Bez afişlerin ve fenerlerin altında dans eden, düzinelerce yüzsüz karaltı. Afişlerden birine bir dizi ay çizilmişti, ortadaki dolunayın etrafı ayın gittikçe büyüyen ve küçülen hilal halleriyle çevriliydi.

Dorian kapıyı açtı. Kapının arkası karanlıktı. İçeri girdi.

Zachary de onu takip etti ama girmesiyle Dorian'ın kaybolması bir oldu.

"Dorian?" dedi sayısız kapının olduğu odaya geri çıkarak ama oda da kaybolmuştu.

Tekrar döndü ve kendini kitaplarla dolu, aydınlık bir koridorda buldu.

Ondan çok birbirleriyle ilgilenen uzun elbiseli iki kadın gülerek yanından geçtiler.

Zachary arkalarından, "Merhaba," diye seslendi ama dönmediler.

Zachary arkasına baktı. Kapı yoktu, sadece kitaplar vardı. Yüksek raflara gelişigüzel tıkılmış kitaplar, kimi açıkta duran, çok kullanılan bir koleksiyon. Birkaç raf ötede, kızıl saçları neredeyse kırmızıya çalan yakışıklı bir genç adam kitaplardan birinin sayfalarını çeviriyordu.

Zachary, "Affedersiniz?" dedi ama adam kafasını kitaptan kaldırmadı. Zachary omzuna dokunmak için elini uzattı ve kumaş parmaklarında hem var hem yok gibi, tuhaf bir his bıraktı. Kumaş ceketli bir adamın omzuna dokunma fikri ama dokunduğunu hissetmemek. Düzgün dublajlanmamış bir filmin dokunma versiyonu gibi. Zachary şaşkınlık içinde elini geri çekti.

Kızıl saçlı adam yukarı baktı ama Zachary'ye bakar gibi değildi.

"Parti için mi buradasınız?" diye sordu.

"Ne partisi?" dedi Zachary ama adam cevap veremeden bir erkek sesi araya girdi.

Koridordaki bir sonraki dirseğin arkasından, tuvaletli kızların gittiği istikamette, "Winston!" diye seslendi. Kızıl saçlı adam kitabını bıraktı, Zachary'yi başıyla hafifçe selamladıktan sonra sesin peşinden gitti.

Zachary onun, arkadaşıyla birlikte koridorda gözden kaybolmadan önce rahat bir tavırla, "Sanırım bir hayalet gördüm," dediğini duydu.

Zachary ellerine baktı. Her zamanki gibi görünüyorlardı. Adamın rafa geri koyduğu kitabı aldı, kitap ellerinin arasında hem katıydı hem değildi. Beyni ona, orada olmayan bir kitabı elinde tuttuğunu söylüyormuş gibi.

Ama orada bir kitap vardı. Zachary kitabı açtı ve sayfadaki şiir parçalarını tanıyınca şaşırdı. Sappho.

biri bizi hatırlayacak
derim
başka bir zamanda bile olsa

Zachary kitabı kapatıp raftaki yerine bıraktı, ağırlığı eylemle aynı anda aktarılmadı ama kendini dokunmayla ilgili bu uyuşmazlıkları beklerken buldu.

Bir başka koridorda kahkahalar çınlıyordu. Uzakta müzik çalıyordu. Zachary'nin Yıldızsız Deniz'deki tanıdık Liman'ında olduğuna şüphe yoktu ama her şey hayat dolu ve canlıydı. Ne çok insan vardı.

Altından çıplak bir kadın heykeli olduğunu sandığı bir şeyin önünden geçerken altının çıplak bir kadın vücuduna özenle boyanmış olduğunu fark etti. O geçerken kadın uzanıp koluna dokundu ve dokunduğu yerde altın tozundan izler bıraktı.

Zachary yürümeye devam ederken çok az insan varlığını fark etmiş gibi davrandı ama insanlar orada olduğunu bilir gibi görünüyorlardı. O geçerken yol veriyorlardı. İnsanların sıklığı Zachary yürüdükçe arttı ve en sonunda, nereye gittiklerini anladı.

Son bir dönüşün ardından kendini balo salonuna inen geniş merdivenin başında buldu. Merdivenler fenerler ve altına batırılmış kâğıttan yapılma çelenklerle süslenmişti. Taş basamakların üstüne yaldızlı dalgalar halinde konfetiler yağıyordu. Konfetiler tuvaletlere, pantolon paçalarına tutunuyor ve basamakları inen kalabalıkla birlikte kıvrılıp bükülerek süzülüyorlardı.

Parti misafirlerinin dalgasına kapılan Zachary de peşlerinden gitti. Girdikleri balo salonu hem tanıdık hem tamamen beklenmedikti.

Bomboş halini bildiği alan şimdi insanlarla doluydu. Hepsi yanan avizelerden salonun üstüne dans eden bir ışık yağıyordu. Tavanı kaplayan metalik balonlardan ışıltılı uzun şeritler sarkıyordu ve Zachary yaklaşınca incilerle süslendiklerini fark

etti. Her şey dalgalanıyor ve altın rengi ışıldıyordu. Hava; bal, tütsü, misk, ter ve şarap kokuyordu.

Herhangi bir şey gibi kokmayan sanal gerçeklik o kadar da gerçek değildir, dedi kafasının içinde bir ses.

Balondan perdeler bir labirent oluşturuyordu, geniş alan neredeyse şeffaf duvarlarla bölünmüştü. Bir alan birçok alana dönüşmüştü: doğaçlama odalar, girintiler, küçük oturma grupları, taş zemini kaplayan zengin mücevher tonlarında halılar, yıldız desenli gece mavisi rengi ipekli kumaşlarla örtülü, pirinç kâse ve vazolarla süslenmiş, üstü şarap, meyve ve peynirle doldurulmuş masalar.

Yanında saçlarını bir eşarpla toplamış, elinde altın rengi bir sıvıyla dolu büyük bir kâse tutan çömez, cübbeli bir kadın duruyordu. Zachary davetlilerin ellerini kâseye batırmasını ve ışıltılı bir altın rengine boyanmış olarak geri çekmelerini izledi. Sıvı, kollarından ve kol ağızlarından damlıyordu. Zachary kulakların arkasında, enselerde altın rengi parmak izleri, yaka çizgileri boyunca ve belden aşağıda manidar izler gördü.

Odanın merkezine yakın bir noktada açılan kurdele perde odanın gerçek boyutlarını gözler önüne seriyordu. Alanın büyük kısmını uzak uçta kemerlere kadar uzanan bir dans pisti kaplıyordu.

Zachary kenara doğru yürüdü. Dansçılar tuvaletlerinin etek uçları bacaklarına sürtünecek kadar yakınında dönüyorlardı. Zachary heybetli şömineye ulaştı ve mumlarla dolu olduğunu gördü, iç kısmına mumlar yığılmıştı ve üstüne sıralanan mumlar eridikçe taş zemine akıyordu. Mumların arasına yerleştirilmiş altın rengi kum ve suyla dolu şişelerin içinde yelpaze biçimindeki kuyrukları ışıkta alev gibi parlayan küçük, beyaz balıklar yüzüyordu. Alevlerin ve balıkların üstüne simgeler çizilmişti. İki yanına ayın büyüyen ve küçülen farklı hilal halleri sıralanmış bir dolunay.

Elinin yakınındaki bir hareket Zachary'nin dikkatini çekti ve aşağı bakınca birinin avucuna küçük bir kâğıt parçası kıstırdığını fark etti. Etrafındaki davetlilere baktı ama hepsi kendi dünyalarına gömülmüştü.

Zachary kâğıdı açtı. Altın rengi mürekkeple karalanmış bir metinle kaplıydı.

Ay Ölüm'den ya da Zaman'dan hiçbir zaman bir lütuf istemedi ama daha önce hiçbir şeyi arzulamadığı kadar arzuladığı, dilediği, istediği bir şey vardı.

Bir yer onun için çok kıymetlenmişti, içindeki insan daha da çok.

Ay o yere ödünç bir zamanın çalıntı anlarında eline geçen her fırsatta geri döndü.

İmkânsız bir aşk bulmuştu.

Onu korumanın bir yolunu bulmayı kafaya koymuştu.

Zachary çevresini kaplayan, dans eden, içki içen, gülen insan denizine baktı. Dorian'ı hiçbir yerde göremiyordu ama notu o yazmış olmalıydı, bu yüzden çok uzakta olamazdı. Zachary kâğıdı katladı ve hikâye parçasını cebine koyup balo salonunda yoluna devam etti.

Şöminenin ötesinde üstü şişelerle kaplı masalar vardı. Arkalarındaki takım elbiseli kadın sıvıları birbirine karıştırıp narin kadehler içinde, geçenlere dağıtıyordu. Zachary kadını çalışırken izledi. Duman ve köpük salan ve şeffaftan altına, kırmızıya ve siyaha dönüp tekrar şeffaflaşan sıvılar yaratıyordu.

Kokteyl yapan kadının içkinin içilebilmesi için önce üstündeki altın zarın kırılması gereken yayvan bir kadeh uzattığı birinin yeni ay yılını kutladığını duydu. Zachary içkinin yüzeyi bozulmadan yoluna devam etti.

Sessiz bir köşede bir adam yere siyah, gri, altın ve fildişi tonlarda kumlar dökerek dış çemberini kedilerin, daha dış

çemberini arıların oluşturduğu, dans eden karaltılar, balonlar ve büyük bir ateşten oluşan mandala tarzı daireler yaratıyordu. Detayları kuma bir kuş tüyünün ucuyla çiziyordu. Zachary daha iyi görebilmek için yaklaştı ama adam tabloyu tamamladığı gibi sildi ve yeniden başladı.

Üstünde sadece kurdeleler olan bir kadın yakındaki bir kanepeye uzanmıştı. Boynuna ve beline sarılarak bacaklarının arasına kıvrılan kurdelelerde şiirler yazılıydı. Etrafında yazıları okumak için toplanmış bir hayran kalabalığı vardı ama Zachary yer altı mezarında çok fazla beden gördüğü için arkasını dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken satırlardan biri gözüne takıldı.

Önce ay Ölüm'le konuşmaya gitti.

Zachary kadının kolundan aşağı uzanıp bileğine sarılan hikâyeyi okumak için iyice yaklaştı.

Ölüm'den tek bir ruhu kayırmasını rica etti.

Ölüm ayın gücünün yeteceği her dileğini gerçekleştirirdi çünkü Ölüm her şeyden çok cömerttir. Bu kolayca verdiği, basit bir armağan oldu.

Kurdele orada, kadının yüzük parmağının etrafında son buluyordu. Zachary diğer kurdeleleri de okudu ama ay hakkında başka bir şey yoktu.

Zachary balo salonunun tavanda sayfaları açık yüzlerce kitabın asılı olduğu başka bir kısmına yürüdü. Kafasının tam üstündeki kitaplardan birine dokunmak için uzanınca kitabın sayfaları karşılık verir gibi uçuştu. Kitap sürüsü kazlar gibi, dizilişlerini değiştirerek yepyeni bir şekle büründüler.

Dans pistinin diğer ucunda Dorian'ı gördüğünü sandı ve o tarafa yöneldi. Kalabalıkla birlikte ilerledi. Çok fazla insan vardı. İnsanlar ona sadece bakıyordu ama kendini daha az ha-

yalet gibi hissetmeye başlamıştı. Etrafındaki mekân ve insanlar daha somut geliyordu. Hatta onunkilere sürtünen parmakları neredeyse hissetti.

"Demek buradasın," dedi bir ses ama Dorian değildi, daha önce karşılaştığı kızıl saçlı adamdı. Ceketini çıkarmıştı ve kolları parmak uçlarına kadar altınla kaplıydı. Zachary yanlış duyduğunu ve adamın başkasına hitap ettiğini sandı ama dosdoğru ona bakıyordu. "Hangi zamansın?" diye sordu adam.

"Ne?" dedi Zachary adamın onunla konuştuğundan emin olamayarak.

"Şimdi değilsin," dedi kızıl saçlı adam altın elini Zachary'nin yüzüne uzatıp parmaklarını yanağına değdirirken. Zachary dokunuşunu bu kez hissetti, o kadar şaşırmıştı ki cevap veremedi. Kızıl saçlı adam onu dans pistine çekmek için harekete geçti ama etraflarındaki kalabalığın yer değiştirmesi ikisini birbirinden ayırdı ve kızıl saçlı adam yine yok oldu.

Zachary kalabalıktan uzaklaşmak için odanın kenarını bulmaya çalışıyordu. Müzisyenlerin arkasında kaldığını sanıyordu ama şimdi flüt karşısındaydı ve sol tarafında bir yerde davullar vardı. Işıklar kısıktı, belki balonlar alçalıyordu çünkü Zachary odanın dış çevresine doğru çekilirken, alan gittikçe küçülüyordu. Yılan derisi gibi soyulup bir koltuğun üstüne bırakılmış altın bir elbisenin yanından geçti.

Zachary duvara ulaşınca koyu renk taşa altın fırça darbeleriyle yazılmış bir metinle karşılaştı. Kelimeleri okumak zordu, metalik pigment ışıkta ya çok parlıyor ya da yeterince ışık almıyordu. Zachary duvar boyunca uzanan hikâyeyi takip etti.

Ay, Zaman'la konuştu.

(Bir süredir konuşmamışlardı).

Ay, Zaman'dan bir alana ve bir ruha dokunmamasını rica etti.

Zaman, Ay'ı cevap için bekletti. Sonunda cevap yanında bir şartla geldi.

Zaman, Ay'a yardım etmeyi sadece Ay'ın da Zaman'ın Kader'e tutunmasının bir yolunu bulmasına yardım etmesi şartıyla kabul etti.

Ay yardım edeceğine söz verdi ama kırılmış bir şeyi nasıl eski haline getireceğini henüz bilmiyordu.

Böylece Zaman bir yeri saklı tutmaya razı oldu, yıldızlardan çok uzakta.

Şimdi bu yerde günler ve geceler farklı geçiyor. Tuhaf bir şekilde ve yavaş. Aheste ve tatlı tatlı.

Duvardaki kelimeler burada son buldu. Zachary partiye baktı ve balonların avizelerin arasında süzülmesini, dansçıların kendi etraflarında dönmelerini ve yakındaki bir kızın başka bir kızın çıplak tenine muhtemelen daha önce duvara yazmak için ödünç alınmış altın rengi bir boyayla düzyazı satırlar boyamasını seyretti. Bir adam kreması şiirlerden yapılma küçük pastalarla dolu bir tepsiyle geçti. Biri Zachary'ye bir kadeh şarap uzattı ama sonra kadeh kayboldu ve Zachary nereye gittiğini hatırlayamadı.

Zachary, Dorian'ı arayarak ve kendimi bir şekilde tuhaf ve ağır ağır ilerleyen bir zamanda kaybetmiş olabilir miyim ve kaybolmama haline nasıl dönebilirim diye merak ederek kalabalığı tararken bakışları odanın karşı tarafındaki bir duvara yaslı duran adama takıldı. Altına batırılmış özenli ve açık renk saç örgüleri dışında Bakıcı'nın tıpatıp aynısıydı. Ne bir gün daha genç ne bir gün daha yaşlı. Kalabalıkta birini izliyordu ama Zachary kim olduğunu göremedi. Hangi senede olduklarına dair bir ipucu aradı ama o kadar çok moda stili bir araya toplanmıştı ki tahmin etmesi güçtü. Yirmiler? Otuzlar? Bakıcı onu görebilir miydi acaba? Hem zaten Bakıcı kaç yaşındaydı ve böyle dikkatli kime bakıyordu?

Bakıcı'nın baktığı yönü takip etmeye çalışarak bir kemerin altından geçti ve karanlığa doğru uzanan dalgaların üstüne kıpır kıpır altın bir ışık saçan mumlar ve fenerlerle kaplı bir merdivene çıktı.

Zachary durup Yıldızsız Deniz'in kıyıya vuran ışıltılı dalgalarına baktı. Denize doğru bir adım attı, sonra bir tane daha ama o anda biri onu geri çekti. Bir kol göğsünü sardı, bir el gözlerinin üstüne kapanarak dönme hissini yatıştırdı, altın ateş ışığını söndürdü.

Nerede olsa tanıyacağı bir ses kulağına fısıldadı.

"Ve böylece Ay aşkını elinde tutmanın bir yolunu buldu."

Dorian onu geri geri dans pistine götürdü. Zachary göremese de etraflarında âlem yapan kalabalığı hissedebiliyordu, hem de bütün duyularının kulağındaki sese ve boynundaki nefese odaklanmasına ve Dorian'ın onu ve hikâyeyi istediği yere götürmesine razı olmasına rağmen.

"Bir zamanlar bir kavşağın üstünde bulunan bir han artık başka bir kavşakta," diye devam etti Dorian, "Yıldızsız Deniz kıyılarında, onu çok az insanın bulabileceği, daha derin ve daha karanlık bir yerde."

Dorian elini Zachary'nin gözlerinden çekti ve onu hızla kendine çevirdi. Şimdi, kalabalığın merkezinde dans eder gibi, karşılıklı duruyorlardı. Dorian'ın saçlarındaki altın rengi iz boynuna ve paltosunun omzuna kadar iniyordu.

"Hâlâ orada," dedi ve uzun süre sessiz kalınca Zachary bir an hikâyenin orada bittiği fikrine kapıldı ama sonra Dorian ona sokuldu. "Ay'ın gökyüzünde görünmediği zamanlarda gittiği yer orası," dedi Dorian sözcükleri Zachary'nin dudaklarına soluyarak.

Zachary aralarındaki kısacık mesafeyi kapatmak için hareketlendi ama aynı anda gök gürültüsünü anımsatan bir çatırtı duyuldu. Ayaklarının altındaki yer sarsılmaya başladı. Dorian dengesini kaybetti, Zachary diğer dansçılara çarpmasını ön-

lemek için onu tuttu ama etraflarında hiç dansçı kalmamıştı. Hiç kimse yoktu. Balon, parti ya da balo salonu da.

Üzerinde tasvir edilen kutlama sahnesi donuk ve bozuk, oymalı kapısı menteşelerinden sarkan boş odada tek başlarına duruyorlardı.

Zachary ne olduğunu sorma fırsatı bulamadan bir patlama daha oldu ve başlarından aşağı taş parçaları yağdı.

üstüne altın rengi boya sıçramış bir
kâğıt yıldız

Yıldızsız Deniz yükseliyor.

Baykuşlar dalgaların hareketlenmesini -başlangıçta ağır ağır- izliyorlar.

Uzun zaman önce terk edilmiş kıyılara vuran dalgaların üstünde uçuyorlar.

Uyarı ve coşku çığlıkları atıyorlar.

Zaman geldi. Çok uzun süredir bekliyorlar.

Deniz onların da sığınacak bir yer aramak zorunda kalacağı kadar yükselene dek kutlama yapıyorlar.

Yıldızsız Deniz yükselmeye devam ediyor.

Şimdi Liman'a akıyor, kitapları raflarından çekiyor, Kalp'e el koyuyor.

Son geldi.

Baykuş Kral geleceği kanatlarının üstünde getiriyor.

Zachary Ezra Rawlins yanında Dorian'la, kaşmir ve keten karışımı bir perdenin arasından, kazakları ve gömlekleri askılarından çekerek odaya yuvarlanırken hemen arkalarında çöken tünelden bir toz bulutu havalandı.

Zachary'nin odasında kitapların çoğu raflardan yuvarlanmıştı. Terk edilmiş şarap şişesi devrilmişti, içindeki sıvı masanın yan tarafından aşağı akıyordu. Tavşan korsanların gemi enkazı şöminenin yanında, yerde duruyordu.

Yeni bir sarsıntı gardırobu çökertirken Zachary peşinde Dorian'la kapıya koştu. Zachary çantasını kapıp omzuna astı.

Zachary başka nereye gideceğini bilemediği için Kalp'e koşarken insanın depreme toprağın kat kat altında yakalanınca nereye gitmesinin daha iyi olacağını merak ediyordu.

Sarsıntılar dindi ama hasar büyüktü. Zachary ve Dorian devrilmiş rafların ve mobilyaların üstünden atladılar ve çökmüş bir masanın altında kalan bir tekir kediyi kurtardılar. Kedi onlara teşekkür etmeden kaçtı.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim," dedi Dorian kedinin taş zemine mum eriyiği akan devrilmiş bir şamdanın üstünden atlayıp gölgelerin içinde kaybolmasını izlerken.

Zachary, "Neyi yapacağını?" diye sordu ama aynı anda ileride bir gürültü kopunca kedinin aksi yönde ilerlemeye devam ettiler. Zachary içinden bunun kötü bir işaret olması gerektiğini geçirdi.

Birinin bağırdığı Kalp'e varmadan hemen önce Dorian onu geriye çekti ve kolunu duvara dayayarak Zachary'nin yolunu kapattı. Zachary metal tangırtıları yüzünden sözcükleri seçememişti.

Dorian ona, "Bilmen gereken bir şey var," dedi. Kalp'ten bir gürültü daha gelince Zachary o yöne baktı ama Dorian elini uzattı ve parmaklarını saçlarının arasına kaydırıp yüzünü yüzüne çevirdi.

Zachary'nin süren şamatanın içinde güçlükle duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Senin için hissettiklerimin gerçek olduğunu bilmeni istiyorum," dedi. "Çünkü sanırım sen de aynı hisleri taşıyorsun. Birçok şeyi kaybettim, bunu da kaybetmek istemiyorum."

"Ne?" dedi Zachary. Doğru duyduğundan emin değildi ve Dorian'ın ne tür duygulardan bahsettiği konusunda daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu. Öte yandan Dorian'ın bu konuşmayı yapmak için neden özellikle bu uygunsuz anı seçtiğine anlam veremiyordu ama anlaşılan ortada zaten bir konuşma yoktu çünkü Dorian ona birkaç saniye daha baktıktan sonra onu bırakıp yürümeye devam etti.

Zachary sersemlemiş bir halde duvarda kaldı. Yer bir kez daha sarsılırken yakındaki raflardan biraz daha kitap döküldü.

Yüksek sesle, "Şu anda neler oluyor?" diye sordu ama kafasının içindeki ses de dâhil, kimsenin bir cevabı yoktu.

Zachary omzundaki çantayı düzeltip Dorian'ın peşinden gitti.

Kalp'e vardıkları zaman tangırtının kaynağı netlik kazandı. Saat mekanizması şeklindeki evren çökmüştü ve sarkacı büyük metal halkalara dolanarak özgürce sallanıyor, daha yukarıdaki bir şey onları hareket ettirmek için boş yere çabalarken halkalar düzensiz aralıklarla inip çıkıyor, zemine çarparak zaten çatlamış olan karoları iyice ufalıyorlardı. Altın eller sağlamdı ama biri aşağıdaki çatlak seramiğe doğru eğilmişti ve diğeri

suçlar gibi eskiden asansör kapısının olduğu yerdeki taş yığınını işaret ediyordu.

Bakıcı'nın ofisinden gelen bağırışlar iyice şiddetlendi. Dorian çöken saate baktı ve Zachary onun Kalp'i eski haliyle hiç göremediğini fark etti. Etraflarındaki her şey haksız ve can sıkıcı görünüyordu ve bir an –sadece bir an– buraya hiç gelmemiş olmayı diledi.

Bakıcı'nın sesi ayırt edebildiği ilk ses oldu.

Zachary'nin göremediği birine, "Ben hiçbir şeye izin vermedim," diyordu; hayır, bağırıyordu. "Anlıyorum..."

"Anlamıyorsun," dedi bir ses sözünü keserek ve Zachary, Allegra'nın sesini hatırlamasından çok, Dorian yanında donup kaldığı için o olduğunu anladı. "Bu işin nereye gittiğini gördüğüm için anlıyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi Allegra ve sonra kürk paltosu içinde ve kırmızı rujlu dudakları öfkeyle bükülmüş bir halde ofisin kapısında belirdi. Cübbesi tozla kaplı Bakıcı da arkasından çıktı.

"Görüyorum ki hâlâ hayattasınız, Bay Rawlins," dedi Allegra daha az önce avaz avaz bağırmıyormuş, kırık ve tangırdayan metallerin ve ciltlerinden kurtulmuş uçuşan sayfaların arasında durmuyorlarmış gibi, sakin ve rahat bir tavırla. "Bunun çok memnun edeceği birini tanıyorum."

"Ne?" dedi Zachary aslında *kim* demek istemesine rağmen ama sesi arkasındaki gürültünün arasında kayboldu ve Allegra cevap vermedi.

Kadının gözleri Zachary ve Dorian arasında gidip geldi, mavi gözü Zachary'nin hatırladığından daha parlaktı, Zachary bir an gerçekten bakıldığı ve ilk kez gerçekten görüldüğü hissine kapıldı ama sonra geçti.

"Haberin bile yok," dedi Allegra ve Zachary bunu ona mı yoksa Dorian'a mı söylediğinden emin olamadı. "Neden burada olduğun konusunda hiçbir fikrin yok." Kadın dikkatini Dorian'a

çevirince Zachary bu kez belki de ikisine birden söylediğini düşündü. "Aramızda yarım kalan bir iş var."

"Benim sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi Dorian. Evren seramik kaplı zemine gümbürtüyle çarparak bu beyanını vurguladı.

"*Konuşmak* istediğimi nereden çıkardın?" dedi Allegra. Dorian'a yaklaştı ve Zachary kadının paltosunun kürklü kol ağzının altında kısmen saklanan tabancayı ancak yüz yüze geldikleri zaman fark etti.

Bakıcı, Zachary olanları idrak edemeden harekete geçti. Allegra'nın bileğini tutup kolunu arkaya büktü ve tabancayı elinden aldı ama kadın tetiği çekmeyi başardı. Mermi nişan alındığı yer –Dorian'ın kalbi– yerine yukarı doğru uçtu.

Kurşun, üstlerinde asılı duran altın ellerden birinden sekerek sallanmasına, arkaya doğru bükülmesine ve çarklara çarpmasına neden oldu.

Mermi seramik kaplı duvarda, bir zamanlar parmaklıkların bir tarafında bir kızın, diğer tarafında bir korsanın olduğu bir hapishane hücresinin tasviriyken artık küçük metal parçasının bıraktığı hasar zamanındakinden ayırt edilemeyecek kadar çatlak ve solgun olan duvar resminde durdu.

Yukarıda, gezegenleri hareket ettiren mekanizma bir kez daha vurdu ve bu kez seramik kaplı zemin basıncına yenik düşerek seramiklerin altındaki taşta Zachary'nin beklediği gibi kitaplarla dolu bir başka koridora değil ama çok, çok, çok aşağıdaki gölgelere ve karanlığa uzanan bir mağaraya açılan bir çatlağa neden oldu.

Kafasının içindeki ses, *Yeraltında olduğumuzu unutuyorsun*, diye hatırlattı. *Bunun ne anlama geldiğini unutuyorsun*, diye devam etti ve Zachary sesin sadece kafasının içinde olduğundan şüpheye düştü.

Sarkaç birbirine dolanmış metallerin arasından kurtulup aşağı düştü.

Zachary onun zemine çarpmasını dinlerken Mirabel'in şampanya şişesini hatırladı ama hiçbir şey duymadı.

Yerdeki çatlak; taşları, seramikleri, gezegenleri, kırık avizeleri ve kitapları da beraberinde sürükleyerek küçük bir yarıktan büyük bir oyuğa dönüştü ve bir dalga gibi durdukları yere yaklaştı.

Zachary bir adım geri çekilerek ofis kapısının eşiğine girdi. Bakıcı elini genç adamın koluna koyup onu tuttu ve her şey aslında sadece bir an sürerken Zachary çok yavaş yaşanıyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Allegra'nın ayağı kaydı ve yer altında ufalanıp yarığın kenarı ayaklarına ulaşırken tutunacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için uzandı.

Parmakları Dorian'ın yıldız düğmeli paltosunun gece mavisi yün kumaşına yapıştı ve hem paltoyu hem adamı geriye doğru çekerek yarıktan birlikte yuvarlanmalarına neden oldu.

Düşerlerken Zachary ve Dorian bir an göz göze geldiler ve Zachary, Dorian'ın sadece birkaç saniye önce söylediklerini hatırladı.

Bunu kaybetmek istemiyorum.

Sonra Dorian gözden kayboldu ve Bakıcı aşağıdaki karanlığa doğru kayan Zachary'yi sımsıkı tutmaya devam etti.

katlana katlana küçük bir tek boynuzlu ata
dönüşmüştü kâğıttan bir yıldız ama o tek
boynuzlu at, yıldız olduğu zamanları, bir
kitabın parçası olduğu daha eski zamanları
hatırlıyor ve bazen kitaptan da önce ağaç
olduğu zamanların ve ondan çok daha önce
farklı bir yıldız türü olduğu zamanların
hayalini kuruyordu.

Falcının oğlu karın içinde yürüyor.

O doğmadan çok uzun zaman önce en iyi kılıç ustalarının elinden çıkma bir kılıç taşıyordu.

(Kılıcın kardeşlerinin ikisi de kaybolmuştu. Biri yeni bir şeye dönüşmek için ateşte yok edilmiş, diğeri denizlere gömülmüş ve unutulmuştu.)

Kılıç şimdi bir zamanlar sevdiği kişiyi korumaya çabalarken can veren bir maceraperestin taktığı bir kında duruyordu. Kadının kılıcı da aşkı da hikâyesinin geri kalanıyla birlikte kaybolmuştu.

(Bir süre, bu maceraperest için şarkılar söylendi ama sözlerdeki gerçeklik azaldıkça azaldı.)

Şimdi falcının tarihi ve efsaneyi kuşanmış oğlu uzaktaki bir ışığa bakıyor.

Neredeyse geldiğini sanıyor ama daha uzun bir yolu var.

Başka bir yer, başka bir zaman:

ANTRAKT IV

yirmi sene önce, İtalya, Sardunya yolunda (ve orada)

Ressam çantalarını toplayıp bir daha dönmemek niyetiyle yola çıktığında bir salı günüydü. Günlerden salı olduğunu sonrasında kimse hatırlamadı, zaten gidişini hatırlayanların sayısı da çok azdı. O salı gününü çevreleyen yıllarda sayısız gidiş yaşanmıştı. Daha kimse *toplu göç* sözünü kullanmaya cesaret edemezken birbirlerine karışmaya başlamışlardı.

Ressam ise günün, ayın ya da yılın hayal meyal farkındaydı. Onun için bugün detaylarıyla değil, anlamıyla işaretlenmişti. İzlemek, resme dökmek ve anlamaya çalışmakla geçen ayların (yılların) birikimiyle artık sadece izleyip resim yapamayacağını anlamıştı.

Paltosu ve çantasıyla geçerken dönüp bakan olmadı. Sadece bir kapıda durup boyalarını ve fırçalarını bıraktı. Kutuyu yere sessizce koydu. Kapıyı çalmadı. Küçük, gri bir kedi onu izliyordu.

Kediye, "Onun bunu aldığından emin ol," dedi ve kedi söz dinleyerek koruyucu ama uyuklar gibi bir tavırla kutunun üstüne oturdu.

Ressam bunu yaptığına daha sonra pişman olacaktı ama bu öngördüğü şeylerden biri değildi.

Ressam dolambaçlı yollardan Kalp'e geri döndü. Daha kısa yollar da biliyordu, o yolları gözü kapalı tanırdı. Bu mekânda

dokunarak, koklayarak ve ayaklarını yönlendiren daha derin bir şey sayesinde yolunu bulabilirdi. En sevdiği odalarda son yürüyüşlerini yaptı. Çarpılmış tablo çerçevelerini düzeltti, kitap yığınlarını şekle soktu. Bir şamdanın yanında bulduğu kibrit kutusunu cebine attı. Fısıldayan koridora son bir kez saptı, koridor ona ayrı arayışlardaki iki kız kardeşin, kaybolmuş bir yüzüğün, bulunmuş bir aşkın hikâyesini anlattı ve hikâyeler tamamen son bulmadı çünkü fısıldanan koridor hikâyeleri nadiren son bulurlar.

Ressam, Kalp'e varınca Bakıcı'yı ofisindeki masada gördü ama adam dikkatini yazdıklarından ayırmadı. Bir an ona yakın zamanda tamamladığı ve stüdyosunda bıraktığı tabloyu asacak uygun bir yer sormayı düşündü ama sormadı. Birinin tabloyu bulup asacağını biliyordu. Daha şimdiden onu kitaplarla çevrili bir duvarda görebiliyordu.

Onları parçalı imgelerde ve yarı oluşmuş vizyonlarda defalarca görmüş olmasına rağmen tablodaki figürlerin kimler olduğunu bilmiyordu. Bir yanı var olmadıklarını umuyor, bir yanı var olduklarını ya da olacaklarını biliyordu. Şimdilik bu yerin hikâyesi içindeydiler.

Ressam kafasını kaldırıp usulca hareket eden saat düzeneği kâinata baktı. Bir gözüyle, her parçanın olması gerektiği gibi kusursuz hareket ederek ışıldadığını gördü. Diğer gözünde, yanıyordu ve dağılmıştı.

Altından bir el ona çıkışı işaret ediyordu.

Hikâyeyi değiştirecekse başlayacağı yer burasıydı.

(Kapı arkasından kapanırken Bakıcı sesi duyup kafasını kaldıracak ama kimin gittiğini çok sonra anlayacaktı.)

Ressam ön odadan, buraya ilk kez geldiği zaman zarını attığı noktadan geçti. Kılıçlar ve taçlar gelmişti.

Şimdi yine kılıçlar ve taçlar görüyordu. Kalabalık bir odada altından bir taç. Karanlık bir kıyıda kandan ıslanmış eski bir kılıç. Boyalarına geri dönme arzusuyla doldu ama gördüğü her

şeyin resmini yapamazdı. Asla hepsini birden çizememişti. Denemişti. Yeterince zaman ve yeterince boya yoktu.

Asansörün düğmesine basmasıyla asansörün kapısının onu bekliyormuş gibi açılması bir oldu. Onu alıp götürmesine izin verdi.

Daha şimdiden görebilen gözü bulutlanmaya başlamıştı. Resimler soluyordu. Bu hem çok rahatlatıcı hem korkutucuydu.

Asansör onu tek bir fenerin aydınlattığı tanıdık mağaraya ulaştırdığında onu sadece pus bekliyordu. Yıllardır ona musallat olan görüntüler, olaylar ve yüzler silinmişti.

Şimdi karşısındaki taşa çizilmiş kapıyı bile güçlükle görebiliyordu.

Kendini hiç giderken düşünmemişti. Bir zamanlar oradan asla ayrılmayacağına yemin etmişti. Bir yemin etmişti ve şimdi o yemini dönüşsüz bir şekilde çiğniyordu. Bu imkânsız şeyi yapma düşüncesi onu cesaretlendirdi.

Hikâyenin bu kısmını değiştirebilirse daha fazlasını da değiştirebilirdi.

Bu yerin kaderini değiştirebilirdi.

Kolu çevirip kapıyı itti.

Kapı ay ışığıyla aydınlanan bir kumsala açıldı. Ahşaptı ve bir zamanlar boyalıydıysa bile kum ve rüzgâr onu soymak için iş birliği yapmış gibi görünüyordu. Uçurumun kıyısında, bir kayanın kuytusuna saklanmıştı. Ressamın henüz ressam değilken, bir kapı bulup içeri girmiş ve geri çıkmamış bir genç kadın olarak, Allegra olarak buraya son gelişinden bu yana seneler boyu, kapıyı göz ucuyla görenler onu denizde sürüklenip gelmiş bir ağaç parçası sanmışlardı.

Allegra boş kumsala baktı. Çok fazla gökyüzü vardı. Dalgaların kıyıya tekrarlı vuruşu duyabildiği tek sesti. Koku baş döndürücüydü; tuz, deniz ve hava birleşip saldırgan bir nostalji ve pişmanlık dalgasıyla üstüne geliyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve elini kapının hava şartlarının aşındırdığı, pürüzsüz, yumuşak ve serin yüzeyinde dolaştırdı.

Allegra çantasını kumun üstüne bıraktı. Bunu kürk mantosu izledi. Gece havası kürk için fazla ağır ve fazla sıcaktı.

Bir adım geri çekildi, çizmeli ayağını yerden kaldırıp tekme attı. Eski ahşabı çatlatacak kadar sağlam bir tekme.

Sonra tekrar vurdu.

Çizmesiyle daha fazla hasar veremeyeceğini anlayınca vurmak için bir taş buldu ve darbelerle parçalanan ahşap ellerini kesti, kıymıkları derisinin altına battı.

Bir süre sonra kapı, kapı olmaktan çıkıp bir odun yığınına dönüştü. Arkasında sağlam bir kayadan başka bir şey olmayan bir odun yığını.

Geriye sadece kuma düşen kapı kolu ve bir zamanlar kapı, onun öncesinde bir ağaç olan ve artık ikisi de olmayan eğri büğrü tahta parçaları kaldı.

Allegra paltosundan kibritleri çıkardı ve bir zamanların kapısını tutuşturup yanmasını izledi.

İnsanların içeri girmesini önlerse gördüğü şeylerin olmasını da önleyebilirdi. Çantasındaki kavanozun içindeki nesne (gördüğü ve ne olduğunu anlamadan ve kavanozun içindeki nesneye dönüşmeden çok önce resmini yaptığı nesne) sigortası olacaktı. Kapılar olmazsa kitabın geri dönüşünü ve onu izleyecek her şeyi önleyebilirdi.

Kaç kapı olduğunu biliyordu.

Her kapının kapatılabileceğini biliyordu.

Allegra kapı kolunu elinde çevirdi. Bir an denize atmayı düşündü ama sonra bu yerden olabildiğince parçayı kendine saklayabilme arzusuyla, kavanozla birlikte çantasına koydu.

Ve nihayet Allegra Cavallo yıldızlarla kaplı bir denizin boş kumsalında dizlerinin üstüne çöküp hıçkırmaya başladı.

BEŞİNCİ KİTAP

BAYKUŞ KRAL

Zachary Ezra Rawlins, ayakları kırık karoların üstünde kayarak Liman'ın Kalp'ini paramparça eden yarıktan uzağa, Bakıcı'nın zemini hâlâ sağlam olan ofisine sürüklendi.

"Otur," dedi Bakıcı onu masanın arkasındaki sandalyeye zorla oturturken. Zachary tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama Bakıcı onu geri bastırdı. "Nefes al," dedi ama Zachary nasıl nefes alacağını hatırlayamıyordu. "*Nefes al*," dedi Bakıcı bir kez daha ve Zachary peş peşe kısa, kesik nefesler aldı. Bakıcı'nın bu kadar sakin kalabilmesini anlayamıyordu. Şu anda olan hiçbir şeyi anlamıyordu ama solumaya devam etti ve nefesi nihayet düzene girince Bakıcı onu bıraktı. Zachary sandalyede kaldı.

Bakıcı bir kitap rafından bir şişe aldı. Bir bardağa şeffaf bir sıvı doldurup Zachary'nin önüne bıraktı.

"Şunu iç," dedi ve şişeyi bırakıp uzaklaştı. "Daha iyi hissedeceksin," diye eklemedi, zaten Zachary de -hele bu sandalyede otururken- tekrar iyi hissedebileceğine inanmazdı ama yine de içti ve öksürdü.

Daha iyi hissetmedi.

İçtiği her neyse her şeyi keskinleştirdi, netleştirdi ve kötüleştirdi.

Zachary kadehi Bakıcı'nın defterinin yanına bıraktı ve kafasının içinde tekrar tekrar dönen o korkunç son dakikalar dışında bir şeye odaklanmaya çalıştı. Açık deftere baktı, bir sayfa okudu, sonra çevirip bir sayfa daha okudu.

"Bunlar aşk mektupları," dedi şaşkınlıkla, Bakıcı kadar kendine de hitaben. Bakıcı tepki vermedi.

Zachary okumayı sürdürdü. Bazıları şiir, diğerleri düzyazıydı ama her satırı tutkulu ve açıktı ve ya Mirabel'e ya da Mirabel hakkında yazıldıkları besbelliydi.

Zachary kafasını kaldırdı ve meydan okur gibi tavanda sallanan tek yıldız dışında kâinatın tamamını yutan yarığa bakan Bakıcı'ya baktı.

Bakıcı kapının çerçevesine ahşabı çatlatacak bir hızla vurdu ve Zachary adamın görünüşteki sakinliğinin arkasında güçlükle bastırılan bir hiddet sakladığını o zaman anladı.

Bakıcı iç geçirerek elini çerçevenin üstüne koydu. Çatlak kendini yavaş yavaş, geriye sadece ince bir çizgi kalana kadar tamir etti.

Kalp'teki taşlar gümbürdemeye ve kaymaya başladı. Kırık kayalar yerdeki boşluğun üstüne kayarak yüzeyi parça parça kapattı.

Bakıcı masasına dönüp şişeyi aldı.

Kendine bir kadeh doldururken, Zachary'nin sormaya cüret edemediği soruyu cevaplayarak, "Mirabel ön odadaydı," dedi. "Bedenini ya da bedeninden geri kalanları enkaz kalkana kadar bulamayacağım. Tamirat zaman alacak."

Zachary bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalıştı ama söyleyemedi ve başını masaya koyup anlamaya çalıştı.

Kayıplar ve kitaplarla dolu bu odada neden sadece ikisi kalmıştı? Daha önce ufalanan her şey neden şimdi kırılmıştı ve neden sadece zemin tamir edilebilir gibi görünüyordu? Sarman kedi nereye gitmişti?

"Rhyme nerede?" diye sordu dili çözülünce.

"Muhtemelen güvenli bir yerdedir," dedi Bakıcı. "Yaklaştığını duymuş olmalı. Sanırım beni uyarmaya çalıştı ama o zaman anlamadım."

Zachary adamdan bardağını tazelemesini istememişti ama Bakıcı yine de tazeledi.

Zachary bardağa uzandı ama parmakları yanında duran başka bir nesnenin etrafına kapandı. Tek bir zar. Giriş sınavındaki zarlardan daha eskiydi ama yan taraflarına aynı semboller kazınmıştı. Zachary bardak yerine zarı kaldırdı.

Masanın üstüne yuvarladı.

Zar beklediği gibi, tek kalbin üstüne düştü.

Kalp kıran şövalyeler ve şövalyeleri kıran kalpler.

"Kalpler ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Tarihsel olarak zar kısmetin buraya yeni gelen kişi hakkında ne söyleyeceğini görmek için atılırdı," dedi Bakıcı. "Bir süre sonuçlar potansiyel yolları değerlendirmek için kullanıldı. Kalpler şairler içindi, alev alev yanan kalplerini açıkta taşıyanlar için. Ondan çok önce, hikâye anlatıcıları tarafından kullanılır ve bir hikâyeyi romantizme, trajediye ya da gizeme yönlendirmek için atılırlardı. Kullanım amaçları zamanla değişti ama çömezlerden önce arılar, muhafızlardan önce kılıçlar vardı ve bütün bu semboller daha zarların üstüne kazınmadan önce buradaydılar."

"O zaman üçten fazla yol var."

"Hepimizin kendine ait bir yolu var, Bay Rawlins. Semboller tanımlamak için değil, yorum içindir."

Zachary arılar, anahtarlar, kapılar, kitaplar ve asansörlerden geçerek onu bu odaya ve bu sandalyeye getiren yolu tekrar gözden geçirdi. Anların izini sürdükçe, belki de daha başlamadan her şey için çok geç olduğu hissine kapıldı.

"Onu kurtarmaya çalıştın," dedi Bakıcı'ya. "Allegra, Dorian'ı vurmaya kalkınca onu durdurdun."

"Bay Rawlins, sizin benim çektiğim acıyı çekmenizi istemedim. Kendimizi şu anda içinde bulduğumuz anı belki de önleyebiliriz diye düşündüm. Başaramadığım için çok üzgünüm.

Şu anda hissettiklerinizi defalarca hissettim. Asla kolaylaşmıyor. Sadece daha tanıdık geliyor."

"Onu daha önce de kaybettin," dedi Zachary. Henüz inandığından emin olamasa da anlamaya başlıyordu.

"Defalarca," dedi Bakıcı. "Onu şartlar gereği, Ölüm nedeniyle ya da kendi aptallığım yüzünden kaybediyorum ve yıllar geçince geri geliyor. Bu kez bir şeyin değiştiğine ikna olmuş gibiydi ama nedenini bana söylemedi."

"Ama..." dedi Zachary. Sonra Dorian'ın sesi kulağında çınlayınca, dikkati dağılarak sustu.

(Kader zaman zaman kendini yeniden toplayabilir ve Zaman daima beklemededir.)

"Mirabel olarak bildiğin kişi," diye devam etti Bakıcı. "Hayır, özür dilerim, sen ona Max diyordun, değil mi? Yüzyıllar boyunca farklı bedenlerde yaşadı. Bazen hatırlıyor, bazen de... Bir önceki bedeninin adı Sivía idi. Asansörden çıktığında sırılsıklamdı. Buraya üstünden boya akarak geldiğin zaman bana onu hatırlattın. O gece Reykjavík'te yağmur yağıyordu muhtemelen, hiç sormadım. Önce onu tanımadım. Nadiren hemen tanırım ve her defasında, sonrasında nasıl bu kadar kör olabildiğimi merak ederim. Ve her zaman kayıpla sonuçlanır. Sivía bunun da değişebileceğine inanırdı."

Durup kadehine baktı. Zachary kısa bir süre bekledikten sonra sordu: "Ne oldu ona?"

"Öldü," dedi Bakıcı. "Bir yangın çıktı. Burada ilk kez bu tür bir olay yaşanmıştı ve yangının tam ortasında kaldı. Yer altı mezarına götürmek için toplayabildiğim kadarını topladım ama bir kadına ait parçaları eski kitaplardan ve kedilerden geriye kalanlardan ayırmak zor oldu. Sonrasında belki de sonuncuydu diye düşündüm. Yangından sonra her şey değişti. Önce yavaş yavaş. Ama sonra kapılar peş peşe kapandı ve istese bile dönemeyeceğine inanırken bir gün kafamı kaldırdım ve karşımda duruyordu."

"*Sen* ne zamandır buradasın?" diye sordu Zachary karşısında duran adama bakarak ve bodrum kafeslerindeki mecazi korsanları, Zaman'ı, Kader'i ve yanmış yerleri düşünerek, Bakıcı'nın yaldızlı balo salonunun karşı ucundan bakışını hatırlayarak. Şimdi tamamen aynı görünüyordu. Saçlarında daha fazla inci vardı.

"Ben hep buradaydım," dedi Bakıcı. Bardağını masaya bıraktı. Zarı alıp avucunda tuttu. "Ben içinde olunacak bir burası olmadan çok önce buradaydım." Zarı masanın üstüne attı ama düşüşünü izlemedi. "Gel, sana göstermek istediğim bir şey var."

Bakıcı ayağa kalktı ve ofisin arka tarafına, Zachary'nin daha önce fark etmediği, iki yüksek kitap rafı arasına sıkışmış kapıya doğru yürüdü.

Zachary masaya baktı.

Zarın üstünde tek bir anahtar vardı ama Zachary açmak için mi yoksa kilitlemek için mi olduğunu bilemedi. Ayağa kalktığında bacakları beklediğinden daha güçlüydü. Zeminin kırık parçalarının yavaş yavaş tekrar birleştiği Kalp'e baktı. Bakıcı'nın peşinden giderken, bir kitap rafının önünde duraksayıp içinde ona doğru merhaba ya da güle güle dercesine ya da benzer bir duyguyla sallanan bir elin süzüldüğü tanıdık görünümlü kavanoza baktı. Koleksiyoncular Kulübü'nden kaçtıktan sonra Mirabel'in çantasında ağır bir nesne olduğunu hatırladı ve elin kavanoza kapatılmadan önce kime ait olduğunu merak ederek ofisin arkasındaki odaya girdi.

Bakıcı bir lamba yakarak Zachary'ninkinden daha küçük olan ya da çok fazla kitap olduğu için daha küçük görünen odayı aydınlattı. Köşedeki yatağın üstü de kitaplarla kaplıydı. Kitaplar raflara iki sıra derinliğinde istiflenmiş ve müsait olan her yüzeye ve zeminin büyük kısmına yığılmıştı. Zachary'nin gözleri sarman kediyi aradı ama onu bulamadı.

Masanın üstündeki defterin benzerlerinin durduğu bir rafta duraksadı. Sırtlarında farklı isimler yazılıydı: *Lin, Grace, Asha, Étienne.* Birçok ismin birden fazla defteri vardı. Bir dizi *Sivia*'yı peş peşe *Mirabel*'ler takip ediyordu.

Zachary defterleri sormak için diğer lambaları yakan Bakıcı'ya döndü ama soru dudaklarında ölüverdi.

Bakıcı'nın arkasındaki duvarda kocaman bir tablo asılıydı.

Zachary tabloyu önce ayna sandı çünkü kendisi de vardı ama o yaklaşırken tablodaki Zachary, nefes almasına şaşırmayacağı kadar gerçekçi detaylardan oluşmasına rağmen, hareketsiz kaldı.

Bu gerçek boyutlarda bir portreydi. Tablodaki Zachary gerçek Zachary'yle bire bir aynıydı: aynı süet ayakkabılar, yağlı boya tabloda bir şekilde zarif ve klasik görünen aynı mavi pijama altı. Ancak tablodaki Zachary gömleksizdi ve yana sarkıttığı elinde bir kılıç, havaya kaldırdığı diğerinde bir kuş tüyü vardı.

Dorian arkasında duruyordu. Tablodaki Zachary'ye doğru eğilmiş kulağına bir şey fısıldıyordu. Dorian'ın kollarından biri ona sarılmıştı, yukarı bakan avucu parmak uçlarında dans eden ve bileğine kadar üşüşmüş bal arılarıyla kaplıydı. Dorian'ın yana uzattığı diğer elinden ise uçlarında düzinelerce anahtar asılı olan zincirler sarkıyordu.

Başlarının üstünde altın bir taç havada süzülüyordu. Tacın ötesinde yıldızlarla dolu bir gece göğü vardı.

Zachary'nin göğsünün yarık, kalbinin açıkta olması ve aradaki boşluktan yıldızlarla kaplı göğün görünmesi dışında her şey insanın içini acıtacak kadar gerçekçiydi. Ya da belki de görünen Dorian'ın kalbiydi. Ya da ikisi birden. Her halükârda anatomik olarak arterlerine ve aortuna kadar doğruydu ama metalik altın rengine boyanmıştı ve alevlerle kaplıydı, bir fener gibi ışıldıyor, arıların, anahtarların, kılıcın ve ikisinin yüzlerinin üstüne kusursuz boyanmış ışık benekleri vuruyordu.

"Bu ne?" diye sordu Zachary, Bakıcı'ya.

"Bu, Allegra'nın burada yaptığı son resim," dedi Bakıcı.

"Ressam Allegra." Zachary Koleksiyoncular Kulübü'nün Liman tablolarıyla dolu bodrum katını hatırladı. "Bunu ne zaman yaptı?"

"Yirmi sene önce."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bir falcının çocuğunun bunu sormasına gerek olmayacağını sanırdım."

"Ama..." Zachary durdu. Başı suyun altına çekilerek dönüyordu. "Ama annem..." Tekrar durdu. Belki de annesi bunu görüyordu ama resim yapmıyordu. Zachary hiç sormamıştı.

Bu, *Tatlı Hüzünler*'de kendini okumaktan bile daha tuhaftı. Belki de kitaptaki çocuk olduğunu sadece tahmin edebilirken tablodaki adam olduğuna en ufak şüphe yoktu.

"Kim olduğumuzu biliyordun," dedi Dorian'ın tablo versiyonuna bakarak ve onu aşağı getirdikleri zaman Bakıcı'nın onu nasıl süzdüğünü hatırlayarak.

"Yüzlerinizi tanıyordum," dedi Bakıcı. "O tabloya yıllarca, her gün baktım. Bir gün gelebileceğinizi biliyordum ama o güne aylar mı, on yıllar mı, yoksa yüzyıllar mı olduğunu bilmiyordum."

"Yüzyıllar olsaydı da burada olacaktın, değil mi?" diye sordu Zachary.

"Ben ancak burası yok olunca ayrılabilirim, Bay Rawlins," dedi Bakıcı. "Umarım ikimiz de ondan çok yaşayalım."

"Şimdi ne olacak?"

"Keşke söyleyebilseydim. Bilmiyorum."

Zachary tabloya, arılara, kılıca, anahtarlara ve altın kalbe tekrar baktı. Bakışları Dorian'dan önce kaçtıysa da daha sonra kaçınılmaz olarak ona geri döndü.

Zachary bir ömür önce Mirabel'i karla kaplı kaldırımda gördüğü o zamanı ve sonrasında ona sorduğunda anlattıklarını hatırlayarak, "Bir keresinde beni öldürmeye çalıştı," dedi.

Ama olmadı.

"Maalesef neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi Bakıcı.

"Sanırım bir şey değişti," dedi Zachary sürekli fokurdayan düşüncelerini bir araya getirmeye çalışarak.

Kapıda bir ses oldu ve Bakıcı kafasını kaldırdı. Gözleri büyüdü. Dudaklarından sözsüz bir inleme firar etti ve yüzükle kaplı elini ağzına kapadı.

Zachary göreceği şeyi bekleyerek döndü ama Mirabel'in toz içinde, kucağında sarman kediyle kapıda duruşu yine de sürpriz oldu.

"Hikâye dediğin değişimin ta kendisidir, Ezra," dedi Mirabel. "Bunu sana çoktan söylediğimi sanıyordum."

DORIAN DÜŞÜYORDU.

Bir süredir düşüyordu, hesaplanabilir mesafelerin alacağı süreyi çoktan geride bırakmıştı.

Allegra'yı göremez olmuştu. Önce paltosunda bir ağırlıktı, sonra beyaz bir bulanıklığa dönüşmüş ve nihayet bir taş, seramik ve yaldızlı metal yağmuru arasında gözden kaybolmuştu. Muhtemelen bir gezegenin kaybettiği bir halka Dorian'a öyle şiddetli çapmıştı ki omzunun kırıldığından emindi. Ama sonrasında sadece sessizlik ve hızla akan hava kalmıştı. Şimdi yalnızdı ve bir şekilde hâlâ düşüyordu.

Dorian tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordu. Yerin çatladığını, sonra zeminde bir şey kalmadığını ve kaosun patlak verdiğini anımsıyordu.

Zachary'nin yüzündeki, muhtemelen onunkinin bir yansıması olan ifadeyi hatırlıyordu. Bir şaşkınlık, kafa karışıklığı ve dehşet harmanı. Sonra kaybolmuştu. Bir anda. Daha kısa sürede.

Gerçek anlamına şimdi bürünse de Dorian bir yıldır düşüyor olduğu için artık neredeyse tanıdık bir his olmasa düşüşün daha tuhaf geleceğini biliyordu.

Ya da belki de oldum olası düşüşteydi.

Artık hangi yönün yukarısı olduğunu bilmiyordu. Serbest düşüş sersemleticiydi ve nefes almayı hatırlamazsa göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu ama nefes almak çok karmaşık

geliyordu. *Dünyanın merkezine yakın bir yere gidiyor olmalıyım*, diye düşündü içindeki Alice.

Sonra aşağısı olduğunu tahmin ettiği istikamette bir ışık gördü. Loş bir ışıktı ama Dorian'ın mümkün olduğunu sandığından daha hızlı yaklaşıyordu.

Zihnine, hepsi son olmak için rekabet eden, birine odaklanamayacağı kadar çok sayıda düşünce toplandı. Ölmek üzereyse son düşüncelerini toplamaya daha önce başlamış olması gerektiğini düşündü. Zachary'yi düşündü, söylemediği ve yapmadığı bir sürü şey için pişmanlık duydu. Okumadığı kitaplar için. Anlatmadığı öyküler için. Almadığı kararlar için.

Mirabel'le geçirdiği ve her şeyi değiştiren o geceyi düşündü ama pişman olduğunu sanmıyordu, şu anda bile.

İnandığı şeyi her şey son bulmadan önce çözmüş olacağını sanırdı ama öyle olmamıştı.

Aşağıdaki ışık gittikçe büyüyordu. Dorian bir mağaranın içinde düşüyordu. Zemini ışıldayan bir mağara. Düşünceleri çakıp sönen görüntülere dönüştü. İmgelere ve hislere. Kalabalık kaldırımlar ve sarı taksiler. İnsanlardan daha hakiki gelen kitaplar. Otel odaları, havaalanları ve New York Halk Kütüphanesi'nin Pembe Salonu. Karda durup geleceğine bir barın penceresinden bakışı. Taç giymiş bir baykuş. Yaldızlı bir balo salonu. Az kalsın gerçekleşecek bir öpüşme.

Aşağıdaki ışıklı zemine ulaşmadan hemen önce, ayaklarının üstüne inmek için hareket etmeye çalışırken aklından geçen son düşünce, uzun ve düşünceli bir düşüşün son düşüncesi unvanını kazanan düşünce şu oldu: *Belki de Yıldızsız Deniz sadece bir uyku öncesi masalı değildir.*

Belki de, *belki de*, altında su olacaktı.

Dorian ancak düşüş sonuna ulaşıp, Yıldızsız Deniz'e çarparken fark etti ki hayır, su değildi.

Baldı.

Zachary Ezra Rawlins imkânsız olsa da kapıda duran Mirabel'e bakıyordu. Üstü başı toz içindeydi, ufalanmış taşlar giysilerini ve saçlarını örtüyordu. Ceketinin bir kolu boyunca uzun bir yırtık vardı. Kan parmaklarının boğumlarında çiçek açmıştı ve boynundan aşağı bir çizgi halinde iniyordu ama onun dışında iyi görünüyordu.

Mirabel sarman kediyi yere bıraktı. Kedi kızın bacaklarına sürtünüp en sevdiği koltuğa döndü.

Bakıcı kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ve kitap yığınları arasında yolunu gözlerini Mirabel'den bir an ayırmadan bularak ona doğru yürüdü.

Zachary ikisinin birbirine bakışını görünce bir anda kendini bir başkasının aşk hikâyesinin davetsiz misafiri gibi hissetti.

Bakıcı, Mirabel'e ulaşınca onu öyle büyük bir tutkuyla kucakladı ki Zachary kafasını çevirdi ama kafasını çevirmek onu tabloyla yüz yüze bırakınca gözlerini kapadı. Bir an tekrar, tekrar, tekrar kaybetmenin, bulmanın ve tekrar kaybetmenin nasıl bir şey olacağını ciğerlerindeki havada bütün keskinliği ve şiddetiyle hissetti.

"Bunun için zamanımız yok."

Zachary, Mirabel'in sesine gözlerini açınca kızın kapıdan ofise doğru yürüdüğünü gördü. Bakıcı da arkasındaydı.

Zachary bir an tereddüt etti ama sonra o da peşlerinden gitti. Girişte durup Mirabel'in masanın arkasındaki sandalyeyi

ayağıyla şömineye savurmasını izledi. Şöminenin üstünde duran kavanozlardan biri devrilerek içindeki anahtarları etrafa saçtı.

"Bir planım olduğunu düşünmüyordun," dedi Mirabel sandalyeye tırmanırken. "Her zaman bir plan vardı. İnsanlar yüzyıllardır bu plan üstünde çalışıyor. İcraatında bazı... komplikasyonlar oldu, doğru. Geliyor musun, Ezra?" dedi Zachary'ye bakmadan.

"Ne yapıyor muyum?" dedi Zachary, Bakıcı'nın, "Nereye?" sorusuyla aynı anda. İki soru üst üste binerek, *nereye ne yapıyorum?* şeklini aldı ki aslında bu da hiç fena bir soru değildi.

"Ezra'nın erkek arkadaşını kurtarmalıyız çünkü görünüşe bakılırsa işimiz bu," dedi Mirabel, Bakıcı'ya. Kılıcı şöminenin üstünden çekip aldı. Bir anahtar kutusu daha devrilerek yere saçıldı.

Bakıcı, "Mirabel..." diye itiraz edecek oldu ama kız kılıcını kaldırıp ucunu ona çevirdi. Tutuşundan nasıl kullanacağını bildiği anlaşılıyordu.

"Dur, lütfen," dedi. Bir uyarı ve dilek. "Seni seviyorum ama burada oturup hikâyenin değişmesini *bekleyecek* değilim. Onu ben değiştireceğim." Gözleri kılıcın üstünde dolaştı ve uzun ve sözsüz bir sohbetin ardından kılıcı indirip Zachary'ye verdi. "Al şunu."

Zachary cevap olarak, "'Tek başına gitmek tehlikeli olur,'" diye alıntı yaptı ama tamamlanan alıntı kısmen Mirabel'e, kısmen kendine ve kısmen elindeki kılıca pek uygun düşmemişti. Asıl yeri bir müze olmalıymış gibi görünen çift kenarlı, düz ve ince bir kılıçtı; gerçi bir açıdan zaten bir müzede duruyor sayılırdı. Kabzasında detaylı, kıvrımlı bir süsleme vardı ve tutma kısmındaki yıpranmış deri Zachary'ye daha önce sayısız el tarafından defalarca tutulduğunu düşündürüyordu. Hâlâ keskindi.

Tabloda tuttuğu kılıcın aynısıydı ama tablodaki versiyonu cilalıydı. Göründüğünden daha ağırdı.

"Üstümü değiştirmeliyim," dedi Mirabel sandalyeden inip giysisindeki yırtığa çatık kaşlarla bakarak kollarındaki tozları silkerken. "Bana bir dakika ver, sonra asansörde buluşalım, Ezra."

Zachary'nin cevap vermesini beklemeden gitti. Bakıcı'ya tek kelime etmemişti.

Bakıcı, Mirabel'in hemen gözden kaybolmasına rağmen kapıya bakakalmıştı. Zachary adamın kızın az önce durduğu yere bakmasını seyretti.

"Korsan sensin," dedi Zachary. Bütün hikâyeler aynı hikâyeydi. "Bodrumdaki. Kitapta." Bakıcı ona döndü. "Mirabel de seni kurtaran kız."

"O çok uzun zaman önceydi," dedi Bakıcı. "Daha eski bir Liman'da. Ve *korsan* doğru bir tercüme değil. *Haydut* daha yakın olabilir. Limanların efendilerinin olmaması gerektiğine karar vermeden önce bana Liman Ustası derlerdi."

"Ne oldu?" diye sordu Zachary. *Tatlı Hüzünler*'i ilk kez okuduğundan beri merak ediyordu. *Hikâyeleri burada bitmiyor.* Çok açıktı.

"Çok fazla ilerleyemedik. Benim yerime onu idam ettiler. Onu Yıldızsız Deniz'de boğdular. Bana zorla izleterek."

Bakıcı uzandı ve yüzüklerle kaplı elini Zachary'nin alnına koydu. Bu dokunuş Zachary'nin hayal dahi edemeyeceği kadar kadim bir insanın –bir şeyin– dokunuşuydu. Bıraktığı his teninde dalgalanarak ve dokunduğu yeri karıncalandırarak başından ayak parmaklarına kadar yayıldı.

"Tanrı sizi korusun ve kutsasın, Bay Rawlins," dedi elini geri çekerken.

Zachary onu başıyla selamladı, çantasını ve kılıcını alıp ofisten çıktı.

Zeminin kendi kendini tamir etmeye devam eden kısımlarından uzak durarak, Kalp'in dış kenarından yürürken ne arkasına ne yere, sadece asansöre açılan kırık kapıya baktı.

Mirabel ön odanın ortasında, karışmış saçlarını silkeliyor, pembeler yeniden canlanıyordu. Yüzündeki tozun büyük kısmını silmiş ve Zachary'nin onunla kendi kılığında ilk kez karşılaştığı zaman üstünde olan tüylü kazağı giymişti.

"Seni kutsadı, değil mi?" diye sordu Mirabel.

"Evet," dedi Zachary. Tenindeki karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordu.

"Faydası olacaktır," dedi Mirabel. "Ne kadar yardım alırsak o kadar iyi."

"Ne oldu?" diye sordu Zachary etrafına bakarak. Işık saçan kehribar rengi duvarlar çatlamış, bazıları tamamen parçalanmıştı. Asansörden dumanlar çıkıyordu.

Mirabel enkaza baktı ve çizmesinin burnuyla bir şeyi itti. Ayağının dibindeki zarlar yuvarlandı ama durmadılar. Zemindeki bir çatlağa düşüp gözden kayboldular.

"Allegra umudunu kapıyı diğer taraftan kapatmaya çalışacak kadar kaybetti," diye açıkladı. "Burayı seviyor musun, Ezra?"

"Evet," dedi Zachary, kafası karışmıştı ama daha kelimeyi söylerken yerin boş koridorlu ve kâinatı dağılmış halini kastetmediğini fark etti. Daha önceki, canlı halini kastetmişti. Kalabalık balo salonunu. Bir isim koyamadıkları şeyleri arayan ve onları yazılmış ve yazılmamış hikâyelerde ve birbirlerinde bulan çok sayıdaki arayışçıyı.

"Allegra kadar olamaz," dedi Mirabel. "Annem ben beş yaşındayken buradan kayboldu ve o kaybolduktan sonra beni Allegra büyüttü. Bana resim yapmayı öğretti. Ben on dört yaşındayken buradan ayrıldı ve buradaki her şeyi dışarıya mühürlemek için çabalamaya başladı. Ben birini, herhangi birini içeri alabilmek için kapılar boyamaya başlayınca beni öldürmeye çalıştı, hem de defalarca çünkü beni tehlike olarak görüyordu."

Duraksadı. Zachary ne diyeceğini bilemedi. Bir sürü hikâye ve bir sürü karmaşık his yüzünden başı hâlâ dönüyordu.

Bu o andı. Zachary'nin üzgün olduğunu söyleyebileceği andı çünkü üzgündü ama his çok küçük geldi. Ya da hiçbir şey söylemeden Mirabel'in elini tutabilir ve hareketin onun adına konuşmasına izin verebilirdi ama kızın eli çok uzaktı.

Böylece Zachary hiçbir şey yapmadı ve an kaçıp gitti.

"Artık gitmeliyiz, yapacak işlerimiz var," dedi Mirabel. "Annen böyle noktalara ne der? Anlamlı anlar mı? Onunla bir kez karşılaştım. Bana kahve verdi."

"Ne dedin sen?" dedi Zachary ama Mirabel cevap vermeden asansöre yürüdü. Asansörün kapısı aralandı. Kabin zeminden birkaç santim aşağıda duruyordu ve Mirabel adım atınca biraz daha alçaldı.

"Bana güvendiğini söylemiştin, Ezra," dedi Zachary'nin tereddüdünü fark ederek.

"Söyledim," dedi Zachary dikkatle kabine, onun yanına adım atarken. Zemin ayağının altından kayacak gibiydi ve elindeki kılıç ağırdı. Karıncalanma hissi geçmişti. Kendini tuhaf bir şekilde sakin hissediyordu. Bundan sonra her ne olacaksa Mirabel'in ortağı olmanın altından kalkabilirdi. "Nereye gidiyoruz, Max?" diye sordu.

"Aşağı iniyoruz," dedi Mirabel. Bir adım geri çekildi, ayağını kaldırdı ve asansörün yan tarafına sert bir tekme yapıştırdı.

Asansör sarsılarak birkaç santim daha alçaldı ve sonra aşağı doğru hızlı bir düşüşe geçerlerken Zachary'nin midesindeki sükûnetten eser kalmadı.

Dorian ağır hareket eden bir akıntının onu aşağı doğru çektiği bir bal denizinin içine battı. Bal kulaç atamayacağı kadar yoğun kıvamlıydı ve onu da giysilerini de aşağı çekiyordu. Onu tatlılığın içinde boğmaya çalışır gibi.

Bu, tercih edeceği on ölüm şekli arasında ilk yüze bile girmezdi. Yakınından bile geçmezdi.

Yüzeyi göremiyordu ama kendini zorlayarak parmaklarını yukarı olduğuna inandığı yöne doğru olabildiğince uzattı. Fakat parmaklarının etrafında hava olup olmadığını hissedemiyor, yüzeye yakın olup olmadığını anlayamıyordu.

Ölmenin ne aptalca, ne şairane bir yolu, diye düşünürken biri kolunu tuttu.

Denizin içinden çekilip duvar hissi veren bir şeyin üstüne kaldırıldı ve biri onu pek sağlam gelmeyen düz ve sert bir yüzeye yerleştirdi.

Dorian minnetini ifade etmek istedi ama ağzını açınca tatlı yapışkanlık yüzünden nefesi kesildi.

"Kalkma," dedi bir ses kulağının yakınından ama sözcük boğuk ve çok uzak gelmişti. Dorian gözlerini açamıyordu ama sesin sahibi onu sırtı bir duvara yaslanacak şekilde aşağı bastırdı. Aldığı her nefes şekerli bir iç çekiş gibiydi ve üstünde olduğu yüzey hareket ediyordu. Tıkalı kulaklarının ötesinde kalan sesler düzensiz ve cırtlaktı. Omzuna bir şey çarptı ve pençe gibi sıkıca kavradı. Dorian kollarıyla kafasını örttü ama bu

nefes alıp vermesini zorlaştırdı. Yüzünü sildi, balın tamamından değilse de birazından kurtulunca nefesi gevşedi. Üstünde asılı duran bir şey vardı.

Üstünde oturduğu yüzey bir anda yan yatınca Dorian yana kaydı. Yüzey durulduğunda tiz ses de kesilmişti. Dorian öksürdü ve biri eline bir kumaş parçası koydu. Dorian bezle yüzünü, gözlerini açmasına ve baktığı şeyin parçalarını birleştirmeye başlamasına izin verecek kadar sildi.

Bir teknedeydi. Bir gemi. Hayır, bir tekne. Çok sayıdaki koyu renkli yelkenine boydan boya minik fenerler sıralanmış, kendine gemi havası vermeye çalışan bir tekne. Belki de gerçekten bir gemiydi. Biri bala batmış paltosunu çıkarmasına yardım ediyordu.

"Şimdilik yoklar ama geri dönecekler," dedi netlik kazanan ses. Dorian kurtarıcısına bakmak için döndüğünde, kadın yıldız düğmeli paltoyu geminin küpeştesinden silkeleyerek bal damlalarını suya iade ediyordu.

Saçları kırmızı bir ipek parçasıyla toplanmış karmaşık bir bukleler ve örgüler karışımıydı. Teni açık kahverengiydi, burnunun üstü belirgin bir çil öbeğiyle kaplıydı. Koyu renk gözlerine makyajdan çok savaş boyasını anımsatan siyah ve altın yaldızlı çizgiler çekilmişti. Dorian'ın eskiden bir kazak olduğunu tahmin ettiği, şimdi sünmüş yakası, gevşemiş dikişler ve iplerle büzülmüş kol ağızlarıyla omuzlarının büyük kısmını, kollarının üst kısmını ve sol pazısını kaplayan büyük yara izini açıkta bırakan bir giysinin üstüne yelek havası verilmiş kahverengi deri şeritler bağlanmıştı. Yeleğin altına giydiği, paraşüt gibi kabarık ilmiklerle bağlanmış soluk ve neredeyse renksiz etek, koyu renk çizmelerinin üstünde kocaman bir bulut hissi veriyordu.

Balın yardımsız akmaya devam etmesi için paltoyu düşmesin diye iyice sıkıştırarak küpeştenin üstüne astı.

Dorian, "Yok olan kim?" diye sormak istedi ama bal gırtlağına tıkanmadan ancak *yok* kelimesini telaffuz edebildi. Kadın ona bir matara buldu ve Dorian matarayı kafasına dikince içinde o güne dek içtiği her şeyden daha lezzetli bir su buldu.

Kadın ona acıyan gözlerle baktı ve bir bez daha verdi.

Dorian tatlı bir yapışkanla kaplı dudaklarıyla, "Teşekkürler," diyerek matarayı bezle takas etti.

Kadın güvertenin diğer ucuna yürüyerek Dorian'ı toparlanması için kendi haline bıraktı. Direğin etrafına ve kırmızı şarap rengi yelkenlerin üstüne dizi dizi fenerlerin sıralandığı bir ip dolanmıştı. Işıklar küpeşte boyunca ateş böcekleri gibi devam ettikten sonra pruvaya doğru yükseliyor ve kulakları geminin iki yanına doğru uzanan, tavşan şeklinde oyulmuş gemi başı süsüne kadar uzanıyordu.

Dorian uzun ve derin nefesler aldı. Her biri bir öncekinden daha az şekerli nefesler. Demek henüz ölmemişti. Omzu artık acımıyordu. Yara kalıntıları, en azından çizikler bulmayı bekleyerek çıplak göğsüne ve kollarına baktı ama hiçbir şey yoktu.

Pekâlâ, hiçbir şey demek doğru değildi.

Göğsünde, göğüs kemiğinin üstünde bir kılıç dövmesi vardı. Kıvrık bıçaklı, pala tarzı bir kılıç. Altın rengi kabzanın metalik mürekkebi derisinin altında ışıldıyordu.

Nefes alıp vermesi bir anda yeniden güçleşen Dorian kendini ayağa kalkmaya zorladı. Küpeşteye yaslandı ve Yıldızsız Deniz'e baktı. Model kâinatın parçaları balın içine gömülüyordu. Umutsuzca yukarıyı işaret eden altından bir el, Dorian bakarken gözden kayboldu. Mağara gölgelere doğru uzanıyor, deniz usul usul ışıldıyordu. Uzakta çırpılan kanatları anımsatan gölgeler kıpırdıyordu.

Saçlarından ve pantolonundan süzülen bal ayaklarının dibine birikiyordu. Dorian tabanlarında güvertenin sıcaklığını hissederek birikintinin içinden çıktı.

Kaptan olduğunu tahmin ettiği kadının gittiği yönü takip ederek pruvaya yürüdü.

Onu güvertenin üstünü kaplayan yelkenlerle aynı renkte ipekle örtülü bir şeyin yanında otururken buldu.

"Ah," dedi ne olduğunu anlayınca.

Allegra'nın cesedine bakarken hissettiği her şeye anlam vermekte zorlanıyordu.

"Onu tanır mıydın?" diye sordu kaptan.

"Evet," dedi Dorian. Ömrünün yarısının bu kadınla geçtiğini, onun için anneye en yakın şey olduğunu, onu hem sevdiğini hem de ondan nefret ettiğini, daha birkaç dakika önce onu kendi elleriyle öldürebilecekken şimdi derinliğini açıklayamayacağı bir eksilme hissettiğini eklemedi. Bağları kopmuştu sanki. Kaybolmuştu. Özgürdü.

"Adı ne?" diye sordu kaptan.

"Adı Allegra'ydı," dedi Dorian bunun gerçek adı olup olmadığını bilmediğini fark ederek.

"Biz ona ressam derdik," dedi kaptan. Allegra'nın gümüş rengi buklelerine dokunarak, "O zamanlar saçları farklıydı," diye ekledi.

"Onu tanır mıydın?"

"Ben tavşanken bazen boyalarıyla oynamama izin verirdi. Hiçbir zaman çok iyi olmadım."

"Sen neyken?"

"Eskiden tavşandım ama artık değilim. Olmam gerekmiyor. Olduğun şeyi değiştirmek için hiçbir zaman çok geç değil, bunu anlamam uzun zaman aldı."

Dorian zaten bilmesine rağmen, "Adın ne?" diye sordu. Bu tür yerlerde bir sürü eski tavşan olamazdı.

Kaptan ona çatık kaşlarla baktı. Bu soruya uzun zamandır maruz kalmamış gibi, durup düşündü.

"Yukarıdayken bana Eleanor derlerdi," dedi. "Ama adım bu değil."

Dorian ona baktı. Mirabel'in annesi olacak yaşta değildi. Hatta Mirabel'den daha genç bile olabilirdi. Ama gözleri ve yüzünün biçimi ona çok benziyordu. Zaman burada, aşağıda nasıl işliyordu acaba?

Eleanor, "Senin adın ne?" diye sordu.

"Dorian." Kullandığı bütün adlardan daha gerçek geliyordu. Hoşlanmaya bile başlamıştı.

Eleanor ona baktı, başını salladı, sonra tekrar Allegra'ya döndü.

Allegra'nın gözleri kapalıydı. Kafasının bir kısmı boynuna kadar inen uzun bir yarıkla kaplıydı ama çok fazla kan yoktu. Vücudunun büyük kısmı ipeğe de yapışan bir bal tabakasıyla kaplıydı, kürk mantosunu denizde bir yerde kaybetmiş olmalıydı. Dorian düşüşten sağ kurtulduğu için şanslı olduğunu fark etti. Şansa inandığından emin değildi. Allegra'nın bluzunun açık yakasından göğsündeki kılıç dövmesini aradı ama kılıç yoktu. Sadece arı şeklinde narin bir iz vardı.

Eleanor, Allegra'yı alnından öptükten sonra ipek kumaşı yüzünü örtecek şekilde yukarı çekti.

Ayağa kalkıp Dorian'a baktı.

"Gittiğin yer orasıysa seni götürebilirim," dedi onu işaret ederek. "Yerini biliyorum."

"Beni nereye götüreceksin?" diye sordu Dorian.

"Sırtındaki yere."

Dorian elini omzuna uzattı ve sırtını kaplayan detaylı dövmenin kenarına dokundu. Bir ağacın dalları, fener ve ışıkların yıldızlar misali ışıldadığı kiraz çiçeklerinden bir sayvan, dövmenin arka planını oluşturuyordu. Tam ortada ise tepesine taç giymiş bir baykuşun tünediği bir bal kovanının altında, üstü bal damlayan kitaplarla kaplı bir ağaç kütüğü duruyordu.

@ayisigikitap

Zachary Ezra Rawlins dans ediyordu. Balo salonu kalabalık, müzik fazla gürültülüydü ama burada bir akıcılık, sürekli ve kusursuz bir hareketlilik vardı. Zachary'nin maskeli dans eşleri sürekli değişiyordu.

Her şey altın rengi, ışıl ışıl ve çok güzeldi.

Yüzünü yüzüne yaklaştırmış Mirabel'in fazla yumuşak ve uzak sesini duydu: "Ezra. Ezra bana geri dön."

Ezra geri dönmek istemiyordu. Parti daha yeni başlamıştı. Sırlar oradaydı. Cevaplar oradaydı. Bir dans daha ve Zachary her şeyi anlayacaktı. Lütfen, sadece bir dans daha.

Bir rüzgâr onu o andaki eşinden ayırdı ve bir yenisini yakalayamadı. Altınla kaplı parmaklar parmaklarının arasından kaydı. Müzik tekledi.

Partinin görüntüleri soldu, biri üflemiş gibi dağıldılar ve Zachary'nin gözlerinin önünde yüzü yüzüne birkaç santim uzakta duran Mirabel'in görüntüsü belirdi. Nerede olduklarını hatırlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı ama sonra şu anda nerede oldukları konusunda hiçbir fikrinin olmadığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu. Dünya bulanıktı ve Zachary dans etmeye devam ediyormuş gibi dönüyordu. Oysa gerçekte sert bir zeminde yattığını hissedebiliyordu.

"Bayıldın," dedi Mirabel. "Muhtemelen çarpmanın etkisiyle nefesin kesildi. Çok zarif bir iniş olduğunu söyleyemem." Yakındaki bir metal yığınını işaret etti. Bir asansörün kalıntıları.

"Al," dedi. "Solunumunu kolaylaştırmak için bunları çıkardım ama kırılmamışlar."

Ona gözlüğünü uzatıyordu.

Zachary yattığı yerden doğrulup gözlüğü taktı.

Asansörün enkazı öyle kötü görünüyordu ki Zachary düşüşten sağ kurtulduklarına –yani sağ kurtulduğuna– şaşırdı. Belki de Bakıcı'nın kutsamasının faydası olmuştu ve tanrılar onu kolluyordu çünkü üstünde bir asansör boşluğu yerine sadece geniş, açık bir mağara vardı.

Mirabel, Zachary'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

Etrafı çoğu kırık dökük fakat ayakta kalanların kilit taşlarına semboller kazınmış, desteksiz altı büyük taş kemerle çevrili bir avludaydılar. Zachary semboller arasında sadece bir anahtar ve bir tacı seçebildi ama geri kalanı tahmin edebiliyordu. Kemerlerin ötesinde bir zamanlar bir şehir olan bir harabe yükseliyordu.

Onları çevreleyen yapılara bakarken Zachary'nin aklına gelen tek sözcük *kadim* oldu ama bu, yüksek ateşli bir hastalık sırasında görülmüş mimari bir rüyanın taş, fildişi ve altına dönüştürülmüş hali gibi belirsiz bir eskilikti. Sütunlar, dikili taşlar ve pagoda tarzı çatılar. Bütün şehir ve şehri barındıran mağara bir kristal tabakasıyla kaplanmış gibi her şey ışıldıyordu. Duvarları kaplayan mozaikler ayaklarının altındaki, büyük kısmı kitaplarla kaplı olan zeminde de sürüyordu. Bir zamanlar orada olup okuyanların terk ettiği kitap yığınları alanın her yerine saçılmıştı.

Mağara bütün şehri rahatça içine alacak kadar büyüktü. Uzak duvarlarda merdivenlerin ve yolların oyulduğu, kulelerin deniz fenerleri gibi parladığı uçurumlar vardı. Fenerler birbirinden uzak olsa da her şey ışıldıyordu. Bütün bunlar yer altında olmak için fazla büyüktü. Fazla geniş, fazla karmaşık ve fazla unutulmuş.

Asansörün yanında çeşmeye benzeyen ama su yerine alev akan, sadece birkaçı yanan ancak dolup taşan ateş kâseleri bir avizenin kristalleri gibi sıralanmış bir yapı vardı. Avlunun etrafında benzer çeşmeler vardı ama diğerleri karanlıktı.

Zachary bir kitap aldı ve ellerinin arasında somut ağırlığını hissetti. Sayfaları, bal olduğunu daha sonra fark ettiği yapışkan bir şeyle mühürlenmişti.

"Bal ve kemikten yapılma, kaybolmuş şehirler," dedi.

"Teknik olarak bir Liman, gerçi Limanların çoğu şehre benzer," dedi Mirabel, Zachary okunamaz cildi eski yerine bırakırken. "Bu avluyu hatırlıyorum. Bu, Liman'ın Kalp'iydi. Partilerde kemerlere fenerler asarlardı."

"Bunu hatırlıyor musun yani?" dedi Zachary boş şehre bakarak. Uzun zamandır kimse uğramamış olmalıydı.

"Konuşamadan önce binlerce ömür hatırladım," dedi Mirabel. Bir kısmı zamanla solup gitti ve çoğu daha çok yarı unutulmuş rüyalara benziyor ama tekrar gittiğim zaman daha önce bulunduğum yerleri hatırlıyorum. Sanırım bu, insana kendi hayaletinin musallat olması gibi bir şey."

Zachary kırık dökük binalara bakan kızı izledi. Manhattan'ın ortasında kahve beklerken mi yoksa şimdi mi daha gerçek göründüğüne karar vermeye çalıştıysa da olmadı. Mirabel aynı görünüyordu. Sadece bereli, tozla kaplı ve yorgundu. Ateşin ışığı saçlarıyla oynuyor, onu kırmızı ve morun tonlarında dolaştırarak tek bir renkte kalmasına izin vermeyi reddediyordu.

Zihninin bir kısmı altın balo salonunda dönmeye devam eden Zachary her şeyi anlama gayretiyle, "Burada ne oldu?" diye sordu. Ayağının ucuyla bir kitabı daha itti. Kitap açılmadı, sayfaları birbirine mühürlenmişti.

"Dalgalar yükseldi," dedi Mirabel. "Tarihsel olarak böyle olur. Bir Liman batar ve daha yüksek bir yerde bir yenisi açılır. Kendilerini denize uyacak şekilde değiştirirler. Deniz daha önce hiç çekilmedi ama sanırım bir deniz bile ihmal edildi-

ğini hissedebilir. Kimse artık aldırmıyordu, bu yüzden geldiği yerin derinliklerine çekildi. Bak, eskiden kanalların olduğu yeri şurada görebilirsin." Mirabel geniş bir hiçliğin üstünden uzanan köprülerin olduğu bir yeri işaret etti.

"Ama... deniz şimdi nerede?" diye sordu Zachary hiçliğin ne kadar uzandığını merak ederek.

"Çok daha uzakta olmalı. Tahmin ettiğimden daha alçak. Burası en alçak Limanlardan biri. Daha derine gitmemiz gerekirse ne bulacağımızı bilmiyorum."

Zachary bir zamanlar denizin altında gömülü olan şehrin kitaplarla kaplı kalıntılarına baktı. İnsanlarla dolu halini gözünde canlandırmaya çalıştı ve bir an canlandırabildi de. İnsanlarla dolup taşan sokaklar, çok uzaklara kadar yayılmış ışıklar. Sonra yine cansız harabe haline döndü.

Hiçbir zaman bu hikâyenin en başında olmamıştı. Bu hikâye ondan çok daha yaşlıydı.

Mirabel, "Ben bu Liman'da üç ömür yaşadım," dedi. "İlkinde dokuz yaşındayken öldüm. Tek istediğim dansları izlemek için partilere gitmekti ama annem ve babam on yaşına kadar beklemem gerektiğini söylerdi ve on yaşımı göremedim, o ömürde yani. Bir sonraki hayatımda yetmiş sekiz yaşına ulaştım ve doya doya dans ettim ama zamanın dışında doğmadığım sürece her zaman ölümlü olacağımı anladım. Eski efsanelere inanan insanlar bunun olabileceği bir yer inşa etmeye çalıştılar. Bunu Limanlarda sırayla denediler. Teorilerini ve tavsiyelerini haleflerine aktardılar. Burada ve yüzeyde çok çaba harcadılar ve seneler içinde sayıları azalırken bile bir sürü isimleri oldu. En son büyükannemin adını aldılar."

"Keating Vakfı," dedi Zachary. Mirabel başını onaylar gibi salladı.

"Çoğu ben onlara teşekkür edemeden öldü. Ve bütün o zaman içinde, hiç kimse sonrasında olacakları düşünmedi. Sonuçlarını ya da yankılarını kimse düşünmedi."

Mirabel kılıcı yerden aldı. İyi çalışılmış bir hareketle çevirdi. Kılıç onun elinde kuş tüyü gibi görünüyordu. Bir yandan konuşarak kılıcı çevirmeye devam etti.

"Ben, şey, eski benlerden biri, bunu bir müzeden çok rahatsız bir tuvaletin arkasına gizleyerek kaçırdım. Metal dedektörlerden önceydi ve muhafızlar genel bir kural olarak hanımefendilerin tuvaletlerinin arkasını yoklamazlardı. Kitabı geri getirdiğin için teşekkürler, çok uzun zamandır kayıptı."

"Burada yaptığımız bu mu?" diye sordu Zachary. "Kayıp şeyleri iade etmek mi?"

"Söyledim ya, erkek arkadaşını kurtarıyoruz. Bir kez daha."

"Neden bana... bir dakika," dedi Zachary. "Sen tabloyu görmüştün."

"Elbette gördüm. Ona bakan bir yatakta uzun zaman geçirdim. Allegra'nın en iyi tablolarından biridir. Bir keresinde bir kara kalem çalışmasını yapmıştım ama senin yüzünü hiçbir zaman doğru yakalayamadım."

"İkimizi birden aşağı indirmeyi bu yüzden istedin. O tabloda olduğumuz için."

"Şey..." dedi Mirabel ama sonra Zachary'nin haklı olabileceğini düşündüren hafif bir omuz silkmeyle yetindi.

"Bu kader değil... Sanat tarihi," diye itiraz etti Zachary.

"Kaderden bahseden kim?" dedi Mirabel ama bunu söylerken yüzü, ateş ışığında ürkütücü görünen ihtişamlı bir eski film yıldızı gülümsemesiyle aydınlandı.

"Sen..." Zachary durdu çünkü, *sen Kader değil misin?* sorusu geçmiş hayatlardan konuşuyor olmalarına ve karşısındaki kadının bir şekilde, delice de olsa Kader olduğuna inanmasına rağmen saçma geldi. Mirabel'e baktı. Normal bir insana benziyordu. Ya da belki de boyama kapıları gibiydi, göz aldatacak kadar iyi bir taklit. Kıpırdayan ateş ışığı farklı parçalarının üstüne düşerek geri kalanının gölgede kaybolmasına neden oluyordu. Zachary'ye rimeli dağılmış, koyu renkli gözlerini

kırpmadan bakıyordu ve Zachary artık ne düşüneceğini ya da ne soracağını bilmiyordu.

"Nesin sen?" dedi ve soru ağzından çıktığı anda pişman oldu.

Mirabel'in gülümsemesi silindi. Zachary'ye doğru bir adım atıp fazla yakınında durdu. Yüzünde bir şey, görünmez maskesi çıkarılmış gibi değişmişti. Çok uzakta kalan bir partiden bir kuyruk, taç kadar yapay pembe saçlardan ve alaycı tavırlardan oluşan bir şahsiyet. Zachary, Bakıcı'da hissettiği o kadim varlığı, Mirabel'de hissedip hissetmediğini hatırlamaya çalıştı ve bir şekilde o kadim hissin her zaman orada olduğunu ve Mirabel'in silinen gülümsemesinin en eski film yıldızlarından bile daha eski olduğunu anladı. Mirabel onu öpecek kadar yaklaştı ve alçak ve sakin bir sesle konuştu.

"Ben pek çok şeyim, Ezra. Ama o kapıyı açmama nedenin ben değilim."

Zachary, "Ne?" derken aslında ne demek istediğini bildiğinin farkındaydı.

"Artık kaç yaşındaysan o kapıyı açmamış olman senin kahrolası hatan, başkasının değil," dedi Mirabel. "Ne benim ne de üstünü boyayan insanın. Senin. Açmamaya sen karar verdin. Bu yüzden burada durup sorunlarının suçunu bana yüklemene izin veren mitoloji icat etme. Benim sorunlarım bana yeter."

"Buraya Dorian'ı değil, Simon'ı bulmaya geldik, değil mi?" dedi Zachary. "Zamanda kaybolan son şey o."

"Sen buradasın çünkü benim yapamayacağım bir şeyi yapman gerekecek," diye düzeltti Mirabel. Kılıcı kabzası yukarı bakacak şekilde ona iterek Zachary'yi kılıcı almaya zorladı. Hatırladığından daha ağırdı. "Ve sen mecbur değilken beni takip ettiğin için buradasın."

"Mecbur değil miydim?"

"Hayır, değildin," dedi Mirabel. "Mecbur olduğunu ya da takip etmenin beklendiğini düşünmek istiyorsun ama her zaman seçme şansın vardı. Seçmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?

Başka biri ya da başka bir şey yapabileceğini söyleyene kadar hiçbir şey yapmıyorsun. Bir kitap sana izin verene kadar buraya gelmeye bile karar vermedin. Seni oradan sürüklemeseydim şu anda Bakıcı'nın ofisinde, acılar içinde yuvarlanıyor olacaktın."

Zachary arkalarındaki duygulara ve gerçeklere sinirlenerek, "Ben öyle..." diye itiraz edecek oldu ama Mirabel onu durdurdu.

"Kapa çeneni," dedi elini kaldırıp Zachary'nin arkasındaki bir noktaya bakarak.

Zachary, "Sakın bana..." diye söze girdi ama sonra Mirabel'in neye baktığını görmek için arkasına döndü ve durdu.

Bir fırtına bulutuna benzeyen bir gölge, rüzgâr gibi bir ses eşliğinde onlara doğru hareket ediyordu. Ateş çeşmesinin alevleri dalgalandı.

Bulut büyüdükçe büyüdü ve Zachary neye baktığını anladı.

Ses rüzgâra değil, kanatlara aitti.

Zachary Ezra Rawlins daha önce içi doldurulmuşlar dışında tek bir baykuş görmüştü. Annesinin çiftlik evinin yakınında, bir bahar akşamı alaca karanlık çökmeden hemen önce yol kenarında bir telefon kablosunun üstüne tünemiş bir baykuş. Arabayla geçerken hız kesmişti çünkü başka araba yoktu ve gördüğünün başka bir avcı kuş değil, gerçekten bir baykuş olduğundan emin olmak istiyordu. Baykuş da baykuş gözleri olduğuna hiç şüphe bırakmayan gözlerini ona dikmişti. Zachary baykuşa bir süre bakmıştı ama arkadan başka bir araba gelince yola devam etmek ve baykuşu arkasında bırakmak zorunda kalmıştı.

Şimdi ise düzinelerce baykuş gözü ona bakıyordu ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Kanatlar ve pençelerden yapılma bir gölge üstlerine doğru alçalıyordu. Baykuşlar yüksekten pike yaparak iniyor ve sokakların üstünde süzülerek kemikleri ve tozları havalandırıyordu.

Havadaki değişiklik ateşin de hararetini yitirerek bocalamasına, gölgelerin koyulmasına neden olurken baykuş bulutu önce bir sokağı, sonra diğerini kaplayarak yaklaşmaya devam etti.

Zachary, Mirabel'in elini koluna koyduğunu hissetti ama gözlerini onlara dikilmiş düzinelerce –hayır, yüzlerce– gözden ayıramıyordu.

"Ezra," dedi Mirabel kolunu sıkarak. "Koş."

Zachary bir an donakaldı ama sonra beynindeki bir şey Mirabel'in sesine tepki vermeyi ve talimatına uymayı başarınca çantasını yerden kapıp ters yöne, karanlık ve gözlerin aksi yönüne doğru son hızla koşmaya başladı.

Zachary kitaplara takılıp tökezleyerek, çantasını ve kılıcını düşürmemeye çabalayarak kemerlerin altından geçti, binalara doğru ve ulaştığı ilk sokak boyunca koştu. Arkasında Mirabel'in sesini, çizmelerinin yere onunkilerden bir saniye sonra vurduğunu duyabiliyordu ama arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Sokak ikiye ayrılınca tereddüt etti ama Mirabel elini sırtına koyup onu sola yönlendirince Zachary bir sokak ve iki adım ötesini göremediği karanlık bir yol boyunca daha koştu.

Bir köşeyi daha geçip arkasındaki ayak seslerinin kesildiğini fark edince döndü fakat Mirabel gitmişti.

Zachary geldiği yoldan geri dönüp Mirabel'i bulmak ile ileri doğru devam etmek arasında kararsız, donakaldı.

Sonra etrafındaki gölgeler hareketlenmeye başladı. İki yanındaki pencere ve kapıların derin girintileri kanatlar ve gözlerle dolmuştu.

Zachary geri geri kaçarken tökezleyip düştü ve kılıcı da düşürdü. Dengesini sağlamaya çalışırken altındaki taş zemin ellerini sıyırdı.

Baykuşlar üstündeydiler. Gölgelerin arasında kaç tane olduklarını göremiyordu. Biri elini yakaladı ve pençelerini tenine geçirdi.

Zachary kılıcı aldı ve körü körüne, rastgele savurmaya başladı. Bıçağı pençelere ve kuş tüylerine takılıyor, kan ve kemik parçalarının arasına giriyordu. Bunu izleyen çığlıklar sağır ediciydi ama baykuşlar Zachary'nin kanla kaplı zeminde ayağı kayarak yerden kalkmasına izin verecek kadar geri çekildiler.

Zachary arkasına bakmadan var gücüyle koştu. Labirente benzeyen bu şehirde yön duygusu olmadığı için kulaklarını takip etmeye ve kanatların sesinden uzaklaşmaya karar verdi.

Köşe üstüne köşe döndü. Girdiği son sokak arası onu ucu bir köprüye açılan bir yola çıkardı, köprünün altındaki hiçliğin ta derinlerinde altın rengi bir şey görür gibi oldu ama bakmak için durmadı. Köprünün diğer tarafında ne bir yol ne bir patika vardı, sadece bir boşluk ve boşluğun ardından baş hizasının üstünde başlayan ve yukarı doğru devam eden, basamakları eksik bir merdiven kalıntısı vardı.

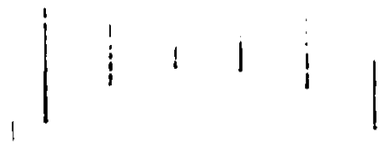
Zachary arkasını döndü, şehir boş görünüyordu ama sonra baykuşlar peş peşe ortaya çıktılar ve gökyüzü birbirinden ayırt edilemeyen bir kanatlar, gözler ve pençeler kütlesiyle kaplandı.

Aklının almayacağı kadar kalabalıktılar ve Zachary'nin geride bırakabileceğini hayal edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Denemeye cüret etmeleri bile hataydı.

Zachary başının üstündeki merdivenlere baktı. Kayaya oyulmuş basamaklar sağlam görünüyordu. Çok yüksek değildiler. Önlerindeki boşluk da çok geniş değildi. Basamaklara ulaşabilirdi. Zachary kılıcı en alt basamağa attı, neyse ki kılıç olduğu yerde kaldı.

Zachary derin bir nefes alıp yukarı sıçradı ve bir eli taş basamağa tutunurken diğeri kılıca denk geldi. Kılıç kayarak tutuşunu da havada bıraktı.

Ve böylece kılıç Zachary Ezra Rawlins'i unutulmuş bir şehirdeki kırık dökük merdivenden aşağıda uzanan karanlığın içine yuvarladı.

Dorian hayatının büyük kısmını balla kaplı geçirmediği için nasıl her yere sızabildiğini ve orada kalmakta ısrar edebildiğini daha önce hiç fark etmemişti. Geminin gövdesinde depolanmış fıçılardan bir kova su daha doldurup başından aşağı döktü ve soğuk su teninden akarken ürperdi.

Rüya gördüğünü sansaydı böyle şoke edici bir soğuğun onu uyandırması gerekirdi ama Dorian rüya görmediğini biliyordu. İliklerine kadar.

Balın arınabileceği kadarından arındıktan sonra giysilerini üstüne geçirdi ve yıldız düğmeli paltosunun önünü açık bıraktı. Yolculuğunu bir şekilde hasar almadan ve bala bulanmadan atlatmayı başaran *Talih ve Fabllar*, iç cebinde duruyordu.

Dorian elini hâlâ yapış yapış olan kırlaşmış saçlarından kaydırırken bütün bu yaşananlar için fazla yaşlı hissetti. Genç, sadık ve itaatkârdan, kafası karışmış, oradan oraya savrulan orta yaşlı bir erkeğe ne ara geçmişti? Gerçi tam olarak ne zaman olduğunu biliyordu çünkü o an bir türlü aklından çıkmıyordu.

Güverteye geri döndü. Tekne şimdi taşın arasına kuartza ya da sitrine benzeyen bir kristalin karıştığı farklı bir mağaralar sistemine giriş yapmıştı. Sarkıtlar farklı desenlerle –sarmaşıklar, yıldızlar ve pırlantalar– yontulmuştu. Alanın tamamı tekneden gelen ışıkla ve denizin yumuşak ışıltısıyla aydınlanmıştı.

Gemi denizde süzülürken diğer mağaraların içlerini, bağlantılı alanları kesik kesik de olsa görebiliyordu. Merdivenler

ve ufalanmaya başlamış yüksek kemerler. İrili ufaklı, kırık dökük ve ayrıntılı heykeller. Balın usulca aydınlattığı yer altı harabeleri. Uzakta bir şelale (bal şelalesi) kayaların üstünde köpürerek çağlıyordu. Dünyanın altındaki dünyanın altında bir dünya vardı. En azından eskiden.

Eleanor kıç güvertede Dorian'ın tanımadığı bir dizi enstrümanın ayarıyla uğraşıyordu ama böyle bir gemiyi idare etmenin yaratıcılık gerektirdiğini tahmin ediyordu. Enstrümanlardan biri bir kum saati dizisine benziyordu. Bir diğeri standart istikametlerin yanı sıra yukarıyı ve aşağıyı işaret eden küre biçiminde bir pusulaydı.

Dorian yaklaşırken Eleanor ıslak saçlarına bakarak, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok daha iyiyim, teşekkürler," dedi Dorian. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin ama cevabım olmayabilir ya da doğru veya iyi cevabı veremeyebilirim. Sorular ve cevaplar her zaman yapboz parçaları gibi örtüşmez."

"Yukarıdayken bu yoktu," dedi Dorian göğsündeki kılıç dövmesini işaret ederek.

"Bu bir soru değil."

"Şimdi nasıl var?"

"Olduğunu düşünmüş olabilir misin?" diye sordu Eleanor. "Bu tür şeyler aşağıda birbirine karışabiliyor. Muhtemelen orada olması gerektiğine inanıyordun ve bu yüzden artık var. İyi bir hikâye anlatıcısı olmalısın, genellikle zaman alır. Ama sen denizde az zaman geçirmemişsin, o da sebep olur."

"Sadece bir fikirdi," dedi Dorian, Zachary'nin kitabını okurken hissettiklerini hatırlayarak. Kitapta muhafızların eskiden nasıl olduğunu okurken kötü bir taklit değil, gerçek bir muhafız olsa kılıcının nasıl olacağını düşünmüştü.

"Bu kendine anlattığın bir hikâye," dedi Eleanor. "Deniz anlattığını duymuş, bu yüzden şimdi var. Bu iş böyle yürür.

Genellikle kişisel olması gerekir, tenine giydiğin bir hikâye gibi ama ben artık gemiyle idare edebiliyorum. Çok pratik yapmam gerekti."

"Yani bu geminin varlık kazanmasını irade gücünle mi sağladın?"

"Parçalarını buldum, kendime geri kalanının hikâyesini anlattım ve zaman içinde bulduğum parçalarla hikâye parçaları aynı oldu. Kendi kendini yönlendirebiliyor ama nereye gideceğini benim söylemem ve bazen de doğru yöne itmem gerekebiliyor. Yelkenlerini değiştirebilirim ama bu renkte olmaktan hoşnutlar. Beğendin mi?"

Dorian kafasını kaldırıp koyu kırmızı yelkenlere baktı ve renkleri bir an açılır gibi olduysa da hemen sonra yeniden bordoya döndü.

"Evet, beğendim," dedi Dorian.

"Teşekkürler. Yukarıdayken sırtındaki dövme var mıydı?"

"Evet."

"Acıdı mı?"

"Çok," dedi Dorian kahve ve Nag Champa tütsüsü kokan ve dövme iğnesinin vızıltısını bastıracak bir seste klasik rock çalan dövmeci dükkânında geçirdiği uzun seansları hatırlayarak. Tek sayfalık çizimin fotokopisini seneler önce duvara asmak için çektirirken kitabı kaybedeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ve *Talih ve Fabllar*'dan elinde sadece bu resmin kaldığı günlerde duvar daha yakınında, kimsenin elinden alamayacağı kadar yakınında olsun istemişti.

"Senin için önemli, değil mi?" dedi Eleanor.

"Evet, önemli."

"Önemli şeyler bazen acı verir."

Dorian doğruluğuna rağmen ya da doğru olduğu için cümleye gülümsedi.

"Oraya varmamız biraz zaman alacak," dedi Eleanor küre şeklindeki pusulayı ayarlarken ve geminin dümenine bir ilmek geçirirken.

Dorian, "Nereye gittiğimizi anladığımdan emin değilim," diye itiraf etti.

"Ah," dedi Eleanor. "Sana gösterebilirim."

Pusulayı tekrar kontrol ettikten sonra Dorian'ı aşağıya, kaptan kamarasına indirdi. Ortada üstü mumlarla kaplı bir masa vardı. Köşelere deri koltuklar yerleştirilmişti ve borusu yukarı tırmanıp güverteye uzanan, ortası şişkin bir soba vardı. Arka taraf boyunca rengârenk vitraylı camlar sıralanmıştı. Tavandaki kirişlerden ipler, kurdeleler ve üstü battaniyelerle kaplı bir hamak sarkıyordu. Bir rafta, başka nesnelerin arasında tek gözünde siyah bant olan oyuncak bir tavşan ve bir kılıç duruyordu. Boynuzlu bir kafatası. Tükenmez ve kurşun kalemlerle dolu kil fincanlar, mürekkep şişeleri ve fırçalar. Duvarlarda etraflarındaki hava değiştikçe sallanan dizi dizi kuş tüyü asılıydı.

Eleanor masanın karşı tarafına yürüdü. Mumların arasında farklı doku, boyut ve biçimlerde bir kâğıt yığını vardı. Kâğıtların bazıları şeffaftı. Parçaların çoğunda çizgiler ve küçük notlar göze çarpıyordu.

"Sürekli değişen bir yerin haritasını çıkarmak zor," diye açıkladı Eleanor. "Haritanın da onunla birlikte değişmesi gerek."

Masanın üstündeki kâğıt yığınının bir köşesini tuttu ve tavandaki bir ipten sarkan bir kancaya tutturdu. Aynı şeyi diğer köşelerde de tekrarlayıp duvardaki bir makarayı çevirince birbirlerine kurdeleler ve iple bağlı diğer parçalar havaya kalktı. Çok katlı bir kâğıt pasta gibi kat kat kabararak açılıyordu. En üst katlar kitaplarla doluydu, Dorian balo salonunu ve Kalp'i (orada bir kol saatinin kalıntılarının yanında kalp biçiminde küçük, kırmızı bir taş asılıydı) ve aşağıdaki sayısız katı boydan boya geçen yüksek ve boş alanı buldu. Daha aşa-

ğıda mağaralar, yollar ve tüneller vardı. Daha dikkatli bakınca kâğıttan yapılma yüksek heykeller, binalar ve ağaçlar gördü. Daha alt katları altın rengi bir ipek dolaşıyordu ve merkezin yakınındakilerden birine minik bir tekne iğnelenmişti. İpek kumaş masanın yüzeyine kadar uzanıp orada kâğıttan kaleler ve kulelerle çevrili dalgalar halinde birikiyordu.

"Bu deniz mi?" dedi Dorian altın rengi ipeğe dokunarak.

"*Deniz* demek 'karmaşık nehirler ve göller dizileri' demekten daha kolay, değil mi?" dedi Eleanor. "Hepsi birbiriyle bağlantılı ama farklı cepler var. Biz daha yüksektekilerden birindeyiz. Şuraya iniyor." Eliyle haritanın geri kalanı kadar detaylı olmayan daha alt katları işaret etti. "Ama baykuş değilsen oralar güvenli değildir çünkü çok değişir. Burada sadece kendi gözlerimle gördüklerim var."

"Ne kadar uzağa uzanıyor?" diye sordu Dorian.

Eleanor omuz silkti. "Henüz öğrenmedim," dedi. "Biz buradayız." Merkezdeki altın dalgalardan birinin üstünde duran küçük tekneye dokundu. Yukarı doğru giden iki ipek kıvrımını işaret ederek, "Şuradan devam edip şöyle döneceğiz," dedi. "Sonra seni şurada bırakabilirim." Bir kâğıttan ağaç sırasını işaret ediyordu.

"Buraya nasıl dönebilirim?" diye sordu Dorian, Kalp'i işaret ederek.

Eleanor haritayı bir süre süzdükten sonra masanın diğer tarafına geçti. Ormanın karşı tarafını işaret etti.

"Buraya çıkar ve sonra da şu tarafa gidersen," dedi ağaçların önünden uzanan bir patikayı göstererek, "hanı bulabilmen gerek." Orada küçük bir feneri olan bir bina vardı. "Handan sonra, buraya çıkabilmek için yol değiştirebilirsin." Dorian'a haritanın köşesini döndürüp Liman'a en yakın yolları gösterdi.

"Oraya vardığın zaman pusulanın tekrar çalışmaya başlaması gerekir ve pusula sana her zaman buranın yolunu gösterir." Kalp'i işaret ediyordu.

Dorian boynunda, ucunda odasının anahtarı ve madalyon büyüklüğünde pusulanın asılı olduğu zincire baktı. Pusulayı açtı, içinden az miktarda bal süzüldü ama iğnesi yolunu bulamadığı için çılgın gibi dönüyordu.

"Bu şey o işe mi yarıyor?" diye sordu. Daha önce kimse açıklamamıştı.

"Geri döndüğün zaman aynı olmayacak," dedi Eleanor. "Bazen eski ve aynı yere dönemezsin, yenilere gitmen gerekir."

"Ben oraya dönmeye çalışmıyorum," dedi Dorian. "Bir insana dönmeye çalışıyorum." Yüksek sesle itiraf etmek olumlama hissi vermişti.

"İnsanlar da değişir, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Dorian başıyla onaylayarak. Bunu düşünmek istemiyordu. O her zaman o yerde olmak istemişti ama nihayet oraya gidene kadar o yerin sadece bir insana ulaşma yolu olduğunu anlamamıştı ve şimdi ikisini de kaybetmişti.

"Sen gideli çok uzun zaman olmuş olabilir," dedi Eleanor. "Burada zaman farklıdır. Daha yavaş geçer. Bazen geçmeye tamamen son vermez ve etrafından seker."

"Zamanda kayıp mı olduk?"

"Sen belki. Ben kayıp değilim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Dorian. Eleanor haritanın katlarına bakarak soruyu düşündü.

"Bir süre, bir insanı aradım ama onu bulamadım ve sonrasında kendimi aramaya başladım. Artık kendimi bulduğum için keşfe geri döndüm, en başında hiçbir şey yapmazken de yaptığım buydu zaten ve sanırım en başından beri keşfediyor olmam gerekiyormuş. Kulağa saçma geliyor mu?"

"Bana harika bir macera gibi geldi."

Eleanor kendi kendine gülümsedi. Mirabel'le gülümsemeleri aynıydı. Dorian aşağıda kaybedilebilecek ne çok mekân ve zaman olduğunu artık anladığı için Simon'a ne olduğunu merak etti. Yukarıda ne kadar zaman geçmiş olabileceğini

düşünmemeye çalışırken, Eleanor haritayı sökerek Kalp'i Yıldızsız Deniz'in içine katladı.

"Veda için iyi bir yere yaklaştık," dedi. "Hazırsan eğer."

Dorian başını tamam der gibi salladı ve birlikte güverteye döndüler. Bir başka mağaraya girmişlerdi, bu seferkine devasa girintiler oyulmuştu ve her girintide heybetli bir insan heykeli duruyordu. Her biri farklı bir nesne tutan, çoğu kırık dökük ve hepsi kristalize balla kaplı altı kişiydiler.

"Burası neresi?" diye sordu Dorian pruvaya doğru ilerlerken.

"Eski Limanlardan birinin parçası," dedi Eleanor. "Son geçişimde deniz seviyesi daha yüksekti. Haritamı güncellemeliyim. Burasının hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Bir keresinde bana aşağıda ölen insanların Yıldızsız Deniz'e döndürülmesi gerektiğini çünkü hikâyelerin denizden geldiğini ve bütün sonların bir başlangıç olduğunu söylemişti. Sonra ona aşağıda doğan insanlara ne olduğunu sorunca bilmediğini söyledi. Bütün sonlar bir başlangıçsa başlangıçlar da son mudur?"

"Belki," dedi Dorian. Allegra'nın ipeğe sarılı ve iplerle ahşap bir kapıya bağlanmış cenazesine baktı.

"Doğru boyutlarda elimde sadece bu vardı," diye açıkladı Eleanor.

"Bence uygun," dedi Dorian onu rahatlatmak için.

Birlikte kapıyı kaldırıp küpeşteden aşağı, Yıldızsız Deniz'in yüzeyine sarkıttılar. Uçları balın içine battı ama kapı yüzeyde kaldı.

Kapı gemiden uzaklaşınca, Eleanor küpeştenin üstünde ayağa kalkıp kâğıt fenerlerden birini kapıya fırlattı. Fener Allegra'nın ayaklarının üstüne düşüp devrildi ve içindeki mum önce kâğıt kabuğunu, sonra ipeği tutuşturarak iplere doğru yürüdü.

Kapı ve sakini alevler içinde, gemiden uzağa sürüklendiler.

Dorian ve Eleanor küpeştede durup onları izlediler.

"Hoş bir şeyler söylemek ister misin?" diye sordu Eleanor.

Dorian adını ve hayatını alan ve hiçbir zaman tutulmayan binlerce söz veren kadının yanan cesedine baktı. Onu küçük, kaybolmuş ve yalnız bir çocukken bulan, bir amaç verip ona anlatılandan daha şaşırtıcı ve tuhaf bir yola çıkaran kadın. Bir yıl öncesine kadar herkesten fazla güvendiği, çok yakın zamanda zaman ve kader müdahale etmese onu kalbinden buracak olan kadın.

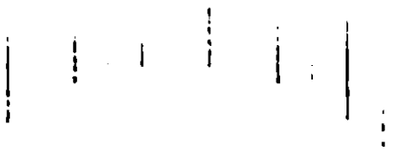
"Hayır, hiçbir şey söylemek istemiyorum," dedi. Eleanor ona döndü ve düşünceli bir ifadeyle baktı. Sonra başını tamam der gibi sallayıp dikkatini yeniden sancak tarafına çevirdi ve bir süre gittikçe uzaklaşan alevlere baktıktan sonra konuştu.

"İnsanlar bir hayaletmişim gibi beni görmezden gelirken beni gördüğün için teşekkürler," dedi ve Dorian'ın gırtlağından beklenmedik bir hıçkırık yükseldi.

Eleanor, Dorian'ın küpeştenin üstünde duran elini tuttu ve orada hiç konuşmadan durup alevler gözden kaybolduktan ve gemi kendini varış noktasına döndürdükten sonra da denize bakmaya devam ettiler.

Yanan kapı önlerinden geçerken kadim heykellerin yüzlerini aydınlattı.

Heykeller çok uzun zaman önce bu mekânda yaşamış insanların sadece taştan benzerleriydi ama onlardan biri olan kadını tanıdılar ve Allegra Cavallo Yıldızsız Deniz'e geri döndürülürken sessizce saygı duruşunda bulundular.

Zachary Ezra Rawlins yukarı, çok, çok aşağısındaki bir noktadan derin olduğunu düşündüğü bir mesafede parlayan (çok fazla değil) loş ışığa bakıyordu.

Yükseklik korkusunun tersi neydi? Alçaklık korkusu mu?

Bir uçurum, şehirden gelen loş ışığa doğru uzanan bir gölge vardı. Köprüyü görür gibiydi. İndiği yerde sıcak tonlu ay ışığı gibi, belli belirsiz bir ışık vardı.

İnişini hatırlamıyordu, sadece kaydığını, kaymaya devam ettiğini ve kendini çoktan inmiş bulduğunu hatırlıyordu.

Bir kaya yığınının üstüne inmişti. Bacağı acıyordu ama hiçbir yeri kırılmış gibi görünmüyordu, yok edilemez gözlüğü bile kırılmamıştı.

Zachary kendini yukarı çekmek için uzanınca eli bir başka elin üstüne kapandı.

Kolunu hızla geri çekti.

Çekinerek tekrar uzandı ama el hâlâ oradaydı, donuk bir şekilde aslında bir kaya yığını olmayan bir kaya yığınının arasından dışarı uzanıyordu. Elin yanında bir bacak ve bir kafanın yarısını anımsatan yuvarlak bir şey vardı. Zachary kendini yukarı çekerken eli bedensiz bir kalçaya denk geldi.

Bir kırık heykeller denizinin üstünde duruyordu.

Yakınındaki bir kol yanmayan bir meşale tutuyordu; görünüşüne bakılırsa taştan oyulmuş değil, gerçek bir meşaleydi.

Zachary yavaşça o tarafa doğru hareket etti ve meşaleyi heykelin elinden aldı.

Kılıcı yere, ayaklarının yanına koydu ve çantasında sigara çakmağını ararken geçmişteki Zachary'ye onu envantere kattığı için minnet duydu.

Birkaç kez denemesi gerekse de sonunda meşaleyi yakmayı başardı. Meşale ona görebileceği kadar bir ışık sağladı ama hangi yöne gideceğini bilmiyordu ki. Yolu gösterme işini yer çekimine bırakarak hangi yönde adım atmak daha kolaysa o yönde eğimli yüzeyi takip etti. Heykeller ayaklarının altında kayıyordu. Dengesini sağlamak için kılıcını kullandı.

Engebeli bir yüzeyde hem kılıcı hem meşaleyi kullanmak zordu ama ikisini de arkada bırakmaya cesareti yoktu. Meşaleye ışık için ihtiyacı vardı, kılıç ise... önemli geliyordu. Kırık heykeller kayarak beden parçalarından minyatür çığlara neden oldu. Zachary kılıcı düşürdü ve dengesini sağlamak için elini yana uzatırken taştan daha yumuşak bir şeye çarptı.

Parmaklarının altındaki kafatası fil dişi ya da mermerden yontulmamıştı. Bu bir zamanlar onu çevreleyen etten geri kalan son parçaya tutunan bir kemikti. Zachary'nin parmakları kafatasının saçlarından geri kalanlara takıldı. Elini hızla geri çekince sökülen saç tutamları da parmaklarının peşine takıldı.

Zachary bunu yapmayı istediğinden emin olmasa da daha yakından bakabilmek için meşaleyi yakındaki bir heykelin hazırda bekleyen eline yerleştirdi.

Neredeyse bir iskelete dönüşmüş ceset kırık heykellerin arasına saklanmıştı. Zachary çürüme kokusunu duysa da cesedin sağından ya da solundan birkaç adım ötesinden geçse asla fark etmezdi.

Bu ceset anılarla sarılı değildi. Üstünde çürüyüp tel tel dağılan kumaş parçaları vardı. Bir zamanlar o giysilerin içinde olan her kimse, hikâyelerini de yanına alarak gitmiş, geriye

sadece kemikleri, çizmeleri, gövdesinin etrafına sarılı, artık orada olmayan bir kılıca ait bir kın kalmıştı.

Zachary kının bariz kullanışlılığı ve onu almanın gerektireceği ceset teması miktarı arasında kalarak duraksadı, içsel bir tartışmanın ardından nefesini tuttu, kemeri kemikler, çürümüş parçalar ve ne idiği belirsiz sıvıların dökülmesine neden olarak beceriksiz hareketlerle eski sahibinden çözdü.

Bir anda burada kendi sonunun da bu olacağı düşüncesiyle doldu ama bu düşünceyi var gücüyle iterek kafasından uzaklaştırdı ve onun yerine deri ve metal parçalarına odaklandı.

Cesetten kurtardığı kın ve deri atkıları kılıca dört dörtlük olmasa da taşımak zorunda kalmayacağı kadar uydu. Kazağının üstüne nasıl takacağını anlaması biraz zamanını aldı ama bir süre sonra kılıç sırtına yerleşti.

"Teşekkürler," dedi Zachary cesede.

Ceset yardımcı olabildiğine içinden şükrederek sessiz kaldı.

Zachary heykellerin üstünde sendeleyerek yürümeye devam etti. İşi kolaylaşmıştı. Kolunu dinlendirmek için meşaleyi bir elinden diğerine aktarabiliyordu. Kırık mermer parçaları gittikçe küçüldü ve sonunda ayaklarının altında sadece çakıl taşları kaldı. Mermerle kaplı geniş alan Zachary'nin patika olduğunu tahmin ettiği bir şeye dönüşmüştü.

Patika da tünele.

Zachary meşalenin ışığının azaldığını düşündü.

Ne zamandır yürüdüğünü bilmiyordu. Acaba hâlâ aylardan ocak mıydı ve yukarıda bir yerde hâlâ kar yağıyor muydu?

Sadece kendi ayak seslerini, kendi nefesini, kendi kalp atışını ve ışığı kesinlikle azalan meşalenin çıtırtısını duyuyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı çünkü meşalenin tükenen sıradan bir meşale değil, sihirli bir sonsuz gece meşalesi olacağını sanmıştı.

Yakınlarda kaynağının o olmadığı bir ses vardı. Yerde bir hareket.

Ses gittikçe şiddetlenerek devam etti. Yakınında büyük bir şey kıpırdıyordu. Önce arkasındaydı, şimdi ise yanında.

Zachary döndü ve meşale ışığının aydınlattığı açık renk kürkle çevrili, iri ve koyu renkli tek bir gözle karşı karşıya geldi. Göz ona uysal bir bakış attı ve kırpıştı.

Zachary uzanıp yumuşacık kürke dokundu. Elinin altında aldığı her nefesi, heybetli bir kalp atışının gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Sonra yaratık tekrar gözünü kırparak döndü ve meşalenin uzun kulaklarını ve kabarık tüylü kuyruğunu aydınlatmasına izin verdikten sonra gözden kayboldu.

Zachary dev, beyaz tavşanın arkasından karanlığa bakakaldı.

Bütün bunlar bir kitapla mı başlamıştı?

Yoksa ondan da eski miydi? Onu şimdi buraya getiren her şey çok daha eski miydi?

Zachary anları hatırlamaya, anlamlarını ayıklamaya çalıştı.

Anlam diye bir şey yok. Artık.

Ses rüzgârdan yapılmış bir fısıltı gibiydi.

"Ne?" diye sordu Zachary yüksek sesle.

Kendi yankısı onu defalarca yanıtladı: "*Ne?*"

Çok geç kaldın. Devam etmek aptallık.

Zachary arkasına uzandı ve kılıcı kınından çekip karanlığa uzattı.

Zaten ölüsün, biliyorsun.

Zachary durdu ve istemese de kulak verdi.

Sabah çok erken saatte yürüyüşe çıktın, yorgunluktan ve stresten bayıldın ve bunu hipotermi izledi ama vücudun kara gömüldü. Baharda kar eriyene kadar seni kimse bulamayacak. Çok fazla kar var. Arkadaşların kaybolduğunu sanıyor ama aslında ayaklarının altındasın.

"Bu doğru değil," dedi Zachary. Sesi olmak istediği kadar emin çıkmadı.

Haklısın, değil. Hiç arkadaşın yok. Bunların hepsi uydurma. Beyninin kendini korumak için yetersiz çabası. Kendine sevgi, macera

ve gizem içeren bir hikâye anlatıyor. Hayatında olmasını istediğin, oynamak ve kitaplarını okumaktan dışarı çıkıp bulmaya fırsat bulamadığın şeyler. Ziyan olan hayatın sonuna geldi, bu yüzden buradasın.

"Kapa çeneni," dedi Zachary karanlığa. Niyeti haykırmaktı ama sesi yankı bile yapmayacak kadar cılız çıktı.

Doğru olduğunu biliyorsun. İnanıyorsun çünkü bu saçmalıktan daha inanılır. Rol yapıyorsun. Bu insanları ve bu yerleri sen hayal ettin. Kendine bir peri masalı anlatıyorsun çünkü gerçeklerden çok korkuyorsun.

Meşalenin ışığı gittikçe cılızlaşıyordu. Tenine kar soğuğu yayılmaya başlamıştı.

Boş ver artık. Çıkış yolunu asla bulamayacaksın. Çıkış yolu yok. Artık sondasın. Oyun bitti.

Zachary kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Yolun nereye gittiğini artık göremiyordu. Bütün dikkatini adımlarına verdi. Ürperdi.

Pes et. Pes etmek daha kolay. Pes etmek daha sıcak olacak.

Meşale söndü.

Ölmekten korkmana gerek yok çünkü zaten ölüsün.

Zachary ilerlemeye çalıştı ama göremiyordu.

Ölüsün. Yoksun. Ekstra can yok. Şansını kullandın. Oyununu oynadın. Kaybettin.

Zachary dizlerinin üstüne düştü. Bir kılıcı olduğunu sanıyordu, neden bir kılıcı olsundu ki? Çok saçmaydı.

Çok saçma. Aptalca. Kılıçlar, zamanda yolculuk, sana yalan söylemeyen erkekler, baykuş krallığı ve Yıldızsız Deniz hakkında hayal kurmayı bırakmanın zamanı geldi. Bunların hiçbiri yok. Sen uydurdun. Bunların hepsi senin kafanda. Yürümeyi bırakabilirsin. Gidecek bir yer yok. Yürümekten yoruldun.

Yürümekten yorulmuştu. Denemekten de. Ne istediğini, ne aradığını bile bilmiyordu.

Ne istediğini bilmiyorsun. Hiçbir zaman bilmedin ve hiçbir zaman da bilmeyeceksin.

Bir el Zachary'nin kolunu tuttu. Kolunun üstünde bir el vardı sanki. Belki.

"Dinleme," dedi kulağının yakınındaki başka bir ses. Ne sesi ne aksanı tanıdı. Belki İngiliz'di, belki İrlandalı, belki İskoç ya da başka bir şey. Her şeyde olduğu gibi aksanları ayırt etmek konusunda da kötüydü. "Yalan söylüyor," diye devam etti ses. "Dinleme."

Her ne kadar İngiliz-İrlanda ve İskoç aksanları kulağa resmî ve önemli gelse de ve diğer ses aksansız olsa da hangisine inanacağını bilemedi. Belki de aslında hiç ses yoktu ve bir süre dinlenmeliydi. Uzanmaya çalıştı ama bir el kolunu çekti.

"Burada kalamayız," diye üsteledi seslerden biri. İngiliz olan.

Birinin yardımına geldiğini hayal ettin, inanmak için can atıyorsun. Çok hastalıklı.

El kolunu bıraktı. Orada hiçbir zaman bir el olmamıştı. Hiçbir şey olmamıştı.

Bir ışık parladı, ani bir parlaklık mekânı taradı. Bir an uzakta bir tünel, bir yol ve devasa ahşap kapılar göründü ama sonra yine karanlık çöktü.

Sen küçük, üzgün ve önemsiz bir insansın. Bunların hiçbir önemi yok. Yapabileceğin hiçbir şeyin herhangi bir şey üstünde etkisi olmayacak. Çoktan unutuldun. Burada kal. Dinlen.

"Kalk," dedi diğer ses ve el yine oradaydı. Zachary'yi ileri doğru çekiyordu.

Zachary beceriksiz hareketlerle ayağa kalktı. Elindeki kılıç bacağına çarptı.

Demek bir kılıcı vardı.

Hayır.

Karanlıktaki ses değişti. Önceden sakindi. Şimdi ise öfkeliydi.

Zachary hareket etmeye çalışırken karanlık "*Hayır,*" diye tekrarladı ve biri –*bir şey*– ayak bileklerine yapışıp bacaklarına sarıldı ve onu tekrar aşağı çekmeye çalıştı.

"Bu taraftan," dedi diğer ses onu ileri yönlendirirken şimdi biraz daha telaşlı. Zachary sesi takip etti, attığı her adım yerden gittikçe artan bir direnişle karşılaşıyordu. Koşmaya çalıştı ama zar zor yürüyordu.

Kılıcın kabzasını daha sıkı tuttu. Her ne kadar gerçek gelseler de bacaklarından yukarı ve boynunun etrafına kayan şeyler yerine kolundaki ele odaklandı.

Yalnız değildi. Bu gerçekti.

Bir kılıcı vardı ve Yıldızsız Deniz yakınlarında, kayıp bir şehrin altındaki bir mağaradaydı ve Kader'in izini kaybetmişti ve göremiyordu ama yine de inanıyordu, kahretsin ki.

Ayakları hızlanmaya başladı, bir adım, bir adım daha. Gerçi karanlıktaki şey de peşlerindeydi ve bir duvara benzer bir şeyle son bulan yoldan aşağı doğru yürümeye devam ederlerken hızlarına ayak uyduruyordu.

Karanlık olmayan ses, "Bekle," dedi, Zachary'nin kolundaki el çekildi ve yerini el olmayan ağır, soğuk ve omzunu kavrayan bir şeye bıraktı.

Zachary'nin karşısında açık bir kapıdan süzülen bir ışık dilimi belirdi.

Karanlık aslında çığlık olmayan korkunç bir ses çıkardı ama Zachary'nin kafasının içinde ve etrafında ciyaklayan dehşete en yakın sözcük buydu.

Ses Zachary'yi sendeletecek kadar gürültülüydü. Karanlık onu tuttu, ayakkabılarına tutunarak bacaklarının etrafına dolandı ve onu geri çekti. Zachary dengesini kaybetti ve arkaüstü düşerken kılıcını sıkıca tuttu.

Biri kolunu onun göğsüne sarıp Zachary'yi ışığa ve kapıya doğru çekti. Zachary adam mı daha güçlüydü yoksa karanlık mı emin olamıyordu ama bir koluyla kurtarıcısına tutunurken diğeriyle kılıcını karanlığa saplamaya çalışıyordu.

Karanlık ona tısladı.

Zachary ışığa, kulaklarındaki ve kafasının içindeki sese çekilirken, karanlık, *Neden burada olduğunu bile bilmiyorsun*, diye seslendi. *Seni kullanıyorlar.*

Kapılar sesleri boğarak kapandı ama arkasındaki bir şey içeri girmeye çalışıyormuş gibi sarsılmaya devam ettiler.

"Bana yardım et," dedi adam kapıları kapalı tutmak için iterken. Zachary gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ışığa alışmaya çalışıyordu ama adamın boğuştuğu büyük tahta sopayı görebiliyordu, ayağa kalktı, ağır sopanın diğer ucunu tutup adamın sopayı kapının üstünde yan yana sıralanmış metal desteklere yerleştirmesine yardım etti.

"Bana yardım et," dedi.

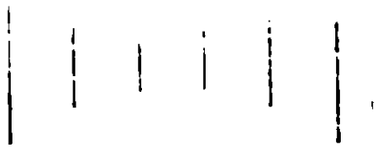
Sopa yerine kayarak kapıyı sağlama aldı.

Zachary alnını kapıya yaslayarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Çift kanatlı kapı çok büyük ve oymalıydı ve her geçen saniye daha gerçek ve somut gelmeye başlıyordu. Hayattaydı. Buradaydı. Bu gerçekti.

Zachary iç geçirdi ve kafasını kaldırıp önce girdiği yere sonra yanında duran adama baktı.

Burası bir tapınaktı. Dört kanatlı kapı açık bir avluya açılıyordu. Avlu ahşap basamak ve balkonlarla çevrili katlar halinde yükseliyordu. Asılı kâselerde ateşler yanıyor, hareketli ışıkları adaklar yerine her yüzeye yerleştirilmiş, oymalı mihraplara, heykellerin omuzlarına ve açık avuçlarına damlayan mumlarla vurgulanıyordu. Balkonlara asılı iplere dizilmiş kitap yapraklarından oluşan uzun flamalar bayrak gibi dalgalanıyordu.

Bu ışıklı sığınakta, Zachary Ezra Rawlins ve Simon Jonathan Keating şaşkın bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Onu partideki maskeli davetlilerin arasında ayırt etmek beklediğinden daha kolay olmuştu. Sohbet açmak. Sohbeti tırmandırmak. Onu kurgusal bir isim altında tuttuğu otel odasına davet etmek.

Daha temkinli olmasını beklerdi.

Bu akşam beklediği birçok şey gerçekleşmemişti.

Bu noktaya ulaşmanın bu kadar kolay olması kafasını, partinin seslerinden ve müzikten uzaklaştıkları için şimdi biraz daha fazla kurcalıyordu. Fazla kolaydı. Boynunda aleni ve cafcaflı bir şekilde asılı duran arı, anahtar ve kılıçla onu teşhis etmek çok kolay olmuştu. Konuşturmak da. Yukarıya, pencereden görünen, hiçbir şeyi fark etmeyecek ya da önemsemeyecek kadar kendi dertleriyle meşgul olan şehir dışında şahidin olmadığı bir yere çıkarmak da.

Her şey çok kolay olmuştu ve bu kolaylık onu rahatsız ediyordu.

Ama aynı zamanda artık çok geçti.

Şimdi kadın pek fazla manzarası olmayan pencerenin önünde duruyordu. Sokağın karşısındaki otelin bir kısmı, yıldızsız gece göğünün bir köşesi.

"Dışarıda ne çok hikâye olduğunu hiç düşünür müsün?" diye sordu kadın parmağını cama koyarak. "Tam şu anda etrafımızda ne dramların yaşandığını? Hepsini kaydetmek için ne uzunlukta bir kitap gerekirdi acaba? Muhtemelen Manhat-

tan'daki tek bir gece için bile koca bir kütüphane gerekirdi. Bir saat için. Bir dakika için."

Kadının neden orada olduğunu bildiğini, bu yüzden bu kadar kolay olduğunu ve daha fazla tereddüt etme lüksünün olmadığını düşündü.

Bir yanı bu oyunda kalmak, bu rolü oynamaya devam etmek ve maskeyi çıkarmamak istiyordu.

Onunla konuşmaya devam etmek istediğini fark etti. Sorusu dikkatini dağıtmış, bu şehirdeki diğer insanları, bu sokağı, bu semti, bu oteli dolduran bütün hikâyeleri düşündürmüştü. Ve bu odayı.

Ama halletmesi gereken bir iş vardı.

Ona yaklaşırken silahını cebinden çıkardı.

Kadın yüzünde anlayamadığı bir ifadeyle ona döndü. Elini kaldırdı ve avucunu yüzünün yan tarafına koydu.

Kalbinin nerede olduğunu darbeyi indirmeden anlamıştı. Gözlerini kaçırmasına bile gerek olmadı, hareketi otomatikleşecek kadar çok çalışmış, becerisinde düşünmesine gerek kalmayacak kadar ustalaşmıştı ama şimdi burada düşünmemek canını sıkıyordu.

Sonra iş bitti, kadının düşmesine ya da geri çekilmesine izin vermemek için ellerinden birini tuvaletinin yakasına, diğerini sırtına yerleştirdi. Uzaktan bakan, pencereyi gören birine romantik görünecek bir manzaraydı; kalbini delip geçen uzun ince iğne ise kucaklaşma sahnesinde kaybolan bir detaydı.

Nefesinin kesilmesini, kalbinin durmasını bekledi.

Ama olmadı.

Kalbi atmaya devam etti. Onu bütün inadı ve ısrarıyla parmaklarının altında hissedebiliyordu.

Gözlerindeki ifade değişse de kadın ona bakmayı sürdürüyordu. O zaman anladı. Daha önce kadın onu tartıyordu. Ama şimdi tartılmış ve eksik bulunmuştu ve kadının hayal kırıklığı

onun sırtından ve kendi parmaklarından akan kan ve elinin altında atmaya devam eden kalp kadar bariz ve belirgindi.

Kadın iç geçirdi.

Öne, ona doğru eğildi ve atmaya devam eden kalbini parmaklarına bastırdı ve nefesi ve teni kollarının arasında o kadar canlıydı ki korkuya kapıldı.

Kadın rahat ve sakin bir tavırla uzanıp maskesini çıkardı. Gözlerinin içine bakarak maskeyi yere bıraktı.

"Ölü kız romantizminden o kadar sıkıldım ki," dedi. "Sen sıkılmadın mı?"

Dorian irkilerek uyandı.

Baldan bir denizdeki bir korsan gemisinin kaptan kamarasındaydı. Zihnini Manhattan'daki otel odasının rüya olduğuna inandırmaya çalıştı.

Eleanor odanın karşı ucundan, "Kâbus mu gördün?" diye sordu. Haritalarını düzeltiyordu. "Eskiden kâbuslar görürdüm. Onları yazar, katlayıp yıldız yapar ve kurtulmak için atardım. Bazen işe yarardı."

"Ben bu kâbustan hiçbir zaman kurtulamayacağım," dedi Dorian.

"Bazen kalırlar," dedi Eleanor başını sallayarak. Altın rengi ipekte bir değişiklik yapıp haritayı kapattı. "Geldik sayılır," dedi ve güverteye çıktı.

Dorian da otel odasının hatırasında bir nefeslik daha zaman geçirdikten sonra peşinden gitti. Eleanor'un verdiği, içinde işe yarayacak birkaç parça eşya ve Eleanor'un balın içinde yeterince zaman geçirdiği için bir süre acıkmayacağını ya da susamayacağını iddia etmesine rağmen koyduğu su matarası olan çantayı aldı. Çantada ayrıca bir çakı, bir ip ve bir kutu kibrit vardı.

Eleanor bir şekilde ayağına göre, ağzı korsanlarınki gibi dışa kıvrık uzun bir çift çizme bulmayı başarmıştı. Rahat sayılırdı. Dorian yıldız düğmeli paltosu ve çizmeleriyle bir peri

masalından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Belki de gerçekten öyleydi.

Verandaya çıktı ve manzara karşısında donakaldı. Mağaranın içi, nehir kıyısına kadar çiçek açmış sık kiraz ağaçlarıyla doluydu. Eğri büğrü ağaç kökleri balın yüzeyinin altında gözden kaybolurken kopan çiçekler akıntıyla birlikte süzülüyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Eleanor.

"Çok güzel," dedi Dorian da. Oysa tek bir kelime bu kıymetli yerin içini nasıl parçaladığını ifade etmeye yetmezdi.

"Bu akıntıda uzun süre duramam," dedi Eleanor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sanırım," dedi Dorian.

"Hanı bulunca hancıya selamlarımı ilet, lütfen," dedi Eleanor.

"İletirim," dedi Dorian ve bir daha fırsatının olmayabileceğini bildiği için ekledi: "Kızını tanıyorum."

"Mirabel'i mi tanıyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Evet."

"O benim kızım değil."

"Değil mi?"

"Sadece bir insan olmadığı için," diye açıkladı Eleanor. "İnsan kılığına girmiş başka bir şey. Bakıcı gibi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Dorian oysa o bu kadar basit açıklayamazdı. Aslında bir anı olan rüya zihninde yeniden canlandı ve aynı gecenin bir otel barında geçirdikleri, Dorian'ın dünyası paramparça olurken Mirabel'in parçaları bir martini kadehinin dibinde yakaladığı devamıyla sürdü. Bazen Mirabel onunla kalmasa neler olacağını, ne yapacağını merak ederdi.

"Bence bir insanın içinde tutsak kaldığında insan olmamak çok zor olsa gerek," dedi Eleanor düşünür gibi. "Her zaman her şeye çok öfkelenirdi. Şimdi nasıl?"

Dorian bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Parmaklarında orada olmayan bir kalbin atışını hissetti. Bir an, insan

olmayan bir insanı hatırlarken, zihninde canlandırırken yine o geceki gibi hissetti. Bütün o dehşetin, karmaşanın ve şaşkınlığın altında kusursuz bir sakinlik vardı.

"Artık öfkeli olduğunu sanmıyorum," dedi Eleanor'a. Gerçi bunu söylerken Mirabel'in sakinliğinin fırtına içindeki sakinliğe daha yakın olduğunu düşündü.

Eleanor başını yana eğdi ve cevaptan hoşnut kalmış gibi başını salladı.

Keşke Dorian'ın nezaketine karşılık ve onu taşımasının ücreti olarak verebileceği bir şeyi olsaydı. Hayatını kurtardığı için. Hayat kurtarmak ailelerinde nesilden nesile geçen bir şey olsa gerekti.

Verecek tek bir şeyi vardı ve kitabın okunmamasının onu, onda olmamasından daha fazla rahatsız ettiğini fark etti. Ayrıca onu her zaman yanında, sırtındaki dövmede ve daimî olarak kafasının içinde taşıyordu.

Dorian paltosunun cebinden *Talih ve Fabllar*'ı çıkardı.

"Bunu senin almanı istiyorum" dedi Eleanor'a uzatarak.

"Senin için önemli," dedi Eleanor. Bu bir soru değil, beyandı.

"Evet."

Eleanor çatık kaşlarla kitabı elinde çevirdi.

"Uzun zaman önce benim için çok önemli olan bir kitabı birine verdim," dedi. "Geri alamadım. Bu kitabı bir gün sana geri vereceğim, uyar mı?"

"Önce okuman şartıyla," dedi Dorian.

"Okuyacağım, söz," dedi Eleanor. "Umarım aradığın kişiyi bulursun."

"Teşekkürler, kaptanım," dedi Dorian. "Ben de sana gelecekte sayısız harika macera dilerim." Eleanor'un önünde eğildi, kaptan güldü ve orada ve şimdi, kendi hikâyelerinin peşinden gitmek üzere ayrıldılar.

Dorian'ın gemiden inişi halatların arasında sergilenen karmaşık hünerler ve dikkatle gerçekleştirilen bir atlamayla

tamamlandı ve sonra kıyıda durup geminin kıyı boyunca uzaklaşırken gittikçe küçülmesini izledi.

Buradan geminin yan tarafına kazınmış sözcükleri görebiliyordu.

Aramaya & Bulmaya

Gemi önce uzakta parlayan bir ışığa dönüştü, sonra tamamen kayboldu ve Dorian tek başına kaldı.

Yüzünü ormana çevirdi.

Gördüğü en büyük kiraz ağaçlarıyla karşı karşıyaydı. Her yöne bükülen heybetli ve boğumlu dallarından bazıları çok yukarıdaki mağaranın taş duvarlarına sürtünecek kadar yüksek, diğerleri dokunabileceği kadar alçaktı ve hepsi binlerce pembe çiçekle süslüydü. Kökler ve gövdeler, taş zeminden etraflarında çatlaklar açarak büyümüşlerdi.

Dallarda kimi akılalmaz yüksekliklerde asılı olan kâğıt fenerler sayvanı yıldızlar misali donatmıştı. Esinti olmamasına rağmen usul usul sallanıyorlardı.

Dorian ormanın içine yürürken arada bir karşısına bir kütük çıkıyordu. Kiminin üstü eriyikleri yan taraflarından yere akan, yanan mumlarla kaplıydı. Diğerlerinin üstü kitaplarla doluydu ve Dorian içlerinden birini almak için uzanınca kitapların kendilerinin ahşap ve eskiden orada olan ağacın yontulmuş, boyanmış parçaları olduğunu fark etti.

Etrafında çiçekler uçuşuyordu. Bir patika temizlenmiş ve ağaçların üstündeki işaretlerle bir yol belirlenmiş, ağaçların köklerine üstlerinde tek mumların yandığı yassı taşlar yerleştirilmişti. Dorian bu yolu takip etti ve Yıldızsız Deniz'i çok geçmeden gözden kaybetti. Kıyıya vuran dalgaların sesini de duyamaz olmuştu.

Tek bir yaprak titreşerek elinin üstüne düştü ve bir kar tanesi gibi teninde eridi.

Dorian her defasında birkaç yaprakla dökülmeye devam eden çiçeklerin üstünde yürüdü ama sonra yapraklar birikmeye, patikanın üstünde sürüklenmeye başladılar.

Ne zaman kiraz çiçeklerinden kara döndüklerini anlayamadı.

Çizmeleri yürüdükçe iz bırakıyordu. Patikadaki ışıklar gittikçe seyrekleşiyordu. Çiçek karı şiddetlenerek mumların alevlerini söndürdü. Artık daha soğuktu ve Dorian'ın açıkta kalan tenine çarpan her çiçek, buz hissi bırakıyordu.

Karanlık süratle ve bütün ağırlığıyla çöktü. Dorian önünü göremez oldu.

İleri doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Çizmeleri karın içine gömüldü.

Bir ses vardı. Önce rüzgâr sandı ama nefes alıp vermek gibi daha istikrarlı bir sesti. Arkasında bir şey hareket ediyordu, sonra önüne geçti. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu.

Durdu. El yordamıyla çantasının içini yoklarken eli bir kibrit kutusunun üstüne kapandı.

Hiçbir şey görmeden kibrit yakmaya çalıştı. İlki titreyen parmaklarının arasından düştü. Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı ve bir tane daha denedi.

Kibrit yandı ve bir alevlik titrek bir ışık saçarak parladı.

Dorian'ın karşısında, karın içinde bir adam duruyordu. Ondan daha uzun boylu ve daha zayıftı ama omuzları daha genişti. Geniş omuzlarının üstünde bir baykuş kafası vardı ve iri, yuvarlak gözleriyle ona tepeden bakıyordu.

Baykuş kafası onu süzer gibi yan yattı.

İri, yuvarlak gözler kırpıldı.

Alev kibritin sonuna ulaştı. Işık titreşti ve soldu.

Dorian yeniden karanlıkla sarmalandı.

Zachary Ezra Rawlins kitaplardan sayısız kahramanı zihninde canlandırmış ve içlerinden biriyle karşı karşıya geleceğine hiç ihtimal vermemişti. Ve Simon Keating'in bir kitap karakteri değil, gerçek bir insan olduğunu bilmesine rağmen kafasında bir karakter canlandırmıştı ve o kişi kesinlikle baktığı bu kişi değildi.

Bu adam, Zachary'nin hayal ettiği on sekiz yaşındaki gençten daha büyüktü. Gerçi zamanda kaybolmuş biri için yaş neydi ki? Koyu renk gözleri ve atkuyruğu yapılmış uzun, kirli, sarı saçlarının arasına sıkıştırılmış birkaç kuş tüyüyle otuzlu yaşlarında görünüyordu. Sırtında bir zamanlar beyaz olması olası gri renkli, kırışık bir gömlek vardı ama yeleği durumu daha iyi idare etmişti ve eksilen düğmelerin yerini düğümlenmiş ipler almıştı. Kemer gibi beline doladığı deri şeritte aralarında bir bıçak ve bir kangal ipin de olduğu birkaç şey asılıydı. Dizlerinin, dirseklerinin ve sağ elinin etrafında da deri ve kumaş parçaları sarılıydı.

Bilekten kesilmiş sol eli eksikti. Bu kolun ucu da sarılıp korumaya alınmıştı ve kumaşın üst tarafında görünen kısım da boynunun bir kısmı gibi, geçmişte bir noktada fena yanmışa benziyordu.

"Onları hâlâ duyabiliyor musun?" diye sordu Simon.

Zachary hem soruyu cevaplamak hem de sesleri anımsamak için de başını iki yana salladı. Bir noktada meşalesini

düşürmüştü ama şimdi en başından beri bir meşalesi olup olmadığını hatırlayamıyordu. Hatırlamaya çalışınca hafızasında heykeller, karanlık ve dev tavşan canlandı.

Yüzyıllardır festivalleri ve tapınanları tepeden izleyen büyük heykellere, sonra boşluğa baktı. Boşluğun ötesinde manzaralarını bir bal denizi kaplıyordu ve dalgalar çekilip ışık geri dönünce önce tek, sonra iki adama baktılar.

"Sana yalanlar söylediler," dedi Simon başıyla kapıyı işaret ederek. "Seni duymam büyük şans."

"Teşekkürler," dedi Zachary.

Simon ona, "Bunun içinden geç," diye tavsiyede bulundu. "İçinden geçmesine izin ver, sonra da boş ver."

Simon, Zachary'yi toparlanması için yalnız bırakarak arkasını döndü. Titriyordu ama sakinleşmeye başlamıştı. Karşısındaki, etrafındaki ve üstündeki her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Düzinelerce dev heykel vardı. Bazı heykellerin hayvan başları vardı, diğerleri başlarını tamamen kaybetmişlerdi. Alana o kadar organik bir görüntüyle yerleştirilmişlerdi ki hareket etseler Zachary şaşırmazdı. Ya da belki de zaten yavaş yavaş hareket ediyorlardı.

Uzatılmış uzuvların, taçların ve boynuzların arasında heykelleri balkonlara ve kapılara bağlayan, kitap sayfalarının, anahtarların kuş tüylerinin ve kemiklerin asılı olduğu ipler ve kurdeleler vardı. Avlunun ortasından aşağı uzun bir pirinç ay dizisi sarkıyordu. İplerin bazıları çarklara ve makaralara tutturulmuştu.

Heykellerden ikisi o kadar büyüktü ki balkonlar her iki yana birer tane olacak şekilde etraflarına inşa edilmişti. İki heykel taş, kâğıt ve insan suretinde yaşanan bütün dramların üstünden, birbirine bakıyordu.

Yakındaki öylesine detaylı biçimlendirilmişti ki yüzünün bir kısmının uçuşan kâğıtların ve hilal biçimindeki ayın kavisinin arkasında kalmasına rağmen Zachary, Bakıcı'yı hemen tanıdı.

Ellerini Zachary'ye tanıdık gelen bir hareketle öne uzatmış ve çok büyük bir kitabın açık avuçlarına bırakılmasını bekler gibi yukarı kaldırmıştı. Ancak kitap yerine parmaklarının arasında ve bileklerinin etrafında dışarı doğru uzanıp onu balkonlara, kapılara ve yüz yüze durduğu diğer heykele bağlayan kırmızı kurdeleler ve kan rengi ipek kumaştan şeritler vardı.

Karşısındaki figür Mirabel'e benzemiyordu ama onu ya da eskiden olduğu birini tasvir ettiği besbelliydi. Bileklerinin ve boynunun etrafına yere kadar uzanan ve kan misali ayaklarının dibinde biriken kırmızı kurdeleler dolanmıştı. Zachary, *Hey, Max,* diye düşündü ve heykel başını yavaşça çevirip boş taş gözleriyle ona baktı.

Zachary arkaya doğru sendeleyip dengesini arkasında duran mihraba yaslanarak sağlayınca Simon, "Yaralı mısın?" diye sordu. Mihrabın kat kat eriyik mumla kaplı yüzeyi yumuşaktı. Zachary soruya cevaben başını hayır der gibi salladı, oysa emin değildi. Karanlığın ağırlığını hâlâ akciğerlerinde ve ayakkabılarında hissedebiliyordu. Belki de oturmalıydı. Nasıl oturacağını hatırlamaya çalıştı. Yakınında uçuşan kurdelelerin üstünde Zachary'nin okuyamadığı sözcükler vardı. Dualar, yakarılar ya da efsaneler. Dilekler ya da uyarılar.

"Ben..." dedi Zachary ama cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemedi. Ne olduğunu bilmiyordu ki. Şu anda, hayır.

"Sen hangisisin?" diye sordu Simon onu süzerek. "Kalp mi, kuş tüyü mü? Elinde kılıç var ama üstünde yıldız yok. Kafa karıştırıcı. Burada olmamalısın. Başka bir yerde olman gerekirdi."

Zachary, Simon'ın neden bahsettiğini sormak için ağzını açtı ama onun yerine düşüncelerinin dönüp dolaşıp geldiği tek şeyi söyledi. "Bir tavşan gördüm."

"Bir tavşan..." dedi Simon sorar gibi. Zachary kelimeleri doğru telaffuz ettiğinden emin olamadı, düşünceleri vücudundan o kadar ayrı geliyordu ki.

"Bir tavşan gördüm," diye tekrarladı, sözcüklerin yine kulağa yanlış geleceği kadar yavaşça. "Büyük bir tavşan. Fil kadar büyük ama... bir tavşan."

Simon, "Göksel tavşan sıradan bir tavşan değildir," diye düzelttikten sonra dikkatini başlarının üstündeki iplere ve çarklara çevirdi. "Tavşanı gördüysen ay burada demektir," dedi. "Beklediğimden daha geç. Baykuş Kral geliyor."

"Bir dakika..." Zachary daha önce sorduğu bir soruyla kendini o ana döndürmeye çalıştı. "Baykuş Kral kim?"

İyi çalışılmış, ustalıklı hareketlerle ipleri düzeltmekle meşgul olan Simon, "Taç birinden diğerine geçer," diye yanıtladı. "Taç hikâyeden hikâyeye geçer. Taçları ve pençeleri olan birçok baykuş kral oldu."

"Şu andaki Baykuş Kral kim?" diye sordu Zachary.

"Baykuş Kral bir kişi değildir. Yani her zaman değil. Bu hikâyede değil. Eskiden olanı şimdi olanla karıştırıyorsun." Simon iç geçirdi ve iplerle uğraşmayı bırakıp dikkatini yeniden Zachary'ye çevirdi. Doğru sözcükleri bulmak için duraksayarak açıkladı. "Baykuş Kral bir fenomen. Geleceğin bir dalga gibi şimdiki zamana çarpması. Kanatları tercihler arasındaki ve kararlardan önceki boşluklarda çırpılarak değişimin, uzun süredir beklenen değişimin, kehanetlerle öngörülmüş, uğursuz işaretlerle uyarısı gelmiş, yıldızlara yazılmış değişimin habercisi olur."

"Yıldızlar kim?" Bu, Zachary'nin daha önce düşündüğü ama henüz yüksek sesle sormadığı bir soruydu. Gerçi Baykuş Kral'ın bir insan mı, bir kuş mu yoksa bir hava durumu mu olduğu konusunda kafası hâlâ karışıktı.

Simon ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Yıldızlar biziz," dedi sanki bu, bir mecazlar ve yanlış yönlendirmeler denizinde süzülen olguların en bariziymiş gibi. "Hepimiz yıldız tozu ve hikâyelerden yapılmayız."

Simon döndü ve iplerden birini yakındaki bir duvardaki kancadan çözdü. İpi çekince çok yukarıda çarklar ve makaralar harekete geçti. Bir hilal şekli kendi içinde dönüp gözden kayboldu. "Bu doğru değil," dedi Simon bu kez uçuşan sayfaları yerinden oynatan başka bir ipi çekerken. "Kapılar olasılıkları da yanlarında götürerek kapanıyor. Hikâye o nasıl gittiğinden emin olamazken bile kaydedilir ve şimdi bir başkası okuyarak onu takip ediyor. Sonu arayarak."

"Ne?" dedi Zachary aslında belki de *kim* demek isterken ve farkı hatırlayamadı.

"Hikâye," diye tekrarladı Simon yeni sorular yaratmıyormuş da soruyu cevaplıyormuş gibi. "Ben hikâyedeydim, sonra dışına çıktım ve okunmak yerine dinleyebildiğim bu yeri buldum. Burada her şey hikâyeyi fısıldıyor; deniz ve arılar fısıldıyor, ben de dinliyor ve hepsinin biçimini bulmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini. Yeni hikâyeler eskilerin etrafına sarılıyor. Alevlerin pervanelere fısıldadığı kadim hikâyeler. Bu hikâye tekrar tekrar anlatıldığı yerlerden yıpranıyor. İçine düşülecek delikler oluşuyor. Onu kaydetmeye uğraştım ama olmadı."

Simon heykelleri, kurdeleleri, ipleri, kâğıtları ve anahtarları işaret etti.

Zachary, "Bu..." diye başladı.

"Bu, hikâye," diye tamamladı Simon onun yerine. "Burada yeterince uzun süre kalırsan vızıldadığını duyacaksın. Ben elimden geldiğince yakalamaya çalışıyorum. Sesi yatıştırıyor."

Zachary daha dikkatli baktı. Kurdelelerin, iplerin, çarkların ve anahtarların içinde daha fazlası vardı ve ateş ışığında kıpırdıyor, ışıldıyor ve değişiyorlardı.

Etrafı bir kâğıt arı sürüsüyle çevrili bir kılıç ve bir taç.

Denizsiz bir gemi. Bir kütüphane. Bir şehir. Bir yangın. Kemikler ve rüyalarla dolu bir yarık. Bir kumsalda kürk mantolu

bir figür. Bir buluta ya da küçük mavi bir arabaya benzer bir şekil. Çiçekleri kitap yapraklarından bir kiraz ağacı.

Anahtarlar ve kurdeleler yer değiştirince içlerindeki imgeler netlik kazandı, kâğıt ve iplikten dokunmuş olamayacak kadar netleştiler.

Pencerelerden içeri tırmanan sarmaşıklar Bakıcı'nın ofisinde uyuyan sarman kedinin etrafına kıvrılmıştı. Yıldızların altındaki bir piknik masasında, içki içerek sohbet eden iki kadın oturuyordu. Arkalarında, hiç açılmayacak bir boyama kapının önünde bir oğlan duruyordu.

Zachary başka bir açıdan baktı ve bir an bu kısa ömürlü yapı, odanın tamamını kaplayan devasa bir baykuş gibi göründü ve sonra uçuşan sayfalar arasında yeniden hikâyenin parçalarına ayrıldı. Değişen bakış açısı hem daha fazlasını getiriyor hem de olanı azaltıyordu. Birbirine dolanmış figürler şimdi apayrı duruyordu. Bir yerde kar yağıyordu. Bir kavşakta bir han ve hana doğru yürüyen biri vardı.

Ayda bir kapı vardı.

"Hikâye değişiyor." Zachary kendini değişen imgelere öylesine kaptırmıştı ki Simon'ın sesi sürpriz etkisi yarattı. Ancak tekrar bakınca sadece birbirine dolanmış bir kâğıt, metal ve kumaş yumağı gördü. "Çok hızlı hareket ediyor," dedi. "Olaylar üst üste biniyor."

"Ben zamanın..." Zachary zamanın ne olmadığından, ne olmayacağından ya da ne olduğundan emin olamadığı için sustu. "Zamanın burada farklı olduğunu sanıyordum."

"Farklı hızlarda ilerliyoruz ama hepimiz geleceğe doğru hareket ediyoruz," dedi Simon. "Onu bir nefes gibi içinde tutuyordu ama artık yok. Bunun olacağını düşünmemiştim."

"Kim?" dedi Zachary ama tek eliyle diğer iplerin yerlerini değiştiren Simon cevap vermedi.

"Yumurta çatlıyor," dedi. "Çatladı. Çatlayacak."

Üstlerinde bir dizi anahtar birbirlerine çarpıp tıngırdayarak düştüler.

"Yakında ejderha dünyayı yemeye gelecek." Simon yeniden Zachary'ye döndü. "Burada olmamalısın. Hikâye seni buraya kadar takip etti. Olmanı istedikleri yer burası."

Zachary, "Kimin?" diye sordu. Simon bu kez soruyu duymuş gibiydi. Eğildi ve birilerinin duymasından çekinir gibi fısıldadı.

"Kayıp efsanelerdeki tanrılar kendilerine yenilerini yazıyorlar. Vızıldamayı artık duyabiliyor musun?"

Simon'ın bu sözlerinin ardından hava değişti. Odanın içinde kitap sayfalarını ve kurdeleleri kıpırdatan, birkaç mumu söndüren bir esinti başladı. Mekân gölgelere gömülürken Simon mumları yeniden yakmak için hızla harekete geçti.

Zachary, Simon'ın yolundan çekilmek için birkaç adım attı ve kanatları açık bir ejderhanın sırtında görünmeyen bir düşmana saldırırken kılıcı havada donakalmış miğferli bir savaşçı heykeline doğru geri çekildi.

Heykelin kılıcının üstüne tünemiş bir baykuş ona bakıyordu.

Zachary şaşkınlıkla irkildi ve kendi kılıcını çekmeye davrandı ama kılıcı biraz ötede, yerde bırakmıştı. Baykuş bakmaya devam ediyordu. Büyük kısmı kabarık tüylerden ve gözlerden oluşan küçük bir baykuştu. Pençelerinin arasına kıstırılmış bir nesne vardı.

"Sana kılavuzluk edenden neden korkasın?" diye sordu mumları yakmakla meşgul olan Simon sakin bir tavırla, dönüp ona bakmadan. Oda aydınlanıyordu. "Baykuşlar hikâyeyi sadece daha ileri taşıdılar. Onların amacı bu. Bu, birinin gelmesini bekliyormuş meğer. Tahmin etmeliydim." Kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

Küçük baykuş taşıdığı nesneyi Zachary'nin ayaklarının dibine düşürdü.

Zachary yere baktı.

Taşın üstünde, ayakkabısının yanında katlanmış kâğıttan bir yıldız duruyordu.

Baykuş yukarı doğru uçtu ve bir balkon korkuluğunun üstüne tüneyerek aşağıdaki Zachary'ye bakmaya devam etti. Zachary bir şey yapmayınca baykuş cesaret vermek ister gibi sabırsızca öttü.

Zachary kâğıt yıldızı yerden aldı. Üstünde bir metin vardı. Tanıdık gelen bir metin. Zachary kâğıdın baykuşun onu aldığı yere düşmeden önce, kediler tarafından koridorlarda kim bilir ne kadar sürüklendiğini merak etti. Buraya ve şu ana ulaşmadan önce.

Yıldızı açıp okudu.

Falcının oğlu altı kapı girişinin karşısında duruyor,

Zachary Ezra Rawlins bir kitaptan koparılıp katlanarak yıldıza dönüştürülmeden ve bir baykuş tarafından ona hediye edilmeden önce üstüne tanıdık tırnaklı harf karakterleriyle falcının oğlu diye başlayan bir cümle yazılmış bir kâğıt daha bulmuş olmanın deliliğe yakın sevinciyle okumak için can attığı sözcüklere baktı. Sonra durdu.

Baykuş balkondan ona sesleniyordu.

Hazır değildi. Bilmek istemiyordu.

Henüz değildi.

Kâğıdı geri katlayıp yıldız şekline soktu ve ilk birkaç kelimeden fazlasını okumadan cebine kaldırdı.

Zamanda kaybolmuş üç şey. Hepsi tam buradaydı. *Tatlı Hüzünler* çantasında, kılıç ayaklarının dibinde ve Simon odanın karşı tarafında.

Artık üçü bir arada olduğuna göre, bir şeyler olmalıydı ama hiçbir şey olmamıştı. En azından burada değil. Belki de hâlâ kayıptılar, Zachary de onlarla birlikte kaybolmuştu.

Adamı bul.

Bulmuştu. Şimdi ne olacaktı?

Zachary dikkatini yeniden mihraplardaki ve basamaklardaki mumları yakmakla meşgul olan Simon'a çevirdi. Zemin bal mumuyla kaplıydı. Kusursuz altıgenlerin hepsi ayak izlerini ve zamanla bozulmuş olsa da bir bal kovanını anımsatıyordu.

Işık arttıkça Zachary bu tapınağın üstüne inşa edilmiş diğer katları daha iyi görebilmeye başlamıştı. Sunulara ayrılmış bir girintide bir battaniye yığını duruyordu. Yerde daha az bal mumuyla kaplı bir yerden alınıp buraya getirilmiş kavanoz yığınları vardı. Zamanda kaybolan adam haftalarca, aylarca ya da yüzyıllarca burada saklanmıştı demek.

Zachary mumları yakan Simon'ın adımlarını takip ederek Simon'ın yanına gitti.

"Sen kâğıt üstündeki kelimelersin," dedi Simon kendine, Zachary'ye ya da tepelerinde kâğıtlarına sıkı sıkı tutunan kelimelere hitaben. "Kendine anlattığın hikâyelere dikkat et."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Zachary karanlıktaki sesleri hatırlayarak. Onlar da böyle bir hikâye miydi acaba? Simon sesiyle irkildi ve şaşkınlık içinde ona döndü.

"Merhaba," dedi onu sıfırdan selamlayarak. "Okumak için mi geldiniz? Bir zamanlar okunmak için değil, okumak için burada olduğumu sanırdım ama hikâye değişti."

"Nasıl değişti?" dedi Zachary. Simon ona boş boş baktı. Zachary yukarıdaki sayfaları ve hikâyeleri işaret ederek, "Hikâye nasıl değişti?" diye açıkladı. Simon'ın davranışı onu endişelendirmişti, her şeyin sürekli tekrarlanması ve netleşmesi gerekirken daha kafa karıştırıcı bir hal alması onu daha da kaygılandırıyordu.

"Bozuk," dedi Simon bir hikâyenin nasıl kırıldığı konusunu açıklamadan. Belki de bir saatin bozulması gibiydi. "Kenarları çok keskin."

"Nasıl tamir edebilirim?" diye sordu Zachary.

"Tamir diye bir şey yok. Sadece o bozukluğun arasında ilerlemek var. Bak, şurada." Simon, Zachary'nin göremediği hikâyenin içindeki bir şeyi işaret etti. "Sen, kıymetlin ve kılıcın. Sular yükselecek. Seni arayan bir kedi var."

"Kedi mi?" Zachary kafasını kaldırıp baykuşa baktı ve eğer baykuşlar omuz silkebilselerdi bu baykuş da omuz silkerdi

ama baykuşlar omuz silkmezlerdi bu yüzden baykuş tüylerini kabartmakla yetindi.

"En sonda ve en başta sadece arılar varken ne çok sembol bu," dedi Simon.

Zachary iç geçirerek kılıcı aldı. Ne çok sembol. Kendine, *semboller tanımlamak için değil, yorum içindir*, diye hatırlattı. Kılıç artık daha hafif geliyordu ya da belki de Zachary ağırlığına alışmaya başlamıştı. Onu tekrar kınına soktu.

"Mirabel'i bulmalıyım," dedi Simon'a.

Simon ona boş gözlerle baktı.

"*Onu*," dedi Zachary heykeli işaret ederek. "Senin..." Simon, Mirabel'in onun kızı olduğunu henüz bilmiyorsa bu bilginin ağır gelebileceğinden endişelenerek durdu ve baştan başladı. "Mirabel... Kader, her kimse. Bu seferki bedeninin pembe saçları var ve genellikle yukarıda, daha yüksekteki Liman'da oluyor. Hikâyede onu görebiliyor musun bilmem ama o benim dostum ve şu anda buralarda bir yerde ve onu bulmalıyım."

Zachary bulması gereken insan sayısının birden fazla olduğunu düşündü ama o konuya girmek istemedi. Bunu düşünmek istemiyordu. Onu. Muhtemelen gerçek adı olmasa da ismi bir düstur gibi beyninin arka tarafında yankılanıp duruyordu. *Dorian Dorian Dorian.*

Simon, Zachary'nin düşüncelerinin arasına girerek ve benliğini sarsarak, "O senin dostun değil," dedi. "Kitaplar evinin hanımefendisi. Seni bıraktıysa bir bildiği vardır."

"Ne?" dedi Zachary ama Simon heykellerin arasında dolaşmaya, ip ve kurdeleleri çekmeye devam etti. Yukarıda asılı duran sayfalar ve nesneler fırtınaya tutulmuş gibi dönüyordu. Baykuş balkondan bir çığlık atarak aşağı uçtu ve Zachary'nin omzuna tünedi.

Simon, Zachary'yi azarladı. "Hikâyeyi buraya getirmemeliydin. Ben hikâyenin olduğu yerden uzak duruyorum. Artık içinde olmamam gerekiyor. Daha önce geri dönme çabam acıdan başka bir şey getirmedi."

Simon sol elinin olması gerektiği yerdeki boşluğa baktı.

"Bir keresinde hikâyeye geri döndüm ve sonu alevler arasında bitti," dedi. "Geçen sefer yaklaştığımda tek gözü gökyüzü rengi bir kadın elimden tutup asla geri dönmemem için uyardı."

"Allegra." Zachary kavanozdaki eli hatırladı. Belki de Simon'ın bir parçasını sonsuza dek kayıp tutmak bir güvenceydi ya da Allegra'nın standart sinir bozma tekniğinin sinir bozuculuğun ötesine geçmiş haliydi.

"O artık yok."

Zachary, "Bir dakika, yok anlamında yok mu, kayıp anlamında yok mu?" diye sordu ama Simon netleştirmedi.

"Benimle gelmelisin," dedi. "Deniz bize el koymadan gitmeliyiz."

"Bu, seninle gitmemi mi söylüyor?" diye sordu Zachary sol omzundaki baykuşu yerinden oynatmamak için sağ eliyle kurdeleleri, çarkları ve anahtarları işaret ederek. Dev bir hareketli hikâye heykeline işlenmiş talimatlara uymak, onları kitap sayfalarından almaktan daha iyi görünmüyordu.

Karanlığa dönmek üzere değildi ama buradan sonra gidilecek birden fazla yol vardı.

Simon hikâyeye uçsuz bucaksız bir gökyüzünde belli bir yıldızı arar gibi baktı.

Zachary'ye, "Senin hangisi olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Ben Zachary'yim. Falcının oğlu. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini öğrenmeliyim, Simon, lütfen," dedi Zachary. Simon döndü ve ona soran gözlerle baktı. Hayır, soran gözlerle değil. Boş gözlerle.

Sorunun cevabı kendi içinde değil de yıldızsız enginlerdeymiş gibi, dikkatini yeniden çarklara ve heykellere çevirerek, "Simon kim?" diye sordu.

"Ah," dedi Zachary. "*Ah.*"

Zamanda kaybolmuş bir adam olmak böyle bir şeydi. İnsanın kendini asırlara kaybetmesi. Görmek ama görürken hatırlamamak, kendi adını bile.

Hatırlatılmadan.

"Bir dakika," dedi Zachary çantasını karıştırarak. "Bu sende durmalı."

Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı'nı çıkardı.

Simon kitaba, muntazam bir şekilde ciltlenmiş bir hikâyeye alışılmadık bir nesneymiş gibi tereddütle baktı ama sonra sunuyu kabul etti.

"Kâğıt üstündeki sözcükleriz," dedi kitabı ellerinin arasında çevirerek. "Sona geliyoruz."

"Okumak hatırlamana yardımcı olabilir," dedi Zachary.

Simon kitabı açtı ve sonra hızla geri kapattı.

"Buna zamanımız yok. Ben yukarı gidiyorum, başladığı zaman daha yukarıda olmak daha güvenli olur." Simon diğer büyük kapılardan birine doğru yürüdü ve kapıyı çekip açtı. Kapının arkasındaki yol aydınlıktı ama yine de dönüp heykellerden birinin elinden bir meşale aldı. "Benimle gelecek misin?" diye sordu Zachary'ye dönerek.

Baykuş minik pençelerini Zachary'nin omzuna geçirdi ve Zachary bu hareketin teşvik mi yoksa caydırma amaçlı mı olduğunu anlayamadı.

Zachary yukarı, kendisini içinde bulduğu, merkezinden ayın eksik olduğu hikâyeye baktı. Mirabel ve Bakıcı'nın heykellerine ve adlarını bilmediği ve bu hikâyede şu veya bu noktada bir rol oynamış olması gereken diğer figürlere baktı. Bu yerden daha önce kaç kişi geçmişti acaba, kaç kişi duman ve bal kokan bu havayı solumuştu? Ve aralarında onun şimdi hissettiği gibi hisseden olmuş muydu acaba? Şüpheli, korkulu ve doğru kararı vermekten, ortada doğru bir karar olup olmadığını bilmekten aciz.

Zachary, Simon'a döndü.

Bildiği tek cevap başlı başına bir soruydu.

"Yıldızsız Deniz ne tarafta?"

Dorian karanlıkta, karın içinde durmuş, soğuktan daha fazlası nedeniyle titriyordu.

Kibritlerini düşürmüştü.

Hiçbir şey göremiyordu ama ona bakan baykuş gözlerini hâlâ görebiliyordu. Karanlıkta tamamen giyinikken bu kadar çıplak hissetmenin mümkün olduğunu bilmezdi.

Bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve titreyen boş elini avucu yukarı bakacak şekilde uzattı. Bir sunu. Bir takdim.

Düzenli nefes sesini dinleyerek bekledi. Elini geri çekmeden.

Karanlıkta bir el elini tuttu. Uzun parmaklar onunkilerin üstüne kapanıp onu nazik ama sertçe tuttu.

El onu ileri doğru harekete geçirdi.

Bir süre yürüdüler. Dorian karın yavaşlattığı adımlarını tek tek atarak ve ileri giden yolun bu yol olduğuna güvenerek baykuş başlı adamın onu yönlendirdiği istikamete ilerliyordu. Karanlık sonsuz görünüyordu.

Sonra bir ışık oldu.

O kadar yumuşaktı ki Dorian hayal görüyor olabileceğini sandı ama yaklaştıkça ışık büyüdü.

Yakınındaki düzenli nefes sesi rüzgâra kapılarak kesildi.

Onu tutan parmaklar kayboldu. Bir an elini tutan bir el varken sonrasında hiçbir şey kalmadı.

Dorian minnetini söze dökmeye çalıştı ama dudakları soğukta sözcükleri şekillendirmeyi reddediyordu. Olabildiğince yüksek sesle düşündü ve birinin duyacağını umdu.

Işığa doğru yürüdü. Yaklaşınca iki ışık olduğunu gördü.

Bir kapının iki yanında ışıldayan fenerler.

Binanın geri kalanını göremiyordu ama gece mavisi kapının ortasında hilal biçiminde bir kapı tokmağı vardı. Dorian neredeyse donmuş eliyle tokmağı kaldırıp kapıyı çaldı.

Kapı açılınca rüzgâr onu içeri itti.

Dorian'ın girdiği yer ayrıldığı yerin antiteziydi, sıcacık bir aydınlık karanlık soğuğu silmişti. Ateş ışığı, kitaplar, koyu renkli ahşap kirişler ve buz tutmuş camlarla dolu bir oda. Baharatlı şarap ve fırında pişen ekmek kokusu aldı. Sözcüklerle dile getirilemeyecek kadar rahatlatıcıydı. Sarılmak bir mekân olsaydı böyle olurdu.

"Merhaba, yolcu," dedi boğuk bir ses.

Arkasında etkileyici bir sakalı olan iri yapılı bir adam kapıyı rüzgâra karşı sürgülüyordu. Burası bir insan olsaydı bu adam ta kendisi olurdu, konforun ete kemiğe bürünmüş hali ve Dorian onun kollarına atılıp derin bir iç çekmemek için kendini zor tuttu.

Selamına karşılık vermeye çalıştı ama konuşamayacak kadar üşüdüğünü fark etti.

"Seyahat etmek için berbat bir hava," dedi hancı ve Dorian'ı büyük salonun karşı duvarının neredeyse tamamını kaplayan devasa şömineye götürdü.

Hancı, Dorian'ı bir koltuğa oturttu, çantasını alıp görebileceği şekilde yere koydu. Dorian'ın paltosunu çıkarmaya yeltenecek gibiydi ama sonra vazgeçti ve karla kaplı çizmelerini çıkarıp kurumaları için ateşin yanına koymakta karar kıldı. Sonra gözden kayboldu ve yanında getirdiği battaniyeyi Dorian'ın kucağına serdikten sonra, ışıldayan kömürlerle dolu bir mekanizmayı koltuğunun altına itti. Ilık bir kumaşı bir atkı

gibi Dorian'ın boynuna sardıktan sonra ona dumanı tüten bir fincan uzattı.

Dorian fincanı titreyen ellerle alırken, "Teşekkürler," dedi. Bir yudum içti, sıvının tadını duymamıştı ama insanın içini ısıtıyordu ve önemli olan buydu.

"Birazdan sizi çözmüş oluruz, endişelenmeyin," dedi hancı. Doğruydu, içeceğin sıcaklığı, ateş ve mekân Dorian'ın içine doluyordu. Üşüme hissi yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Dorian rüzgârın ulumasını dinlerken ulumanın neye işaret olduğunu, bir uyarı mı yoksa bir dilek mi olduğunu merak etti. Alevler şöminede neşeyle dans ediyordu.

Dorian insanın binlerce kez hayal ettiği bir yerde oturmasının çok tuhaf olduğunu düşündü. Düşündüğünüz her şeyin ve daha fazlasının olması ne garipti. Daha fazla detay. Daha fazla his. Burasının han zihninden çekilip alınmış ve görünmeyen bir başka hikâye anlatıcısı tarafından süslenmiş gibi, hiç hayal etmediği şeylerle dolu olması.

Tuhaflığa alışmaya başlıyordu.

Hancı bir fincan ve ilkinin yerini alacak yeni bir ısıtılmış kumaş getirdi.

Dorian sıcaklığı tenine yakın tutmak için paltosunun yıldızlarını çözdü.

Hancı aşağı baktı ve Dorian'ın göğsündeki kılıcı görünce şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ah," dedi. "Siz." Gözleri Dorian'ınkilere çevrildi, sonra tekrar kılıca döndü. "Bende size ait bir şey var."

"Ne?" diye sordu Dorian.

"Karım size vermem için bir şey bıraktı," dedi hancı. "O yokken gelirseniz diye bana talimatlar verdi."

"Benim için olduğunu nereden biliyorsunuz?" dedi Dorian hâlâ çözülmeye çalışan dilinde her kelimenin ağırlığını tek tek hissederek.

"Bana günün birinde bir kılıç taşıyan ve yıldızlar giyinmiş bir adamın geleceğini söyledi. Bana bir şey verdi ve siz buraya gelene kadar kilit altında saklamamı tembihledi. Ve işte buradasınız. Onu aradığını bilmeyebileceğinizden de bahsetti."

"Anlamıyorum," dedi Dorian ve hancı güldü.

"Ben de her zaman anlamıyorum," dedi. "Ama inanıyorum. İtiraf ediyorum, resmi yerine gerçek bir kılıcınız olur diye bekliyordum."

Hancı gömleğinin altından bir zincir çıkardı. Ucunda bir anahtar asılıydı.

Ateşin önündeki ocağın taşlarından birini yerinden oynatarak iyi saklanmış bir bölmeyi açığa çıkardı. Bölmenin detaylı kilidini anahtarla açıp içine uzandı.

Kare bir kutu çıkardı. Üstündeki toz ve kül tabakasını üfleyerek temizledi ve Dorian'a vermeden önce kutuyu cebinden çıkardığı bir bezle sildi.

Dorian şaşkınlık içinde kutuyu aldı.

Kemikten oyulmuş, altın kakmalı, detaylı desenlerle süslenmiş güzel bir kutuydu. Tepesinde etrafı yıldızlarla çevrili, çatılmış anahtarlar vardı. Yan yüzleri arılar, kılıçlar, kuş tüyleri ve tek bir altın taçla süslenmişti.

"Ne zamandır sizde?" diye sordu Dorian hancıya.

Hancı gülümsedi.

"Çok uzun zamandır. Lütfen hesaplamamı istemeyin. Artık saat bulundurmuyorum."

Dorian kutuya baktı. Ellerinin arasında ağır ve sağlamdı.

"Karınızın bunu bana vermeniz için size emanet ettiğini söylediniz," dedi. Hancı başıyla onayladı. Dorian parmaklarını kutunun kenarına sıralanmış altın ay dizisinin üstünde dolaştırdı. Önce dolunaydı, sonra gittikçe küçülüp yok oluyor ve sonra gittikçe büyüyerek yeniden dolunay oluyordu. Burada, aşağıda hikâye ve gerçeklik arasında bir fark var mıydı acaba?

"Karınız Ay mı?"

"Ay gökyüzünde bir kaya," dedi hancı kıkırdayarak. "Karım ise karım. Şu anda burada olmadığı için üzgünüm. Sizinle tanışmayı çok isterdi."

"Bunu ben de isterdim," dedi Dorian. Yeniden elindeki kutuya baktı.

Bir kapağı yok gibiydi. Altın desenler kendilerini tekrarlayarak kutunun bütün yüzlerini dolaşıyordu ve Dorian bir menteşe ya da ek yeri göremiyordu. Ay, kutunun kenarları boyunca bir büyüyüp bir küçülüyordu, defalarca. Dorian yeni ayın ve karanlığın gelmesinin ve hancının karısının buraya dönmesinin ne kadar süreceğini merak ederek, üşümüş parmaklarını tek tek hepsinin üstünde dolaştırırken birden durdu.

Kutunun tepesi olduğunu düşündüğü yerdeki dolunaylardan birinin üstünde bir çentik vardı. Dorian yuvarlaklığı içinde gizlenmiş altı kenarlı izi görmekten çok, eliyle hissediyordu.

Bu bir anahtar deliği değildi ama içine bir şey oturtulabilir gibi görünüyordu.

Keşke Zachary burada, yanında olsaydı çünkü Zachary bu tür bulmacalarda ondan daha iyi olabiliyordu ve bir sürü neden daha sayabilirdi.

Kutuyu süzerek, *eksik olan ne?* diye düşündü. Altın desenlerin arasındaki negatif alanlara baykuşlar ve kediler gizlenmişti. Kapı olabilecek yıldızlar ve şekiller vardı. Dorian bütün hikâyelerini düşündü. Burada olması gereken ne yoktu?

Bir anda kafasına dank etti.

"Fareniz var mı?" diye sordu hancıya.

Hancı ona bir an soran gözlerle baktı ve güldü.

"Benimle gelebilir misiniz?" diye sordu.

İlk geldiği haline göre kat kat ısınmış olan Dorian, başını evet der gibi salladı ve kutuyu koltuğun yanındaki bir sehpaya koyup ayağa kalktı.

Hancı onu bir holden geçirdi.

"Bu han eskiden başka bir yermiş," diye açıkladı. "Duvarlarının arasında çok az şey değişti ama bir keresinde eşime bazen fareleri özlediğimi söyledim. Un çuvallarını kemirir ve çay fincanlarında gizlediğim çekirdekleri yerlerdi, sinir bozucuydu ama alışmıştım ve ortadan kayboldukları zaman onları özlediğimi fark ettim. Bu yüzden karım onları bana geri getirdi."

Bir çift kitap rafının arasına yerleştirilmiş bir dolabın önünde durdu ve kapağını açtı.

Dolabın rafları kimi dans eden, kimi uyuyan kimi minik altın peynir parçalarını kemiren gümüş farelerle doluydu. Birinin elinde küçük, altın bir kılıç vardı. Minicik bir şövalye.

Dorian dolabın içine uzanıp kılıç tutan fareyi aldı. Fare, altı kenarlı bir tabanın üstünde duruyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu hancıya.

"Elbette," dedi hancı.

Dorian şövalye fareyi şöminenin yanındaki koltuğa geri götürdü ve kutudaki ayın içindeki girintiye yerleştirdi. Fare girintiye mükemmel uydu.

Fareyi çevirince gizli kapak tıkırtıyla açılıverdi.

"Ha!" dedi hancı neşeyle.

Dorian gümüş fareyi kılıcıyla birlikte kutunun yanına bıraktı. Kapağı kaldırdı.

İçinde atan bir insan kalbi vardı.

Zachary Ezra Rawlins çok küçükken annesinin kapsamlı koleksiyonundaki kristallerle oynar, içlerine bakar; onları ışığa tutarak içlerindeki kalıntıları, çatlakları ve açılan ama zamanla iyileşen kırıkları inceler, taşların içinde dünyalar hayal eder, avucunun içinde koca krallıklar ve kâinatlar tuttuğunu düşlerdi.

Gözünde canlandırdığı yerler şimdi yolunu aydınlatmak için havada tuttuğu meşalesi ve omzundaki pençelerini kazağına batırmış baykuşla içinden geçtiği kristal mağaraların yanında hiçbir şeydi.

Yol ağızlarında tereddüt ettiği zaman baykuş önden uçup gözcülük yapıyor, sonra geri dönüp göz kırpmalar, kabaran tüyler ya da ötüşler aracılığıyla anlaşılmaz sinyaller veriyordu. Zachary anlamasa da anlamış gibi yapıyor ve böylece birlikte ilerlemeye devam ediyorlardı. Simon onu denizin uzakta olduğu konusunda uyarmıştı ama yolun karanlık ve dolambaçlı olduğundan bahsetmeyi ihmal etmişti.

Şimdi zamanda tam olarak kayıp olmayan bu adam ve tüylü yoldaşıyla onları hazır bekleyen, özenle inşa edilmiş bir kamp ateşine vardılar. Ateşin yanında daha fazla hava şartına açık yerlerde pek çok gezgine barınak olmuş gibi görünen büyük, bez bir çadır vardı. İçi aydınlık ve davetkârdı.

Çadır büyüktü, Zachary'nin ayakta durabileceği ve içinde dolaşabileceği kadar yüksekti. Başka yerlerden ve başka zamanlardan çalınmış ve oradan geçen bitkin gezginlere bir istirahat

yeri sağlamak için düzenlenmiş gibi görünen yastıklar ve battaniyeler vardı. Böyle tek renkli bir alan için çok fazla renk barındırıyordu. Dışarıda Zachary'nin meşalesini koyabileceği bir direk bile vardı. Altında başka bir şey asılıydı.

Bir palto. Bir sürü düğmesi olan çok eski bir palto.

Zachary seyahat sırasında iyice yıpranan kazağını çıkarıp Simon'ın uzun süre önce kaybolmuş paltosunu giydi. Mineli düğmeleri bir armayla süslenmişti ama Zachary bu ışıkta birkaç yıldızdan başka bir şey ayırt edemedi.

Palto kazağından daha sıcak tutuyordu. Omuz kısımları bol gelmişti ama umurunda değildi. Kazağı direğe astı.

Zachary yeni "eski" paltosunun düğmelerini iliklerken baykuş yeniden omzuna tünedi ve birlikte çadırı incelemeye gittiler.

Çadırın içinde üstüne mütevazı bir ziyafet sofrası kurulmuş bir masa vardı.

Meyve dolu bir kâse: elmalar, üzümler, incirler ve narlar. Yuvarlak, kıtır kabuklu bir ekmek somunu. Kızarmış bir yaban tavuğu.

Şişelerce şarap ve şişelerce gizem vardı. Doldurulmayı bekleyen kararmış gümüş kupalar. Marmelat kavanozları ve bal peteği. Özenle bir kâğıdın içine sarılmış, Zachary'nin fare ölüsü olduğunu ancak kâğıdı açınca anladığı şey.

"Sanırım bu senin için," dedi Zachary ama baykuş ikramına çoktan yaklaşmıştı. Gagasının arasından sarkan kuyrukla ona baktı.

Çadırın diğer tarafında üstü altın işlemeli bir örtü ve muntazam bir şekilde sıralanmış yenilmez nesnelerle kaplı bir masa vardı.

Bir çakı. Bir çakmak. Bir borda kancası. Bir sicim yumağı. Bir ikiz hançer takımı. Sıkıca sarılmış yün bir battaniye. Boş bir matara. Yıldız biçiminde deliklerle kaplı küçük, metal bir fener. Bir çift deri eldiven. Bir kangal ip. Haritaya benzeyen

bir parşömen rulosu. Ahşap bir yay ve bir kılıfın içinde oklar. Bir büyüteç.

Hepsi değilse de bir kısmı Zachary'nin çantasına sığardı.

Kendi kendine, "Envanter yönetimi," diye mırıldandı.

Malzeme masasının ortasında katlı bir not duruyordu. Zachary notu alıp açtı.

hazır olduğun zaman
bir kapı seç

Zachary etrafına baktı. Kapı yoktu. Sadece arasından geçtiği, iplerle bağlı çadır kapakları vardı.

Meşaleyi bıraktığı yerden aldı ve çadırın ötesindeki patikayı takip ederek mağaranın içine girdi.

Yol burada kristal bir duvarla aniden son buluyordu.

Duvarda, patikanın devam etmesi gereken yerde kapılar vardı.

Kapılardan birinde bir arı simgesi vardı. Bir diğerinde bir anahtar. Bir kılıç, bir taç, bir kalp ve bir kuş tüyü. Ancak kapılar alışık olduğu sırada değildi. Taç en sondaydı. Arı ortada, kalbin yakınındaydı.

Falcının oğlu hangisini seçeceğini bilemeyerek altı kapı girişinin karşısında durdu.

İç geçirerek çadıra döndü. Meşaleyi bıraktı ve neyse ki çoktan açılmış bir şarap şişesini açıp kendine bir kupa doldurdu. İlerlemeden önce dinlenmesi için bir yer sunulmuştu ve daha önce kullandığı sanal soluklanma fırsatlarına benzerliğine rağmen bu fırsatı da değerlendirecekti. Bir tehlikenin yaklaştığını haber veren bir kapının hemen önüne yerleştirilmiş çok sayıda sağlık iksirinin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Hangilerini alacağına karar vermeye çalışarak nesnelerle dolu masayı incelerken zaten sahip olduklarını listelemek için duraksadı.

Kınlı bir kılıç.

Pençeleriyle ipek bir minderi parçalamakla meşgul olan küçük bir baykuş.

Boynunda ucunda iğnesi sürekli dönen bir pusula asılı olan bir zincir. İki anahtar: oda anahtarı ve *Talih ve Fabllar*'ın arasından düşen ve Dorian'a sormaya bir türlü fırsat bulamadığı dar anahtar ve küçük gümüş kılıç. Zachary, Dorian dışında birini, bir şeyi, başka *herhangi* bir şeyi düşünmek için çantasının içindeki eşyalara yöneldi.

Aşinalığıyla rahatlatıcı gelen *Tatlı Hüzünler* vardı. Bir çakmak. Çantaya koyduğunu bile hatırlamadığı bir dolma kalem ve kumaş bir peçeteye sarılı glütensiz, limonlu, haşhaş tohumlu ve fazlasıyla ezik küçük bir kek.

Zachary keki diğer yiyeceklerle birlikte masanın üstüne koydu. Bir şekilde hâlâ sıcak olan tavuğu parçaladı. Mirabel yakın zamanda buradaysa neden oyalanmamıştı ki? Belki de Zachary kendini zamanın dışında, yiyeceklerin sürekli sıcak olduğu bir cepte bulmuştu. Tavuğu gümüş bir tabağa koyup minderlerden birini ateşin yanına çekti ve oturdu. Baykuş yakınına zıplayıp yanına tünedi.

Zachary bir kızarmış tavuk kanadını dişlerken düşünceli bir tavırla önündeki seçeneklere baktı. Acaba bir kuşun önünde başka bir kuşu yemek kabalık mıdır diye düşünürken Kat'in tanık olduğu, bir güvercini öldüren martı hikâyesini hatırladı ve muhtemelen kabalık olmayacağı sonucuna vardı.

Seçeneklerini, geleceğini, geçmişini ve hikâyesini tartarken şarabını içti. Ne kadar yol katettiğini. Önünde kalan bilinmez mesafeyi.

Zachary cebinden katlı kâğıt yıldızı çıkardı. Yıldızı elinin arasında çevirerek parmaklarının arasında dans etmesine izin verdi.

Okumamıştı.

Henüz.

Baykuş ona seslenir gibi öttü.

Falcının oğlu üstünde geleceğinin yazılı olduğu kâğıttan yıldızı kamp ateşine attı.

Alevler kâğıdı sardılar ve onu yıldızlığından eser kalmayana kadar karartıp kıvırarak yok ettiler.

Zachary ayağa kalktı, envanter masasından parşömen rulosunu aldı. Bu ağaçlardan oluşan bir çember ve bina olabilecek iki kare içeren kabataslak bir haritaydı. Binadan etrafındaki ormanda bir noktaya uzanan bir yol işaretlenmişti. Çok faydası dokunacak gibi görünmüyordu.

Zachary parşömeni yerine bıraktı ve onun yerine çakıyı, yedeği olsun diye çakmağı, ipi ve eldivenleri alıp çantasına koydu. Geri kalan nesnelerde göz gezdirdikten sonra sicim yumağını da aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu baykuşuna.

Baykuş kamp ateşinin yanından karanlığa doğru uçarak cevap verdi.

Zachary meşaleyi aldı ve onu kapılı duvara doğru takip etti.

Kapılar büyüktü ve etraflarını çevreleyen kristalden daha koyu renkli bir taştan yontulmuştu. Üstündeki semboller altın rengiyle boyanmıştı.

Çok fazla kapı vardı.

Zachary kapılardan bıkmıştı.

Meşalesini alıp girintili çıkıntılı kristaller ve unutulmuş mimarinin arasında kalan kapılardan ve çadırdan uzaktaki kuytuları keşfe çıktı. Işığı aydınlanmaya uzun zamandır yabancı olan ve onu kısmen hatırlanan bir rüya gibi karşılayan yerlere taşıdı.

Sonunda aradığını buldu.

Duvarda belli belirsiz bir çizgi izi vardı. Bir kol mesafesi ötede bir tane daha.

Biri mağaranın yüzüne bir kapı fikri karalamıştı.

Zachary meşaleyi yaklaştırdı. Kristal ışığı çizili kapı tokmağını görmesine izin verecek kadar içine çekti.

Falcının oğlu bir başka duvara çizilmiş bir başka kapının karşısında duruyordu.

Bir hikâyede bu kadar ilerlemiş bir adam yolu takip etmeliydi. Bir zamanlar, geçmişte kalmış, kilometreler ve sayfalar önce kaybolmuş bir zamanda, birçok yol vardı. Şimdi ise Zachary Ezra Rawlins'in seçebileceği tek bir yol kalmıştı.

Ucu sona çıkan yol.

@ayisigikitap

Başka bir yer, başka bir zaman:

ANTRAKT V

Hudson Nehri Vadisi, New York, bundan iki sene önce

Profesyonellikten uzak bir işçilikle kat kat boyanmış, şu anda gök mavisi rengin üstüne, bir sürü tampon çıkartmasıyla (gökkuşağı renklerinde bayrak, bir eşit işareti, bacaklı bir balık ve *Diren* sözcüğü) süslü araba olduğundan daha eski görünüyordu. Kıvrılan araç yoluna uydu bağlantısı kurulmayan ve sürekli kopan ve sayısız küfrün hedefi olan GPS'i sürücüsünün kafasını karıştırdığı için doğru adresi bulduğundan emin değilmiş gibi, tereddütle yaklaştı.

Araba evin önüne yanaşıp durdu. Beyaz çiftlik evini ve arkasında kalan, geleneksel kırmızı renk yerine zengin gece mavisine boyanmış ambarı inceleyerek durdu.

Sürücü kapısı açıldı ve genç bir kadın indi. Neredeyse başlayan yaz mevsimi için fazla ağır olan, parlak turuncu renkli bir trençkot giymişti. Bombe verilerek kısa kesilmiş saçları sarı olmaya gönlü olmayan renksiz bir tona boyanmıştı. Yuvarlak güneş gözlüklerini çıkarıp etrafına bakınırken doğru adrese geldiğinden emin değildi.

Gökyüzü arabayla aynı mavi tonda ve şişkin bulutlarla süslüydü. Araç yolu ve öndeki yürüyüş yolu boyunca çiçekler açmıştı, arabadan gri tonlarının hâkim olduğu tek renkli evi gökkuşaklarıyla bezeyen rüzgâr çanları ve prizmalarla süslü

verandaya kadar olan mesafede sarı ve pembe çiçekler göze çarpıyordu.

Ön kapı açıktı ama telli kapı kapalı ve sürgülüydü. Kapının yanında bir tabela asılıydı; küçük bir kahve fincanından yükselen buhardan oluşan yıldızlar ve harflerle süslü, rengi solmuş el boyaması tabelada şu iki kelime okunuyordu: *Spiritüel Danışman*. Kapı zili yoktu. Genç kadın kapının çerçevesini tıklattı.

"Merhaba?" diye seslendi. "Merhaba? Bayan Rawlins? Ben Kat Hawkins. Bugün gelebileceğimi söylemiştiniz?"

Kat bir adım geri çekilip etrafa baktı. Doğru evde olmalıydı. Çok fazla Spiritüel Danışman çiftliği olduğunu sanmıyordu. Dışarı, ambara doğru baktı ve çiçeklerin arasında hoplayan bir tavşanın kuyruğunu gördü. Evin arka tarafını denemeyi düşünürken kapı açıldı.

"Merhaba, Bayan Kitty Kat," dedi kapıdaki kadın. Kat, Zachary'nin annesini kafasında defalarca canlandırmıştı ama şu anda kapı eşiğinde duran kadını hayal etmemişti. Tulum giymiş, ufak tefek ve yuvarlak saçlı kadının çok sayıda bukleden oluşan saçları şal desenli bir eşarpla bağlanmıştı. Yuvarlak yüzü kırışık ama gençti ve iri gözleri ışıltılı yeşil kalemle boyanmıştı. Kollarından birinin alt kısmında kısmen görünen bir güneş dövmesi, diğerinde üç ay vardı.

Kat'i kızın bu kadar ufak tefek bir insandan beklemeyeceği kadar sıkı kucakladı.

"Sizinle sonunda tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Rawlins," dedi Kat ama Madam Love Rawlins başını iki yana salladı.

"Bana bayan diye hitap etme, bal çocuk," diye düzeltti. "Bana ya Love de ya Madam ya anne ya da canın ne isterse."

"Kurabiye getirdim," dedi Kat elindeki kutuyu havaya kaldırarak. Madam Love Rawlins güldü ve onu eve buyur etti. Giriş holü resim ve fotoğraflarla süslenmişti. Kat ciddi ifadeli, kocaman gözlüklü, koyu renkli kıvırcık saçlı küçük

bir oğlanın fotoğrafında duraksadı. Sonraki odalar rengârenk boyanmış ve uyumsuz mobilyalarla doldurulmuştu. Her renkte çeşit çeşit kristaller desen oluşturacak şekilde masa ve duvarlara sıralanmıştı. *Yukarıda ne varsa aşağıda o olur* yazılı bir tabelanın altından ve boncuklu bir perdenin arasından geçip antika bir ocak ve Madam Love Rawlins'in Horatio olarak tanıttığı, uyuyan bir kurt köpeğinin olduğu mutfağa girdiler.

Madam Love Rawlins, Kat'i bir fincan kahveyle mutfak masasına yerleştirdi ve bal arısı şeklindeki limonlu kurabiyeleri kutudan çiçek desenli porselen tabaklara aktardı.

"Siz..." Kat sorunun uygunsuz kaçmasından çekinerek duraksadı ama bir kez başlamışken arkasını getirebileceğine karar verdi. "Endişe etmiyor musunuz?"

Madam Love Rawlins kahvesinden bir yudum aldı ve fincanının üstünden Kat'e baktı. Bu sonrasında telaffuz edeceği sözcüklerden çok daha fazlasını anlatan manidar bir bakıştı. Kat bunu hissetmişti. Bu bir uyarıydı. Anlaşılan bunu konuşmak henüz güvenli değildi. Madam Love Rawlins'e her şeyin bittiğini söyleyen olmuş muydu ve duyduğu zaman ona da yalan gibi gelmiş miydi acaba?

"Ben endişelensem de endişelenmesem de ne olacaksa olacak," dedi Madam Love Rawlins fincanını masaya bırakırken. "Tıpkı sen endişelensen de endişelenmesen de olacağı gibi."

Oysa Kat endişeliydi. Elbette endişeleniyordu. Endişesini hiç çıkarmadığı bir palto gibi sırtında taşıyordu. Zachary için, tepelerde ağaçların arasına sıkışmış, koruyucu büyüler, kristaller ve dikkatsiz bir bekçi köpeğiyle çevrili bu yerde konuşulamayacağı aşikâr başka şeyler için endişeleniyordu. Kat tabaktan aldığı bal arısı şeklindeki kurabiyeye baktı ve ballı limonlu kanadı ısırırken Madam Love Rawlins'in ondan haberinin olup olmadığını merak etti. Sonra henüz kimseye itiraf etmediği bir şeyi ona söyledi.

"Onun için bir oyun yazdım," dedi Kat. "Tezim olarak. Hani bazen yazarlar bir kitabı tek bir okuyucu için yazdıklarını söylerler ya. Ben de tek bir oyuncu için bir oyun yazdım. Şu ana kadar birçok insan oynadı ama kimsenin onun anlayacağı gibi anladığını sanmıyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bir deftere maceranı sen seç tadında bir şey olarak yazmaya başladım, mini efsaneler ve çoklu sonlu hikâye içinde hikâyeler gibi. Sonra metinli bir oyuna çevirdim, böylece daha karmaşıklaştı ve seçenekler çoğaldı. Şu anda o aşamada ama beni işe alan şirket belki biraz daha geliştirmemi ve eksiksiz bir versiyonunu hazırlamamı istiyor."

Kat durdu ve kahve fincanının derinliklerine bakarak seçenekler, hareket ve kader konusunu düşündü.

"Onu oynama fırsatının olacağını düşünmüyorsun," dedi Madam Love Rawlins.

Kat omuz silkti.

"Geri döndüğü zaman oynamak isteyecektir."

Kat, "Size döneceğini nereden bildiğinizi soracaktım ama sonra mesleğinizi hatırladım," deyince Madam Love Rawlins güldü.

"*Bilmiyorum*," dedi. "Hissediyorum. Aynı şey değil. Yanılıyor da olabilirim ama bekleyip göreceğiz. Zachary'yle son konuşmamda kafasını boşaltmak için bir yere gittiğini anlamıştım. Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü." Madam Love Rawlins düşünceli bir tavırla pencereden dışarı baktı. Fazla uzun sürünce Kat varlığını unuttuğunu sandı ama sonra Madam Love Rawlins sözlerine devam etti. "Uzun zaman önce, çok iyi bir okuyucuya kartlarımı okutmuştum. Başlangıçta ciddiye almadım, gençtim ve uzun vadeden çok yakın geleceği dert ediyordum ama zaman geçtikçe kadının haklı olduğunu fark ettim. O gün bana söylediği her şey –biri hariç– gerçekleşti ve diğer her konuda haklı çıkmış birinin o konuda yanılacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok."

"Neydi o şey?"

"İki oğlum olacağını söyledi. Zachary doğdu ve yıllarca kadının belki de matematikte kötü olduğunu ya da belki de Zachary'nin doğmadan önce bir süre ikizinin olduğunu, sonra ikizin kaybolduğunu düşündüm. Ama sonra neden bahsettiğini anladım, çok daha önce anlamam gerekirdi. Zachary'nin geri döneceğini biliyorum çünkü henüz damadımla tanışmadım."

Kat sırıttı. Kendi ebeveynleriyle her şey daimî bir mücadele gerektirirken bu duygu, bu rahatlık, bu kolaylık, bu kabul edicilik onu mutlu etmişti. Ama inandığından emin değildi. İnanmak hoş olurdu.

Madam Love Rawlins ona planlarını sordu ve Kat Kanada'dan bir iş teklifini kabul ettiğini ve yola devam etmeden önce birkaç gün Toronto'daki arkadaşlarına uğrayacağını anlattı. Arkadaşlar yabancı bir şehri tek başına keşfe çıkacağını gizlemek için uydurduğu bir kurguydu ama Madam Love Rawlins yorumunu kendine sakladı. Kat sanal gerçeklikten bahsetti ve koku konusuna gelince Madam Love Rawlins elde harmanladığı parfüm yağları koleksiyonunu çıkardı ve hafıza ve aromaterapiden konuşurken birlikte şişeleri kokladılar.

Gök mavisi arabadan Zachary'nin eşyalarını boşaltıp birkaç seferde boş yatak odalarından birine taşıdılar.

Kat odaya son girişinde, katlı duran çizgili atkıyı çantasından çıkardı. Bu atkıyı örmesinin üstünden geçen zamanda kişilikleri aşırı basitleştirilmiş, renk kodlu hane kategorilerine ayırmak konusunda hisleri değişmişti ama çizgileri hâlâ seviyordu. Atkının yanına, üstüne metalik gümüş rengi keçeli kalemle *<3 k.* yazılmış bir flash belleğin asılı olduğu bir anahtarlık bıraktı.

Kat çantasından camgöbeği bir defter çıkardı. Defteri masanın üstüne koydu ama sonra geri aldı. Merdivene doğru bakarak Madam Love Rawlins'in boncuklu perdenin yağmuru anımsatan sesi arasında odadan odaya geçmesini dinledi.

Defteri çantasına geri koydu. Ondan ayrılmaya hazır değildi. Henüz.

Aşağı, verandaya inince Madam Love Rawlins ona bir şişe turunçgil yağı (zihin berraklığı için) verdi ve onu tekrar kucakladı.

Kat gitmek için dönerken Madam Love Rawlins yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı.

"Cesur ol," dedi. "Yürekli ol. Sesini yükselt. Kendinden başka kimse için değişme. Değerli olan her ruh, bütün paketi olduğu gibi ve büyüdüğü haliyle kabul edecektir. Ne hissettiğini anlattığın zaman sana inanmayan kimseyle vakit harcama. Eylül ayında o salı günü konuşacak kimsen olmadığını düşündüğün zaman beni ara, olur mu? Telefonun başında bekliyor olacağım. Ve Buffalo yakınında hız sınırına dikkat et."

Kat başını tamam der gibi eğince Madam Love Rawlins parmak uçlarında yükselip onu alnından öptü. Kat ağlamamak için kendini zor tutuyordu ve Kanada Şükran Günü ya da istediği kış bayramında kapısının ona açık olduğu –çünkü her zaman ama her zaman bir kış gün dönümü partisi olurdu– söylenene kadar başardı da.

"Dönecek bir yuvan olmadığını sanıyorsun ama artık var, anlıyor musun?"

Kat firar etmeyi başaran birkaç damla gözyaşını durduramadı ama öksürerek ve parlak bahar havasını içine çekerek hiç konuşmadan başını sallarken geldiği zamankinden çok farklı hissediyordu. Arabasına yürürken bir an, bu kadının çoğu insandan daha fazlasını, daha uzağı ve daha derini gördüğüne gerçekten inandı ve eğer o Zachary'nin hayatta olduğuna inanıyorsa o zaman Kat de inanabilirdi.

Güneş gözlüğünü takıp arabayı çalıştırdı.

Madam Love Rawlins verandada durup uzaklaşan arabaya el salladı. İçeri girince, uçlarını öptüğü parmaklarıyla kıvırcık saçlı oğlanın fotoğrafına dokunduktan sonra mutfağa dönüp kendine bir fincan daha kahve doldurdu. Kurt köpeği esnedi.

Gök mavisi araba kıvrılan araç yolundan geleceğine doğru ilerliyordu.

ALTINCI KİTAP

KATRINA HAWKINS'İN GİZLİ GÜNLÜĞÜ

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Pekâlâ, bunu el yazısıyla yapacağız çünkü artık internete güvenmiyorum.

Gerçi hiçbir zaman güvenmedim.

Ama bu iş iyice tuhaflaştı.

Daha önce tuhaf olmadığından değil.

Ama her neyse.

Şu ana kadar öğrendiğim her şeyi tekrar kaybetmemek için buraya koyacağım. Notlarımı dizüstü bilgisayarımdan aldım, dosyaları sildim ama çıktıları imha etmeden önce buraya aktaracağım.

Telefonumu bir şekilde sildiler, bu yüzden o notlar yok oldu ve muhtemelen kısmen unutuldu. Hatırladıklarımı kronolojik sıraya olabildiğince uymaya çalışarak burada yeniden yaratmaya çalışacağım.

Acil durumlar için bir kullan at telefon aldım.

Olabildiğince çok şeyi her zaman yanımda olabilsin diye, tek bir taşınabilir yerde saklamak istiyorum.

Sadece sen ve ben varız, defter.

Umarım el yazımı daha sonra okuyabilirim.

Umarım bu işin sonu her nereye çıkacaksa buna değer.

Her zaman olacaksa.

Komik olan şu: Kocaman insanlar ortadan kaybolup ortada bariz bir kalleşlik kanıtı olmadığı zaman hiç kimse adımları izlemek falan gibi dedektiflik işlerine soyunmuyor.

Bu yüzden ben soyundum.

Kısmen, "insanlar her zaman ortadan kaybolur" durumuna canım sıkıldığı ve kısmen o son birkaç günde Z'yi herkesten daha fazla gördüğüme inandığım için.

Polis, Z'nin neden New York'ta olduğunu öğrenmek istedi. Ben de şu kostümlü parti için olduğunu biliyordum (bunu polise de söyledim, ilgileneceklerini söylediler ama ilgilendiler mi bilmiyorum, Z'nin maskemi ödünç aldığını söylediğim zaman bana uyduruyormuşum gibi baktılar) ama her şey o kadar son dakika ve plansız görünüyordu ki birkaç gün öncesinden itibaren ekstra adım izleme olayına girdim.

Z sanki biraz... nasıl desem. Kendi gibiydi ama daha uçta görünüyordu. Varla yok arası bir hali vardı. Karda yaptığımız ve ondan dersimde benimle birlikte hocalık yapmasını istediğim o konuşmayı ve bende bıraktığı hissi düşünüyordum da... Aklı başka bir yerde gibiydi, ona ne olduğunu sormayı düşündüm ama sonra birlikte dışarı çıktığımız akşam Lexi yanımızdaydı ve Z'nin L'yi bu tür bir sohbete girecek kadar iyi tanımadığını bildiğim için sormadım ve sonra da ortadan kayboldu zaten.

O başka yerin neresi olduğunu bilmediğiniz zaman polis, "Aklı başka yerde gibiydi," cümlesinden pek hoşlanmadı.

Kulağa çok boş geliyordu. Herkesin aklı sürekli bir yerlerde değil miydi sanki?

Ayrıca, "Onunla hangi konuda mesajlaştınız?" sorusuna cevabımın, "Onun için ördüğüm Harry Potter atkısı hakkında," olmasından da hoşlanmadılar.

Hatta içlerinden biri şu tipik *bunun için fazla yaşlısın seni aşırı büyümüş milenyum çocuğu* tonlamasıyla, "Bunun için biraz büyük değil misiniz?" diye sordu.

Omuz silktim.

Omuz silktiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bana, içine bir çay poşeti sarkıtılmış çevre düşmanı bir kullan at bardak içinde ikram ettikleri ve yaprak tadı verilmiş ılık su olmanın ötesine geçmeye çalışan ama başaramayan ılık polis karakolu çayı eşliğinde, "Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordular.

İnsan bir başkasını ne kadar iyi tanır? Birkaç kez derslerimiz çakıştı ve oyunseverlerin hepsi birbirini üç aşağı beş yukarı tanır. Bazen barlarda ya da medya binası salonundaki boktan kahve makinesinin yanında takılırdık. Oyunlardan, kokteyllerden, tek çocuk olmaktan ve insanlar buna üzülmemiz gerektiğini düşünür gibi görünse de tek çocuk olmaya aldırmadığımızdan bahsederdik.

Onlara Z'yi bir iyilik isteyecek ve karşılığını verecek kadar iyi tanıdığımı söylemek istedim. Bir bar menüsünden hangi kokteylleri sipariş edeceğini ve ilginç bir şey bulamazsa bir *sidecar* seçeceğini biliyordum. Oyunların bir şeyleri vurmaktan daha fazlası ve bir şeyleri vurmak dâhil her şey olabileceği konusunda benzer görüşlerimiz olduğunu biliyordum. Bazen salı akşamları benimle dans etmeye gelirdi çünkü ikimiz de kulüplerin çok kalabalık olmadığı zamanları daha çok severdik ve gerçekten iyi bir dansçı olduğunu ama onu piste çıkarabilmeniz için önce en az iki kadeh atması gerektiğini biliyordum. Çok roman okuduğunu, feminist olduğunu ve eğer onu sabahın sekizinden önce kampüste görmüşsem muhtemelen henüz uyumadığı için olduğunu biliyordum. Sıradan arkadaşlardan insanların birbirinin ceset taşımasına yardım ettiği noktaya geçmek üzereymişiz gibi hissettiğimi ama henüz oraya tam olarak varamadığımızı, bunun için birlikte bir macera daha yaşayıp karşılıklı onay puanları kazanmamız gerektiğini ve sonra biraz daha rahat bir ilişkimiz olacağını ama arkadaşlığımızın dinamiğini henüz tam olarak çözemediğimizi biliyordum.

Onlara, "Arkadaştık," dedim ve bu kulağıma hem doğru hem yanlış geldi.

Bana Z'nin görüştüğü kimse olup olmadığını sordular, ben de sanmadığımı söyledim ve bana arkadaşlık kısmına artık inanmıyorlarmış gibi geldi; ne de olsa arkadaşlar böyle şeyleri bilirdi. Onlara az kalsın MIT'deki şu çocukla (Bell, Bay ya da onun gibi bir ismi vardı) tatsız bir ayrılık yaşadığını söyleyecektim ama söylemedim çünkü çok uzun zaman önceydi ve ayrılıklarının uzak mesafe sorunu yüzünden olduğundan emindim ve pek alakalı görünmedi.

Kendine bir şey yapmış olabilir mi diye sordular –bir köprüden atlamak gibi mesela– ben de onlara sanmadığımı söyledim ama sonra çoğu zaman hepimizin bir yerden atlamaya sadece iki adım uzak olduğumuzu ve bir sonraki günün sizi hangi yöne iteceğini asla bilemeyeceğinizi düşündüm.

Telefon numaramı aldılar ama hiç aramadılar.

Birkaç kez aradım ve bir şey bulup bulmadıklarını soran mesajlar bıraktım.

Bana dönen olmadı.

Falcının oğlu karla kaplı bir tarlada duruyordu. Üstüne usul usul kar yağıyor, kar taneleri gözlüğüne ve saçlarına yapışıyordu. Tarlanın etrafı dalları ince bir kar tabakasıyla kaplı ağaçlarla çevriliydi. Gece göğü bulutluydu ama bulutların arkasında sakladığı yıldızlar ve ay sayesinde usulca parlıyordu.

Zachary döndü, arkasında bir kapı vardı. Tarlanın ortasında tek başına duran ve kristal mağaraya açılan bir dikdörtgen. Kapının ötesinde kara doğru uzanan ateş ışığı titreşiyordu ama biraz önce Zachary'nin elinde olan meşale baykuşuyla birlikte ortadan kaybolmuştu.

Ciğerlerine dolan hava temiz ve serindi ve nefes almakta zorlanıyordu.

Her şey çok fazla geliyordu. Fazla geniş, fazla açık. Fazla soğuk, fazla tuhaf.

Uzakta bir ışık vardı ve Zachary usul usul yağan karın altında o tarafa doğru yürüdükçe ışık çok tanıdık bir binanın bir cephesine asılmış bir sürü küçük lambaya dönüştü. Bacadan karın arasından kıvrılarak kendine yıldızlara giden bir yol açan duman yükseliyordu.

Tam buradaydı. Sadece birkaç hafta mı olmuştu? Belki evet. Belki hayır. Aradan yıllar geçse de hep aynı görünüyordu.

Zachary Ezra Rawlins ışıkta siyah görünen mavi ambarın önünden geçip annesinin çiftlik evinin karla kaplı basamaklarını tırmandı. Arka verandada üşüyerek kafası karışmış bir halde

durdu. Sırtında eski, deri bir kının içinde bir kılıç asılıydı. Zamanda kaybedilip tekrar bulunmuş antika bir palto içindeydi.

Mirabel'in onu eve gönderdiğine inanamıyordu.

Ama işte buradaydı. Karı teninde, yıpranmış tahtaları ayaklarının altında hissediyordu. Verandanın parmaklıklarında ve evin saçaklarında yanıp sönen ışıklar asılıydı. Verandaya gümüş rengi kurdelelere sarılı kutsal dallar ve periler için kâseler bırakılmıştı.

Kar kokusunun altında şöminede yanan ateşin ve fırından yeni çıkmış olması olası tarçınlı kurabiyelerin kokusunu duyabiliyordu.

İçeride ışıklar açıktı. Ev insanlarla doluydu. Kahkaha sesleri. Kadeh şıngırtıları. Vince Guaraldi olduğuna hiç şüphe duymadığı müzik.

Pencereler buzlanmıştı. Parti puslu bir ışıktan ve dikdörtgenlere bölünmüş renklerden ibaretti.

Zachary ambara ve bahçelere doğru baktı. Araç yolu boyunca kimini tanıdığı kimini tanımadığı arabalar park edilmişti.

Ambarın ötesindeki ormanın kenarında karların arasından ona bakan bir erkek geyik duruyordu.

"Demek buradasın," dedi bir ses arkasından ve Zachary aynı anda hem ısındı hem buz kesti. "Seni arıyordum."

Geyik ormanın içinde gözden kayboldu. Zachary sese döndü.

Dorian arkasında, verandada duruyordu. Saçları kısalmıştı. Daha az yorgun görünüyordu. Aynı anda hem ironik bir şekilde yılbaşına özgü hem de ona inanılmaz yakışan geyik ve kar tanesi desenli bir kazak giymişti. Ayaklarında çizgili yün çoraplar vardı ama ayakkabı giymemişti.

Elinde, içinde yıldız şeklinde buzlar olan bir viski kadehi vardı.

"Kazağına ne oldu?" diye sordu Dorian ona. "Çirkin kazak yarışmasının galibi tacını giydikten sonra bile çıkarmamanın kural olduğunu sanırdım?"

Zachary ona konuşmadan baktı. Beyni bu tanıdık insanın bu çok ayrı ve bir o kadar tanıdık bağlamda karşısına çıkmasını algılayamıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dorian.

Zachary sesine kavuşunca, "Nasıl oldu da buradasın?" diye sordu.

"Davet edildim," dedi Dorian. "Davet senelerdir ikimizin adına geliyor, bunu sen de biliyorsun."

Zachary tarladaki kapıya doğru baktı ve karın arasından onu göremedi. Sanki hiç olmamıştı. Sanki her şey bir rüyaydı. Kendisi için hayal ettiği bir macera.

Şu anda da rüya görüyor olabilir miydi? Ama uykuya daldığını hatırlamıyordu.

"Nerede tanıştık?" dedi yanında duran adama. Dorian sorusuna şaşırmış gibi baktı ama kısa bir duraksamanın ardından cevap verdi.

"Manhattan'da. Algonquin Oteli'nde bir partide. Sonrasında karda yürüyüşe çıktık ve kendimizi şu loş sohbet barlarından birinde bulduk, orada sabaha kadar sohbet ettik, sonra bir beyefendi gibi seni oteline bıraktım. Bu bir test mi?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık dört sene önce? Geri dönmek mi istiyorsun? İstersen yıl dönümü kutlaması gibi bir şey yapabiliriz."

"Hayatını... hayatını nasıl kazanıyorsun?"

Dorian'ın yüz ifadesi bir an şüpheciden endişeliye dönüştü ama sonra, "Son baktığımda kitap editörüydüm, gerçi şimdi bunu itiraf ettiğime pişmanım çünkü eğer unuttuysan seni oynadığın, bir kitap mı yoksa oyun mu olduğundan emin olamadığın şu korsanlı projeni bana nihayet göstermeye kandırmış olabilirdim. Testi geçtim mi? Dışarısı bayağı soğuk."

"Bu gerçek olamaz." Zachary yanındaki insana dokunmaya çekinerek verandanın korkuluğuna uzandı. Parmaklarının al-

tında korkuluğun somutluğunu hissetti. Kar teninin altında eriyerek parmağını usulca uyuşturdu.

Buradaki her şey onu uyuşturur gibiydi.

"Yoksa Kat'in pançını fazla mı kaçırdın? Üstüne uyarı tabelası astığı için ben bundan şaşmadım." Dorian elindeki viski kadehini havaya kaldırdı.

"Mirabel'e ne oldu?" diye sordu Zachary.

"Mirabel kim?" dedi Dorian viskisinden bir yudum almadan önce.

"Bilmiyorum," dedi Zachary ve doğruydu da. Bilmiyordu. Tam anlamıyla değil. Belki de onu Zachary uydurmuştu. Efsaneden ve saç boyasından yaratmıştı. Gerçek olsa burada olurdu, annesi ondan hoşlanırdı.

Dorian'ın yüzüne, özellikle kaşlarına endişe ifadesi geri döndü.

"Yine bir nöbet mi geçiriyorsun?"

"Ne mi yapıyorum?"

Dorian kadehine baktı ve bir şey söylemeden önce fazla uzun süre duraksadı. Yeniden konuşmaya başladığında her kelimesi sakin, tonlaması düz ve iyi çalışılmıştı.

"Geçmişte hayali gerçekten ayırmakta bazı zorluklar yaşamışsın," dedi. "Bazen bir şeyleri hatırlamadığın ya da hiç yaşanmamış şeyleri hatırladığın nöbetler geçiriyorsun. Bir süredir hiç olmadı. Yeni ilaçlarının işe yaradığını sanıyordum ama belki de..."

Zachary, "Ben nöbet falan geçirmiyorum," diye itiraz etti ama cümleyi bile zor tamamlamıştı. Nefes alması zorlaşmıştı, aldığı her nefes kafa karışıklığı ve buz etkisi yaratıyordu. Elleri titriyordu.

"Kışın her zaman daha kötü oluyor," dedi Dorian. "Bunu da atlatacağız."

"Ben..." dedi Zachary ama devamını getirmedi. Sallanır gibiydi. Ayağının altındaki yer sağlamlığını kaybetmişti. Gerçekliği hayalden ayırmakta güçlük çekiyordu. "Ben..."

"İçeri gel, aşkım," dedi Dorian öpmek için eğilirken. Hareketi samimi ve rahattı. Bunu daha önce bin kez yapmış gibi.

"Bu bir hikâye," diye fısıldadı Zachary, Dorian'ın dudakları onunkilere ulaşmadan. "Bu kendime anlattığım bir hikâye."

Titreyen elini Dorian'ın dudaklarına kaldırdı ve onu yavaşça itti. Dorian gerçek gibiydi. Gerçek, sağlam, rahat ve tanıdık. Bu kadar gerçek gelmese daha kolay olabilirdi.

Evden gelen sohbet ve müzik sesleri biri arka plandaki sesi kısmış gibi kesildi.

"Senin üstünde pijama mı var?" dedi Dorian'ın düşüncesi.

Zachary tekrar gökyüzüne baktı. Bulutlar aralanmıştı. Kar durmuştu.

Ay ona bakıyordu.

"Şu anda burada olmamalısın," diye seslendi Zachary aya. "Ben de burada olmamalıyım," dedi kendine.

Zachary, Dorian'ın annesinin geleneksel kış gün dönümü partisindeki kavalyesi kılığındaki, onu hem sevince boğan hem korkutan haline döndü ve "Korkarım gitmeliyim," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Dorian.

"Burada olmayı seviyorum," dedi Zachary ve ciddiydi de. "Ya da buranın farklı bir versiyonunda. Ve sanırım sana âşık olabilirim ama bu şu an gerçekten yaşanmıyor, bu yüzden gitmeliyim."

Zachary döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü.

"*Olabilirim* mi?" diye seslendi Dorian arkasından.

Zachary arkaya bakmamak için kendini zor tutuyordu. Kendine, o gerçekten Dorian değil, diye hatırlattı.

Bir yanı kalmak istese de yürümeye devam etti. Ay ışığının aydınlattığı karın içinde evden uzaklaşmaya devam ederken geriye doğru hareket eder gibi hissediyordu. Belki bu bir sınavdı. İleri gitmek için geri gitmek.

Tarladaki kapıya doğru yürüdü ama yaklaştıkça kapı olmadığını gördü. Gitmişti.

Sadece kar vardı. Ağaçların içine doğru devam eden kar yığınları.

Zachary tercihini yanına almamaktan yana kullandığı haritayı hatırladı. Ağaçlarla çevrili iki bina. Ama artık çiftlik evini göremiyordu, sadece olması gerektiği yönü biliyordu, tabii gerçekten oradaysa. Haritadaki okun hangi yönü, ormanın hangi kısmını işaret ettiğini ya da erkek geyiğin olduğu yeri hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı ve umurunda olmadığına karar verdi.

Bu kendine anlattığı bir hikâyeyse kendine ileri gitmeyi söyleyebilirdi.

Buradan uzağa.

Kafasını kaldırıp yıldızlarla kaplı göğe baktı. Ay ona bakıyordu.

Zachary gözlerini aya dikti.

"Burada olmamalıyız," diye bağırdı aya bir kez daha.

Ay hiçbir şey demedi.

Sadece izledi.

Sonrasında olacakları görmeyi bekler gibi.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Bilgi işlem departmanına kayıp arkadaşım ve "kazayla" sildiğim, olmayan bir e-posta hakkında acıklı bir hikâye anlattım ve gerçek gözyaşlarına sığınmak zorunda kaldım ama benim için Z'nin üniversite e-postasını kontrol ettiler çünkü polis zahmet etmemişti. Kaybolduğu günden sonra hiçbir şey yoktu ama öncesinde de bir şey yoktu. Ocak ayında hiçbir şey yoktu ki bu süper tuhaftı. Ocak ayının ilk haftasında onunla bir konuda e-posta etiketleme oyunu oynadığımdan ve onda da olması için ocak dönemi ders programımı ilettiğimden emindim.

Kendi e-postama da baktım ve Z'den aylardır hiçbir şey yoktu ve ben olması gerektiğini *biliyordum*.

Odasına baktım. Katında kimse kalmayana kadar bekledim. Kilidini kurcalamak basit oldu, kampüsteki iç kilitlerin tamamı boktandı.

Bilgisayarı oradaydı, açtım ama biri bilgisayarı fabrika ayarlarına döndürmüştü. Parola koruması bile kaldırılmıştı. Dosyaları gitmişti, oyunları gitmişti ve şu muhteşem *Blade Runner* duvar kâğıdı, pof, yok olmuştu. Yerini standart, yüksek çözünürlüklü doğa manzarasına bırakmıştı.

Hiç normal görünmüyordu.

Kütüphane kitaplarını aradım ama bir tane bile bulamadım. Belki yanında New York'a götürmüştü. Her zaman yığınla kütüphane kitabı olurdu.

Bulduğum tek acayipimsi şey yatağın altındaki kâğıt parçasıydı. Bir çorabın altında kaldığı için gözden kaçırılması

kolaydı (Z iki günde bir çamaşır yıkıyor olmalıydı, yerdeki giysiler bile temizdi) ama masanın üstündeki not defterinden koparılmıştı.

Kâğıdın üstü başka bir şey yaparken not almış gibi rastgele karalamalarla doluydu. Yazının büyük kısmı okunaksızdı ama ortada bir çizim vardı. Daha doğrusu üç çizim.

Bir arı, bir anahtar ve bir kılıç.

Ortada, aşağı doğru bir çizgi halinde.

Kapıya benzer bir dikdörtgenin içindeydiler ya da sadece bir dikdörtgen de olabilirdi; Z'nin çok iyi bir ressam olduğu söylenemez. Arı bir sineğe benziyordu ama çizgileri olduğu için arı olması gerektiği sonucuna vardım.

Önemli olabileceğini düşündüğüm için kâğıdı cebime attım.

Sonra PS4'ünü çaldım.

Onu silecek kadar akıllı olmadıklarına bahse girebilirdim.

Görünüşe bakılırsa Z, PS4'ündeki oyun kayıtlarında ipuçları gizleyecek kadar akıllı değilmiş. Ya da zamanı olmadı ya da düşünmedi ya da başka bir şey. Hayal kırıklığına uğramış dedektif suratı.

PSN ya da başka bir şeyden de bir şey çıkmadı.

Belki de onun da bir yerlerde gizli bir defteri vardı. Varsa bile muhtemelen yanında götürmüştü.

Kurgusal gizem romanlarında bundan daha fazla ipucu vardı sanki. Ya da en azından başka ipuçlarına yönlendiren ipuçları. Bir iz bulmak istiyordum ama elimde sadece iz şeklinde olmayan çeşitli tuhaflıklar vardı.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Belki mesajlaştığı ve planlarından falan bahsettiği biri. Tabii bir planı varsa. Belki de yoktu.

Z'nin katıldığı –partiye gerçekten gittiği varsayımıyla hareket ediyorum, otele giriş yaptığını biliyorum çünkü polis o kısmı

kontrol etti yani tamamen işe yaramaz değiller– partiyi veren yardım kuruluşunu buldum ama tuhaf bir yardım kuruluşuydu.

Bütün bu edebî şeyler için tonlarca para veriyor/topluyorlardı ve çoğu kulağa havalı geliyordu ama izlerini sürüp bir kaynağa hatta bir insana –bir CEO falan– ulaşmaya çalıştığım zaman, dönüp dolaşıp en başa geldim. Her hayır kuruluşu bir başkasının parçasıydı ve diğerlerinden birinin bir alt kuruluşu gibi listelenmişti ama bunlar ucu asla bir insana çıkmayan Möbius şeridi kuruluşlardı. Kulağa bir para aklama sistemi gibi geliyordu ama birkaç yeri aradım, hepsi bağış aldıklarını doğruladılar ama bana başka bilgi veremediler.

Böylece kurcalamaya devam ettim. Birkaç adres buldum ve bir iki telefon numarasını denedim. Biri beni kayıtlı bir mesaj belirsizliğinde bıraktı, diğeri ise kullanım dışıydı.

Web sayfalarından (bu arada arama motorlarında çıkmayan sayfalardandı, sanki bulunamasın diye özenle gizlenmişti) birindeki bir alt sayfanın alt sayfasına gömülü en yakın adres, Manhattan'daydı.

Adresi araştırdım.

Partiden iki gün sonra yanmıştı.

Tesadüf olamazdı.

Manhattan'dayım.

O binanın fotoğraflarını çektim, girişi tamamen engellenmiş. Binanın dışı iyi görünüyor ama pencereler yanmış ve bolca duman hasarı vardı. Çok yazık çünkü güzel bir bina.

Kapıda Koleksiyoncular Kulübü diye bir tabela var. Sokağın karşısındaki binalardan köpeğini dolaştırmak için çıkan bir kadına yangını sordum, bana elektrik kaynaklı olduğunu söyledi ve pug cinsi köpeği (Balthazar) çizmelerimi incelerken eski binaların elektrik sistemlerinden yakındı. Ona ne tür bir kulüp olduğunu sordum. Şu özel üyeli kulüplerden biri olduğunu tahmin ettiğini ama hangi tür olduğundan emin olmadığını

anlattı. Girip çıkan insanlar görüyordu ama çok sık değildi. Sık sık teslimat geldiğini söyledi ama sonra söylediğine pişman oldu, çok da mantıksız değildi çünkü bu pencereden komşularını gözetleyen birinin söyleyeceği türde bir şeydi. Ya öyle ya da yanmış bir bina hakkında bu kadar çok (iki tane!) soru sormamın tuhaf olduğuna karar vermiş olmalı ki köpeğiyle birlikte uzaklaştı. Belki de beni kundakçılık eğitimi alan biri falan sanmıştır.

"Koleksiyoncular Kulübü" terimini araştırdım ama çok genel olduğu için bir yardımı olmadı. Aynı adla sadece birkaç blok ötede bir pul koleksiyoncuları kulübü vardı. İnternette adı bu adresle ilişkilendiren hiçbir şey yoktu, görebildiğim kadarıyla yani.

Binanın arkasındaki sokak arasını ve bütün erişim noktalarını gözden geçirdim ve kaybolmuş görüntüsü vermeden dolaşmayı başardım. Kapüşonumu kaldırdım ve kameralar olduğu için durmadan yürümeye devam ettim ama binanın arka tarafına iyice bakabildim. Bir çitin çevrelediği, ayak değmemiş karla kaplı arka bahçe blokun geri kalanı kadar derin değildi ve arka taraftaki pencereler de öndekiler gibi kırıktı, arka kapılar tahtalarla kapatılmıştı.

Demir bahçe kapısı şıktı ve iki yarısının birleştiği süslemelerin ortasında bir kılıç göze çarpıyordu.

Bunun da tesadüf olduğunu sanmıyorum.

Artık tesadüflere inandığımdan emin değilim.

Sonrasında uzun bir yürüyüş yaptım. Şehir merkezinden geçip kendimi Strand'de buldum. Tuhaf bir şekilde Z'ye orada rastlayacağım fikrine kapılmıştım. Kitap rafları arasında zaman mefhumunu kaybetmiş ve ne kadar çok zaman geçtiğinin farkında değilmiş gibi.

Küf kokan bodrum katında uzun süre oyalandım. Birinin beni izlediği ya da gözden kaçırdığım bir şeyin çok yakınında

olduğum hissinden kurtulamıyordum. Çok saçmaydı ama sanki doğru kitap oralarda bir yerdeydi ve gözlerimi kapatıp bir rafa uzansam onu parmaklarımın altında buluverecektim.

Birkaç kez denedim ama işe yaramadı.

Bütün kitaplar sadece kitaptı.

Lantern's Keep barına gittim ve garsonuma kokteyller konusunda bolca ukalalık tasladıktan sonra (bana barmen misiniz diye sorunca çok fazla içtiğimi itiraf etmek zorunda kaldım) kalmadığım otelin kablosuz internetini kullanarak derin bir karanlık ağ dalışı yaptım ve aklı başında insanların da olduğu bir komplo teorisi sayfası buldum (insanların mesaj panosunda paylaştığı şeylerin çoğunu yirmi dakika gibi bir süre içinde çürütüyorlardı).

Sahte bir e-posta adresiyle üye oldum ve şunu paylaştım:

Bilgi arıyorum:
Arı
Anahtar
Kılıç

Ekran görüntüsü almayı unuttum, aferin bana. Ama on dakika içinde üç cevap aldım. Biri beni trollükle suçluyordu, diğeri sadece yedi soru işareti koymuştu ve üçüncüsü bir omuz silkme emojisiydi.

Beş dakika sonra paylaşımım kaldırıldı ve gelen kutuma iki mesaj düştü.

İlki sayfa adminlerinden birindendi ve sadece, "Sakın," diyordu.

Cevap verdim ve spam olmadığını, sadece soru sorduğumu söyledim.

Admin tekrar cevap verdi ve "Biliyorum. Yapma. O işe girmek istemezsin," yazdı.

İkinci mesaj, paylaşımı olmayan ve anlamsız bir alfanümerik kullanıcı adı olan bir hesaptandı:

Taç
Kalp
Kuş tüyü

Baykuş Kral geliyor.

Falcının oğlu, Ay'la konuşarak karın arasında yürüdü.

Ona hangi yöne gideceğini göstermesini, bir işaret vermesini ya da bir şekilde yalan bile olsa her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedi ama Ay hiçbir şey söylemedi ve Zachary kar pijama paçalarına yapışarak ve ayakkabılarının içine dolarak yürümeye devam etti.

Zachary Ay'a orada ışıldamak dışında bir şeyler yapması gerektiği konusunda söylendi ama sonra özür diledi. O kim oluyordu da Ay'ın eylemlerini ya da eylemsizliğini sorguluyordu?

Ne kadar yürürse yürüsün, orman yaklaşmıyor gibiydi. Oysa çoktan ulaşmış olması gerekirdi.

Yıldızların ve Ay'ın varlığına rağmen Zachary hâlâ yerin yüzeyinin kat kat aşağısında olduğunu biliyordu. Ağırlığını üstünde hissedebiliyordu.

Hiç ilerleme kaydetmediği, çok uzun gelen bir sürenin sonunda, çantasında işe yarar bir şey aramak için duraksadı. Parmakları kitaba değince aramayı bıraktı.

Tatlı Hüzünler'i çıkardı. Açmadı, bir süre tuttu, sonra yakınında tutmak için paltosunun cebine koydu.

Bütün kitaplarından kurtulan çanta bir anda ağır geldi. İçinde kalan diğer şeyler gereksiz göründü.

Bu nesnelerin hiçbirinin ona faydası olmayacaktı. Burada değil.

Zachary çantayı yere bırakıp kara terk etti.

Parmaklarını boynundaki anahtar, kılıç ve ona herhangi bir istikameti göstermekten aciz pusulanın asılı olduğu zincirlere sardı.

Yürümeye devam ederken elini zincirlerden çekmedi. Artık sadece kitabı ve kılıcı kaldığı için hafiflemişti.

Keşke Dorian gerçekten orada olsaydı. Bunu, bundan sonra ne yapacağını bilmekten daha fazla isterdi.

"Dorian burada, aşağıdaysa onu görmek istiyorum," dedi aya. "Hemen şimdi."

Ay cevap vermedi.

(Hiçbir talebine cevap vermemişti.)

Zachary yürürken aklı geride bıraktığı yere, oradaki hayalî partiye ve kendini içinde bulduğu bu hikâyenin normal hayatına süzülüp boşlukları doldurduğunu görmenin verdiği hisse döndü.

Yaklaşan ayak sesleri duydu. Karın ayak seslerini boğduğu biri koşuyordu. Zachary dondu. Bir el kolunu tuttu.

Zachary arkasındaki kişiye dönerken yeni sanrısını kendinden uzak tutmak için kılıcı kınından çekti.

"Zachary benim," dedi Dorian ellerini kendini savunmak ister gibi kaldırarak. Daha uzun saçlardan yıldız düğmeli paltosuna kadar Zachary'nin hatırladığı gibi görünüyordu. Tek fark ay ışığıyla aydınlanmış ve karla kaplı olmasıydı.

Zachary kılıcı indirmeden, "Ay gökyüzünde olmadığı zamanlarda nereye gider?" diye sordu ve cevap olarak aldığı gülümsemeden bunun bir hayal olmadığını, karşısındakinin gerçek kişi olduğunu anladı. Buradaydı ama burada değildi. Ay'ın aydınlattığı karda, yanında ve başka bir yerdeydi ama gerçekten Dorian'dı. Zachary bunu neredeyse donan ayak parmaklarına kadar biliyordu.

"Bir zamanlar bir yol ayrımının üstündeyken şimdi bu şey her neyse geri kalanıyla birlikte burada, aşağıda olan bir handa," dedi Dorian eliyle karı ve yıldızları içine alan bir işaret yaparak.

"Şu anda ben oradayım. Sanırım uykuda olabilirim. Pencereden kara bakıyor ve seni düşünüyordum, sonra seni gördüm ve kendimi burada buldum. Binadan çıktığımı hatırlamıyorum."

Zachary kılıcı indirdi.

"Seni yitirdiğimi sandım," dedi.

Dorian tekrar kolunu tutup onu kendine çekti ve alnını alnına yasladı. Hem ılık hem soğuk hem gerçek hem değildi, hepsi bir aradaydı.

Bu insan Zachary'nin içinde kaybolabileceği ve hiçbir zaman bulunmamayı dileyeceği bir yerdi.

Kar yeniden başladı.

"Sen de burada, aşağıdasın, değil mi?" dedi Dorian. "Dünyanın altındaki dünyanın altındaki dünyada?"

"Sen düştükten sonra Max'le –yani Mirabel'le– asansöre bindim. Şimdi çok daha aşağıdaydım, bal ve kemikten yapılma kayıp bir şehrin ötesinde. Bir kapıdan geçtim. Bunu yapmaya son vermeliyim. Baykuşu kaybettim."

"Sence olduğun yerden hanı bulabilir misin?"

"Bilmem," dedi Zachary. "Yıldızsız Deniz'e yaklaşıyor olmalıyım. Sen ve ben artık aynı zamanda bile olmayabiliriz. Eğer... bir şey olursa..."

"Sakın," dedi Dorian sözünü keserek. "Sakın veda etmeye kalkma. Seni bulacağım. Birbirimizi bulacağız ve bu işi birlikte çözeceğiz. Tek başına olabilirsin ama yalnız değilsin."

"*Tek başına gitmek tehlikeli olur*," dedi Zachary neredeyse otomatik olarak ve en azından kısmen karla birlikte gözlerine batan yaşları durdurmak için. Kılıcı kınına sokup sırtından indirdi. "Bunu al," dedi Dorian'a uzatarak. Yapılması gereken buymuş gibi gelmişti. Dorian muhtemelen kılıcı nasıl kullanacağını bilirdi.

Dorian kılıcı aldı ve tam bir şey diyecekken bir göz kırpmalık zamanda kayboldu. Bir an oradaydı, sonra gitmişti. Karda ayak izi bile yoktu. Orada olduğuna dair hiçbir işaret de.

Sadece kılıç da girmişti. Bulutların arkasında gözden kaybolan Ay'la birlikte.

Kar yağışı hafiflemişti, taneler havada süzülüyordu. Kar küresi karı gibi.

Zachary dokunacak bir şey olmadığından emin olmak için elini uzattı. Kar öne uzattığı elinin etrafına sarılıp miras aldığı paltosunun kol ağzından içeri kaydı.

Dorian buradaydı, dedi kendi kendine doğrular gibi. *Burada, aşağıda bir yerde, hayatta ve ben yalnız değilim.*

Derin bir nefes aldı. Hava artık o kadar soğuk değildi.

Yakınlardan yumuşak bir ses geldi. Zachary döndü ve erkek geyiği gördü, gözlerini ona dikmişti. Nefesinin havayı bulutlandırdığını görebileceği kadar yakındı.

Geyiğin boynuzları altındandı ve alev ve bal mumundan yapılma bir taç gibi kıvrılarak yanan mumlarla kaplıydı.

Zachary geyiğe, geyik ona baktı. Hayvanın gözleri koyu renkli cama benziyordu.

Bir an ikisi de kıpırdamadı.

Sonra geyik dönüp ağaçlara doğru yürüdü.

Zachary de peşinden gitti.

Ormanın kıyısına beklediğinden daha kısa sürede ulaştılar. Alanın büyük kısmı karanlıkta kalsa da ağaçların arasından ay ışığı ya da yıldız ışığı ya da hayalî yapay ışık süzülüyordu. Kar beyazdan çok mavi görünüyordu ve ağaçlar altın rengiydi. Zachary ağaçlardan birinin gövdesini daha yakından incelemek için durdu ve kabuğunun narin altın yaldızla kaplı olduğunu gördü.

Geyiği ağaçların arasında olabildiğince yakından takip etti ama bazen tek rehberi bir ışıktı. Hem derin hem karanlık olan bu yaldızlı ormanda, tarla hızla görünmez olmuştu.

Ağaçlar gittikçe büyüyor ve kalınlaşıyordu. Zemin engebeli gibiydi ve Zachary ayakkabısıyla karı kenara itince top-

rak değil, ayağının altında kayan anahtar yığınlarının üstünde yürüdüğünü anladı.

Geyik Zachary'yi bir açıklığa çıkardı. Burada ağaçlar aralanarak yıldızlarla kaplı göğü açığa çıkardılar. Ay gitmişti ve Zachary dikkatini tekrar yere çevirince geyik de onu terk etti.

Açıklığı çevreleyen ağaçlar kurdelelerle süslenmişti. Ağaçların dallarına ve gövdelerine sarılmış siyah, beyaz ve altın rengi kurdeleler karın üstünde birbirine dolanıyordu.

Kurdelelere anahtarlar dizilmişti.

Küçük anahtarlar, uzun anahtarlar, büyük ağır anahtarlar. Oymalı anahtarlar, sade anahtarlar ve kırık anahtarlar. Kalın dalların üstünde yığın halinde duruyor, dallarda özgürce sallanıyor, çaprazlanan ve birbirine dolanan kurdeleleri onları birbirine bağlıyordu.

Açıklığın ortasında bir koltukta, sırtı Zachary'ye dönük bir figür oturuyordu. Yüzü ormana dönüktü. Bu ışıkta görmek zordu ama Zachary belli belirsiz bir pembelik seçer gibi oldu.

"Max," diye seslendi ama koltuktaki kişi dönmedi. Zachary ona doğru yürüdü ama kar ilerlemesini yavaşlatarak sadece tek tek adım atmasına izin veriyordu. Ona ulaşması sonsuz kadar sürmüş gibi geldi.

"*Max*," diye seslendi bir kez daha ama koltuktaki figür dönmedi. Zachary yaklaşırken kıpırdamadı bile. Ona dokunmak için elini uzatınca, sımsıkı tutunduğunu fark etmediği umut da omzuyla birlikte parmaklarının arasında dağılıp gitti.

Koltuktaki figür kar ve buzdan yontulmuştu.

Tuvaleti koltuktan aşağı dökülürken kumaşın katları dalgalara dönüşüyordu ve dalgaların arasında gemiler, denizciler ve deniz canavarları vardı ve sonra tuvaletinin içindeki deniz kar kümelerinin arasında kayboluyordu.

Yüzü boş ve soğuktu ama daha önceki heykellerdeki kısıtlı benzerliğin aksine, donmuş sudan yapılma bu figür, Mirabel'in etten kemikten yapılma halinden kalıba dökülmüş gibi, aslına

ancak bu kadar benzeyebilirdi. Az önce kırılan omzu dışında, kar tanelerinin biriktiği kirpiklerine kadar Mirabel'in kusursuz bir kopyasıydı.

Göğsünde bir ışık vardı. Karın altında kırmızı renkte parlayarak Zachary'nin uzak gördüğü yumuşak pembelik yanılsamasını yaratıyordu.

Elleri kucağında duruyordu. Zachary, Arılar Kraliçesi'nin heykelinde olduğu gibi, bir kitap beklercesine öne uzanmalarını beklerdi ama bu eller ağaçlardaki kurdelelere benzeyen ama üstünde asılı olan anahtar çoktan alınmış, yırtık pırtık bir kurdele tutuyordu.

Zachary buzdan heykelin ağaçlara bakmadığını şimdi fark etmişti. Karşısındaki diğer koltuğa bakıyordu.

Boş olan koltuğa.

Her zaman buradaymış ve onu bekliyormuş gibi.

Ağaçlardan sarkan anahtarlar sallanarak birbirlerine çarpıyor ve rüzgâr çanları gibi şıngırdıyorlardı.

Zachary koltuğa oturdu.

Karşısındaki figüre baktı.

Kurdelelerinin ucunda dans eden ve birbirlerine çarpan anahtarları dinledi.

Gözlerini kapadı.

Derin bir nefes aldı. Hava serin, temiz ve yıldızlar gibi aydınlıktı.

Zachary gözlerini geri açtı ve Mirabel'in karşısında duran buzdan heykeline baktı. Eteklerinde eski masalların ve önceki ömürlerin ağırlığıyla bekleyen kopyasına.

Sesini duyar gibi oldu.

Bana bir hikâye anlat diyordu.

Beklediği buydu.

Zachary isteğini yerine getirdi.

Dorian yabancı bir odada uyandı. Hâlâ karı teninde, kılıcı elinde hissediyordu ama hiçbir kar bu sıcaklığa dayanamazdı ve parmakları başka bir şeye değil, yatağın üstüne yığılmış battaniyelere sımsıkı yapışmıştı.

Hanın dışında, olayların gidişatındaki bu değişikliğe şaşıran rüzgâr uluyordu.

(Rüzgâr kafasının karışmasını sevmez. Kafa karışıklığı rüzgârın yön duygusunu mahveder ve yön duygusu rüzgâr için her şeydir.)

Dorian çizmelerini ve paltosunu giyip odasının konforunu terk etti. Yıldız biçimindeki düğmeleri iliklerken yontulmuş kemiklerin parmak uçlarında bıraktığı his daha birkaç saniye önce kılıcı elinde ya da Zachary'nin üşümüş tenini teninde hissetmesinden daha az ya da daha çok gerçek değildi.

Ana holdeki fenerler kısılmıştı ama geniş taş şöminedeki ateş yanmaya devam ediyordu. Mumlar ışığın masaların ve sandalyelerin üstüne yayılmasına yardım ediyordu.

"Rüzgâr mı uyandırdı?" diye sordu hancı elinde açık bir kitapla ateşin yanındaki koltuklardan birinden kalkarken. "İsterseniz uyumanıza yardımcı olacak bir şey getirebilirim."

"Hayır, teşekkürler," dedi Dorian ziyaret etmeyi binlerce kez dilediği bir salonda kafasından koparılan adama bakarak. Dorian hayalinde nereden geldiğini ya da nereye gideceğini unutacağı bir yer canlandırabilseydi orası burası olurdu.

"Gitmeliyim," dedi hancıya.

Hanın kapısına yürüdü ve kapıyı açtı. Karşısında kar ve orman görmeyi bekliyordu ama kendini gölgesiz ve karsız bir mağaraya bakarken buldu. Uzakta dağa benzeyen, bir kale olabilecek bir karaltı vardı. Çok ama çok uzaktı.

"Kapatın," dedi hancı arkasından. "Lütfen."

Dorian tereddüt etti ama sonra kapıyı kapattı.

"Han sizi sadece gitmeniz gereken yere gönderebilir," dedi hancı. "Ama *o*," dedi kapıyı işaret ederek, "uçmaya sadece kralarını bekleyen baykuşların cüret edebileceği bir derinlik. Oraya hazırlıksız gidemezsiniz."

Tekrar şömineye dönünce Dorian da peşinden gitti.

"Neye ihtiyacım var?" diye sordu Dorian.

Hancı cevap veremeden kapı ardına kadar açıldı. İçeri önce beraberinde bir kar esintisi getiren rüzgâr, rüzgârın ardından gümüş iple takımyıldızlar işlenmiş, gece göğü renginde, başlıklı ve uzun bir pelerin giymiş bir yolcu girdi. Yolcu başlığını indirdikten sonra bile koyu renkli saçlarına yapışık kalan kar taneleri teninde ışıldamaya devam ettiler.

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Ay doğruca Dorian'a gitti ve ona yaklaşırken pelerininin içinden gece mavisi ipeğe sarılı uzun bir paket çıkardı.

"Bu senin," dedi gereksiz takdim faslını atlayıp paketi ona uzatırken. "Hazır mısın? Çok fazla zaman yok."

Dorian daha ipeği açmadan içinde ne olduğunu anlamıştı. Sadece bir kez rüyasında tutmuş olmasına rağmen ağırlığına aşinaydı.

(Kılıç kınından çekilirken rahat bir nefes alabilseydi alırdı çünkü daha önce defalarca kaybedilip bulunmuştu ve bunun sonuncu olduğunu biliyordu.)

"Onu dışarı gönderemeyiz," dedi hancı karısına. "Çünkü..." Dili dönüp devamını getiremedi ve dile getirilemeyen tehlike Dorian'ın hayal edebileceği her şeyden daha kötü olmalıydı.

"Gitmeyi dilediği yer orası," diye ısrar etti Ay.

"Orada Zachary'yi bulacağım, değil mi?" diye sordu Dorian.

Ay başını evet der gibi salladı.

"O zaman oraya gidiyorum."

(Burada sadece rüzgârın sesi, ateşin çıtırtısı ve devam etmek için bir kedi gibi mırlayarak sabırsızlanan hikâyenin vızıltısının duyulduğu bir duraksama oldu.)

"Ben çantasını getireyim," dedi hancı, Dorian'ı Ay'la baş başa bırakırken.

"Bu han, bağlı bir yer," dedi Ay ona. "Akıntı ne kadar değişirse değişsin, hep aynı kalır. Buradan ayrıldığın zaman, yine bağsız kalacaksın ve karşına çıkan hiçbir şeye güvenemeyeceksin. Gölgelerde bir şeyler var; eskiden tanrı, ölümlü ya da hikâye, hangisi oldukları fark etmez, artık başka bir şeyler. Seni yolundan çekebilmek için kendilerini sana uyduracaklar."

"Bana mı?"

"Seni korkutmak, kafanı karıştırmak ya da baştan çıkarmak için. Seni tuzağa düşürmek için düşüncelerini kullanacaklar. Burada hikâye ya da efsane diyebileceğin bir şeyin sınırlarında varız. Yol almak zor olabilir. İnandığın şeylere sıkı sıkı tutun."

"Ya neye inandığımı bilmiyorsam?" dedi Dorian.

Ay ona gece gibi karanlık gözleriyle baktı ve bir an ona bir şey, bir uyarı ya da bir dilek verecek gibi olduysa da Dorian'ın elini tutup, dudaklarına götürmek ve bırakmakla yetindi. Hareket basit ve derindi ve Dorian bu harekette sorusunun cevabını buldu.

Hancı, Dorian'ın çantasıyla geri döndü. Çanta ağırlaşmıştı, Dorian içinde kalbin durduğu kutunun ağırlığını hissedebiliyordu. Muhtemelen kalbi Kader'e iade etmeliydi ama kendini bir defada tek bir hikâye tamamlamakla meşgul etmeye karar verdi.

Dorian hanın kapısını açınca yine aynı karanlık manzarayla karşılaştı. Bu kez dağdan çok kaleye benziyordu. Hatta

pencerelerinden birinde ışık bile olabilirdi ama emin olmak için fazla uzaktı.

"Tanrılar sizi kutsasın ve korusun," dedi hancı. Dorian'ın dudaklarına kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük kondurdu.

Bir kılıç ve bir kalp kuşanan Dorian, bilinmeze adım attı ve hanı arkasında bıraktı.

Olacakların korkusuyla oradan ayrılırken rüzgâr arkasında uludu ama bir ölümlü ne kadar yüksek sesle haykırırsa haykırsın, rüzgârın dileklerini anlayamaz, bu yüzden son uyarıları dikkate alınmadı.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Baykuş Kralı daha önce duydum gibi geliyor ama nerede duyduğumu bilmiyorum.

Elena'ya o gece dersten sonra Z'yle ne konuşmak istediğini sordum. Bana Z'nin sistemde kayıtlı olmayan bir kitabı kütüphaneden çıkardığını ve sonra aynı bağış partisine gelen başka kitapların izini sürmek için bir kütüphane dedektifi havasıyla (bunlar onun sözcükleri) geri geldiğini ama nedenini bilmediğini, Z'nin de söylemediğini anlattı. Kitaplardan birkaçının (ilki dâhil) hâlâ eksik olduğunu, yani Z'de olabileceklerini ekledi.

Ona verdiği bağışçı ismini bana da verdi. J. S. Keating. Ben de bir miktar kurcaladım. Bayağı bir miktar.

Jocelyn Simone Keating, 1812 doğumlu. Hakkında çok fazla bilgi yok, evlilik kaydı, çocukları ya da buna benzer bir şey yok. Görünüşe bakılırsa evlatlıktan reddedilmiş. Diğer Keatingler: erkek kardeş, evlenmiş, çocuğu olmamış, "vesayeti altında" sadece ergenlikte öldüğü kayda geçmiş, adsız bir çocuk var. Kardeşin karısı ölmüş, adam yeniden evlenmiş, iki numaralı eş de ölmüş ve sanırım sonra kardeş de yaşlı ve tek başına ölmüş. Yirmili yaşların sonunu göremeyen iki Keating kuzen daha var. Ve sanki onlarla Keatinglerin sonu gelmiş. En azından o kolun çünkü Keating hayli sık rastlanan bir soyadı.

Jocelyn'in ölüm kaydı yok. En azından ben bulamadım.

Ancak kitaplar sadece otuz yıl önce onun adı altında mı bağışlanmış? Şefi öğle yemeğine çıkınca Elena kütüphane dosyalarını kurcalamama izin verdi ve o dönemde hâlâ aktarma yapıldığı için dijital olmasa da el yazısı bir kâğıdın düşük çözünürlüklü ve sadece yarı okunaklı bir taraması olan kaydı bulmayı başardım.

Ancak bir vakıf ve bağış talimatları var. Bir hanımefendi, kütüphanesini nasıl olur da farklı ülkelere dağılmış farklı üniversitelere –hele öldüğü tarihte bir kısmı henüz yokken– bırakabilir? Demek istediğim cidden, kadın yüz yaşına kadar yaşamış bile olsa, bu okul... hızlı bir matematik hesabıyla... hımm, ölümünden kırk elli yıl sonra kurulmuş olmuyor mu?

Elena bağışlanan diğer kitapların bazılarını bulmama yardım etti ve bir kısmı 1800'lerde yaşamış bir kadına ait olmak için fazla moderndi. Aralarında Caz Çağı'na ait olanlar bile vardı. Bağışlanan "onun" kütüphanesi değil, onun adı verilmiş bir kütüphane olabilir miydi? Yoksa sadece ismini daha eski bir şeyden almış bir vakıf mı vardı? Keating Vakfı'nı hiçbir yerde bulamadım, hiç var olmamış gibiydi.

Kitaplardan birinin içinde yine o arı resmi vardı. Arka kapakta, barkod çıkartmasının altında, mürekkebi solmuş bir arı-anahtar-kılıç resmi.

Bütün bunlar çok tuhaf. Ve iyi anlamda tuhaf değil. Ben iyi tuhaflıkları severim.

Biri sohbet kutumu arı emojileriyle spamlayıp durduğu için Twitch hesabımı kapattım.

Telefonuma bilinmeyen bir numaradan, "Kurcalamayı kesin, Bayan Hawkins," diyen bir kısa mesaj geldi.

Cevap vermedim.

Z'ye gönderdiğim ya da ondan gelen bütün mesajlar kayboldu.

Falcının oğlu yıldızların aydınlattığı bir ormanda, etrafı anahtarlarla çevrili bir sandalyede oturmuş, kar ve buzdan yapılma bir kadınla konuşuyordu.

Başlangıçta ne diyeceğini bilemedi.

Kendini bir hikâye anlatıcısı olarak düşünmüyordu. Hiçbir zaman düşünmemişti.

Aralarında büyüdüğü bütün hikâyeleri, efsaneleri, masalları ve çizgi filmleri düşündü.

Tatlı Hüzünler'i ve bakıcılara yönelik testlerini, anahtarlarla çevrili hikâye anlatımlarını, kendilerininki dışında her hikâyeyi anlatabildiklerini hatırladı ama onun bir hikâyesi yoktu.

Pratiğini yaptığı bir şey yoktu. Ya da hazırladığı. Ama talep çok açık uçluydu.

Bana bir hikâye anlat.

Talebin beraberinde herhangi bir açıklama ya da şart yoktu.

Böylece Zachary başlangıçta duraksayarak ama zamanla daha rahat hissederek konuşmaya başladı. Karla kaplı bir masal ormanında sessiz bir heykelle değil, loş bir barda, hünerli ellerden çıkma kokteyller eşliğinde eski bir dostla sohbet eder gibi.

Bir sokak arasında boyama bir kapı bulan, on bir yaşında bir oğlandan başladı. Kapıyı boyanmış anahtar deliğine kadar detaylı olarak tarif etti. Ona oğlanın kapıyı nasıl açmadığını anlattı. Sonrasında açmadığına pişman olduğunu, sonraki yıllarda

kapının çok tuhaf anlarda aklına geldiğini hatta hiç aklından çıkmadığını ve hâlâ zihninin bir köşesinde durduğunu.

Ona oradan oraya, oradan oraya taşınıp durduğunu ve kendini o yerlerden hiçbirine ait hissetmediğini, nerede olursa olsun hep başka bir yerde, tercihen kurgusal bir yerde, olmayı dilediğini anlattı.

Bütün bunların hiçbir anlama gelmemesinden endişelendiğini de söyledi. Hiçbirinin önemli olmamasından. Olduğu ya da olduğunu sandığı kişinin sadece başka insanların sanatlarına göndermelerden oluşan bir koleksiyondan ibaret olduğunu ve hikâye, anlam ve yapıya çok fazla odaklandığı için dünyasının hepsini düzgün bir şekilde önüne sürmesini istediğini ama bunun asla gerçekleşmediğini ve hiçbir zaman gerçekleşmemesinden korktuğunu anlattı.

Ona hiç kimseye anlatmadığı şeylerden bahsetti.

Kalbini uzun ve sonu bir türlü gelmeyen bir süreçle kırarak onu sonunda acıyı sevgiden ayırt edemez hale getiren ve şimdi bitmesinin üstünden bu kadar zaman geçmişken bile ne zaman hislerini ayıklamaya çalışsa sadece kocaman bir boşluk hissetmesine neden olan o adamdan.

Ona sonrasında üniversite kütüphanesinin onun için bir mihenk taşı olduğunu, düştüğünü hissettiği zaman gidip yeni bir kitap bulduğunu ve kitabın içine düşerek bir süreliğine başka bir insan olduğunu anlattı. Kütüphaneyi güvenilmez ampullerine varana kadar tarif etti ve *Tatlı Hüzünler*'i buluşunu ve o anın sonrasında gelecek anları nasıl beklenmedik şekilde değiştirdiğini paylaştı.

Ona, *Tatlı Hüzünler*'i yıldız ışığının kelimeleri aydınlatmaya yetmediği anlarda hafızasından yararlanarak okudu. Dorian'ın şatolar, kılıçlar ve baykuşlar içeren, kayıp kalpler, kayıp anahtarlar ve aydan bahseden masallarını anlattı.

Ona nasıl her zaman bir şeyin arayışındaymış gibi hissettiğini, o açılmamış kapının hiç aklından çıkmadığını ve bir başka

boyanmış kapıdan geçtiği zaman hissettiği hayal kırıklığını ve o duygunun hâlâ geçmediğini ama zamanda korunmuş yaldızlı bir balo salonunda sadece bir an da olsa geçtiğini anlattı. Aradığını bulmuştu; bir yer değil, bir insan, bu yerdeki belli bir insandı aradığı ve sonra an da yer de insan da yok olmuştu.

Sonrasında yaşanan, asansörün düşmesinden karanlıktaki seslere, Simon'ı sığınağında hikâyeyi kayda geçirmeye çalışırken bulmasından kara çıkışına ve aslında olmayan kış gün dönümü partisinin yanından geçip erkek geyikle birlikte ormanın içine yürüyüşüne ve şu anda bulundukları açıklığa varana kadar bütün olayları, kadının elbisesinin eteklerine yontulmuş gemilerin detaylarına kadar tarif ederek anlattı.

Sonra yanında getirdiği, anlatacak bir şey kalmayınca Zachary bu kez uydurmaya başladı.

Mirabel'in elbisesindeki donmuş gemilerden birinin nereye gittiğini sorguladı ve o konuşurken gemi buz gibi dalgaların arasında ve karın üstünde Mirabel'den uzaklaşmaya başladı.

Gemi ilerledikçe orman değişiyor, aralarından süzüldüğü ağaçlar silikleşiyordu ama Zachary koltuğunda, Mirabel'in buzdan versiyonu yanında kaldı ve Zachary kelimeleri bulmakta zorlandığı zaman hız kesip tökezleyerek ilerlerken ve kovalamadan bekleyerek gemiyi ve hikâyeyi gitmek istedikleri yönde takip ederken onu dinlemeye devam etti.

Gemi yol aldıkça etrafındaki kar eriyor, dalgalar kıvrılarak gövdesine çarpıyordu.

Zachary kendini denizi geçen bu gemide hayal etti. Dorian da kaybettiği baykuş yoldaşı da oradaydılar. Önlem olarak İran kedisini de ekledi.

Zachary geminin gittiği yeri hayal etti. Yolcularını evlerine döndürmüyor, keşfedilmemiş bir yere götürüyordu. Gemiyi ve hikâyeyi henüz gitmediği yerlere sürdü.

Zaman ve kaderden, ayın, güneşin ve yıldızların arasından geçerek.

Bir yerde üstünde bir taç, bir kalp ve bir kuş tüyü olan ve henüz açılmamış bir kapı vardı.

Gölgelerin arasında ışıldayan kapıyı tam karşısında görebiliyordu. Biri elinde kapıyı açacak bir anahtar tutuyordu. Kapının ötesinde, Yıldızsız Deniz'de başka bir Liman vardı. Kitaplar ve teknelerle hayat dolu, dalgaların olmuş ve olacaklara dair hikâyelere vurduğu bir başka Liman.

Zachary hikâyeleri ve gemiyi gidebildiği kadar takip ettikten sonra, geri getirdi. Şimdiye ve şu ana. Etrafı yeniden anahtarlarla kaplı bir ormanla çevrilen, karlar altındaki bu ana.

Orada durdu.

Gemi yeniden canavarların arasına, donmuş eteklere demir attı.

Zachary hikâye sonrası sessizliğinde, Mirabel'le birlikte oturdu.

Ne kadar zaman geçmişti ya da hiç zaman geçmiş miydi hiçbir fikri yoktu.

Sessizliğin ardından kalkıp dinleyicisinin yanına yürüdü. Küçük bir reveransla ona doğru eğildi.

"Nerede bitiyor, Max?" diye fısıldadı kulağına.

Mirabel'in başı hızla ona çevrildi ve buzdan boş gözleriyle ona baktı.

Elini kaldırıp ona değil, boynunda asılı duran anahtara uzanırken Zachary şaşkınlıktan taş kesildi.

Talih ve Fabllar'ın içine saklanan uzun ince anahtarı alıp pusuladan, kılıçtan ayırdı ve avucunun üstünde tuttu. Anahtarın üstünde ince bir buz tabakası oluştu.

Zachary'yi de kendisiyle birlikte doğrultarak koltuğundan kalktı. Elbisesi ufalanarak dalgalarının arasındaki gemileri, denizcileri ve deniz canavarlarını buzdan mezarlarına gönderdi.

Sonra Mirabel avucunu ve içindeki anahtarı Zachary'nin göğsüne, paltosunun açık düğmelerinin arasına bastırdı.

Eli akkor metali tenine bastırırken Zachary'yi yakacak kadar soğuktu.

Diğer elini uzatıp onu kendine çekti, buzdan parmaklarını saçlarının arasına kaydırıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

Her şey çok sıcak ve çok soğuktu ve Zachary'nin bütün dünyası bal, kar ve alev tadındaki bir karanlıkta hayalî bir öpücüğe sığıverdi.

Zachary'nin göğsündeki yakıcı sıkışıklık hissi, sonunda buzun nerede bittiğini, kendisinin nerede başladığını ayırt edemeyeceği kadar büyüdü ve tam daha fazla dayanamayacağını düşünürken, parçalanarak durdu.

Zachary gözlerini açtı ve nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Mirabel'in buzdan benzeri gitmişti.

Anahtar gitmişti ama kılıç ve pusula hâlâ zincirde asılıydı. Zachary'nin göğsünde anahtarın yanık izi duruyordu ve sonsuza dek orada kalacaktı.

Diğer anahtarlar da ağaçlarıyla birlikte ortadan kaybolmuşlardı.

Zachary artık ormanda değildi.

Gerçek halinde hiçbir zaman bu kadar çok kar barındırmayacak, karla kaplı bir sokak arasında duruyordu.

Şu anda yanında buzdan yontulmuş başka bir figür vardı. Daha ufak tefek, gözlüklü, kıvırcık saçlı, kapüşonlu *sweatshirt*'ünün üstünde bir sırt çantası taşıyan, yüzü buzdan değil, büyük kısmı karla bütünleşen beyaz badanalı hakiki tuğladan örülmüş bir duvara bakan bir figür.

Duvarın üstünde detaylarıyla boyanmış bir kapı vardı.

Renkler zengin, pigmentlerin bir kısmı metalikti. Ortada, bir göz deliği olması gereken yükseklikte boyayla yaratılmış oymaların geri kalanına uyan çizgilerle çizilmiş bir arı motifi vardı.

Arının altında bir anahtar. Anahtarın altında bir kılıç.

Zachary kapıya dokunmak için uzandı, parmak uçları kapıya arıyla anahtarın arasında dokundu, serin tuğlayı kaplayan ve altındaki dokuyu ele veren hafif pürüzlü boya tabakasının üstünde durdu.

Bu bir duvardı. Üstünde hoş bir resim olan bir duvar.

Gözü aldatacak kadar kusursuz bir resim.

Zachary genç halinin hayaletine döndü ama figür gitmişti. Kar da öyle. Bir sokak arasında tek başına, boyama bir kapının karşısında duruyordu.

Işık değişmişti. Şafak öncesine özgü ışıltı yıldızları kovalamıştı.

Zachary boyama kapı tokmağına uzandı ve eli soğuk, yuvarlak ve üç boyutlu metalin etrafına kapandı.

Kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Ve böylece falcının oğlu Yıldızsız Deniz'e giden yolu buldu.

Dorian sırt çantasında özenle paketlenmiş kutusu içinde Kader'in kalbi ve ondan çok daha eski olmakla birlikte eskiliği gölgelerin arasından ona bakan –ve keskinliklerini kaybetmemiş– şeylerle yarışamayacak bir kılıçla derinliklere doğru ilerliyordu.

Bir kılıç onu nasıl kullanacağını bilen bir el tarafından kullanıldığı zaman hedefini nasıl bulacağını unutmazdı.

Kılıcın sapı ve Dorian'ın yıldız düğmeli paltosunun kolları kanla kaplıydı.

Handan ayrılalı beri onu takip eden... *şeyler* vardı ve yürümeye devam ettikçe yenileri ekleniyordu.

Hayatını, etini ve hayallerini isteyen şeyler.

Teninin altına süzülüp onu bir palto gibi giyecek şeyler.

Sayısız yıldır onları baştan çıkaracak kadar yaklaşan bir ölümlü daha olmamıştı.

Dorian'ın etrafında sürekli şekil değiştiriyorlardı. Onun hikâyelerini ona karşı kullanıyorlardı.

Ayın uyarılarına rağmen Dorian'ın beklediği bu değildi.

Fazla gerçek geliyordu.

Bir an bakışları uzak bir ışığa sabitlenmiş bir halde bir mağaradayken bir sonrakinde bir şehrin sokağında yürüyordu. Güneşi teninde hissedebiliyor, geçen arabaların egzoz kokularını duyabiliyordu.

Gördüğü hiçbir şeye güvenmiyordu.

Dorian çok yakından bakılmadığında Manhattan şehir merkeziyle karıştırılabilecek kalabalık bir kaldırım boyunca yürümeye devam etti.

İş insanları, turistler ve küçük çocuklar dönüp ona bakıyordu.

Dorian herhangi bir insan ya da herhangi bir şeyle göz teması kurmaktan kaçınıyordu ama sonra iki yanını iki dev kedinin tuttuğu tanıdık bir tarihî yapıya vardı.

Sabır ve Sebat'ın ne kadar büyük olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Gerçek boyutlardan çok daha büyük olan iki aslan, onlara ait olmayan cam gibi siyah gözleriyle Dorian'ı takip ettiler.

Dorian kütüphane merdivenleri önünde durdu ve kılıcını daha sıkı kavrarken taş aslanlardan yoluna çıkan diğer şeyler kadar kan dökülür mü diye merak etti.

Aslanların üstüne atılmasını bekleyerek gardını aldı ama aslanlar yerine bir şey onu arkadan tutup boynuna sarıldı ve ara sokağa çekti.

Onu sürükleyen şey, Dorian'ı bir taksinin yan tarafına çarptı, korna sesleri dengesini altüst etse de Dorian kılıcını elinden düşürmedi ve dengesini sağlar sağlamaz savurduğu kılıç hedefiyle hızlı ve emin bir şekilde buluştu.

Yaraladığı şey ilk bakışta evrak çantalı bir iş adamına benzerken sonra biçimsiz, çok uzuvlu bir gölgeye, ardından ciyaklayan küçük bir çocuğa ve sonra hiçliğe dönüştü.

Sokak, taksiler, kütüphane ve aslanlar da o şeyle birlikte silinerek Dorian'ı kocaman bir mağarada tek başına bıraktılar.

Üstündeki yıldızsız karanlık öylesine uçsuz bucaksızdı ki gökyüzü olduğuna inanmak işten değildi.

Uzakta bir şato vardı. En yüksek kulesinin penceresinde bir ışık parlıyordu. Dorian ışığı ve üstünde yükseldiği, usul usul ışıldayan kıyıyı görebiliyordu. Gözlerini ondan ayırmıyordu çünkü buradaki diğer her şey hareket edip değişirken şato

olduğu gibi duruyor ve Dorian onu yoluna kılavuzluk edecek bir deniz feneri gibi kullanıyordu.

Ona ait olmayan bir kan çizmelerinin dibine birikmişti, attığı her adımla içeri sızıyordu.

Ayaklarının altında zemin değişerek taştan ağaca dönüştü. Sonra gerçekten orada olmayan dalgaların üstünde sallanarak eğim kazanmaya başladı.

Dorian bir gemideydi. Parlak bir gece göğünün altında, açık okyanusta yol alan bir gemide.

Güvertede karşısında Allegra gibi görünen ama Allegra olmadığını bildiği, kürk mantolu bir karaltı duruyordu.

Onu etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı.

Dorian kılıcını daha sıkı kavradı.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Artık beni izliyorlar. Bunları yazarken resmen izleniyorum.

Noodle Bar'dayım ve erişte siparişimi vermek için sırada beklerken, arkamdaki rastgele bir adam, "Çok okuyan bir kadın tehlikeli bir yaratıktır" yazan tişörtümden konu açarak benimle sohbet etmeye başladı ve yakındaki bir başka erişte lokantasını deneyip denemediğimi sordu ve sonra ben siparişimi verirken çantama bir dinleme cihazı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamadığım bir şey attı. Çantamdaki her şeyi boşaltıp kontrol etmek için restorandan çıkmasını bekliyorum. Adam şu anda restoranın diğer ucunda, muhtemelen "saygılı" sayılabilecek bir mesafede oturuyor. Burnunu kapağını tanıdığım ama adını göremediğim kitabına gömmüş. Yeni çıkan, ön masalarda satılan kitaplardan. Ama okumuyor. Sona doğru bir sayfası açık ama kitabın cildini örten kâğıt kabı neredeyse sonuna gelinmiş bir kitap için fazla yeni görünüyor, üstelik bu, üstünde kolayca parmak izi kalan kaplardan, hele bir yandan yemek yiyerek okuyorsanız.

Bu işte gittikçe daha iyi oluyorum sanki.

Ama kitaba doğru dürüst bakmadan sadece yemeğini yiyor. Çaktırmamak konusunda çok kötü. Beni izliyor. Bakmadığım bir anda elimden kapmanın bir yolunu bulmaya çalışır gibi, günlüğümü süzüyor.

Ama artık gözümü ayırmıyorum.

Bu *Adventure Time*[8] defterini almak için cesedimi çiğnemen gerek, ahbap.

Bana o gece Griffon'da Z'yi izleyen adamı hatırlatıyor ama bu adam çok daha genç ve olgunlaşma yolunda erkek şirinliğinden nasibini almamış.

(Bir süre önce o adamın da izini sürmeye çalıştım. Garsonlara ve barmenlere sordum ama sadece bir kadın garson onu hatırladı ve adamla flört etmeye çalıştığını ama adamın onu kibarca geri çevirdiğini ve onu öncesinde ya da sonrasında hiç görmediğini anlattı.)

Bu adam, lokantadan o çıkmadan çıkmayacağımı anlamış olmalı. Hayatta çıkmam. Benden daha uzun süre oturmaya kalkışırsa casus filmlerindeki gibi, mutfaktaki bir arka kapıdan bir kaçış yolu bulacağım.

Saat ilerledi. Erişte lokantası çekişmesini ben kazandım, adam sonunda, erişte kâsesinde kalan birkaç lokmadan ayrılmak istemiyormuş gibi süper yavaş ve isteksiz hareketlerle çıktı.

Yarım saatten uzun bir süre boyunca kitabın iki sayfasını bile çevirmemiştir.

Çıkınca yanlış istikamette uzun ve dolambaçlı bir yol tutturdum ve şimdi çantamı boşaltmak için bir parkta mola verdim.

Saat pili büyüklüğünde, düğme biçiminde küçük bir iletici buldum. Üstündeki yapışkan nedeniyle çantamı boşalttıktan sonra içeride kaldı ve adamın attığını fark etmeseydim hayatta bulamazdım. Bir GPS mi, mikrofon mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum.

Her şey gerçekten çok tuhaf.

---

8 (İng.) Macera Zamanı. (ç. n.)

Şimdi evdeyim.

Yolda kapım için ekstra bir zincir ve bir hareket dedektörü aldım.

Sonra ekşi kremalı, tarçınlı kurabiye pişirdim ve hazır yumurtalar dışarıdayken kendime bir kokteyl karıştırdım ve gevşemek için *Dark Souls*[9] oyununu açtım ve şimdi hayat, kendim ve varoluş konusunda biraz daha iyi hissediyorum.

Ekranda ne zaman "Öldün" yazsa kendimi daha iyi hissediyorum.

Öldün.

Öldün ve dünya dönmeye devam ediyor.

Öldün ve o kadar da kötü değilmiş, değil mi? Bir kurabiye alsana.

Oturup yarım saat ağladım ama daha iyiyim sanki.

Sanırım Z öldü. İşte, sonunda söyledim. Daha doğrusu, yazdım.

Sanırım bir noktada *onu* aramayı bırakıp *nedenini* aramaya geçtim ve şimdi o *neden* benimle uğraşıyor.

O muhtemel takip cihazını parktaki bir kediye taktım.

9 (İng.) Karanlık Ruhlar. (yay. n.)

Falcının oğlu bir kapıdan geçip yeryüzünün kat kat altındaki geniş ve açık bir mağaraya girdi. Limanların, şehirlerin ve kitapların çok aşağısında.

(Taşıdığı tek kitap bu kadar derinlere indirilen ilk kitap. Buradaki hikâyeler hiçbir zaman bu şekilde bir araya toplanmadı, kendi hallerine ve yabaniliklerine terk edildiler.)

Zachary en başından beri bu mağarada mıydı; kar, ağaçlar ve yıldız ışığı gibi görünen ve öyle gelen şeyleri görürken aslında bu mağaradan mı geçiyordu? Yoksa hikâyelerinin yolunu tamamlayıp diğer taraftan mı çıkmıştı?

Ayak bileğine yumuşak ama ısrarcı bir şey çarpınca yere baktı ve İran kedisinin tanıdık, ezik suratıyla karşılaştı.

"Hey," dedi. "Buraya nasıl geldin?"

Kedi cevap vermedi.

"Beni aradığını duydum."

Kedi bu beyanı ne doğruladı ne de inkâr etti.

Zachary arkasına baktı ve az önce geçtiği kapının kaybolduğunu görünce şaşırmadı. Kapının olduğu yerde şimdi bir uçurum vardı. Uçurumun tepesinde bir yapı var gibi görünüyordu ama bu açıdan emin olmak zordu.

Kedi başını tekrar Zachary'nin bacağına bastırarak onu aksi yöne itti.

Bu istikamette bir dağ sırtıyla son bulan, geniş bir taş düzlük vardı. Sırtın ötesinde de bir parıltı.

Zachary dalgaları duyabiliyordu.

Kediye, "Geliyor musun?" diye sordu.

Kedi cevap vermedi ama kıpırdamadı da. Oturdu ve sakin sakin patisini yaladı.

Zachary ileri doğru birkaç adım atarak sırta yaklaştı. Kedi peşinden gitmedi.

"Gelmiyor musun?"

Kedi ona dik dik baktı.

"Pekâlâ," dedi Zachary, kastettiği bu olmasa da. "Konuşabiliyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi kedi. Başını eğdi ve o dönüp gölgelerin arasına karışırken Zachary arkasından bakakaldı.

Zachary kediyi artık göremez olana kadar durdu –ki bu çok sürmedi– sonra sırta doğru yola devam etti. Sırtın ötesinde neyin beklediğini görecek kadar yükseğe çıkınca nerede olduğunu anladı.

Zachary Ezra Rawlins, Yıldızsız Deniz'in kıyısında duruyordu.

Deniz kehribarın arkasındaki mum ışığı gibi parlıyordu. Daimî bir gün batımına yakalanmış bir okyanus gibi.

Zachary deniz tuzunun keskinliğini bekleyerek derin bir nefes aldı ama burada hava zengin ve tatlıydı.

Suyun kenarına yürüdü ve dalgaların yaklaşıp geri çekilirken kayaları okşamalarını seyretti. Çıkardıkları yumuşak ve sakinleştirici sesi dinledi.

Zachary ayakkabılarını çıkardı. Onları dalgaların ulaşamayacağı bir yere bırakıp usul usul gidip gelen suya adım attı ve deniz ayak parmaklarına tutununca neşeyle güldü.

Eğilip elini ballı denizin yüzeyinde dolaştırdı. Parmağını dudaklarına götürdü ve çekinerek yaladı. Tuz beklerken tatlılıkla karşılanmıştı. Enfes bile olsa bu denizde yüzmek isteyeceğinden emin değildi.

İmkânsız şeylere inanmaya başlamış olmasaydı imkânsız olacağını düşünürdü.

Şimdi ne olacak, diye düşündü ama soru aklından geldiği hızla çıkıverdi. Bir önemi yoktu. Şu anda değildi. Zamanın kırılgan olduğu bu derinliklerde değildi.

Çünkü şimdilik bütün dünyası buydu. Yıldızsız ve kutsal.

Yıldızsız Deniz karşısında uçsuz bucaksız uzanıyordu. Suyun karşı tarafında bir şehrin boş ve karanlık hayaleti yükseliyordu.

Yerde, ayaklarının yanında, denizin kıyıya değdiği yerde bir nesne vardı. Eğilip onu aldı.

Kırık bir şampanya şişesi. Senelerdir oradaymış gibi görünüyordu. Etiketi yıpranmıştı. Kırık kenarları girintili çıkıntılı ve keskindi, bal damlıyordu.

Zachary başını kaldırıp mağarayı andıran karanlığa baktı. Üstünde yükselen yapı neredeyse bir şatoya benziyordu.

Zachary şatonun ötesinde katların ve katmanların sarmal çizerek yükseldiğini görebiliyordu. Diğerlerinden daha koyu renkli gölgeler. Kıvrılarak dışarı doğru hareket eden, yıldız olmayan ışıkların serpiştirildiği alanlar.

Kırık şişeyi elinde çevirirken ve çok yükseklerdeki yıldızları ve balo salonunu zihninde canlandırırken, bir an ne kadar çok yol katettiğini düşünüp hayret etti.

Yaklaşan ayak seslerini duydu. Nihayet Yıldızsız Deniz'e ulaştığına göre, Kader'i bir kez daha bulması, çok yerindeydi. *Henüz değil,* artık şimdi olmuşken.

"Merhaba, Max," dedi Zachary. "Senin..."

O dönerken bir şey hızla hareket etti. Bir an görüşü gölgelenip bulanıklaştı ve bakışları yeniden odaklandığında karşısındaki Mirabel değildi.

Dorian'dı.

Zachary, Dorian'ın adını söylemeye çalıştı ama söyleyemedi. Dorian ona kaşlarını havaya kaldıran bir şaşkınlıkla bakıyordu. Zachary nefes alamıyordu ve daha önce böyle nefesini kesen

olmamıştı ve belki de gerçekten âşıktı ama bir dakika, şu anda gerçekten nefes alamıyordu. Başı dönüyordu. Denizin parıltısı siliniyordu. Kırık şampanya şişesi parmaklarının arasından kayıp paramparça oldu.

Zachary Ezra Rawlins başını eğdi ve Dorian'ın elinin bir kılıcın kabzasını sardığı göğsüne baktı ve tam ne olduğunu anlamaya başlayacakken dünyası karanlığa gömüldü.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Griffon'da arka taraftaki bir masada oturduğum için kokteylimi içip kitap okurken kimsenin görüş alanında değildim ve bu beyaz kürk mantolu, ileri yaştaki kadın, onu bekliyormuşum gibi karşıma oturuverdi. Bir gözü mavi, bir gözü kahverengiydi ve elinde, içinde iki (birbirine eş) zeytin olan, şeffaf bir martini kadehi vardı. Kadehin hâlâ buğulu olmasına bakılırsa bardan az önce almış olmalıydı.

"Bulunması çok zor bir kadınsınız, Bayan Hawkins," dedi neredeyse gerçek görünen yapay bir gülümsemeyle.

"Değilim," dedim. "Burası o kadar büyük bir şehir değil. Gittiğim topu topu iki bar var. Muhtemelen ders programımı da biliyorsunuzdur, değil mi? İz sürme cihazlarına gerçekten hiç gerek yok."

Gülümsemesi silindi. Kesinlikle *onlardandı* ama artık büyük isimlerle muhataptım, kadın profesyoneldi. Bu kez barın karşı ucundan açıkça izlemeye gerek kalmamıştı.

Kadın konuşmayınca, "Eskiden neydi?" diye sordum devasa kürk mantosunu işaret ederek. Göze batmamak gibi bir çabası yoktu ve buna hayranlık duymuştum.

"Yapay," diyerek beni hayal kırıklığına uğrattı. "Kitap nasıl?" Martini kadehiyle, *The Kick-Ass Writer*[10] kopyamı işaret etti.

---

10 (İng.) Muhteşem Yazar. (yay. n.)

"Ders için," dedim, doğruydu da. Bu konuşkanlık beni şaşırtmıştı. Bu insanlardan herhangi birinin bir gün benimle konuşacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Onu özlüyorsun, değil mi?" dedi. Yorumunu içkime bakarak yapmıştı. *Sidecar* kokteyli. Başka bir şey düşünemediğim için bunu sipariş etmiştim. Dairem dışında bir yerde oturmak istemiştim. Kadehin ağzını şekere bulamamalarını rica etmeyi unutmuştum ve kadehin sapı yapış yapıştı.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın bir şey demedi ama gözünde –kahverengi olanda– tuhaf bir bakış belirdi. Sanırım mavi gözünde bir katarak bulutlanması söz konusuydu. Bakışından ne anlam çıkaracağımı bilemedim, kulağa bir *aha, nerede olduğunu GAYET İYİ biliyorsun*, anı olması gerekir gibi geldiğini biliyorum ama öyle değildi. Bana baktı, martinisinden bir yudum aldı ve kadehi masaya bırakırken, "Ayrılığın yüzünden üzgün olmalısın," dedi.

Lexi'yle ayrıldığımızı kimseye söylememiştim. Z'nin başına ne geldiğini çözme çabam L'yi delirtmişti ve Z'nin muhtemelen çekip gittiğini ve bana haber vermediği için kızdığımı söylemişti, ben de onu arı-anahtar-kılıç olayını teatral bir hazine avı olarak tezgâhlamakla suçladım, sonra o bana "boşa zaman kaybı" olduğumu söyledi ki bu bana aşırı sert geldi ve üzüldüm mü çok emin değilim. Kötü hissetmiyorum. Zaten şu anda bir ilişkim olmasını istediğimden bile emin değilim. Her şey değişir. Şu anda her şey özellikle hızlı değişiyor, daha bir hafta önce her şey çok farklıydı. Ama kar hâlâ yağıyor. O değişmedi.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Ama artık kimsen yok," dedi kadın. "*Gerçek anlamda* yani."

Öfkelendim çünkü bir açıdan haklıydı ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Defterim ve projelerim vardı ve şu anda içkimle baş başa oturuyor olmamın nedeni birlikte içki içmek isteyeceğim kimsenin olmamasıydı. Kimsem yoktu.

Kadın bunu ailemin de benden pek hazzetmediğini bildiğini ima eder gibi söylemişti.

Hiçbir şey söylemedim.

"Tek başınasın. Bir yere ait olmayı tercih etmez miydin?"

"Ben buraya aitim," dedim. Ne demeye çalıştığını anlamamıştım.

"Daha ne kadarlığına?" diye sordu. "Başka ne yapacağını bilmediğin için iki yıllık bir yüksek lisans programı için kalacaksın ama sonra gitmen gerekecek. Senden daha büyük bir şeyin parçası olmak istemez misin?"

"Dindar değilim," dedim.

"Dinî bir örgütten bahsetmiyorum," dedi.

"Neden bahsediyorsunuz o zaman?"

"Korkarım bunu sana söyleyemem. Bize katılmayı kabul etmediğin sürece."

"Bu bir tarikat falan mı?"

"Falan."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak," dedim ve yapacak bir şeyim olsun diye kokteylimden bir yudum aldım ama parmaklarım yapış yapış oldu. Kokteyl kadehlerinin ağzını şekerlemek çok aptalca. "Yoksa bu bir 'Zaten çok fazla şey biliyorum,' durumu mu?"

"Biliyorsun ama beni endişelendiren özellikle bu değil. Bildiklerini ya da bildiğini sandıklarını birine anlatsaydın sana kimse inanmazdı."

"Çok tuhaf olduğu için mi?"

"Kadın olduğun için," dedi. "Kadın olman deli yerine konmanı kolaylaştırıyor. İsterik kabul edilmeni. Erkek olsaydın konu olabilirdi."

Cevap vermedim. Daha fazla bilgi bekliyordum. Kadın bana uzun uzun baktı. Şu gözün mavisi kesinlikle doğal değildi.

"Sizden hoşlandım, Bayan Hawkins," dedi. "Azimlisiniz ve yanlış yönlendirilmeyen azme hayranlık duyarım. Şu anda

sizinkinin yönü yanlış ama ondan iyi bir amaç için faydalanabileceğimi düşünüyorum. Zeki, kararlı ve tutkulusunuz ve bunlar aradığım özellikler. Üstelik bir hikâye anlatıcısısınız."

"Bunun bütün olanlarla ne ilgisi var?"

"İlgi alanımıza yatkınlığınız var demek."

"Edebî hayır kurumu, değil mi? Edebî hayır kurumlarının bir tür gizli örgüte benzediğini hiç bilmezdim."

"Yardım kuruluşu sadece bir paravan ve bunu zaten biliyordunuz," dedi kadın. "Sihre inanır mısınız, Bayan Hawkins?"

"Arthur C. Clarke tarzı, yeterince ileri teknoloji sihirden ayırt edilemez türde bir sihirden mi bahsediyoruz yoksa gerçek sihirden mi?"

"Mistik, fantastik, olasılıksız ya da imkânsıza inanır mısınız? Başkalarının rüyalar ya da hayal gücü olarak geçiştirdiği şeylerin gerçekten var olduğuna? Masallara inanır mısınız?"

Sanırım bir anda çok gerildim çünkü her zaman masallara inanan bir çocuk olmuştum ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum çünkü artık çocuk değildim, bir kokteyl barında oturan ama kendini hiçbir zaman içki içecek kadar büyümüş hissetmeyen, yirmi küsur yaşındaki bir insandım. Bu yüzden, "Bilmem," dedim.

"İnanıyorsunuz," dedi kadın martinisini yudumlarken. "Sadece nasıl itiraf edeceğinizi bilmiyorsunuz."

Muhtemelen yüzümü buruşturdum ama hatırlamıyorum.

Benden ne istediğini sordum.

"Buradan benimle birlikte çıkıp bir daha hiç dönmemenizi. Hayatınızı ve adınızı arkada bırakacaksınız. İnsanların var olduğuna inanmayacağı bir yeri korumama yardım edeceksiniz. Bir amacınız olacak. Ve bir gün, sizi o yere götüreceğim."

"Ben şu *bir gün* bebeklerinden değilim, üzgünüm."

"Öyle mi? Gerçek dünyadan kaçmak için akademik tapınaklarınızda saklanmıyor musunuz yani?"

Doğru bile olsa belden aşağı vurmuştu ve o noktada artık beni o kadar sinirlendirmişti ki, "Dostum, madem olacağın bir masal âlemin var, bir barın arka tarafında benimle ne işin var?" dedim.

Bana tuhaf bir bakış attı. Nedeni dostum demem miydi yoksa başka bir şey mi bilmiyordum ama durdu ve bu son söylediğimi diğer söylediklerimden daha uzun süre düşündü. Sonra cebinden bir kartvizit çıkarıp masanın üstünden bana doğru kaydırdı.

Üstünde *Koleksiyoncular Kulübü* yazıyordu.

Bir telefon numarası vardı.

En altta da küçük bir kılıç.

İtiraf ediyorum, beni cezbetmişti. Demek istediğim, yaşlı bir hanımefendi, kendisi harikalar diyarı polisiymiş gibi size kaç kez masal kolluk kuvveti işi teklif eder ki? Ama yanlış gelen bir şey vardı ve adımı severim ve Z'yle ilgili sorumdan kaçınması beni huylandırmıştı.

İkisinden biri olması gerektiğini düşünerek, "Zachary iş teklifinizi kabul etti mi yoksa kulüp evinizi ateşe veren o mu?" diye sordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ikincisi olmalıydı. Yapmacık gülümseme geri geldi.

"Size bilmek istediğiniz pek çok şeyi anlatabilirim ama önce şartlarımı kabul etmelisiniz. Burada size göre hiçbir şey yok. Merak etmiyor musunuz?"

Ediyordum. Hem süper meraklanmıştım. Meraklanmanın ötesine geçmiştim. Ona Z'yle konuşmama izin verirse ya da onun hayatta olduğunu ispatlarsa bunu düşüneceğimi söylemeyi düşündüm ama pazarlığa açık biri olduğu izlenimini edinmemiştim. Şimdi peşinden gitmezsem bu kadını bir daha hiç görmeyecektim.

"Sanmıyorum," dedim. Bozulur gibi olduysa da hemen toparlandı.

"Fikrinizi değiştirmek için söyleyebileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Söyleyeceği hiçbir şeyin bir şeyi değiştirmeyeceğini bilmeme rağmen, "Gözünüze ne oldu?" diye sordum.

Sorumun neden olduğu gülümseme hakikiydi.

"Bir zamanlar tek gözümü görme becerisiyle takas ettim," dedi. "Sihrin fedakârlık gerektirdiğini bildiğinizden eminim. Senelerce hikâyenin bütününü görebildim. Artık işe yaramıyor, burada yani çünkü bir karar verdim ve kararım beni şu anın puslu versiyonlarına mahkûm etti. Bazen netliği özlüyorum ama dediğim gibi, *fedakârlıklar*."

Ona neredeyse inanacaktım. Ona baktım, bulutlu mavi göz de bana bakıyordu ve üstümüzdeki eski tarz ampullerden birinin ışığı gözüne yansıyordu ve karşımdaki bir katarakt değildi, bulutların yer değiştirdiği fırtınalı bir gökyüzüydü. Bulutların arasında bir şimşek çaktı.

Kokteylimin sonunu içtim, yapış yapış aptal parmaklarımla kitabımı, çantamı ve paltomu toplayıp ayağa kalktım ve kitabımı alnıma götürüp asker selamı verdim.

Kartvizit masada kaldı.

Ve oradan hızla çıktım.

Ben uzaklaşırken, "Hayal kırıklığına uğradım, Bayan Hawkins," dedi. Arkama dönmedim ve sonrasında ne dediğini duyamadım ama ne olduğunu biliyordum.

"Gözümüz üstünüzde olacak."

Falcının oğlu öldü.

Dünyası akıl almayacak kadar sessiz, karanlık, boş ve biçimsizdi.

O biçimsiz karanlıkta bir ses duyuldu.

Merhaba Bay Rawlins.

Ses çok ama çok uzaktan geliyordu.

Merhaba merhaba merhaba.

Zachary hiçbir şey hissedemiyordu. Ayaklarının altındaki yeri bile. Yere gelene kadar, ayaklarını bile hissetmiyordu ki. Sadece hiçlik ve çok uzaktan gelen ses vardı, o kadar.

Sonra değişti.

Uyanmak ve uyuyakaldığını hatırlamamak gibiydi ama kademeli değildi, bilinci bir anda, şaşırtıcı bir şekilde geri döndü ve varlığı şaşkınlık içinde asılı kaldı.

Bedenine geri dönmüştü. Ya da bedeninin farklı bir versiyonuna. Ayaklarında ayakkabı yoktu, üstünde bir pijama altı ve hâlâ Simon'a ait olduğunu düşündüğü bir palto vardı ama hem palto hem de bu ölümüne yıpranmış versiyonu onları giyen kişiye ait olduklarını biliyorlardı.

Göğsünde taze dağlanmış bir anahtar izi vardı ama yara da kan da yoktu.

Ayrıca kalbi de atmıyordu.

Ancak onu gerçekten öldüğüne şüpheye yer bırakmayacak şekilde ikna eden şey, gözlüğü olmamasına rağmen gözlerinin önündeki her şeyin çok berrak olmasıydı.

Zachary'nin ölümden sonraki olası hayatla ilgili fikirleri her zaman hiçlikten reenkarnasyona ve kendi kendini yaratan sonsuz evrenlere kadar uzanan bir çeşitlilik sergilemişti ama eninde sonunda mutlaka tahmin etmenin anlamsızlığına ve öldüğü zaman zaten öğreneceği çıkarımına dönmüştü.

Şimdi ölmüştü ve üstünde öldüğü sahile çok benzeyen ama farklı bir kıyıda yatıyordu ve farkları şimdilik algılayamayacak kadar öfkeliydi.

Olanları hatırlamaya çalıştı ve her şey hafızasında acı verici bir berraklıkla canlandı.

Dorian'ı karşısında bulmuştu. Bir an aradığı şeyi bulduğunu sanmıştı ama hikâye olması gerektiği gibi devam etmemişti.

O öpücüğü ve daha fazlasını sonunda (*en sonunda*) yaşayacağını sanmıştı ve o son dakikaları, son dakikaları olduğunu bilmeyi dileyerek kafasında canlandırdı ama bilseydi bile ne yapardı ya da tepki verecek zamanı olur muydu bilmiyordu.

Yıldızsız Deniz'in kıyısındaki kesinlikle Dorian'dı. Belki de Dorian o olduğunu anlamamıştı. Karların arasındayken o da Dorian'ın Dorian olduğunu düşünmemişti. Aynı kılıcı o da havaya kaldırmıştı ama bu kez Dorian kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu.

Bütün parçalar bu ana varmak için bir araya gelmiş ve onları kendisi birleştirmiş gibi hissediyordu.

Yaptığı ve yapmadığı bir sürü şey için, hayatının başlamasını beklerken ziyan ettiği onca zaman için kendine kızgındı ve şimdi her şey bitmişti işte. Sonra aklına başka bir fikir geldi ve bir anda, bariz bir şekilde bir başkasına öfkelendi.

Güçlükle de olsa ayağa kalktı ve Kader'e haykırdı ama Kader cevap vermedi.

Kader orada yaşamıyordu.

Orada hiçbir şey yaşamıyordu.

Buradasın çünkü benim yapamayacağım bir şeyi yapman gerekecek.

Mirabel asansör kazası sonrasında ve her şeyin öncesinde böyle demişti.

Zachary'nin ölmesine ihtiyacı vardı.

Biliyordu.

Mirabel bunun olacağını en başından beri biliyordu.

Zachary tekrar çığlık atmaya çalıştı ama gereken kalbe sahip değildi.

Onun yerine iç geçirdi.

Bu haksızlıktı. Daha yeni başlamıştı. Hikâyesinin ortasında olması gerekirdi, sonunda ya da bu ölüm sonrası bölüm her neyse orada değil.

Hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey başarmamıştı. Öyle değil mi? Bilmiyordu. Zamanda kaybolmuş bir adamı bulmuştu ya da kendisi o adama dönüşmüştü. Yıldızsız Deniz'e ulaşmıştı. Aradığını bulmuş ve tek bir nefeste geri kaybetmişti.

Bütün bunlar başladığından beri değişip değişmediğine karar vermeye çalıştı çünkü amaç bu değil miydi zaten? Ve eskisinden farklı hissediyordu ama farklı hissetmek ile bir sahilde ayakkabısız ve kalp atışsız dururken içten değişmiş olmayı kıyaslayamazdı.

Bir sahil.

Zachary denize baktı. Burası daha önce, dakikalar önce (dakikalar önce miydi?) durduğu sahil değildi. Arkasındaki kayalıklarla ona benziyordu ama farklar da vardı.

Bu sahilde bir tekne vardı.

Kürekleri düzgün bir şekilde oturma yerine yaslanmış, yarısı denizin içinde, yarısı sahilde duran küçük bir kayık.

Onu bekliyordu.

Sahili çevreleyen deniz maviydi. Parlak, yapay bir mavi.

Zachary ayak parmağını sokunca mavilik titreşti.

Konfetiydi. Mavi, yeşil ve morun farklı tonlarında, köpük kısımları içinde kenarları beyaz kâğıt konfeti. Kıyıdan uzaklaştıkça aralarına ince, uzun şeritler, dalga rolü yapan uzun, kıvrık kâğıtlar karışıyordu.

Zachary arkasında yükselen kayalığın tepesindeki yapıya baktı. Şato olduğuna hiç şüphe yoktu ama boyanmış kartondan yapılmıştı. Durduğu yerden sadece bir paravandan oluştuğunu, yapısı ve boyutu olmayan, pencereli iki duvardan ibaret olduğunu görebiliyordu. Bir şato fikri, daha uzak mesafeden göz aldanması yaratmak için boyanıp ayağa dikilmişti.

Şatonun ötesinde yıldızlar vardı. Uçları karanlığın içinde kaybolan iplere asılı, kâğıttan katlanmış dev yıldızlar. Tam kayma anında asılı kalmış kayan yıldızlar, halkalı ve halkasız gezegenler. Koca bir evren.

Zachary döndü ve kâğıt suyun üstünden baktı.

Denizin karşısında bir şehir vardı.

Şehir göz kırpan ışıklarla aydınlanmıştı.

İçinde yuvarlandığı duygu fırtınası dinerek yerini beklenmedik bir sükûnete bıraktı.

Zachary kayığa baktı. Küreklerden birini kaldırdı. Hafif ama sağlamdı.

Kayığı kâğıttan denize itti, kayık yüzeyde kaldı. Konfeti denizinin hareketlenmesine neden oldu.

Zachary denizin üstünden tekrar şehre baktı.

Anlaşılan arayışı tamamlanmamıştı.

Henüz değildi.

Kaderin işi onunla bitmemişti, ölümde bile.

Zachary Ezra Rawlins kayığa bindi ve kürek çekmeye başladı.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Merhaba defter, uzun zaman oldu.

Her şey hayli durgun. Bardaki kadından sonra ne yapacağımı bilemedim ve uzun süre herhangi bir şey yazmak ya da herhangi bir şey konuşmak konusunda bile paranoyaklaştığım için başımı öne eğip çalıştım, zaman geçti, hiçbir şey olmadı ve şimdi yaz geldi.

Şey, aslında bir şey oldu ve ben zamanında yazmadım.

Biri bana bir anahtar verdi. Kampüsteki posta kutumdaydı. Ağır, pirinç bir anahtardı ama üst kısmı kuş tüyü şeklinde olduğu için ucu bir kalem ucu yerine anahtar dişleriyle biten tüylü bir dolma kaleme benziyordu. Üstünde iple bağlanmış küçük bir kâğıt vardı, eski tarz paket etiketleri gibi ve "Zamanı gelince Kat için," yazıyordu. Birinin tez projesine davet sandım ama arkasından bir şey gelmedi. Hâlâ bende duruyor. Anahtarlığıma taktım (kuş tüyü tepede kıvrılıyor). Kâğıdı çıkarmadım. Sanırım hâlâ Zaman'ın gelmesini bekliyorum.

Bardaki kadın geri döner sanmıştım. Monomit kuramında, çağrıldığı macerayı redderen kahraman gibi ama sanırım ben o tür bir Kahramanın Yolculuğu'nda değilim. O zaman doğru karar gibi gelmişti ama bilirsiniz, insan merak ediyor. Sonra ne olurdu acaba?

Plansız olsa da bunun üstünde çalışmaya başladım. Bir süre aslında hiç çalışmadım, ne istediğimi bilmiyordum, bu yüzden istediğimin ne olduğunu düşünmeye devam ettim ve oyun biçiminde hikâyeler anlatmaya geri dönüp durdum. Bü-

tün bu yaşananların, bir oyun olsa, bayağı düzgün bir oyun olacağını düşünmeye başladım. Kısmen casus filmi, kısmen masal, kısmen kendi maceranı kendin seç. Tek bir türe ya da belirlenmiş bir yola bağlı kalmayan, dallanıp budaklanan ve farklı hikâyelere dönüşen –ama hepsi aynı hikâye olan– epik bir hikâye. Bir kitapta yapamayacağınız ama bir oyunda yapabileceğiniz şeylerle oynamaya çalışıyorum. Daha fazla hikâye yakalamaya. Kitaplar kâğıttan yapılır ama hikâye ağaçtır.

Barda biriyle karşılaşırsınız. Onu takip edersiniz ya da etmezsiniz.

Bir kapıyı açarsınız. Ya da açmazsınız.

Her durumda, asıl konu şudur: *Sonra ne olacak?*

Olasılıklarla dolu absürt sayıda deftere mal olsa da bir yere varacak gibi görünüyor.

Gerçek Hayat™'de olan bir sonraki şey ise Jocelyn Keating'i bulmamdı. Bir anlamda.

Simone Keating'i buldum.

Aylar önce, Londra'dan arkadaşım Preeti'den mümkünse benim için Keating Vakfı hakkında kütüphane dedektifliği yapmasını rica etmiştim ama sonra hiç ses çıkmadı ve ben de hiçbir şey bulamadı sandım. Ama sonra, dün bana bir mesaj çekerek bir şeyler bulduğunu söyledi, hâlâ istiyor muydum acaba?

Muhtemelen keçileri kaçırdığımı düşünüyor olmalı çünkü ona yepyeni bir e-posta adresi verdim ve çıktılarını alıp e-postayı silmek için her şeyi gönderdiği anda bana mesaj çekmesini rica ettim. Ona da gönderdikten sonra silmesini söyledim. Umarım yeterlidir. Söyledim ya, paranoyaklaştım.

Görünüşe bakılırsa geçmişte "resmî" olmayan bir İngiliz kütüphane topluluğu varmış. Daha çok standart topluluklara alınmayan insanlardan oluşuyormuş. Hepsi değilse de çoğu kadınmış.

Baş belası tiplere benziyorlarmış, baş belasının inek cinsi olanı.

Topluluk bir yeraltı örgütü gibi görünüyor, bu yüzden çok fazla kayıt olmasa gerek.

Ama Londra'daki özel bir kütüphanede birkaç dosya varmış. Biri dosyaları bulmuş ve bir makale, kitap ya da başka bir şey çıkacak kadar bilgi edinmeye çalışmış ama elle tutulur bir şey çıkmamış.

Yani resmî bir grup olduğuna dair bir kayıt yokmuş ama defterlerden parçalar ve birkaç fotoğraf varmış. İnanılmaz şapkalar ve boyun bağları içindeki insanların hepsi her şeyin kıymetli ve süslü göründüğü ve muhtemelen gizli geçitleri gizleyen, kafesli cinsten kitap raflarının önünde çekilmiş, soluk sepya fotoğrafları.

Defterdeki parçaların hepsi okunaklı değil ve taramaların çıktılarını okuyorum ama şunları çıkarabildim:

... üç ek şehirde listelenmiş kapılar. A. henüz Edo'dan haber bildirmedi. Cevap bekliyoruz. Temas kopalı...

... enkarnasyonlar arasında olduğumuzdan şüpheleniyor. Seleflerimizin yaptığı ve haleflerimizin de yapmaya devam edeceğinden korktuğumuz gibi biz de sabır üstünde çalışıyoruz. Harekete geçirileni ileriye taşımak için elimizden geleni yapmalıyız.

... aşağıda daha fazla zaman geçirdi. Oda tamamlandı ve işlevsel olduğuna inanılıyor. Artık her şey inanca dayanıyor. Güvenlik amacıyla arşivleri dağıtma konusu tartışıldı. J. pek çok belgeyi kulübeye taşıdı...

Bu kadar. Geri kalanı okunmayacak kadar soluk ya da sadece kısmi sayılardan oluşuyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gizli örgütler bu kadar gizli kapaklı hareket etmese işim kolaylaşırdı. Altı kapı ve "zamanın dışında" var olan başka bir yerdeki bir mekân ve "nihai bedenlenmeyle" ilgili parça pürçük

bir şeyler daha var ve bilmiyorum, sanki biraz Gozer tapınması hissediliyor.

Ve bir de fotoğraflar var.

Bir fotoğrafta sarışın bir kadın bir masada oturuyor ve kameraya bakmıyor. Başı öne eğik, saçları yukarıda toplanmış ve kitap okuyor. Boynunda kalp şeklinde gibi görünen ama emin olamadığım bir kolye var. Kaç yaşlarında olduğunu da kestiremedim.

Fotoğrafın arkasında Simone K. yazıyor. Bir de tarih var ama öylesine soluk ki arkasından 1 ve 8 rakamlarını güçlükle okuyabildim. Sonrası da bir 6 ya da 5 olabilir, emin değilim. Preeti başka etiket olmadığını ama 1860'lara ait olduğunu tahmin ettiğini yazmıştı. Günlük parçaları da bundan daha yeni olamazdı çünkü aksi takdirde Edo değil, Tokyo demesi gerekirdi.

Bir de grup fotoğrafı var. Kimi ayakta kimi oturan on üç kişi kitap raflarının önünde toplanmış ve hepsi poz vermek yerine kitap okuyor olmayı tercih eder gibi bakıyorlar. Fotoğraf süper bulanık. Eski usul fotoğraflar için insanların saçmalık derecesinde uzun süreler kıpırdamadan durması gerektiğini biliyorum ama bu fotoğraftakiler özellikle huzursuz bir gruba benziyor. Kadınlardan biri bir pipo içiyor. Kimse net değil, ayrıca fotoğrafın üstünde ve bir yanında su lekesi var.

Ancak arka tarafına elle yazılmış isimlerden biri, J. S. Keating. Daha doğrusu J ve S harfleri okunuyor ve sonrası *K* veya *H*, sonu da *ing* olmalı.

İsimler gerçek sırayla yazılmışsa kadın ayakta duranlardan sağdan ikinci sarışın olmalı, kenarda kalan ve su hasarı yüzünden neredeyse görünmez olan adama bir şey söylüyor ya da onu dinliyor. Adamın adını tam olarak çıkaramadım ama A harfiyle başlıyor. Kadın Simone fotoğrafındaki kadının aynısı.

İsim listesinin altında şöyle yazıyor: *baykuşların toplantısı.*

Falcının oğlu kâğıttan yapılma bir okyanusta, bir kayıkta kürek çekiyordu.

Kıyıda, arkasında kalan kayalığın tepesindeki yapı artık gerçek bir şato gibi görünüyordu. Üst pencerelerden birinde bir ışık parlıyordu. En yüksek kulenin etrafına bir ejderha gölgesi kıvrılmıştı.

Kürekler konfeti ve krapon şeritlerinin arasına dalarak onları, burada bu tür renkleri yansıtacak bir deniz olmamasına rağmen, mavi ve yeşil tonlarda ışıltılarla karıştırıyordu.

Zachary gökyüzünün olması gerektiği yere bakarak orada biri bu evrende değişiklik yapıyor olabilir mi diye düşündü.

Küçük bir tekneyi okyanusta hareket ettirmek. Bu kadar uzaktan hiç gibi görünüyor olmalıydı. Çok daha büyük bir tablonun içinde minicik bir hareket.

Buradan, okyanusun ortasındayken çok daha büyük geliyordu.

Denizin karşı ucundaki şehre ulaşmak beklediğinden çok daha uzun sürdü.

Gök çizgisi boyunca sayısız ışık vardı ama Zachary en parlak olana doğru kürek çekti.

Yaklaşınca bir deniz feneri olduğunu gördü.

Daha da yaklaşınca deniz fenerinin boyun kısmında mum yanan bir şarap şişesinden üretildiğini gördü.

Şehrin şeklinin boyama dağlarla çevrili binalar ve kulelere ve sonra dağılıp yapıldıkları nesnelere dönüşmesini izleyen şato ve ejderhanın tam karşısıydı.

Kayığın etrafındaki kâğıt konfetiler Zachary'yi kıyıya taşıdılar.

Zachary deniz alıp götürmesin diye kayığı kumsala çekti.

Bu sahil kocaman taneli kumlarla kaplıydı. Ama sadece ince bir tabakası kumdu, altında sağlam bir yüzey vardı. Zachary kayığın yakınındaki bir kısmın kumlarını iterek dünyanın bu kısmın üstünde durduğu, cilası kum ve zaman tarafından çizilmiş maun masayı ortaya çıkardı.

Kumsaldan yeşil kâğıt çimenlere ilerledi. Neden burada olduğunu anlamasa da artık nerede olduğunu biliyordu. Bu açıdan görmeyi hayal dahi etmemiş olsa da görmek için sabırsızlandığı oyuncak bebek evreninde yürümeye devam etti.

Kumsal boyunca kayalıklar, mağaralar, hazine sandıkları ve keşfedecek daha bir sürü şey vardı ama Zachary nereye gittiğini biliyordu. Kâğıttan otların çıplak ayakları altında hışırdadığını duyarak karanın içine doğru ilerledi.

Devrilmiş bir tapınağın enkazının ve karla kaplı bir hanın yanından geçti. Otların üstüne kâğıttan kar taneleri saçılmıştı.

Anahtarlardan yapılma bir köprüyü ve kitap sayfalarından yapılma çiçeklerle dolu bir köprüyü geçti. Sayfaları okumak için durmadı.

Dünyanın bazı kısımları yapıldıkları parçaları ele veriyordu: kâğıt, düğmeler ve şarap şişeleri. Diğerleri minyatür boyutlarda, kusursuz taklitlerdi.

Uzaktan temsil etmelerinin planladığı şeylere benziyorlardı ama Zachary yaklaştıkça dokularındaki yanlışlığı daha iyi görebiliyordu. Her yerden yapaylık sızıyordu.

Etrafı koyun rolü oynayan pamuk toplarıyla çevrili bir çiftlik evi.

Üstünde kâğıttan katlanmış kuşlar iplerin ucunda kanat çırpıyordu. Uçmuyorlardı, asılıydılar.

Zachary yürümeye devam ettikçe binalar sıklaşıyordu. O, sokaklarda dolaşırken içinde olduğu alan artık pencereleri rastgele konumlandırılmış yüksek karton binalarla dolu bir şehre dönüşmüştü. Bir otelin önünden ve olmayan bir festival için fenerler ve flamalarla süslenmiş bir sokak arasından geçti.

Şehir yerini daha küçük bir kasabaya bıraktı. Zachary binaların sıralandığı bir ana caddede yürüyordu. Mağazalar, restoranlar ve kokteyl barlar. Bir postane, bir taverna ve bir kütüphane.

Binaların bazıları devrilmişti. Diğerleri bant ve yapıştırıcıyla tamir edilmişti. Süslenmiş, genişletilmiş ve boştular. İçlerinde boş gözlerle pencereden dışarı ya da şarap kadehlerine bakan figürlerin durduğu evler bile vardı.

Bu, hayat üfleyecek hiçbir şeyi olmayan bir dünyanın hayaliydi.

Hikâyesi olmayan parçalar.

Gerçek değildi.

Zachary'nin göğsündeki boşluk gerçek bir şeyin özlemiyle sızladı.

Fazla büyük dikişli bir takım elbise içinde, sokağın ortasında yüzüstü yatan yalnız bir oyuncak bebeğin yanından geçti.

Zachary bebeği kaldırmaya çalıştı ama porselen çatlayıp bebeğin kolu kırılınca, onu yattığı yerde bırakıp yola devam etti.

Bir tepenin zirvesinde, şehre yukarıdan bakan bir ev vardı.

Geniş bir ön verandası, kehribar rengi bir pusla kaplı sayısız penceresi vardı. Çatısında deniz manzaralı bir teras vardı. Biri oradan Zachary'nin geldiğini görmüş olabilirdi ama teras şu anda boştu.

Bu ev, dünyanın geri kalanından çok daha gerçek görünüyordu.

Etrafına kâğıt, yapıştırıcı ve sağdan soldan bulunmuş nesnelerle inşa edilmiş dünyadan.

Zachary bebek evinin yan tarafındaki menteşeleri görebiliyordu. Ön cephesini yerinde tutan kilidi.

Kapının iki yanındaki fenerler açıktı.

Zachary bu bebek evinin ön basamaklarından verandaya tırmandı.

Bir vınlama duyuluyordu. Bir vızıltı.

Kapı açıktı.

Zachary bekleniyordu.

Kapının üstündeki tabelada şöyle yazıyordu:

kendini bil ve acı çekmeyi öğren

Vınlama şiddetlenmişti. Çoğaldı, değişti ve cıvıldadı ve sözcüklere bölündü.

Merhabamerhabamerhabamerhabamerhabamerhaba.

Merhaba Bay Rawlins sonunda geldiniz merhabamerhaba.

Merhaba.

Katrina Hawkisn'in Gizli Günlüğü'nden

Bu kez daha uzun süre oldu, defter. Nerede kaldığımı unuttuğum için tekrar okudum.

İnsanın kendi duygularını yazmış olmasına rağmen hatırlayamaması çok tuhaf. Bazen Eski Kat bana sokakta yanından geçtiğim biriymiş gibi geliyor.

Jocelyn Keating hakkında başka hiçbir şey öğrenemedim, Baykuş Kral'ı daha önce nerede duyduğumu hâlâ hatırlayamadım, o anahtarın ne için olduğunu hâlâ bilmiyorum ve zaman zaman kütüphanede beni izleyen birini görüp kafayı yiyecek gibi oluyorum ve bu çok eğlenceli.

Uyumakta zorluk çekiyorum.

Ve Z hâlâ kayıp.

Bir yıldan fazla oldu.

Z'nin annesiyle bol bol mesajlaştık ve Zachary'nin üniversite deposundan çıkardığım eşyaları artık bende, kutular dairemin bir köşesinde duruyor. Annesine kutuları ona götürebileceğimi söyleyip duruyorum ama önümüzdeki mayıs mezun olana kadar beklememde ısrar ediyor. Ben kimim ki bir falcıya karşı çıkayım? Ayrıca Z kusursuz bir kitap zevkine sahip olduğu için okuyacak bir sürü şeyim oldu.

Artık insanlarla pek konuşmuyorum. Konuşmam gerektiğini biliyorum ama çok zor. Sıfat İsim'de barmenlik yapan şu çocukla birkaç kez görüştüm, hoş biri ama bir şekilde işin bozulmasına neden oldum. Bir mesajına cevap vermedim ve ondan bir daha haber almadım ve şimdi oraya gittiğim zaman

bana nazik bir hizmet veren herhangi bir barmen gibi davranıyor ve bu bana her şeyi ben hayal etmişim ve aslında hiçbir şey yaşanmamış gibi tuhaf geliyor.

Şu fotoğraf gibi. Buraya yazmadım ama birkaç ay önce internette şu maskeli yardım partisinden bir fotoğraf buldum. Bir imaj galerisiydi ve fotoğraflardan birinde uzun beyaz tuvaletli, başında taç olan bir kadın ile takım elbiseli bir adam vardı. Dans etmeyi yeni bitirmiş ya da dans etmek üzereymiş gibi görünüyorlardı. İkisi de kameraya bakmıyordu. Kadının eli adamın kalbinin üstündeydi.

Kadını tanımadım ama adam Z'ydi. Fotoğraf titrekti ve kadın daha net çıkmıştı ama kesinlikle oydu. Yüzünde benim maskem vardı.

Fotoğrafın altında bir not yoktu.

Dosyayı kaydetmek için daha büyük bir imge yüklemeye çalışınca "Sayfa Bulunamıyor" mesajı verdi ve galerileri defalarca gezmeme rağmen bir daha bulamadım.

Kafamın içinde görebiliyorum. Ama son zamanlarda uydurmadığımdan asla emin olamıyorum. Görmek istediğim şeyi görmüşüm gibi.

Bu olayın ardından bütün sosyal medya hesaplarımı sildim. Blogumu kapattım. Başarısızlıkla sonuçlanan glütensiz milföy deneylerim dışında, hamur işini yapmayı da bıraktım.

Ama kendimi oyalamaya çalıştım.

Sonsuz Olasılıklar Defterlerim yüksek lisans tezime ve daha fazlasının potansiyeline dönüştü ve bir toplantı için New York'a geldim (Hâlâ buradayım, yarın Vermont'a döneceğim). Ve buradaki ikinci günümde bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım.

Selam, Kat. Union Meydanı'nın kuzeydoğu köşesi, saat 13.00.

Altında bir arı, bir anahtar ve bir kılıç emojisi vardı.

Gittim çünkü elbette gidecektim.

Union Meydanı'na çiftçi pazarı kurulduğu için ortalık panayır yeri gibiydi ve duracak bir yer bulmam biraz zaman aldı. Ne aramam gerektiğini bilmediğim için birinin beni arayacağı sonucuna vardım. Elbette, anonim kısa mesaj talimatlarını takip etmek üstünkörü bir davranıştı ama kalabalık bir sokak köşesi bana yeterince güvenli geldi ve tamam, her neyse. Merak ettim.

Oraya gideli üç dakika olmuştu ki telefonum bir başka kısa mesajla titreşti.

Yukarı bak.

Baktım. Bir iki dakikamı aldı ama sonra devasa Barnes and Noble'ın üst penceresindeki, bana bakan, eli selam verir gibi havada duran ama el sallamayan kızı gördüm. Diğer elinde, onu gördüğümü gördüğü anda yazmaya başladığı bir telefon tutuyordu.

Onu tanımıştım. Z ortadan kaybolunca birkaç kez derslerime gelmişti ama o ocaktan sonra bir daha hiç görmemiştim. Örgü ören bir kızdı. Altın dikiş desenimi kusursuzlaştırmama yardım etti. Üst üste binen anlatımlar konusunda hoş bir sohbet ettik ve tek bir hikâyenin hiçbir zaman hikâyenin tamamı olmadığını konuştuk. Adı Sarah bir şeydi.

Demek, o zaman oradaydı ve hiç aklıma gelmemişti. Bir kez bile.

Yanımdaki ankesörlü telefon çalmaya başladı. Cidden. O şeylerin çalıştığını bile bilmezdim, onları zihnimde nostaljik sokak sanatı nesneleri olarak sınıflandırmıştım.

Telefonuma bir mesaj daha geldi. *Telefonu aç.* Tekrar yukarı baktım. Kızın iki telefonu vardı. Birini kulağına yerleştirmişti, diğeriyle mesaj yazıyordu. Şaşırmadım. Telefonun hiçbir zaman fazlası olmaz.

Etrafımdaki insanlar bana tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Telefona başkasının ulaşamayacağı kadar yakın duruyordum.

Bu yüzden ahizeyi kaldırdım.

"Adının Sarah olmadığını tahmin ediyorum," dedim kulağıma götürünce.

"Değil," dedi. Sesi telefon pencerede dudaklarının kıpırdamasından bir saniye sonra ulaşıyordu. Uzun süre duraksadı ama telefonda kaldı. Durup birbirimize baktık. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

Sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordum.

"Senden bize katılmanı istedi ve sen hayır dedin, değil mi?"

Kimden ya da neden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

"Seçeneklerimi açık tutmak istedim," dedim.

"Akıllılık etmişsin."

Sesi iğneleyiciydi. Başka bir şey söylemesini bekledim. Çiftçi pazarı tezgâhlarında birisi Manhattan çatı terası balı satıyordu ve kendimi şehir arılarını taşra arılarıyla karşılaştırırken ve Manhattan'ın arılarının yeterince çiçeğinin olup olmadığı konusunda endişelenirken buldum.

"Bir şeye ait olmak istemiştim, anlarsın ya," dedi Sarah olmayan kız ama cevap vermemi beklemedi. "Önemli bir şeyin. Bir amacı olan bir şey yapmak istedim... özel bir şey. Üst yönetim bütün örgütü dağıttı. Hepimiz kovulduk. Ne olduğunu kimse bilmiyor. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Senin için çok kötü olmuş gibi görünüyor," dedim. Gerçekten kötü olmuş görünse de sözlerim biraz acımasızdı. Yine de iyi karşıladı.

"Senin için zor olduğunu biliyorum," dedi. "Sürekli gergin olmanı istemedim. Artık kimsenin seni izlemediğini söylemek istedim."

"İzliyordunuz."

Omuz silkti.

"Korumanız gereken o yere ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Belki de yok olmuştur. Var olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden aramıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ararsam işimi bitirebileceklerini belirten bir anlaşma imzaladım. Tazminatımı ödeyip bana yeni bir kimlik verirken o maddenin hâlâ geçerli olduğunu özellikle belirttiler. Şu anda seninle konuştuğumu bilseler beni öldürürler."

"Cidden mi?" diye sordum çünkü bu kadarı fazlaydı.

"Her şey ciddi," dedi. "Seni ortadan kaldırmaktan bahsettiler ama daha fazla insanın dikkatinin Rawlins vakasına çekilmesinin çok riskli olacağına karar verdiler."

"Zachary nerede?" diye sordum ve sonra ya öldüğünü doğrularsa diye sorduğuma pişman oldum. Çünkü neye alıştığımı düşünürsem düşüneyim, o küçük umut kırıntısı hâlâ bilmemenin orta yerinde duruyordu.

"Bilmiyorum," dedi hızlı hızlı, panikle. Omzunun üstünden arkasına baktı. "Ben bilmiyorum. Ama artık her şeyin bittiğini biliyorum. Bilmen gerekir diye düşündüm."

Sanırım teşekkür etmemi bekliyordu. Etmedim.

"Baykuş Kral kim?" diye sordum.

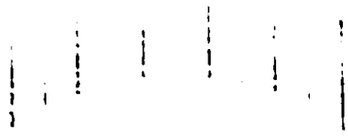
Telefonu yüzüme kapattı.

Pencereden ayrılıp kitapçının içine yürüdü.

Onu bulamayacağımı biliyordum. Manhattan'ın orta yerindeki beş katlı bir kitapçıda kaybolmak gerçekten kolaydı.

Telefona bir mesaj daha çektim ama "Gönderim Hatası" uyarısı geldi.

Belki de olmayan bir yeri aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Falcının oğlu içi gerçek ölçülerden daha büyük bir bal peteğiyle ve kedi boyutunda arılarla dolu, gerçek ölçülerde bir bebek evinin girişinde duruyordu. Arılar basamaklarda, pencerelerde, tavanda, koltuklarda, kanepelerde ve avizelerde dolaşıyordu.

Zachary'nin etrafında gelişinden büyük mutluluk duyan arılar vızıldıyordu.

Merhaba merhaba Bay Rawlins ziyarete geldiğiniz için teşekkürler uzun süredir kimse ziyarete gelmedi hep bekledik.

"Merhaba?" dedi Zachary, soru sorar gibi söylemek istememişti ama bu bir soruydu çünkü bebek evinden içeri adım atarken Zachary sadece sorulardan oluşuyordu. Hole girerken, ayağı zemini kaplayan bala gömüldü.

Merhaba Bay Rawlins merhabamerhabamerhaba.

Duvarları bal peteğiyle kaplı odalarda, sağa sola koşturan, merdiveni inip çıkan, odaların arasında dolaşan dev arılar kendi işleriyle meşguldüler; o iş her ne ise.

Zachary, "Adımı... adımı nereden biliyorsunuz," diye sordu.

Bize defalarca söylendi Bay Zachary Ezra Rawlins efendim.

"Nedir bu?" diye sordu. Yavaş ve yere yapışan adımlarla evin içine doğru yürüdü.

Bu bebekler için bir bebek evi hikâyeyi içinde tutacak bir ev hepsi eve sığmıyor çoğu hikâye daha büyük bu çok büyük.

"Neden buradayım?"

Buradasınız çünkü artık öldünüz bu yüzden artık araftasınız ayrıca siz anahtarsınız bize sonlandırma zamanı gelince bir anahtar göndereceğini söylemişti bittiği zaman hikâyeyi bir yere saklayacak bir anahtar ve işte geldiniz.

Zachary göğsündeki anahtar şeklindeki ize baktı.

Cevabı bilmesine rağmen, "Bunu size kim söyledi?" dedi.

Vızıltılı cevap Zachary'nin beklediğinin aksiydi: *Hikâye heykeltıraşı* oldu. *Hikâyeyi yontup şekillendiren kişi bazen kendisi de içindedir bazen değildir bazen parçalardır bazen de bir insan bize çok uzun zaman önce geleceğinizi söyledi biz de sizi çok uzun zamandır bekliyoruz Bay Rawlins.*

"Beni mi?"

Evet, Bay Rawlins hikâyeyi buraya siz getirdiniz teşekkürler teşekkürler hikâye uzun zamandır burada değildi bizden çok uzaklara gitmiş bir Liman hikâyesi biz bir yere kilitleyemeyiz genelde yukarı yukarı yukarı gideriz ve bu kez aşağı aşağı aşağı geldik buraya beklemeye geldik ve şimdi hikâyeyle birlikte buradayız bir fincan çay alır mıydınız?

"Hayır, teşekkürler," dedi Zachary. Giriş holünde bal damlayan büyükbaba saatine baktı. Dekoratif ön yüzü küçük bir kayıktaki bir baykuş ve kediyi tasvir ediyordu ve kolları gece yarısından bir dakika önce bal mumunun içinde durmuştu. "Buradan nasıl çıkacağım?" diye sordu Zachary.

Çıkış yok sadece giriş var.

"Peki, o zaman bundan sonra ne olacak?"

Burada bundan sonrası yok bu son son ne demek biliyor musunuz?

"Son ne demek biliyorum," dedi Zachary. Az önce hissettiği sakinlik yerini vızıldayan bir gerilime bırakmıştı ve vızıltının arılardan mı yoksa başka bir yerden mi geldiğinden emin değildi.

İyi misiniz Bay Rawlins sorun ne mutlu olmalısınız bu hikâyeyi seviyorsunuz bizi seviyorsunuz siz bizim anahtarımızsınız bizim dostumuzsunuz bizi seviyorsunuz sevdiğinizi söylediniz.

"Söylemedi."

Söylediniz söylediniz size kapkekler verdik.

Zachary ona çok uzun zaman önce ve çok uzak gelen bir gün tükenmez kalemle bir kâğıda ebedî bağlılığını yazdığını hatırladı.

"Siz Mutfak'sınız," dedi arılarla daha önce birkaç kez iletişim kurduğunu fark ederek. Gerçi kendilerini yazılı olarak daha iyi ifade ettiklerine hiç şüphe yoktu.

O yerde Mutfak'ız ama burada kendimiziz.

"Siz arılarsınız."

Biz arıları severiz. Soğuk bir içeceğe ne dersiniz balı aklınıza gelebilecek her şeye her şeye her şeye dönüştürebiliriz bu işte çok iyiyiz tecrübemiz çok fazla size bir kapkek fikri sunarız ve tadı çok gerçek gelir gerçek pasta gibi ama daha küçüğü. Bir kapkek ister misiniz?

"Hayır."

İki kapkek ister misiniz?

Zachary daha yüksek sesle, "Hayır," diye tekrarladı.

Biliyoruz biliyoruz bir kokteyl ve bir kapkek istersiniz evet evet öylesi daha iyi olur.

Zachary cevap veremeden bir arı onu üstünde limon parlaklığında bir sıvıyla dolu buzlu bir kadehin ve çok daha küçük bir arıyla süslenmiş küçük bir kapkekin durduğu masaya itti.

Zachary meraktan kadehi alıp küçük bir yudum içti, bal tadı beklemişti ve evet, bal tadı vardı ama aynı zamanda tanıdık cin ve limon tadı da almıştı. *Bee's knees* kokteyli. Elbette.

Zachary kadehi masaya geri bıraktı.

İç geçirerek evin içinde ilerledi. Arılardan bazıları pastayla ilgili bir şeyler mırıldanarak onu takip ettiler. Mobilyaların çoğu balla kaplıydı ama bazılarına el sürülmemişti. Yürürken Zachary'nin çıplak ayakları baldan sırılsıklam olmuş halılara gömülüyordu.

Holün ötesinde bir oturma odası, bir çalışma odası ve bir kütüphane vardı.

Kütüphanedeki bir masanın üstünde bir bebek evi duruyordu. Zachary'nin içinde olduğu Viktorya tarzı yapıdan farklı bir bebek evi, minicik tuğlalar ve çok sayıda pencereden oluşan minyatür bir binaydı. Bir okula ya da halka açık türde bir kütüphaneye benziyordu. Zachary pencerelerden birinden içeri baktı, bebek ya da mobilya yoktu ama içerideki duvarlara resimler boyanmıştı.

Bir bal birikintisi bir hendek gibi binanın etrafını dolaşıyordu.

"Bunun Yıldızsız Gece mi olması gerekiyor?" diye sordu arılara.

O bir sonraki hikâye bu hikâye şimdi bitiyor anahtar onu kaldırıldığı yerde okunması anlatılması ya da kalması için kilitlemeye katlamaya ve kaldırmaya geldi bittikten sonra ne olacağını bilmiyoruz ama yalnız olmadığımıza seviniyoruz çünkü sonlarda her zaman yanımızda birileri olmuyor.

"Anlamıyorum."

Anahtar sizsiniz sonu siz getirdiniz onu kilitleme ve vedalaşma iyi geceler elveda deme zamanı geldi sizi çok uzun zamandır bekliyoruz Bay Rawlins anahtarın siz olacağınızı bilmiyorduk onlarla karşılaştığımız zaman anahtarlar olduklarını her zaman anlayamayabiliyoruz bazen sürpriz oluyorlar merhaba sürpriz.

Zachary evin içinde dolaşmaya devam ederek olmayan bir akşam yemeği daveti için hazırlanmış resmî yemek odasına girdi. Büfenin üstünde tek bir dilimi eksilmiş bir pasta duruyordu ve pastadaki boşluk bal mumuyla doldurulmuştu.

Zachary mutfağa açılan bir uşak kilerine doğru ilerledi. Burası bir yaşam alanı olarak planlanmışken şimdi sadece arılar ve yalnız bir ölü adamı barındırıyordu.

Evin arka tarafında geniş pencereleri balla bulutlanmış bir güneş odası vardı. Zachary orada tek bir bebek buldu. Boyalı ve porselen bir kız bebek. Çatlaktı ama kırılmamıştı. Biraz tuhaf bir şekilde bükülmüş bacaklarıyla bir koltukta oturmuş,

kimseye görünmeden arka bahçeden giriş yapacak birinin gelmesini bekler gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Elinde bir kitap vardı. Zachary kitabı ondan aldı ama gerçek bir kitap değildi. Kitap havası verilmiş bir tahta parçasıydı. Açılmıyordu.

Zachary balla kaplı pencereye baktı. Avucunun içiyle camı olabildiğince silip bahçeye, şehre ve kâğıttan denize baktı. Hikâye içinde bir sürü hikâye vardı ve şimdi Zachary hepsinin sonuna gelmişti.

"Bu hikâye henüz bitemez," dedi arılara.

Neden Bay Rawlins neden olmasın artık sonun zamanı geldi artık hikâye bitti anahtar burada zamanı geldi.

"Kader'in bana hâlâ dans borcu var."

Zachary'nin bu sözlerini izleyen anlaşılmaz vızıltı hemen sonra sözcüklere dönüştü.

Ah ah ah hımmm bunu neden yaptığını bilmiyoruz onun usullerini her zaman anlayamıyoruz onunla konuşmak ister misiniz Bay Rawlins efendim size hikâye heykeltıraşıyla konuşmanız için bir yer inşa edebiliriz hikâyede onunla konuşabileceğiniz onun sizinle konuşabileceği bir yer biz kendimiz onunla konuşamayız çünkü o şu anda ölü değil ama konuşmak ve dans etmek için bir yer inşa edebiliriz hikâye için yer inşa etmekten iyiyizdir çok fazla zaman kalmadı çok uzun sürmez ama isterseniz bunu yapabiliriz ister misiniz?

"Evet, isterim, lütfen," dedi Zachary. Elinde bir kitabın yarım kalmış düşüncesiyle beklerken pencereden dışarıdaki dünyaya bakmaya devam etti.

Arılar bu yerin içinde bir yerin hikâyesini inşa etmeye başladılar.

Bebek evinin içinde yeni bir oda.

Çalışırken vızıldıyorlardı.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Baykuş Kral'ı daha önce nereden duyduğumu hatırladım.

Hatırlamam neden bu kadar uzun sürdü, bilmiyorum.

Birkaç sene önce, belki Z'nin kaybolmasından birkaç ay önce, bir partideydim. Tam hatırlamıyorum. Sanırım yazdı. Yaz olmalı çünkü nemi, sivrisinekleri ve geceye çöken pusu hatırlıyorum. Bir arkadaşın evinde verilen bir partiydi ve sonrasında ne evi ne de arkadaşımın arkadaşını yan yana sıralanmış evlerin ve insanların arasında ayırt edebilirim çünkü bütün evler ışıkta mavi-gri-kahverengi görünür ve bazı sokaklarda hepsi birbirine benzer ve karışırlar ve bazen bu arkadaşların arkadaşları için de geçerlidir.

Bu evin arka tarafında şu havalı, küçük ışıklardan vardı. Bir Fransız kafesinden ödünç alınmış gibi görünen, gerçek ampullü, hakiki ışıklardan.

Hava almaya falan çıkmış olmalıyım, neden dışarıda olduğumu hatırlamıyorum. Bahçede durup göğe baktığımı ve her ne kadar Orion'dan başkasını asla seçemesem de takımyıldızlarımı hatırlamaya çalıştığımı hatırlıyorum.

Dışarıda yalnızdı. Belki hava fazla nemliydi ya da çok fazla böcek vardı ya da saat ilerlediği için çok fazla insan kalmamıştı ve kalanlar da içerideydi. Bahçenin boyutlarına göre fazla büyük olan bir piknik masasının üstünde oturuyor ve evrene bakıyordum.

Sonra şu kız. Hayır, kadın. Bir hanımefendi. Her neyse. Bu hanımefendi dışarı geldi ve bana bir içki ikram etti. Li-

sansüstü öğrencisi, bir hocanın asistanı, birinin oda arkadaşı falan olmalı diye tahmin ettim ama yaşı konusunda bir fikrim yoktu. Benden büyüktü. Ama çok fazla değil.

Bu işin böyle yürümesi çok komik. Çok uzun süre bir yaş bile çok şey fark ederken bir noktada, bir yılın hiçbir önemi kalmıyor.

Kadın bana içeride bıraktığım plastik bardağın aynısından uzattı ama bunun içinde bol buzlu ve daha kaliteli bir viski vardı.

Kabul ettim çünkü yıldızların altında viski ikram eden gizemli hanımefendiler zevkime hitap eder.

Kadın yanıma oturdu ve bizim bir filmde, romanda ya da başka bir şeyde olsak hikâyenin peşleri sıra partiden ayrılacağı insanlar olduğumuzu söyledi. Hikâyenin olduğu yerdeydik, evin içinde üst üste binen, ucuz alkole batırılmış ve odalara sığmayan çok fazla dramaya dolanmış parti hikâyelerinin değil, bir ip gibi takip edebildiğiniz hikâyenin.

Hikâyelerden, nasıl yürüdüklerinden, nasıl yürümediklerinden, siz sıkıcı kısımları ve gündelik detayları ayıklanarak gerçek bir hikâyeye benzemesini beklerken, hayatın nasıl ağır ve tuhaf görünebildiğinden bahsettik. Z'yle konuştuğumuz türde şeylerden.

Masallardan konuştuk ve bana bir sürü masal bilmeme rağmen daha önce hiç duymadığım bir tane anlattı.

Masal gizli bir krallığı konu alıyordu. Gözlerden uzak, sığınak gibi bir yerdi ve kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Ama ihtiyacınız olduğu zaman bulabiliyordunuz. Rüyalardan sesleniyor ya da baştan çıkarıcı denizkızı şarkıları söylüyordu ve sonra sihirli bir kapı, bir portal ya da her neyse işte, onu buluyordunuz. Her zaman değil, bazen. Sanırım inanmanız, ona ihtiyaç duymanız ya da sadece şanslı olmanız gerekiyordu.

Aklıma Rivendell gelmişti, sessiz ve tam kitap yazmayı tamamlamak için sığınılacak bir yer ama bu gizli krallık yer

altındaydı ve doğru hatırlıyorsam bir rıhtımı vardı. Muhtemelen öyleydi çünkü Yıldızsız Deniz denilen bir şeyin üstündeydi ve bu kısmı yanlış hatırlamadığımı biliyorum çünkü kesinlikle yer altındaydı, yıldız olmaması bu yüzdendi. Tabii eğer o kısım tamamen bir mecaz değilse. Her neyse.

O yeri, beraberinde gelen hikâyeden daha fazla hatırlıyorum ama sanırım hikâye kısmının da bu gizli krallığın geçici bir mekân olmasıyla bir alakası vardı. Ve bitmesi ve yok olması gerekiyordu çünkü masal krallıklarının yok olması sık rastlanan bir kavramdır ve bu yerin bir başlangıcı ve bir ortası vardı ve bir sona doğru ilerliyordu ama sonra takılıp kalmıştı. Sanırım birkaç kez yeniden başlamıştı ama hatırlamıyorum.

Ve hikâyenin bazı kısımları hikâye mekânının dışında mahsur kalmış, diğer kısımları yollarını kaybetmişti. Sanırım biri hikâyenin bitmesini önlemeye çalışıyordu.

Ama hikâye bir son istiyordu.

Hikâyelere anlamını veren sonlardır.

Buna inandığımdan emin değilim. Bence bütün hikâyenin bir anlamı var ama eksiksiz bir hikâye, biçimli hikâye, bir tür çözülme gerektiriyor. Hatta bir çözülme de değil, ondan ayrılacak uygun bir yer. Bir veda.

Sanırım en iyi hikâyeler, hikâye uzayında bir yere gitmeye devam eder gibi görünenler.

Bu hikâye bırakmaktan, yola devam etmekten ya da bilinmezden korktukları için bir yerlerde, ilişkilerde ya da herhangi bir durumun içinde olması gerekenden daha uzun süre kalan insanlarla ya da o şey artık aynı olmasa bile onu özledikleri için bir türlü kopamayan insanlarla ilgili bir benzetme olabilir mi diye merak ettiğimi hatırlıyorum.

Ya da belki de benim çıkardığım ders buydu ve aynı hikâyeyi dinleyen başka bir insan farklı bir şey görebilirdi.

Ama her neyse bu gizli krallık sihirli masallara özgü yolla hayatta kalıyordu ve sığınma amacıyla onu bulmaya ihtiyaç

duyan insanlara şarkı söylediği gibi, birinin gelip onu yok etmesi için de fısıldamaya başlamıştı. Yer, bir sonu olması için kendi boşluklarını bulup kendi sihrini başlattı.

"İşe yaradı mı?" diye sorduğumu hatırlıyorum çünkü kadın hikâyeyi orada kesmişti.

"Henüz değil," dedi kadın. "Ama bir gün yarayacak."

Sonrasında başka şeylerden bahsettik ama hikâye bu kadar değildi. Kalabalık bir karakter kadrosu vardı ve hakiki bir masal hissi bırakıyordu. Belki de bir şövalye vardı. Sanırım üzgündü. Ya da iki taneydiler ve birinin kalbi kırıktı.

Ve sürekli ayrılıp geri dönen Persefone'msi bir kadın ve bir kral vardı ve kralın bir kuş kral olduğunu daha önce hatırlıyordum ama hangi kuş olduğunu unutmuştum ve şimdi baykuş olduğuna yemin edebilirim. Belki. Muhtemelen.

Ama anlamını, hikâyede ne anlama geldiğini unuttum.

Şimdi o akşam hakkında bu kadar çok şey hatırlamam çok tuhaf. Işıkları, yıldızları ve elimdeki opak plastik bardağı, eriyen buzun viskimi sulandırdığını ve evden gelen ot ve tütsü karışımı kokuyu, Orion'u bulduğumu ve iki farklı arabanın o yaz her yerde olan bir şarkıyı çalarak geçtiğini hatırlıyorum ama hikâyenin tamamını, tam olarak hatırlamıyorum çünkü hikâye, anlatıldığı o anda anlatıcısı ya da yıldızlar kadar önemli gelmemişti. Başka bir şey gibi gelmişti. Plastik bir bardak ya da bir başkasının eli gibi, tutabileceğiniz bir şey değildi.

Tabii eğer doğru hatırlıyorsam. Artık emin değilim. Ama en azından kadını hatırladığımdan bayağı eminim.

Çok güldüğümüzü, konuşmaya başlamadan önce bir şey yüzünden tatsız ya da üzgün olduğumu ve sonrasında artık öyle olmadığımı hatırlıyorum.

Onu öpmek istediğimi ama aynı zamanda anı mahvetmek istemediğimi ve daha önce tam o kız olmama rağmen, partideki herkesi öpen sarhoş kız olmak istemediğimi hatırlıyorum.

Telefon numarasını almış olmayı istediğimi ama almadığımı ya da aldıysam bile kaybettiğimi hatırlıyorum.

Onu bir daha hiç görmediğimi biliyorum. Görsem hatırlardım. Çok çekiciydi.

Pembe saçları vardı.

Falcının oğlu dev arıların kılavuzluğunda bir bebek evinin içindeki bir merdivenden normalde bir bodrum katının olacağı yere indi ama burada bir bodrum katı yerine bal peteğinden yapılma, altı rengi, ışıldayan, çok geniş ve güzel bir balo salonu vardı.

Hazır Bay Rawlins çok fazla zaman kalmadı ama işte burası burası istediğiniz dans etme konuşma yeri hikâye heykeltıraşı sizi içeride bekliyor ona selamımızı söyleyin lütfen teşekkürler.

Zachary basamakları inerken vızıltı kesildi ve müziğin arasında duyulmaz oldu. Zachary'nin tanıdığı ama adını çıkaramadığı bir caz parçası çalıyordu.

Oda dans eden hayaletlerle doluydu. Işıltı ve baldan yapılma, zamansız resmî giysiler ve maskeler içinde şeffaf figürler, altıgen desenli, cilalı bir zemin üstünde ışık saçarak dönüyorlardı.

Bu, arılar tarafından inşa edilmiş bir balo fikriydi. Gerçek gelmiyordu ama tanıdık bir his veriyordu.

Zachary yürürken dansçılar açılıp yol verdiler ve sonra onu odanın karşısında gördü. Somut, gerçek ve *burada.*

Mirabel onu ilk kez gördüğü halindeydi. Vahşi şeylerin ülkesinin kralı kılığındaydı ama tacının altında saçları her zamanki pembe rengindeydi ve tuvaleti süslenmişti. Dökümlü beyaz kumaşa beyaz iplikle, güçlükle ayırt edilen ve bal peteği ve kar taneleriyle birleştirilmiş orman, şehir ve mağara resimleri işlenmişti.

Mirabel bir masala benziyordu.

Zachary yanına ulaşınca Mirabel'in uzattığı eli tuttu.

Burada, bal mumu ve altından yapılma bu balo salonunda Zachary Ezra Rawlins, Kader'le son dansına başladı.

"Bütün bunlar benim kafamın içinde mi oluyor?" dedi altından kalabalığın içinde dönerlerken. "Bunları ben mi uyduruyorum?"

"Uyduruyor olsaydın benim vereceğim her cevap da uydurduk olmaz mıydı?" dedi Mirabel.

Zachary'nin bu gözleme verecek iyi bir cevabı yoktu.

"Bunun olacağını biliyordun," dedi. "Bütün bunları sen oldurdun."

"Hayır, ben oldurmadım. Sana kapılar verdim. Onları açıp açmamaya sen karar verdin. Hikâyeyi ben yazmam, sadece farklı yönlere iterim."

"Çünkü sen hikâye heykeltıraşısın."

"Ben sadece anahtar arayan bir kızım, Ezra."

Müzik değişti ve Mirabel onu dönmeye yönlendirdi. Etraflarındaki şeffaf hayaletler de döndüler.

"Bütün ölümlerimi hatırlamıyorum," diye devam etti Mirabel. "Bazılarını kusursuz bir netlikle hatırlıyorum ve diğer ölümler birbirine karışıyor. Ama balın içinde boğulduğumu hatırlıyorum ve bir an, hikâyelerin içinde nefessiz kalırken, her şeyi gördüm. Bin Liman gördüm ve yıldızları, seni ve beni burada ve şimdi her şeyin sonunda gördüm ama buraya nasıl ulaştığımızı bilmiyordum. Beni görmeyi sen istedin, değil mi? Ölü olmadığım için gerçekten burada olamam."

"Ama buradasın... İstediğin her yerde olabilmen gerekmez mi?"

"Tam olarak değil. Ben bir araçtayım. Bu kez ölümsüz bir araç ama yine de bir araç. Belki de yeniden eskiden olduğum şeyim. Belki şimdi yepyeni bir şeyim. Belki sadece

kendimim. Bilmiyorum. Sorgulanamaz bir gerçek olduğu anda, efsane kalmaz."

Bir süre konuşmadan dans ettiler. Zachary gerçeği ve efsaneleri düşünürken diğer dansçılar etraflarında dönüyordu.

"Simon'ı bulduğun için sağ ol," dedi Mirabel bir süre sustuktan sonra. "Onu yoluna döndürdün."

"Ben öyle..."

"Döndürdün. Onu hikâyeye geri getirmeseydin hâlâ tapınaklarda saklanıyor olacaktı. Şimdi olması gereken yerde. Bir anlamda bulunmak gibi. Bunlar öngörülmemişti, beni zamanın dışında var etmek için bir sürü plan yaptılar ve hiç kimse olaydan sonra annemle babama ne olacağını düşünmedi ve sonra her şey karıştı. Parçaları hâlâ zamanda kayıp dolaşırken bir hikâyeyi bitiremezsin."

"Allegra kitabın kayıp kalmasını bu yüzden istiyordu, değil mi? Simon ve elinin de."

Zachary göz ucuyla bir başka çifte baktı ve bir an, onunkine çok benzer bir ceket içinde, yanlarında dans eden ışıltılı adamın bir eli eksikmiş gibi geldi ama sonra üstüne ışık vurunca elin şeffaf ama orada olduğunu gördü.

"Allegra sonu gördü," dedi Mirabel. "Geleceğin kanat çırparak geldiğini gördü ve önlemek için aklına gelen her şeyi yaptı, yapmak istemediği şeyleri bile. Şimdiyi korumak ve sevgili Liman'ını bu halinde tutmak istedi ama her şey arapsaçına döndü ve kısıtlandı. Hikâye sönmeye devam etti ve arılar başladıkları yere indiler. Uzunca bir süre hikâyeyi bir Liman'dan diğerine takip ettiler ama bir şeyler değişmeyince arılar eskisi kadar dikkat etmemeye başlarlar. Günün birinde birinin hikâyeyi ta aşağı kadar takip edeceğine güvenmek zorundaydım. Diğerlerinin hepsini birbirine bağlayacak tek bir hikâye olabileceğine."

"Bu arada, arılar sana selam söyledi," dedi Zachary. "Şimdi ne olacak?"

"Ne olacak bilmiyorum," dedi Mirabel. "Gerçekten, bilmiyorum," diye ekledi Zachary'nin ona attığı bakışa cevaben. "Bu noktaya ulaşmaya çalışırken çok zaman harcadım ve o kadar imkânsız bir hedef gibi görünüyordu ki sonrasında neyin beklediğine çok kafa yormadım. Başa dönmek falan, hoş bir dokunuş oldu. Dansımızı tamamlayabileceğimizi sanmazdım. Bazen danslar yarım kalır."

Zachary'nin hâlâ soracak binlerce sorusu vardı ama soru sormak yerine Mirabel'i kendine çekip başını kızın boynuna yasladı. Kalbinin müziğe uygun bir ritimle yavaş ve düzenli attığını duyabiliyordu.

Şimdi artık bu odadan, bu kadından ve bu hikâyeden başka bir şey yoktu. Hikâyenin bu noktadan, uzay ve zamana ve hayal edemeyeceği kadar uzaklara yayılacağını hissedebiliyordu ama bu, onun atan, vızıldayan kalbiydi. Burası ve şu an.

Yine sakinleşmişti. Max'ini yeniden bulmak onu rahatlatmıştı ve ikisinin de başka insanlara ait olduğunu bilmesine rağmen bu oda, bu dans ve bu an yine de vardı ve bu, belki de diğer her şeyden daha önemliydi.

Onları çevreleyen duvarların ötesinde bir uğultu vardı. Dans eden hayaletler tek tek silindi ve sonunda geride sadece ikisi kaldı.

"Ne kadar minnettar olduğumu bir gün anlayabilir misin bilmiyorum, Ezra," dedi Mirabel. "Her şey için."

Müzik takıldı, balo salonu sarsılmaya başladı. Duvarlardan biri çatladı. Yerden bal sızmaya başladı.

Çok fazla zaman kalmadı Bay Rawlins dansınızı ettiniz hikâye bitti gerçekten gitmeliyiz.

Vızıltılı uyarı dört bir yandan geliyordu.

"Kaçırdım," dedi Zachary. "Çok şeyi kaçırdım." Hikâyeden bahsetmiyordu.

"Buraya son için geldin," dedi Mirabel. Bu, Zachary'ye kendini daha iyi hissettirmedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Zachary çünkü birden *"şimdi, bundan sonra"*dan daha anlamlı gelmişti.

"Bu bana bağlı değil, Ezra. Dediğim gibi ben bir şeyleri oldurmam. Sadece fırsatları ve kapıları sağlarım. Onları bir başkasının açması gerek."

Mirabel elini uzattı ve parmağıyla bal peteği duvara bir çizgi çizdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Çizgiler kabataslak bir kapı şeklini alana kadar devam etti.

Mirabel bir de kapı tokmağı çizdi ve kapıyı açtı. Arkasında yıldızların aydınlattığı, ağaç dallarının yapraklarla yüklü olduğu bir orman vardı. Ayaklarının etrafındaki bal dalgaları otlara doğru uzandılar ama kapıdan geçmediler.

"Hoşça kal, Ezra," dedi Mirabel. "Teşekkürler."

Zachary'nin önünde reverans yaptı. Dansın sonu.

"Rica ederim, Max."

Zachary de reverans yaptı ve kafasını kaldırdığı zaman Mirabel'in gitmiş olacağını bekleyerek ağır ağır doğruldu, oysa Mirabel geri gelmişti ve tam karşısında duruyordu. Bir veda hediyesi gibi dudaklarını yanağına hafifçe değdirerek onu kısacık öptü. Sona bal ve kaçınılmazlık karışmadan önce çalıntı bir an. Tamamen tatlı değildi. Sonra Mirabel döndü ve kapıdan çıktı.

Kapı arkasından kapandı ve eriyip bal mumu duvara karışarak Zachary'yi boş ve çökmeye başlamış balo salonunda yalnız bıraktı.

Gitme zamanı Bay Rawlins efendim.

"Nereye?" diye sordu Zachary ama vızıltı kesilmişti. Zachary'nin ayaklarının etrafında dönen bal yükseliyordu. Basamakları tırmanıp bebek evine döndü. Bal onu takip etti.

Bebek evine girdiğinde arılar gitmişti.

Porselen bebek güneş odasından kaybolmuştu.

Zachary ön kapıyı açmaya çalıştı ama bal mumuyla mühürlenip sıkışmıştı.

Bebek evinin merdivenlerini çıktı ve boş bebek odalarının ve dolapların önünden geçip sonunda unutulmuş anılarla dolu bir çatı arasına çıkan, yine baldan yapış yapış basamaklara rastladı. Çatı arasında tavandaki bir kapağa uzanan portatif bir merdiven vardı.

Zachary kapağı açıp itti ve bebek evinin tepesine tırmandı. Çatıdaki balkonda durup denize baktı. Kâğıt konfetilerin arasında fokurdayan bal mavi denizi altın rengine boyuyordu.

Arılar altındaki çatıya üşüşmüşlerdi. Havalanıp uçmaya başlarken ona vızıldadılar.

Hoşça kalın Bak Rawlins, anahtar olduğunuz için teşekkürler çok iyi bir anahtar ve iyi bir insandınız gelecekteki girişimlerinizde size iyilikler dileriz.

"Gelecekteki hangi girişimler?" diye bağırdı Zachary ama arılar cevap vermedi. Gezegen ve yıldız modellerinin arasından geçip karanlığa doğru uçarak Zachary'yi denizin sesiyle baş başa bıraktılar. Vızıltıyı diner dinmez özledi.

Ve şimdi deniz yükseliyordu.

Bal kâğıttan otların üstünden sızıp denize karıştı. Deniz feneri devrildi, ışığı söndü. Bal kıyıyı alıp götürdü, ısrar ve sabırsızlıkla binaları yıktı.

Artık bütün evreni yutan tek bir deniz vardı.

Deniz eve ulaşmıştı. Dalgalar açık kapıdan içeri ve merdivenden yukarı ilerlerken bebek evinin kilidi açıldı. Evin ön cephesi devrilerek içerideki bal peteğini ortadan ikiye ayırdı.

Kayık balın üstünde süzülüyordu, kolayca ulaşılacak kadar yakında değildi ama Zachary'nin başka seçeneği yoktu. Dünya batıyordu.

Ölü olmak bu kadar tehlikeli gelmemeliydi.

Bal dizlerine kadar yükselmişti.

Bu gerçekten son, diye düşündü. Bu dünyanın altında bir dünya yok.

Bundan sonra olacak bir şey de.

Bebek evi altında bala gömülürken durumun gerçekliği kafasına dank etti.

Son gelmişti ve Zachary direniyordu.

Kendini parmaklıktan yukarı çekip kayığa ulaşmak için atladı. Kaydı, baldan denizin içine düştü ve bal onu uzun zaman önce yitirilmiş bir aşkı kucaklar gibi kucakladı.

Kayığın kenarını yakaladı ama balla kaplı elleri tutunamayacak kadar kaygandı.

Kayık alabora oldu.

Yıldızsız Deniz, Zachary Ezra Rawlins'i ele geçirdi.

Onu aşağı çekti ve yüzeye çıkmasına izin vermeyi reddetti.

Ciğerlerinin gereksinim duymadığı bir nefesi almak için iç geçirirken dünya etrafında kırıldı.

İkiye ayrıldı.

Bir yumurta gibi.

Rhyme bir zamanlar balo salonuna inen ama şimdi baldan bir okyanusa inen merdivenin en üst basamağında duruyordu.

Bu hikâyeyi biliyordu. Ezbere. Her kelimesini, her karakterini, her değişikliğini. Bu hikâye yıllardır kulaklarında vızıldıyordu ama duymak başka bir şeydi, batışı gözleriyle görmek bambaşka.

Zihninde binbir kez canlandırmıştı ama bu farklıydı. Deniz daha karanlık, taşa yapışıp kitapları, mumları ve mobilyaları peşinde sürükleyen dalgalar daha hırçın ve köpüklüydü; kopuk sayfalar ve şarap şişeleri kaderlerine teslim olmadan önce son bir kez yüzeye ulaşmaya çabalıyordu.

Rhyme'ın hayal gücünde bal her zaman çok daha yavaş hareket ederdi.

Gitme zamanı gelmişti. Geçmişti bile ama Rhyme bal ayaklarına ulaşana kadar durup dalgaların yükselmesini izledi ve ancak o zaman döndü, baldan yapış yapış olmuş ve ağırlaşmış etekleriyle denizden uzaklaştı.

Rhyme odalar ve dolambaçlı koridorlarda ilerlerken Yıldızsız Deniz peşindeydi, kız bu yere son kez şahitlik eden son adımlarını atarken baldan deniz hemen arkasındaydı.

Rhyme yürürken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, deniz onu dinliyordu. Sarmaşıklar, çiçekler ve arılar oyulmuş, kapısız gibi görünen bir duvarda duraksadı. Cebinden bozuk

para büyüklüğünde, yuvarlak bir metal çıkarıp üstündeki arıyı arı biçimindeki oyuğa yerleştirince Arşiv'in kapısı ona açıldı.

Bal ayaklarını takip ederek odaya aktı ve gizli yığınların ve rafların arasına uzandı.

Rhyme bir rafta, uzun zaman önce bir tavşan tarafından çalınmış olmasa, *Tatlı Hüzünler*'in hâlâ duruyor olacağı boşluğun ve nispeten daha kısa süre önce kendisinin raftan ayırdığı *Simon ve Eleanor'un Aşk Şarkısı*'ndan kalan diğer aralığın önünden geçti.

Rhyme, insanlara kendi hikâyelerinden parçalar vermek bir şekilde Kader'i kandırmak olabilir mi diye düşündü ve Kader'in muhtemelen umurunda olmadığına karar verdi.

Raflara bakarak bu kadar uzun bir zaman diliminde iki cildin yerlerinden alınması o kadar kötü olmasa gerek diye düşündü. Bu yerin hikâyeleri, binlerceydi. Bu koridorlarda ondan önce yürümüş çömezler tarafından tercüme edilmiş ve yazılmış hikâyeler. Tekil anlatımların ciltlerinde bir araya getirilmiş ya da üst üste binen parçalarda birleştirilmiş.

Bir yerin hikâyelerini zapt etmek kolay değildi.

Şimdi kafasında tuhaf ve boş geliyordu. Rhyme çok sessiz olmalarına rağmen geçmiş hikâyelerin uğultularını hâlâ duyabiliyordu. İster geçmişin ister bugünün ister geleceğin olsunlar, bir kez kâğıda dökülünce hikâyeler her zaman sakinleşirdi.

En tuhaf olan, geleceğin tiz hikâyelerinin yokluğuydu. Kulaklarında sonraki birkaç dakika içinde geçecek bir uğultu vardı –bir zamanlar duyduğu kat kat hikâyelerle karşılaştırıldığında çok cılız kalıyordu–, sonra ise hiç ses kalmayacaktı. Sonra bu yerin anlatacak hiç hikâyesi kalmayacaktı. Ryhme'ın onları deşifre etmeyi ve kulaklarında ve zihninde şekillenen hallerine benzeyecekleri şekilde yazmayı öğrenmesi uzun zaman almıştı ve şimdi neredeyse yok olmuşlardı bile. Bu son dakikaları her kim yazmışsa hakkını vermiş olmasını umuyordu,

yazan Rhyme değildi ama kulaklarında vızıldama şekillerinden çoktan kayda alındıklarını anlayabiliyordu.

Rhyme sessizce veda ederek ve hikâyelerin etrafında uğuldamasına izin vererek Arşiv'den son bir kez geçtikten sonra yukarı doğru yola devam etti.

Denizi içeri almak için Arşiv'in kapısını açık bıraktı.

Yıldızsız Deniz, Rhyme'ı merdivenden yukarı, koridorlar ve bahçeler boyunca takip ederek heykelleri, anıları ve ah, bir sürü kitabı yuttu.

Elektrik ışıkları titreşerek sönüyor ve her yer karanlığa gömülüyordu ama Rhyme'ın etrafı görmesine yetecek kadar mum vardı. Alevlerin ona kılavuzluk etmesine ihtiyacının olacağını bildiği için yolundaki mumları daha önce yakmıştı.

Kalp'e varınca Rhyme'ı yanık saç kokusu karşıladı. Girerken Bakıcı'nın ofisinin kapısını çalmadığı gibi Bakıcı'nın kısacık kesilmiş saçları ve şöminede incileri kararark ve küle dönerek yanan örgü tutamları hakkında yorum yapmadı.

Bakıcı'nın burada geçirdiği her yıl için bir inci tanesi.

Bunu Rhyme'a hiç söylememişti ama söylemesine gerek yoktu. Rhyme adamın hikâyesini biliyordu. Arılar ona fısıldamıştı.

Bakıcı'nın özenle katlanmış cübbesi bir sandalyede duruyordu ve şimdi üstünde, hayli uzun zaman önce son kez giydiğinde bile demode olan tüvit bir takım vardı. Masasında oturmuş, mum ışığında bir şeyler yazıyordu. Bu durum Rhyme'ın oyalandığı için kendini daha iyi hissetmesine neden oldu ama ayrılmak için son dakikayı bekleyeceklerini zaten biliyordu.

"Kedilerin hepsi çıktı mı?" diye sordu Bakıcı kafasını defterinden kaldırmadan.

Rhyme masanın üstündeki sarman kediyi işaret etti.

"İnatçılık ediyor," dedi Bakıcı. "Onu yanımıza almamız gerekecek."

Bakıcı yazmaya devam ederken Rhyme onu izledi. Umursasa Bakıcı'nın aceleyle karaladığı cümleleri okuyabilirdi ama ne olduklarını zaten biliyordu. Dua ve yakarılar. Kutsamalar, niyazlar, dilekler ve uyarılar.

Bakıcı her zaman olduğu gibi, Zachary'yle birlikte derinlerde olduğu yıllar boyunca yazmaya devam ettiği gibi, yine Mirabel'e yazıyordu. Onunla konuşur gibi, Mirabel her kelimeyi kâğıdın üstünde şekillendiği anda kulağındaki bir fısıltı gibi duyabilecekmiş gibi yazıyordu.

Acaba Bakıcı, Mirabel'in onu duyduğunu, her zaman duyabildiğini ve araya giren mesafeler, ömürler ve çevrilen binlerce sayfa üzerinden bile her zaman duyabileceğini biliyor muydu?

Hikâyemiz burada bitmiyor, yazdı Bakıcı. *Burada sadece değişiyor.*

Sonra kalemini bırakıp defteri kapattı.

Rhyme'a baktı.

"Üstünü değiştirmelisin," dedi cübbesine ve bala bulanmış ayakkabılarını bakarak.

Rhyme cübbesinin iplerini çözüp üstünden çıkardı. Cübbenin altında oraya geldiği ilk gün giydiği giysiler vardı. Kareli, pilili eski okul eteği ve gömleği. Her ne kadar geçmiş bir hayatı giymek gibi gelse de ve gömlek çok küçülmüş olsa da giderken başka bir şey giymek doğru gelmemişti. Bala bulanmış ayakkabılarla idare etmesi gerekecekti.

Sokulan dalgaları fark etmemiş gibi görünen Bakıcı ayağa kalktı ve masanın üstündeki bir şişeden bir kadeh şarap doldurdu. Bir kadeh de Rhyme için doldurmayı teklif etti ama Rhyme geri çevirdi.

"Tasalanma," dedi Bakıcı, Rhyme'ın denizi seyretmesini seyrederken. "Hepsi burada," dedi ve parmağının ucunu Rhyme'ın alnına değdirdi. "Çıkarmayı hatırla yeter."

Bakıcı ona dolma kalemini verdi. Rhyme kalemi gülümseyerek aldı ve eteğinin cebine koydu.

"Hazır mısın?" dedi Bakıcı. Rhyme başını evet der gibi salladı.

Bakıcı ofiste bir kez daha etrafına baktı ama peşlerinde sarman kediyle yandaki odaya geçerlerken yanına şarap kadehi dışında bir şey almadı.

"Bana yardım edebilir misin, lütfen?" dedi şarap kadehini bir rafa bırakırken. Rhyme'la birlikte Zachary ve Dorian'ın büyük boy tablosunu kenara çekince tablonun arkasındaki taş duvara yerleştirilmiş kapı ortaya çıktı.

"Nereye gidelim?" diye sordu Bakıcı.

Rhyme tereddüt ederek önce kapıya, sonra omzunun üstünden arkaya baktı. Deniz ofise ulaşmış, masaya ve mumlara çarpıyordu. Köşede duran süpürge devrildi.

"Yeminler için geç kaldık," dedi Bakıcı ve Rhyme yeniden ona döndü.

"Mümkünse orada olmak isterim," dedi yıllardır konuşmak için kullanılmamış dilinde bir tuhaf duran kelimeleri dikkatle ve yavaş yavaş telaffuz ederek. "Sen istemez misin?"

Bakıcı bu öneriyi düşündü. Ceketinin cebinden bir saat çıkarıp baktı ve saatin kollarını bir o yana, bir bu yana çevirdikten sonra başını tamam der gibi salladı.

"Sanırım zamanımız var," dedi.

Rhyme sarman kediyi aldı.

Bakıcı elini kapının üstüne koydu, kapı talimatları dinledi. Her yere açılabilecek olmakla birlikte, nereye açılması gerektiğini biliyordu.

Bakıcı kapıyı açarken odaya baldan dalgalar yürüdü.

"Acele et," dedi Bakıcı, Rhyme ve kediyi kapıdan bulutlu gün ışığına iterken.

"Aramaya," dedi kadehini yaklaşan denize kaldırarak.

Deniz cevap vermedi.

Bakıcı kadehi elinden bırakınca şarap döküldü, kadeh ayağının dibinde paramparça oldu. Sonra batmakta olan Liman'dan yukarıdaki dünyaya adım attı.

Kapı kapandı, Yıldızsız Deniz kapıya çarparak ofisi ve arkasındaki odayı balla doldurdu. Ateşi ve içinde yanan saç örgülerini söndürdü, tablonun üstünden kayarak zaman ölçülerini ve kader tasvirlerini yüzeyinin altına çekti.

Bir zamanlar bir Liman olan bu yer, artık yeniden Yıldızsız Deniz'in bir parçasıydı.

Bütün hikâyeleri kaynaklarına geri dönmüştü.

Çok yukarıda, gri bir şehir kaldırımında, Bakıcı bir kitapçının vitrinine bakmak için duraksarken hem Rhyme'ın gözleri yüksek binalarda dolaşıyor, sarman kedi hiçbir şeye hem her şeye bakıyordu.

Yürümeye devam ettiler ve köşeye ulaştıkları zaman Rhyme, Bay Sokağı'ndan ayrılıp King Sokağı'na sapmak üzere olduklarını haber veren tabelaya baktı.

Tabelanın üstüne tünemiş baykuş ona bakıyordu.

Onu başka hiç kimse fark etmemiş gibiydi.

Rhyme uzun zamandır ilk kez ne anlama geldiğini anlamadı.

Ya da şimdi ne olacağını.

Dorian Yıldızsız Deniz'in taş kıyısında, Zachary'nin cansız bedeninin yanında oturuyordu.

Uyuşana kadar hıçkırarak ağlamıştı ve şimdi önündeki değişmeyen tabloyu görmeyi istemeyerek ama gözlerini ondan ayıramayarak sadece oturuyordu.

Bu yerde karşısına çıkan, Zachary'ye benzeyen ilk şeyi aklından çıkaramıyordu. Ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyordu, sadece sayısız Allegralardan ve o on yedi yaşındayken ölen kız kardeşinin tenine bürünmüş daha büyük kâbuslardan sonra bile ne kadar hazırlıksız olduğunu hatırlıyordu.

Kar yağıyordu. Dorian onun gerçekten Zachary olduğuna sadece bir an inandı ve o an yetti. Onun yüzünü taşısa da Zachary olmayan şeyin onu etkisiz hale getirmesine. Ona diz çöktürmeye. Dorian üstüne saldıran pençelerden kaçınmayı ve kana boyanan kardan kılıcı geri kapıp yeniden ayağa kalkmayı nasıl başardığını hatırlamıyordu.

Ay onu uyarmıştı ama Dorian hiç kimsenin zifirî karanlıkta kılıcını savurup kendini bildi bileli önemsediği tek şeye saplamaya gerçekten hazır olabileceğini sanmıyordu.

Sonraki Zacharylerde tereddüt etmedi.

Gerçek Zachary'yi bulunca farkı ayırt edebileceğini sanmıştı.

Yanılmıştı.

Dorian o anı, önceki yaratıkların büründüğü kılıklar vuruldukları anda yerlerini başka birine, bir şeye ya da bir yere

bırakarak ortadan kaybolurken Zachary'nin olduğu gibi kaldığı o anı ve ardından ağır ağır ve korkunç bir şekilde gelen, o anın ve içindeki her şeyin fazla gerçek olduğu idrakini kafasında defalarca canlandırdı.

Şimdi bu bitmek bilmeyen ve korkunç an uzadıkça uzuyordu. Daha önce her şey, nefes bile aldırmayacak kadar hızlı hareket eden, aralıksız ve baş döndürücü bir değişimdi. Şimdi ise yapay şehirler, uğursuz anılar ya da kar yoktu. Sadece mağaramsı bir boşluk ve gemi enkazlarının ve hikâyelerin saçılı olduğu bir kıyı vardı.

(İzini süren karanlık varlıklar, bu kadar büyük bir kederin korkusuyla kaçmışlardı.)

(Sadece yanına kıvrılmış, mırlayan İran kedisi kalmıştı.)

Dorian bu acıyı hak ettiğini düşünüyordu. Ne zaman biterdi acaba? Hiç biter miydi?

Biteceğinden şüpheliydi.

Bu onun kaderiydi.

Hikâyesinin etrafı kırık camlar ve balla çevrili bu sonsuz ızdırap içinde son bulması.

Kılıcın üstüne düşmeyi düşündü ama kedinin varlığı onu önledi.

(Bütün kediler başlı başına birer muhafızdır.)

Dorian'ın korkunç bir ağırlıkla geçen zamanı ölçmesi imkânsızdı ama şimdi Yıldızsız Deniz'in kıyısı yaklaşıyor, ışıltılı kıyı şeridi gittikçe sokuluyordu. Önce hayal gördüğünü sandı ama çok geçmeden suyun yükseldiğini anladı.

Dorian balda ve hüzünde yavaş yavaş boğulmaya teslim olmuşken gemiyi gördü.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Bu defteri Z'nin annesine vermeyi düşündüm ama vermedim. Parça pürçük şeylerden oluşsa ve bütünlüğü olmasa da onunla işim bitmemiş gibi geliyor.

Diğer bütün parçaları birleştirecek, küçücük bile olsa eksik bir parça olduğunu umuyorum ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Z'nin annesine bazı şeyleri anlattım. Hepsini değil. Ona bir anlam ifade ederse bir şey söyleyeceğini düşündüğüm ve ballı limonlu krema yüzünden enfes oldukları için ona arı kurabiyeleri götürdüm ama hiçbir şey demeyince konuyu açmadım. Gizli örgütlerle ya da olması da olmaması da muhtemel yerlerle uğraşacak havada değildim ve uzun zaman sonra biriyle sohbet etmek güzeldi. Başka bir yerde olmak, oturup kahve eşliğinde kurabiye yemek. Burada her şey daha aydınlık geliyordu. Işık, tavır, her şey.

Ayrıca Z'nin annesi bir şeyleri *biliyordu* işte. Sanırım beni biraz çözdü. Ya da psişik zırhımda daha önce orada olmayan bir çatlak açtı. Işık içeri çatlaklardan girer olayı gibi.

Bir noktada ona dünyada sihrin olduğuna inanıyor mu diye sordum. Bana, "Dünyanın kendisi sihir, bal çocuk," dedi.

Belki de öyledir. Bilmiyorum.

Çıkarken paltomun cebine bir tarot kartı sokmuş. Çok sonra fark ettim. Ay.

Tarottan anlamadığım için anlamını araştırmam gerekti. Bana Z'de de bir deste olduğunu ve bir keresinde benim için

kart açtığını, çok iyi olmadığında ısrar etmesine rağmen söylediği hemen her şeyin isabetli olduğunu hatırlattı.

Ay kartının yanılsamalar ve bilinmezlikler, gizli âlemler ve yaratıcı delilikte yolunuzu bulmakla ilgili olduğunu söyleyen bir şeyler buldum.

Sanırım Madam Love neler olduğunu biliyor.

Araba kullanırken görebilmek için kartı arabanın ön konsoluna koydum.

Bir şeyin geldiğini hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.

Ben bütün olanları bir kenara bırakmaya çalışırken bir şey ısrarla sürüyor.

Hayır, bir şey büyüyor. Beni sürekli yeni bir şeye, sıradaki şeye yönlendiriyor.

Bunlar olmasaydı kendi oyunumu yaratmaya başlamaz, bu işi alamaz ve şu anda Kanada yolunda olmazdım.

Z'nin bir labirente benim için bıraktığı bir ipin izini sürer gibiyim ama Z'nin kendisi bu labirentte bile olmayabilir. Belki de onu bulmak benim işim değildir. Belki de bana düşen, ipin gittiği yeri görmektir.

Atkısını bırakmak çok tuhaf geldi. O kadar uzun zamandır bendeydi ki.

Umarım bir gün onu alır.

Umarım bana annesinin evinde akşam yemeğinde anlatacağı gerçekten ama gerçekten iyi bir hikâyesi vardır ve umarım yanında kocası olur ve ben de biriyle ya da yalnız ve bundan hoşnut olurum ve umarım saat günün ilk saatlerine dönene kadar uyumadan konuşuruz, umarım hikâyeler ve şarap sürüp gider.

Bir gün.

SONRASI

YENİ BİR ŞEY VE SIRADAKİ ŞEY

Bir zamanlar, çok da uzak olmayan bir geçmişte...

Yıldızsız Deniz'de, sular yükselirken yol alan bir gemi var.

Güvertenin altında, adı artık Dorian olan bir adam Zachary Ezra Rawlins'in cesedi başında nöbet tutarken geminin adı Eleanor olmayan ve asla Eleanor olmayacak olan kaptanı fırtınalı denizlerde yol alıyordu.

Yukarıda patırtılar kopuyor, rüzgâr şiddetle uğuldarken sarsılan gemi bir o yana bir bu yana yatıyordu. Mumların alevleri söner gibi olup toparlanıyorlardı.

Eleanor kamaraya dönünce Dorian, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Yelkenler boyunca baykuşlar tünedi," dedi Eleanor. Biri peşinden gelmişti, küçük bir baykuş kamaranın içinde uçup bir kirişin üstüne tünedi. "Dümen kırmayı zorlaştırıyorlar. Suyun üstünde kalmaya çalışıyorlar, deniz bu kadar hızlı yükselirken onları suçlayamam. Sorun değil, her halükârda yeni haritalara ihtiyacım olacak zaten."

Bu son cümleyi haritaların olduğu ve Zachary'nin cesedini yatırdıkları masaya bakarak söylemişti. Kan, kâğıtlara ve altın rengi kurdelelere sızarak hepsi şimdi denizin altında kalan bilinen yolları da ejderhaların olduğu keşfedilmemiş toprakları da görünmez kılmıştı.

Dorian özür dileyecek oldu ama Eleanor onu durdurdu ve konuşmadan durdular.

Dorian umurunda olmadığını fark etmesine rağmen, sessizliği bozmak için, "Ne kadar yükselecek?" diye sordu. Varsın onlar yeryüzünün yüzeyine çarpana kadar yükselsin.

"İçinden geçilecek bir sürü mağara var," dedi Eleanor onu hayal kırıklığına uğratarak. "Ne kadar yükselirse yükselsin, yolları biliyorum. Sana herhangi bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Dorian.

"Seninki, değil mi?" dedi Eleanor, Zachary'ye bakarak.

Dorian başını evet der gibi salladı.

"Eskiden böyle bir paltosu olan birini tanırdım. Ne okuyorsun?" Eleanor, Dorian'ın okumaktan çok bir tılsım gibi elinde tuttuğu kitabı işaret etti.

Dorian *Tatlı Hüzünler*'i ona verdi.

Eleanor kitaba çatık kaşlarla baktı, sonra yüzüne kaybedilmiş eski bir dostu bulmanın sevinci yayıldı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"O buldu," dedi Dorian. "Bir kütüphanede. Yüzeyde. Senin sanırım." Eleanor'un yüz ifadesi onu neredeyse gülümsetmişti.

"Kitap hiçbir zaman benim olmadı," dedi Eleanor. "Sadece içindeki hikâyeler. Kitabı Arşiv'den çaldım. Bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Senin olmalı."

"Hayır, paylaşmak için saklamalıyız. Her zaman daha fazla kitaba yer bulunur."

Dorian kamaranın her yerinde, kirişlerin arasına, pencere içlerine tıkılmış, sandalyelerin üstüne yığılmış ve masa bacaklarının altına sıkıştırılmış ne çok kitap olduğunu o zaman fark etti.

Gemi kamarayı neredeyse başka bir açıya getiren, özellikle sert bir dalga yüzünden yan yattıktan sonra geri doğruldu. Masadan yuvarlanan bir kalem bir koltuğun altında gözden kayboldu.

Koltukta uyuyan İran kedisi, başından beri niyeti buymuş gibi, aksi bir tavırla yerinden kalkıp kaybolan kalem vakasını soruşturmaya gitti.

"Yukarı çıkmalıyım," dedi Eleanor *Tatlı Hüzünler*'i Dorian'a geri verirken. "Söylemeyi unuttum, uçurumun üstünde biri var. Teleskobumdan gördüm. Orada oturmuş, bir şey *okuyor*. Deniz seviyesi o noktaya erişince onun için duracağım. Başka nasıl çıkabilir bilmiyorum, bir eli yok. Dalgalar kötüleşirse bir şeye tutun."

Dorian kendini dalgalara atması ve Yıldızsız Deniz'in onu almasına izin vermesi gerektiğini düşündü ama bunu yaparsa Eleanor'un onu yine kurtaracağından şüpheleniyordu.

Eleanor, Dorian'ın omzunu biraz beceriksizce sıvazladıktan sonra güverteye çıkıp onu Zachary'yle baş başa bıraktı.

Dorian, Zachary'nin alnına düşen bir bukleyi kenara itti. Ölüye benzemiyordu. Benzese daha mı iyi olurdu bilmiyordu.

Dorian sessizce oturup gemiye çarpan dalgaların seslerini, rüzgârın uğultusunu, mağaralarda çırpılan kanatların seslerini ve kalbinin bir yankısı varmış gibi kulaklarında atışını duydu çünkü gerçekten yankısı vardı ve Dorian yankılı kalp atışının nereden geldiğini o zaman anladı.

Çantasındaki kutuyu çıkarıp ellerinin arasında tuttu.

Dorian kendine, *Kader'in kalbi ile, Kader'e ait bir kalp arasındaki fark nedir,* diye sordu.

Kader tarafından ihtiyaç olana kadar saklanan bir kalp.

Dorian önce Zachary'nin bedenine, sonra tekrar kutuya baktı.

İnandığı şeyi düşündü.

Dorian kutuyu açtığında içindeki kalbin atışı hızlanmıştı. Sonunda zamanı gelmişti.

Katrina Hawkins'in Gizli Günlüğü'nden

Biri arabama bir not bırakmış.

Toronto'nun dışında bir alışveriş merkezinin otoparkına park etmiştim ve biri üstüne bir not bırakmış. Bu dünyada şu anda bu ülkede olduğumu bilen insanların sayısı onu geçmez, takip cihazı var mı diye kontrol etmiştim, kesinlikle bulunabilir ve not bırakılabilir olmamalıyım. Bu alışveriş merkezinde durmayı planlamadım ve hangi şehirde olduğumu bile bilmiyorum. Missi bir şey.

Notta, altında bir adresle, "Gel ve Gör" yazıyor.

Üst kısmında parlak harflerle "Keating Vakfı'ndan Sevgilerle" baskısı olan bir kâğıda yazılmış.

Arkasında taçlı bir baykuş resmi var.

Adresi GPS'ime girdim. Uzak sayılmazdı.

Kahretsin.

Adres boş bir bina çıktı. Eskiden bir okul ya da bir kütüphane olması olası. "Terk edilmiş" imajını somutlaştıracak kadar çok kırık penceresi var. Tabela yok. Ön kapıya tahtalar çakılmış ama satılık, giriş yasaktır ya da köpeklere dikkat edin türünden tabela yok. Eskiden ne olduğunu söyleyen tabela da yok, sadece kapının üstündeki numaradan doğru yerde olduğumu anlayabildim.

Yirmi dakikadır, burada oturmuş, içeri girip girmemeye karar vermeye çalışıyorum. Etrafındaki otların bakımsızlığına bakılırsa yıllardır kimse gelmemiş olmalı. Hatta arabayla geçen bile olmamış.

Duvar yazıları var ama çok fazla değil. Çoğu baş harflerden ve soyut yuvarlaklardan oluşuyor. Belki Kanada duvar yazıları daha kibardır.

İçeri gireceksem bunu hava çok kararmadan yapmalıyım. Muhtemelen yanıma bir el feneri almalıyım.

Şu ürkütücü eski bina suratıyla bana bakıyor sanki. Eskiden içinde bir sürü insan varken şimdi kimse kalmadığı için ekstra boş hisseder gibi.

İçerideyim ve eskiden kesinlikle bir kütüphaneymiş.

Boş raflar ve kart katalogları var. Kitap yok, sadece rastgele faturalar, paket fişleri, üstüne adınızı yazmanız gereken, eski usul birkaç başıboş kart.

Ve her yerde ama her yerde tablolar var.

Duvar yazıları ve Rönesans Dönemi yağlı boya tablolarının minyatürleri gibi. Hepsi soyut ve bulanık şeyler ve bir de hiperrealistik diğer yerler var.

Merdivenlerden inen arılar, bir kiraz çiçeği kar fırtınası ve gece göğü gibi boyanmış, yıldızlarla kaplı ve ayın evreden evreye geçerek yer değiştirdiği tavanlar var.

Bir şehre benzeyen duvar resimleri var. Diğerleri bir kütüphanenin içindeki bir kütüphaneye benziyor ve odalardan birinin bir şatosu ve insanlar var. İlk bakışta içeride gerçek insanlar olduğunu sanıp az kalsın merhaba diyeceğim kadar gerçekçi, gerçek ölçülerde portreler.

İnsanlardan biri Z, diğeri de bardaki adam. (O adamın önemli olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum.)

Ve biri de benim.

Lanet olası duvardayım.

Şu anda üstümde olan turuncu paltomun içinde, elimde bu defterle duvardayım.

Burada neler oluyor?

Şu büyük duvarda kocaman bir baykuş var. Peçeli değil, çizgili baykuşlardan belki? Baykuşlardan anlamam. Açık kanatlarıyla duvarın büyük kısmını kaplayacak kadar büyük. Ve pençelerinde kurdelelere asılı anahtarlar, başında bir taç var.

Baykuşun altında bir kapı var.

Üstünde bir taç, bir kalp ve bir kuş tüyü, ortasında aşağı doğru inen bir çizgi var.

Kapı resmin parçası değil.

Gerçek bir kapı.

Bir duvarın ortasında ama diğer tarafta kapı yok, baktım. O taraf, dümdüz duvar.

Kapı kilitli ama bir anahtar deliği var ve hey, bende bir anahtar var.

Belki de zamanı geldi.

Kapının önünde oturuyorum. Altından biraz ışık geliyor.

Güneş batıyor ama kapının altındaki ışık değişmedi.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Aradığınızı bilmediğiniz ve var olduğundan bile emin olmadığınız bir şeyi bulduğunuz ve kendinizi terk edilmiş bir Kanada kütüphanesinde, yerde, o şeyin karşısında otururken bulduğunuz zaman ne yapmanız gerekir bilmiyorum.

Z'nin annesinin verdiği şu limon yağını koklayıp duruyorum ama zihnen hiç berrak hissetmiyorum.

Limoni ve deli hissediyorum.

Dışarı çıktım, arabamın kaputunun üstünde oturdum ve ayın doğmasını seyrettim. O kadar çok yıldız var ki. Orion'u buldum.

Ay kartımı cebime koydum, kuş tüyü anahtarım da yanımda. Etiketi hâlâ duruyor. Üstündeki el yazısı arabama bırakılan nottakiyle aynı.

Zamanı gelince Kat için
Gel ve Gör

Bu defteri her ihtimale karşı burada, arabada bırakacağım. Neden bilmiyorum. Birileri bilsin diye. Bir şey olursa kaydı olsun diye. Geri dönmezsem.

Böylece belki de bir yerde bir zaman biri okur ve bilir.

Hey, bunu okuyan insan.

Katrina Hawkins buradaydı.

Bütün bunlar yaşandı.

Bazen kulağa tuhaf gelebilir ama bazen hayat böyledir.

Bazen hayat acayipleşir.

Yok saymayı deneyebilirsiniz ya da o acayipliğin sizi nereye götürdüğüne bakabilirsiniz.

Bir kapı açarsınız.

Sonra ne olur?

Öğreneceğim.

Zachary Ezra Rawlins, yeni kalbi göğsünde hızla çarparak derin bir iç çekişle uyandı.

Hatırladığı son şey baldı, ciğerlerine dolan ve onu Yıldızsız Deniz'in dibine çeken bal.

Ama şimdi Yıldızsız Deniz'in dibinde değildi.

Hayattaydı. Buradaydı.

Burası her neresiyse.

Burası hareket eder gibiydi. Üstünde olduğu yüzey sertti ama etrafındaki her şey salınıyordu. Parmaklarının altında kâğıt parçaları, kurdele kıymıkları ve bal olmayan yapışkan bir şey vardı.

Işık loştu ama mumlar vardı, belki de. Nerede olduğunu bilmiyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama düştü ve biri onu tuttu.

Zachary ve Dorian şaşkın bir inanmazlıkla birbirlerine baktılar.

İkisinin de bu hikâyedeki bu an için hiçbir dilde doğru sözcükleri yoktu.

Zachary gülmeye başladı ve Dorian eğilip gülüşünü dudaklarıyla dudaklarından aldı ve artık aralarında hiçbir şey kalmamıştı. Ne mesafe ne sözcükler hatta olayları karmaşıklaştıracak Kader ya da Zaman bile.

Onlardan burada, Yıldızsız Deniz'de, kurtuluş, arzu ve modası çoktan geçmiş haritalara dolanmış bu çok uzun zamandır beklenen öpüşmede ayrılıyoruz.

Ancak hikâyeleri burada bitmiyor.
Hikâyeleri daha yeni başlıyor.
Anlatıldığı müddetçe hiçbir hikâye gerçekten bitmez.

İstediği o tek hikâye değil, bir sürü hikâye

Eskiden bir kütüphane olan binanın önünde yakın zamanda terk edilmiş mavi bir araba duruyor.

Hâlâ sıcak olan kaputun üstünde bir sarman kedi uyuyor.

Tüvit takım elbiseli bir adam arabaya yaslanmış, ay ışığından başka ışık olmasa da camgöbeği bir defterin sayfalarını çeviriyor.

Tuğla binanın yan tarafında, küçülmüş bir okul üniforması içinde parmak uçlarında yükselmiş bir genç kadın bir pencereden içeri bakıyor.

İkisi de ağaçların arasından onlara doğru yürüyen kadını fark etmiyor ama yıldızlar fark ediyorlar ve ışıklarıyla kadının tacında ışıldıyorlar.

Bu gecenin geleceğini hep biliyordu.

Asırlar ve ömürler boyunca hep bildi.

Tek soru buraya nasıl ulaşılacağıydı.

Taçlı kadın sessiz karanlıkta durup okuyan adamı seyretti.

Sonra dikkatini göğe çevirdi.

Elini yıldızlara doğru uzattı. Avucunda tek bir kart duruyordu. Onu gece göğüne tutup hatırı sayılır miktarda bir gösterişle aya ve yıldızlara gösterdi.

Kartın üstünde bir boşluk vardı. *Son.*

Kartı çevirdi. Uçsuz bucaksız bir aydınlık. *Başlangıç.*

Kartı tekrar çevirdi ve bu kez kart parmaklarının arasında altın tozuna dönüştü.

Kadın eğildi. Tacı başından düşmedi ama kaydı. Kadın tacını düzeltip dikkatini yeniden yere, kendi hikâyesine çevirdi.

Arabaya ulaştığında kolsuz elbisesi içinde titriyordu.

"Üstümü değiştirmedim," dedi Mirabel, Bakıcı'ya. "Bu kadar soğuk olacağını düşünmedim. Çok beklediniz mi?"

Bakıcı tüvit ceketini çıkarıp onun omuzlarına koydu.

"Çok değil," dedi, ikisinin de bu anı bekledikleri sürenin yanında birkaç saatin lafı olmazdı.

"Henüz açmadı, değil mi?" dedi Mirabel tuğla binaya bakarak.

"Hayır ama birazdan açar. Kararını vermiş. Bunu bırakmış." Bakıcı camgöbeği defteri havaya kaldırdı. Kapağındaki kırmızı düğmeye basınca gülen bir yüzün etrafında minik ışıklar titreşti. "Bay Rawlins'imiz nasıllar?"

"Şimdi daha iyi. Ona mutlu bir son vereceğime inanmıyordu. Biraz gücendim doğrusu."

"Belki de mutlu bir sonu hak ettiğine inanmıyordur."

"Sen öyle mi düşündün?" dedi Mirabel ama Bakıcı cevap vermedi. "Burada olmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye ekledi. "Artık değil."

"Sen de öyle ama ikimiz de buradayız."

Mirabel gülümsedi.

Bakıcı elini kaldırdı ve pembe bir bukleyi kulağının arkasına itti.

Sonra onu ısıtmak için kendine çekti, dudaklarını dudaklarıyla yakaladı.

Tuğla binanın içinde bir kapı Yıldızsız Deniz'deki yeni bir Liman'a açıldı.

Yıldızlar çok uzaklardan sevinç içinde seyrediyorlardı.

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte Yıldızsız Deniz'e açılanlara edecek çok teşekkürüm var.

Hâlâ bir büyücü olduğuna inandığım Richard Pine'a ve Inkwell Management'a.

Jenny Jackson, Bill Thomas, Todd Doughty, Suzanne Herz, Lauren Weber ve Doubleday'deki müthiş ekibimdeki herkese (bütün o kokteylleri için, Cameron Ackroyd dâhil).

Elizabeth Foley, Richard Cable ve Harvill Secker'daki yıldızla kaplı denizin karşı tarafındaki şirkete.

Ace Hotel ya da New York Halk Kütüphanesi'nin unutulmuş köşelerinde hem sanal olarak hem şahsen tarihleri yazdığı ve sayısız köpüklü şarap kadehi için Kim Ligget'a.

Adam Scott'a her şey için, her zaman.

Ulusal Roman Yazma Ayı'nın yaratıcısı Chris Baty'ye. *Gece Sirki*'nin teşekkür kısmında da olmalıydı. Bunun için özür dilerim, Chris.

Brakebills arılarını ve anahtarlarını çalmama izin veren Lev Grossman'a.

J. L. Schnabel'e. Gümüş kılıç kolyenin de aralarında olduğu sayısız takı onun muhteşem Bloodmilk yaratımlarından esinlendi.

Hikâyeleri gerçekten şişelere dolduran Elizabeth Barrial ve Black Phoneix Alchemy Lab'e. Onların sayesinde, yazarken her şeyin nasıl koktuğunu düşünürüm.

BioWare'e çünkü bu kitap ben *Dragon Age: Inquisition*'a âşık olduktan sonra yolunu buldu.

Adlandırmalar konusunda bir not: Madam Love Rawlins'i Salem, Massachusetts'te bir mezardan ödünç aldım. Gerçek sahibiyle herhangi bir benzerlik varsa tamamen tesadüftür. Kat ve Simon isimlerini Kat Howard ve Simon Toyne'dan aldılar çünkü ikisi de ben karakter adlarını ararken bana e-posta göndermişti. (Kat'in arkadaşı Preeti de adını benzer şekilde Preeti Chhibber'dan aldı.) Metinde de belirtildiği gibi, Eleanor adını *Tepedeki Ev*'den aldı. Zachary ve Dorian her zaman Zachary ve Dorian'dı ama birkaç kez Dorian'ın adını değiştirme noktasına geldim. Mirabel'in adını elbette arılar koydu.